

АМЕРИКАНСКИ РОМАНИ

ХАРОЛД РОБИНС

ТОРБАРИТЕ

КНИГА ПЪРВА

ХАРОЛД РОБИНС ТОРБАРИТЕ КНИГА ПЪРВА

Превод: Ивайла Нецова

chitanka.info

... А зад армиите на севера дойде друга армия мъже. Прииждаха на стотици, макар че всеки пътуваше сам. Идваха пешком, на катъри, на коне, със скърцащи дилижанси или в луксозни карети. Бяха всякакви на вид и ръст и от различни националности. Носеха черни дрехи, обикновено покрити със сивия прах на пътя и черни, широкополи шапки, за да скриват белите си лица от горещото, недружелюбно слънце. А на гърба им, или върху седлото, или върху дилижанса, лежеше неизменната стара, избеляла торба, съшита от извехтелите парцаливи останки от някогашни черги, в които съхраняваха всичките си ценности на света. Оттук дойде и името им — торбарите.

... Те яздеха по прашните пътища и улици на изтощената южняшка земя, с плътно свити уста, а очите им шареха, търсеха, пресмятаха, оценяваха стойността на това, което бе останало след опустошителната война.

... И все пак, не всички от тях бяха лоши, така както не всички мъже, без изключение, са лоши. Някои от тях дори се научиха да обичат земята, която бяха дошли да плякосват, заселиха се тук и станаха уважавани граждани.

КНИГА ПЪРВА
ДЖОНАС — 1925

1.

Слънцето започваше да се спуска от небето към бялата пустиня на Невада, когато Рено се показва под мен. Бавно наклоних машината и се насочих на изток. Дочувах как вятърът връхлита върху подпорите на двуплощника и се ухилих сам на себе си. Старецът наистина щеше да забълва змии и гущери, когато видеше самолета. Макар да нямаше за какво да роптае. Не беше давал пари за него. Спечелих го на комар.

Преместих напред кормилния лост и бавно слязох на около петстотин метра. Летях над Шосе Номер 32, а пустинята около него представляваше едно неспокойно пясъчно море. Заковах носа към хоризонта и погледнах отстрани. Ето я, че се показва, на около дванадесет километра пред мен. Като грозна жаба, клечаща сред пустинята. Фабриката

КОРД ЕКСПЛОЗИВИ

Побутнах лоста отново напред и когато прелетях над нея, бях само на около тридесет метра. Издигнах се за лупинг и погледнах назад.

Вече бяха по прозорците. Мургавите мексиканки и индианки в своите ярки, пъстри рокли и мъжете в избелелите си, сини работни дрехи. Почти виждах бялото на изплашените им очи, насочени към мен. Пак се ухилих. И без друго животът им беше страшно еднообразен. Нека им създам малко емоции.

Издърпах лоста нагоре за лупинг и като стигнах на седемстотин и петдесет метра, забих надолу и се насочих право към залятия със смола покрив.

Ревът на мощния двигател „Прат енд Уитни“ стигна до кресчендо и ме заглуши, а вятърът брулеше очите и лицето ми.

Присвих очи и прехапах устни. Чувствувах пулсирането на кръвта във вените, туптенето на сърцето и събуждащите се в мен жизнени сокове.

Власт, власт, власт! Тук горе, където светът беше като играчка под мен. Където държах лоста в ръка и не съществуваше никой, нито дори баща ми, който да може да ми каже „не“!

Черният покрив на фабриката се открояваше на белия пясък като легнала на бели чаршафи девойка, чието черно петно на пубиса нашепва подканващо в мъглявината на нощта. Дъхът ми секна в гърлото. Майко! Не желяех да се обърна. Искях да се прибера у дома.

Щрак! Една от тънките метални жици, които крепяха крилата, се скъса. Примигнах и си облизах устните. Езикът ми усети соления вкус на сълзите. Вече виждах камъчета върху черната смола на покрива. Отпуснах лоста и започнах да излизам от лупинга. На двеста и петдесет метра изравних и се насочих в дълбок завой, който щеше да ме отведе в полето зад фабриката. Насочих се срещу вятъра и направих идеално три точково кацане. Изведнъж се почувствувах уморен. Дълъг беше този полет от Лос Анджелос.

Невада Смит крачеше през полето към мен, когато самолетът спря. Завъртях ключовете и двигателят замря, изкашляйки последната капка гориво от карбураторните си дробове, загледах се в Невада.

Той никога не се променяше. От времето, когато бях петгодишен и за първи път го видях да крачи към предната веранда, никак не се беше променил. Стегнатата, олюляваща се, кривокрака походка, сякаш беше яхнал кон, тънките, бели, обрулени от вятъра бръчици в крайчетата на очите му. Такъв беше и преди шестнадесет години. В 1909.

Играех си в ъгъла на верандата, а баща ми, седнал в големия люлеещ се стол до входната врата, четеше седмичния вестник на Рено. Беше към осем часа сутринта и слънцето беше вече високо в небето. Чух конски тропот и минах напред да видя какво става.

Един мъж слизаше от коня си. Движенията му бяха измамно бавни и грациозни. Метна юздите на стълба за връзване и закрачи към къщата. Пред стъпалата спря и вдигна поглед нагоре.

Баща ми остави вестника настрана и се изправи. Беше едър човек. Един и осемдесет и осем. Мускулест. С червендалесто лице, което лесно изгаряше на слънце. Погледна надолу.

Невада го изгледа косо.

— Джонас Корд?

— Да — килна широкополата си каубойска шапка назад, откривайки гарваново черната си коса.

— Чувам да се говори, че търсиш работна ръка.

Баща ми никога не отговаряше с „да“ или „не“ за каквото и да било.

— Какво можеш да вършиш? — запита той.

Усмивката на мъжа остана безизразна. Той бавно плъзна поглед от къщата към пустинята. После отново погледна баща ми.

— Мога да паса стада, но ти нямаш говеда. Мога да поправам огради, но ти и огради нямаш.

Баща ми помълча известно време.

— С това там бива ли те? — попита той.

Едва тогава забелязах револвера на бедрото на мъжа. Носеше го съвсем ниско, завързан за крака. Прикладът беше черен и изтъркан, а ударникът и металът блестяха с притъпена от смазката лъскавина.

— Щом съм жив — отвърна той.

— Как се казваш?

— Невада.

— Невада кой?

Отговорът дойде без колебание:

— Смит. Невада Смит.

Баща ми пак замълча. Този път мъжът не го изчака да заговори. Посочи ме:

— Малкият твой ли е?

Баща ми кимна.

— Къде е майка му?

Баща ми го изгледа, после ме взе на ръце. Наместих се удобно в извивката на ръката му. Гласът му беше безизразен:

— Умря преди няколко месеца.

Мъжът ни изгледа вторачено.

— Така и чух.

Баща ми се взря за миг в него. Усетих как мускулите на ръката му се изпънаха под мен. После, преди да сваря да си поема дъх, полетях във въздуха през перилата на верандата.

Мъжът ме улови с едната си ръка и ме притисна до себе си, прилякайки с единия крак, за да омекоти тласъка. Дъхът ми секна, но

преди да се разплача, баща ми заговори отново. Странна усмивка пробягна по устните му.

— Научи момчето да язди! — каза той. Вдигна вестника и влезе в къщата без да погледне назад.

Държейки ме все още в едната си ръка, Невада започна да се изправя. Погледнах нагоре. В другата му револверът като жива змия се насочи към баща ми. Докато го гледах, той мигновено потъна в кобура. Вдигнах очи към Невада.

По лицето му се разля топла, мила усмивка. Внимателно ме пусна на земята.

— Е, младши — каза той. — Чу баща си. Да вървим.

Погледнах към къщата, но баща ми вече бе влязъл вътре. Тогава още не го знаех, но това бе последният път, когато баща ми ме бе държал в прегръдките си. Оттогава, като че ли бях момчето на Невада.

Тъкмо бях праметнал единия крак през откритата кабина, когато Невада стигна до мен. Изглежда ме косо.

— Доста се потруди.

Скочих на земята до него и го погледнах отгоре. Никак не можех да свикна с това. Бях висок един и осемдесет и осем, като баща си, а Невада едва един и седемдесет и пет.

— Доста — признах си аз.

Невада се изпъна и погледна в задната кабина.

— Бива — каза той. — Как се сдоби?

Усмихнах се.

— Спечелих го на комар.

Той ме изглежда въпросително.

— Не се безпокой — добавих бързо. — След това го оставих да спечели петстотин долара.

Той кимна удовлетворен. Това беше едно от нещата, на които Невада ме беше научил. Не ставай от масата, след като си спечелил коня на някого, докато не му дадеш възможност да спечели поне една миза за утре. С това печалбата ти не намаляваше кой знае колко, а нещастникът си отиваше с чувството, че си е възвърнал нещичко.

Бръкнах в задната кабина и извадих няколко подпорки. Подхвърлих едната на Невада, пристъпих и нагласих моята под едното

колело. Невада направи същото от другата страна.

— Това няма да се хареса на баща ти. Обърка производството за цял ден.

Изправих се.

— Не вярвам да е толкова важно. — Заобиколих перката и тръгнах към него. — Как узна толкова скоро?

Устните на Невада се извиха в познатата ми нерадостна усмивка.

— Завел си момичето в болница. Те пратили за родителите ѝ. Тя им казала, преди да умре.

— Колко искат?

— Двайсет хиляди.

— Човек може да ги купи за пет.

Не ми отговори. Вместо това погледна краката ми.

— Сложи си обувките и да вървим — каза той. — Баща ти чака.

Закрачи през поляната, а аз погледнах краката си. Усещането на топлата земя под босите ми крака беше приятно. Забих пръсти за миг в пясъка, после се върнах при кабината и измъкнах чифт мексикански хаурчос. Намъкнах ги и тръгнах през полето след Невада.

Ненавиждам обувките. Не оставят човека да диша.

2.

Вдигах облачета пясък с моите хаурчос, докато вървях към фабриката. Едва доловимият мирис на сира, която използваха при направата на барута, достигна до ноздрите ми. Същият мирис като онзи в болницата през нощта, когато я заведох там. Далеч не напомняше аромата на нощта, когато бяхме направили бебето.

Беше свежа и прохладна нощ. Дъхът на океана и мирисът на крайбрежното вълнение нахлуваха през отворения прозорец на малката вила, която държах в Малибу. А в стаята нямаше нищо, освен възбуждащото ухание на момичето и нейната страст.

Бяхме влезли в спалнята и се разсъблякохме трескаво, изгаряни от копнежа, който ни беше обзел. Тя се оказа по-бърза от мен и вече беше в леглото, откъдето гледаше как издърпвах чекмеджето на шкафа и измъкнах пакет презервативи.

— Недей, Джони. Този път недей.

Погледнах я. Ярката лунна светлина нахлуваше през прозореца. Само лицето на момичето беше в сянка. Нейните думи засилиха възбудата ми.

Изглежда, че тази кучка усети. Протегна ръце към мене и ме целуна.

— Мразя тези проклети неща, Джони. Искам да те усетя в мен.

Поколебах се за миг. Тя ме притегли върху себе си. Гласът ѝ зашепна в ухото ми:

— Нищо няма да се случи, Джони. Ще бъда внимателна.

После не можех повече да чакам, а шепотът ѝ изведнъж премина в болезнен вик. Дъхът ми секна, а тя изплака в ухото ми:

— Джони! Обичам те, Джони, обичам те, Джони!

Хубаво ме обичаше. Тъй ме обичаше, че пет седмици по-късно ми каза, че трябвало да се оженим. Този път седяхме на предната седалка в колата, връщахме се от футболен мач. Погледнах я.

— Защо?

Тя вдигна очи към мен. Не, тогава не беше изплашена. Беше сигурна в себе си. Гласът ѝ бе почти дързък:

— Обикновената причина. Какво кара един младеж и едно момиче да се оженят?

Заговорих с озлобен глас. Знаех кога ме е пипнала.

— Понякога те просто искат да се оженят.

— Да, ето, аз искам — тя се притисна към мен.

— Аз пък не искам — бутнах я назад към седалката.

Тогава тя се заплака.

— Но нали каза, че ме обичаш?

Не я погледнах.

— Какво ли не казва мъжът, когато чука.

Приблжих колата до бордюра и спрях. Обърнах се към нея.

— Струва ми се, че каза, че ще бъдеш внимателна.

Тя изтри сълзите си с носната кърпичка.

— Обичам те, Джони. Исках да имам дете от тебе.

За пръв път откакто ми го каза се почувствувах по-добре. Това беше една от неприятностите да бъдеш Джонас Корд младши. Премного момичета, че и майките им, мислеха за тези проклетни пари. Много пари. От времето на войната, когато баща ми създаде барутната си империя.

Погледнах я.

— Тогава е лесно. Имай си го.

Изразът ѝ се промени. Тя се притисна към мен.

— Искаш... искаш да кажеш... че ще се оженим?

Едва уловимият триумф в погледа ѝ се стопи, когато поклатих глава.

— Н-не. Исках да кажа, че щом толкова искаш да имаш бебе, раждай си го.

Тя пак се отдръпна. Изведнъж лицето ѝ стана безизразно и студено. Гласът ѝ беше спокоен и практичен:

— Не го искам чак толкова. Не без пръстен на ръката си. Ще трябва да го махна.

Ухилих се и ѝ предложих цигара.

— Това вече е разговор.

Тя я взе, а аз ѝ поднесох огънче.

— Но ще струва скъпо — каза тя.

— Колко? — попитах аз.

Тя дръпна дълбоко от цигарата.

— Има един лекар в Мексиканския квартал. Момичетата казват, че бил добър. — Погледна ме въпросително. — Двеста?

— Готово, имаш ги — съгласих се бързо аз. Това беше истинска сделка. Последната ми беше струвала триста и петдесет. Хвърлих цигарата през прозореца и включих двигателя. Влязох в движението и се насочих към Малибу.

— Хей, накъде тръгна? — запита тя. Погледнах я.

— Към вилата на плажа — отвърнах. — Трябва да се възползуваме от положението.

Тя се разсмя и се притисна към мен. Погледна ме в лицето.

— Чудя се какво ли би казала майка, ако знаеше докъде съм стигнала с теб. Учеше ме да не се спирам пред нищо, за да те пипна.

Засмях се и аз:

— Е, не се спря, наистина.

— Клетата майка — поклати глава тя. — Вече се стягаше за сватбата.

Клетата й майка! Може би ако старата кучка си беше държала устата затворена, дъщеря й щеше да бъде жива днес.

На следващата нощ, към единайсет и половина, телефонът иззвъня. Тъкмо се унасях, затова му теглих една и се присегнах към слушалката.

Чух изплашения й шепот:

— Джони, кървя.

Сънят изхвъркна от главата ми като куршум.

— Какво има?

— Днес следобед ходих в Мексиканския квартал и сега нещо не е наред. Непрекъснато тече кръв и съм много изплашена.

Седнах в леглото.

— Къде си?

— Следобед се настаних в хотел „Уестуд“. Стая 901.

— Бягай в леглото. Веднага пристигам.

— Моля те, побързай, Джони. Побързай.

„Уестуд“ е търговски хотел в административната част на Лос Анжелос. Никой не ме погледна, докато влизах в асансьора, без да се

обаждам на рецепцията. Спрях пред стая 901 и сложих ръка на дръжката. Не беше заключено. Влязох.

През живота си не бях виждал толкова много кръв. Навсякъде — по евтиния килим на пода, по креслото, където беше седяла, за да ми телефонира, по белите чаршафи на кревата. Тя лежеше в леглото, а лицето ѝ бе бяло като възглавницата под главата ѝ. Щом влязох, тя отвори очи. Устните ѝ помръднаха, но не успя да издаде звук.

Наведох се над нея.

— Не се опитвай да говориш, бебче. Ще повикам доктор. Всичко ще се оправи.

Тя затвори очи, а аз отидох до телефона. Нямаше смисъл да се вика лекар. Баща ми нямаше да остане очарован, ако името ми пак попаднеше във вестниците. Потърсих Макалистър, адвокатът, който ръководеше работите на фирмата в Калифорния.

Прислужникът го извика на телефона. Постарах се да запазя гласа си спокоен.

— Трябват ми веднага лекар и линейка.

За по-малко от минута разбрах защо баща ми използваше Мак. Той не губи време с безсмислени въпроси. Само „къде“, „кога“ и „кой“. Без „защо“. Гласът му беше ясен:

— След десет минути пристигат лекар и линейка. Съветвам те веднага да напуснеш. Излишно е да се забъркваш повече.

Благодарих и оставих слушалката. Хвърлих поглед към леглото. Очите ѝ бяха затворени и тя сякаш спеше. Бях тръгнал към вратата, когато отвори очи.

— Не си отивай, Джони. Страх ме е.

Върнах се до леглото и приседнах. Улових я за ръка и тя пак затвори очи. След десет минути линейката дойде. А тя не ми пусна ръката, докато не стигнахме в болницата.

3.

Щом влязох във фабриката, шумът и миризмата ме обгърнаха като пашкул. Долавях моментното спиране на работата, докато минавах, и дочувах приглушеното мънкане на гласове, което ме следваше:

— El hiso.

Синът. Така ме знаеха. Говореха за мен с привързаност и гордост, така както дедите им бяха говорили за децата на своите „patrones“. Аз им давах чувството за индивидуалност и принадлежност, което им помагаше да компенсират някак оскъдното си живуркане.

Минах покрай смесителните барабани, пресите и матриците и стигнах до задното стълбище, което водеше до кабинета на баща ми. Тръгнах нагоре и обърнах глава да ги погледна. Стотина лица ми се усмихнаха. Махнах с ръка и отвърнах с усмивка, така както винаги бях правил откак за пръв път изкачих това стълбище като дете.

Минах през вратата в горния край на стълбището и шумът отдолу заглъхна веднага щом я затворих след себе си. Прекосих малкия коридор и влязох във външния кабинет на баща ми.

Денби седеше зад бюрото, драскайки някакви бележки по обичайния си забързан начин. Някакво момиче на отсрещното бюро чаткаше като лудо по пишещата машина. Други двама седяха на кушетката за посетители. Мъж и жена.

Жената бе облечена в черно и мачкаше бяла кърпичка в ръце. Вдигна поглед към мен, когато заставах на прага. Нямаше нужда да ми казват коя е. Момичето достатъчно приличаше на майка си. Срегнах погледа ѝ и тя изви глава настрана. Денби стана нервен.

— Баща ви, ви очаква.

Не отговорих. Той отвори вратата към кабинета на баща ми и аз влязох. Вратата зад мен се затвори. Огледах се.

Невада се беше облегал на етажерката отляво, полупритворил очи, със свойствения му израз на привидно притъпена бдителност. Макалистър седеше в кресло срещу баща ми. Извърна глава да ме погледне. Баща ми седеше зад огромното, старо дъбово бюро и ме

гледаше свирепо. Като изключим тези неща, кабинетът си бе същият, какъвто го помнех.

Тъмните, тапицирани с дъб стени, тежките кожени кресла. Завесите от зелено кадифе на прозорците и снимката на баща ми с президента Уилсън на стената зад бюрото. Откъм неговата страна беше телефонната масичка с трите телефона, а непосредствено до нея — масичката с неизменната гарафа вода, бутилка бърбън и две чаши. Бутилката бърбън беше пълна около една трета. Това означаваше, че е към три часа. Погледнах часовника. Беше три и десет. Баща ми изпиваше по една бутилка на ден.

Прекоших кабинета и застанах пред него. Погледнах надолу и срещнах сърдития му фиксиран поглед.

— Здравей, татко.

Червендалестото му лице стана още по-червено. Вратните му жили се изпънаха, когато викна:

— Само това ли ще ми кажеш, след като провали производството за деня и изкара ума на цялата пасмина работници с щурите си подвизи?

— Нарезждането ти беше да пристигна тук бързо. Пристигнах по най-бързия начин, сър.

Трудно можеше да го спреш вече. Направо се разбесня. Такъв му беше нравът. В един миг е тих и спокоен, в следващия хвърква нагоре като хвърчило.

— Защо, дявол да те вземе, не се измъкна от хотелската стая, когато Макалистър ти каза? За какво отиде в болницата с нея? Знаеш ли какво си направил? Изложил си се на угрозата да бъдеш под криминална отговорност за съучастие в принудителен аборт.

Сега аз се разгневих. Характерът ми не се различаваше от неговия.

— Какво трябваше да направя? Момичето губеше кръв, беше изплашено и умираше. Трябваше ли просто да се измъкна и да я оставя да умре сама?

— Да. Ако имаше капка мозък, точно това щеше да направиш. Тя тъй или иначе умря и твоето висене нищо не промени. Сега тези копелета отвън искат двайсет хиляди долара, за да не се отнесат до полицията! Да не мислиш, че имам по двайсет хиляди долара за всяка

кучка, която тъпчеш? За една година това е третото момиче, с което те пипват!

За него нямаше значение, че момичето е умряло. Имаха значение двайсетте бона. Но изведнъж осъзнах, че въпросът не е само в парите. Работата беше малко по-дълбока.

Прокрадналата се горчивина в гласа му ми го подсказа. Погледнах го с внезапно прозрение. Баща ми старееше и това го гризеше отвътре. Сигурно пак си мислеше за Рина. Повече от година бе изминала от голямата им сватба в Рено и все още нямаше нищо.

Обърнах се и тръгнах към вратата, без да проговоря. Баща ми изрева след мен:

— Къде отиваш?

Извих глава и го изгледах.

— Връщам се в Лос Анжелос. Нямах нужда от мен, за да решаващ. Или ще им платиш, или не. За мен няма значение. Освен това, имам среща.

Той заобиколи бюрото и пристъпи към мен.

— Какво? — изрева той. — Ще го наблъскаш на друго момиче, така ли?

Погледнах го открито. Беше ми писнало.

— Стига си хленчил, старче. Трябва да се радваш, че някой от рода ти все още го може. Иначе Рина ще си помисли, че всички нещо не сме в ред!

Лицето му се изкриви от гняв. Вдигна ръце, готов да ме удари. Устните му побеляха, ръмжеше, вените по челото му пламнаха и запулсираха. После, внезапно, както електрическият ключ прекъсва светлината, изразът на лицето му се стопи. Политна към мен.

Ръцете ми инстинктивно се протегнаха и го уловиха. Само за миг очите му се избистриха, загледани в моите. Устните му помръднаха:

— Джонас... синко...

После отново се замъглиха и с цялата си тежест се стовари върху мен, преди да се плъзне към пода. Погледнах го. Знаех, че е мъртъв още преди Невада да го претърколи и разкъса ризата му.

Невада коленичи до тялото на баща ми на пода, Макалистър се спусна към телефона за лекар, а аз хванах бутилката „Джак Даниъл“, когато Денби влезе. Той отстъпи назад към вратата, книгата в ръката му трепереха.

— Господи, младши! — каза той ужасено. Погледът му се насочи от пода към мен. — Кой ще подпише немските контракти?

Хвърлих поглед към Макалистър. Той ми кимна едва забележимо.

— Аз — отговорих.

Долу на пода Невада затваряше очите на баща ми. Оставих бутилката уиски, без да съм отпил, и се обърнах към Денби.

— И престанете да ме наричате младши.

4.

Когато лекарят влезе, ние вече бяхме положили тялото на баща ми на кушетката и го бяхме покрили с одеяло. Лекарят беше слаб, жилав, плешив мъж с дебели стъкла на очилата. Повдигна одеялото и погледна.

— Мъртъв е.

Нищо не казах. Макалистър бе този, който зададе въпроса, докато се въртах върху бащиния си стол:

— Причината?

Докторът пристъпи към бюрото.

— Енцефаличен емболизъм. Удар. Съсирек в мозъка, както изглежда. — Погледна ме. — Бъдете благодарни, че е станало бързо. Не е страдал.

Наистина беше бързо. В един миг баща ми беше жив, в следващия беше нищо, дори нямаше сили да отпъди любопитната муха, която пълзеше по ръба на одеялото към покритото му лице. Нищо не казах.

Лекарят се отпусна тежко в креслото срещу мен. Измъкна писалка и лист хартия. Положи листа върху бюрото. Прочетох обърнатите наопаки букви: УДОСТОВЕРЕНИЕ ЗА СМЪРТ. Писалката задраска върху листа. След миг вдигна очи:

— Добре ли е, ако впиша емболизъм като причина за смъртта, или желаете аутопсия?

Поклатих глава.

— Емболизъм е достатъчно. Аутопсията няма да промени нещата.

Докторът продължи да пише. След малко свърши и побутна документа към мен.

— Проверете дали всичко е вярно.

Взех удостоверението. Всичко беше вярно. Чудесно се беше справил за лекар, който до днес не беше виждал никого от нас. Но в щата Невада всеки знаеше кой е Корд. Възраст — шестдесет и седем.

Наследници: съпруга Рина Марлоу Корд; син Джонас Корд, младши. Плътнах го по бюрото обратно към него.

— Всичко е вярно.

Той взе листа и се изправи.

— Ще ги регистрирам и ще ви изпратя копия по сестрата. — Застана колебливо, сякаш се опитваше да реши дали да изрази съболезнованията си. Очевидно го сметна за излишно, тъй като тръгна към вратата, без да проговори. Пак влезе Том Денби.

— Какво да правя с чакащите отвън? Да ги отпратя ли?

Поклатих глава. Пак щяха да се върнат.

— Кажи им да влязат.

Бащата и майката на момичето застанаха на вратата, а лицата им изразяваха напрегната смесица от скръб и съчувствие.

Мъжът вдигна поглед към мен.

— Съжалявам, че не можахме да се срещнем при по-щастливи обстоятелства, мистър Корд.

Погледнах го. Имаше честно лице. Вярвам, че наистина мислеше това, което каза.

— И аз.

Жена му незабавно се разхълца.

— Това е ужасно, ужасно! — завайка се тя, поглеждайки покритото тяло на баща ми върху кушетката.

Погледнах я. Дъщерята бе имала нейните черти, но с това приликата свършваше. Малката бе притежавала една освежаваща почтеност, докато тази жена бе роден хищник.

— Какво сте се разхленчили? — запитах аз. — До днес въобще не сте го срещали. А и сега го търсехте за пари.

Тя ме изгледа изумена. Гласът ѝ стана писклив:

— Как можете да говорите така? Баща ви лежи тук, на кушетката, пък и след всичко, което сторихте на дъщеря ми.

Изправих се. Единственото нещо, което не понасям, е лицемерието.

— След това, което направих на дъщеря ви? — викнах аз. — Не съм ѝ направил нещо, което тя да не е искала. Може би ако вие не бяхте я съветвали да не се спира пред нищо, за да ме пипне, щеше да е жива днес. Но не, вие ѝ казахте да пипне Джонас Корд младши на всяка цена. Тя ми разказа как сте планирали сватбата.

Мъжът се обърна към нея. Гласът му трепереше.

— Искаш да кажеш, че си знаела за нейната бременност?

Тя го погледна изплашена.

— Не, Хенри, не. Не знаех. Само й казах, че ще бъде чудесно да се омъжи за него, само това й казах.

Устните му се свиха и за миг си помислих, че ще я удари. Ала не го направи. Вместо това, се обърна към мен.

— Съжалявам, мистър Корд. Повече няма да ви безпокоим.

Запъти се гордо към вратата. Жена му заприпка подир него.

— Но, Хенри! — изплака тя. — Хенри!

— Млъквай! — отсече той, отвори вратата и я избута напред. — Достатъчно изприказва днес.

Вратата се затвори зад тях и аз се обърнах към Макалистър:

— Това още не оправя нещата, нали?

Той поклати глава.

Замислих се.

— Най-добре ще бъде да идеш утре в работата му и да се срещнеш с него. Мисля, че сега ще отстъпи. Изглежда ми почтен човек.

Макалистър се усмихна бавно.

— Мислиш, че един почтен човек ще постъпи така?

— Поне това научих от баща си. — Неволно погледнах към кушетката. — Той казваше, че всеки мъж си има цена. За един това са парите, за друг — жените, за трети — славата. То почтеният човек няма защо да го купуваш — той не ти струва нищо.

— Баща ти беше практичен човек — каза Макалистър.

Взрях се в юриста.

— Баща ми беше егоистичен, алчен кучи син, който искаше да сграбчи всичко на света — казах аз. — Надявам се да бъда достатъчно мъж, за да му надяна обувките.

Макалистър си потърка замислен брадичката.

— Сигурно ще бъдеш.

Посочих към кушетката.

— Няма да го имам винаги до себе си за помощник.

Макалистър нищо не каза. Погледнах към Невада. През цялото време бе останал облеган на стената, без да проговори. Очите му

шареха под полупритворените клепачи. Извади пакетче тютюн и започна да си свива цигара. Пак погледнах Макалистър.

— Ще се нуждая от много помощ — заявих аз.

Очите на Макалистър блеснаха заинтригувано, но не проговори.

— Ще имам нужда от съветник, консултант и юрист — продължих аз. — Мога ли да разчитам на теб?

Заговори бавно.

— Не зная дали ще разполагам с толкова време, Джонас — каза той. — Имам доста клиенти.

— Колко „доста“?

— Печеля около шейсет хиляди годишно.

— За сто хиляди ще се преместиш ли в Невада?

Отговори незабавно:

— Ако ме оставиш аз да оформя договора.

Извадих пакет цигари и му предложих една. Той си взе, а аз мушнах друга в устата си. Драснах клечка кибрит и му поднесох огънче.

— Дадено.

Той спря, преди да е запалил, и ме погледна въпросително:

— Откъде знаеш, че можеш да си позволиш да ми плащаш такава заплата?

Запалих моята и му се усмихнах.

— Не знаех, докато ти не прие. Тогава вече бях сигурен.

Ответна усмивка пробягна по лицето му. После той стана делови.

— Първото нещо, което трябва да направим, е да свикаме дирекционния съвет, за да бъдеш официално избран за президент на компанията. Мислиш ли, че ще имаш затруднения за това?

Поклатих глава.

— Не мисля. Баща ми не вярваше в разделяне на акциите. Деветдесет процента държеше на свое име и съгласно завещанието, след неговата смърт те стават мои.

— Имаш ли копие от завещанието?

— Не — отвърна аз. — Но Денби сигурно има. Той поддържа архив за всичко, извършено от баща ми. — Натиснах звънеца и Денби влезе. — Донеси ми копие от завещанието на баща ми — наредих аз.

След миг то лежеше бюрото ми — съвсем законно, със синята заверка на нотариуса. Тикнах го към Макалистър. Той го прегледа

набързо.

— В ред е. Акциите са твои. Най-добре ще бъде веднага да го утвърдим.

Обърнах се въпросително към Денби. Денби не забави отговора си. Говореше припряно.

— Съдията Хаскъл в Рено го има в архива си.

— Телефонирай му веднага да го узакони — казах аз. Денби се запъти към вратата. Спрях го. — И като свършиш с него, се обади на директорите и им кажи, че свиквам дирекционния съвет на специално заседание утре сутринта на закуска. У дома.

Денби излезе и аз се обърнах към Макалистър:

— Трябва ли да направя нещо друго, Мак?

Той бавно поклати глава.

— Точно сега не. Всъщност, немският контракт. Не зная много за него, но баща ти казваше, че криел чудесни възможности. Касе се за някакъв нов продукт. Мисля, че го нарече „пластмаса“.

Изгасих цигарата в пепелника на бюрото.

— Вземи от Денби материалите. Прегледай ги довечера и ми ги резюмирай утре сутринта преди заседанието на дирекционния съвет. Ще бъда на крака в пет часа.

Странно изражение се появи на лицето на Макалистър. В първия миг не можах да го разтълкувам, после разбрах. Уважение.

— Ще бъда там в пет, Джонас.

Изправи се и тръгна към вратата. Извиках му, преди да стигне до нея:

— Между другото, Мак, поискай от Денби списък на другите притежатели на акции. Няма да е зле да узная имената им преди заседанието.

Уважението, изписано на лицето му стана още по-дълбоко.

— Да, Джонас — каза той и излезе.

Обърнах се към Невада и го загледах.

— Ти как мислиш? — запитах аз.

Изчака дълго преди да отговори. После изплю късчето цигарена хартия залепено по устните му.

— Мисля, че твоят старец ще почива в мир.

Това ме подсети. Почти бях забравил. Станах от стола, заобиколих бюрото и отидох до кушетката. Отгърнах одеялото и

погледнах.

Очите му бяха затворени, а устата зловеща. Под кожата на дясното слепоочие имаше бледосиньо петно, простиращо се нагоре към косата. Сигурно това е емболията, помислих си аз.

Дълбоко в себе си исках да пророня сълзи за него. А не можех. Много отдавна ме беше изоставил — от онзи ден на верандата, когато ме хвърли на Невада.

Чух вратата да се отваря зад мен, пуснах одеялото и се обърнах. Денби стоеше на прага.

— Джейк Плат иска да ви види, сър.

Джейк беше директорът на фабриката. Той въртеше всичко. Освен това се ослушваше откъде духа вятърът, така че новината сигурно вече пътуваше из фабриката.

— Кажи му да влезе.

Думите едва излязоха от устата ми и той се появи на прага до Денби. Едър, набит мъж. Имаше тежка походка. Влезе в кабинета с протегната напред ръка.

— Току-що научих печалната вест. — Той пристъпи към кушетката и погледна към трупа на баща ми, придавайки си израз на ирландска оплаквачка. — Печална загуба, наистина. Баща ти беше велик човек — поклати глава жаловито. — Велик човек.

Минах зад бюрото. И ти си велик артист, Джейк Плат, мина ми през ума. А на глас казах:

— Благодаря, Джейк.

Той се обърна към мен, щастлив от мисълта, че номерът е минал.

— Искам да те уведомя, че ако ти трябва за нещо, каквото и да било, винаги съм на разположение.

— Благодаря ти, Джейк — повторих аз. — Добре е да зная, че имам на своя страна хора като теб.

Видимо се изпъчи при моите думи. Гласът му се снижи поверително:

— Цялата фабрика жужи. Мислите ли, че трябва да им кажа нещо? Знаеш ги тези мексиканци и индианци. Много са чувствителни и нервни и може би трябва да ги поуспокоя.

Погледнах го. Май беше прав.

— Чудесна идея, Джейк. Но ми се струва, че ще бъде по-добре, ако аз им поговоря.

Независимо дали му харесваше, или не, Джейк трябваше да се съгласи с мен. Такава му беше политиката. Да не противоречи на шефа.

— Правилно, Джонас — каза той, прикривайки разочарованието си. — Стига да си в състояние.

— В състояние съм — казах и се отправих към вратата.

Гласът на Невада долетя до мен:

— Какво ще го правим?

Обърнах се и проследих погледа му, насочен към кушетката.

— Викни онези от погребалното бюро да се погрижат за него. Кажи им, че искаме най-хубавия ковчег в щата.

Невада кимна.

— След това ме чакай с колата отпред и ще се приберем у дома.

Излязох, без да дочакам отговора. Джейк заприпка след мен, а аз тръгнах по коридора към стълбището, водещо към фабриката.

Очите на всички в помещението се обърнаха към мен, когато се появих на площадката на върха на стълбището. Джейк вдигна ръце и в помещението се възцари тишина. Изчаках да спрат всички машини, преди да заговоря. Имаше нещо зловещо. За пръв път фабриката беше така тиха. Гласът ми закънтя лудешки из сградата.

— *Mi padre ha muerto.* — Говорех на испански. Моят испански не беше кой знае колко добър, но това бе техният език и затова продължих на него. — Но аз, неговият син, се надявам да продължа добрата му работа. Лошо е наистина, че баща ми не е тук, да изкаже лично благодарността си, на вас, добрите, за всичко, което правите за успеха на компанията. Надявам се, че ще ви бъде достатъчно, като ви кажа, че точно преди да се помине, той утвърди пет процента увеличение на надниците на всеки един, който работи в тази фабрика.

Джейк ме сграбчи неистово за ръката. Изтръгнах я и продължих:

— Горещото ми желание е да ми окажете същата доброжелателна подкрепа, която оказвахте на моя баща. Надявам се да бъдете търпеливи с мен, защото имам много да се уча. Благодаря ви и Бог да бъде с вас.

Тръгнах надолу по стълбището, а Джейк подир мен. Работниците направиха пътека, през която да мина. Повечето мълчаха; неколцина ме докоснаха насърчително на минаване. Съгледах двама с насълзени

очи. Баща ми поне не си отиваше неоплакан. Макар да бяха сълзи на хора, които не го познаваха.

Излязох от фабриката и примигнах на дневната светлина. Слънцето все още беше на небето. Почти го бях забравил, стори ми се толкова отдавна.

Огромната кола, модел „Пиърс ароу“, стоеше пред входа с Невада зад кормилото. Запътих се към нея. Спря ме ръката на Джейк върху рамото ми. Обърнах се към него. Гласът му беше хленчещ:

— Защо трябваше да правиш това, Джонас? Не познаваш тези копелета, както ги познавам аз. Дай им едно, ще поискат пет. Баща ти все ме гонеше да ги държа изкъсо.

Изглеждах го хладно. Някои хора не схващаха достатъчно бързо.

— Чу ли какво казах там, Джейк?

— Чух, Джонас. Тъкмо за това...

Пресякох го.

— Изглежда не си чул, Джейк — казах меко аз. — Моите първи думи бяха „Mi padre ha muerto“. Баща ми е мъртъв.

— Да, но...

— Те означават точно това, Джейк. Той е мъртъв. Но аз не съм. Аз съм тук и единственото, което трябва да запомниш, е, че съм точно като него в едно отношение. Няма да търпя глупости от някой, който работи за мен, и ако това не му харесва, може да върви по дяволите!

Джейк се учеше бързо. Скочи към колата и ми отвори вратата.

— Не мислех нищо лошо, Джонас. Аз само...

Нямаше смисъл да му обяснявам, че платиш ли повече, ще получиш повече. Форд го доказа миналата година, като повиши заплатите на своите работници. Успя да утрои производството. Влязох в колата и погледнах назад към фабриката. Черната, неприветлива смола на покрива ми се наби в очи. Спомних си я от самолета.

— Джейк, виждаш ли онзи покрив?

Той изви глава и го погледна. Беше озадачен.

— Да, сър?

Изведнъж се почувствувах уморен. Облегнах се на тапицерията и затворих очи.

— Боядисайте го в бяло — наредих аз.

5.

Дремех, докато огромната лимузина гълташе двадесетината километра между новата къща на баща ми и фабриката. От време на време отварях очи и улавях погледа на Невада в огледалото за обратно виждане, после клепачите ми пак се затваряха, натежали като олово.

Мразех баща си, мразех майка си и ако имах сестри и братя, щях да мразя и тях. Не, баща си не мразех. Вече не. Той беше мъртъв. Не можеш да мразиш мъртвите. Само ги помниш. Не мразех и майка си. Всъщност, тя не ми беше истинска майка, а мащеха. И не я мразех. Обичах я.

Затова я бях довел у дома. Искях да се ожения за нея. Но баща ми каза, че съм много млад. Деветнадесет години не било възраст за женене. И понеже той не беше много млад, взе, че се ожени за нея една седмица след завръщането ми в колежа.

Запознах се с Рина в местния клуб две седмици преди края на ваканцията. Беше дошла от Изтока, от някакво селище в Масачузетс, наречено Бруклайн, и не приличаше на никое от момичетата, които бях срещал дотогава. Всички тукашни момичета са мургави и изпечени от слънцето, ходят като мъже, говорят като мъже и дори яздят като мъже. Само вечер, когато свалят джинсите и облекат роклите, можеш да разбереш, че са нещо друго. Иначе, даже и край плувния басейн, съобразно модата, приличат на момчета. Плоскогърди и с тънки бедра.

А Рина беше момиче. Човек не можеше да се излъже. Особено по бански костюм, както беше първият път, когато я срещнах. Беше стройна, с широки рамене, може би прекалено широки за жена. Но гърдите ѝ бяха едри и тежки, напираси през коприненото жарсе, обръщащи модата с главата надолу. Човек не можеше да ги погледне, без да изпита в устата си вкуса на млечно-медената им сладост. Почиваха си удобно на издължения гръден кош, който надолу преминаваше в нежна талия, която на свой ред преливаше в стройни, но закръглени бедра и дупе.

Косата ѝ беше светлоруса и дълга, пристегната отзад на тила, пак противно на модата. Веждите ѝ бяха високи, очите раздалечени и леко

дръпнати, а в сините им ириси, зад леда, се прокрадваха игриви пламъчета. Носът ѝ беше правилен и не много тънък, напомнящ за финландското ѝ потекло. Може би единственият ѝ недостатък беше устата. Тя беше широка, но не великодушно широка, тъй като устните не бяха достатъчно пълни. Беше овладяна уста, сигурно разположена върху скосената, волева брадичка.

Бе ходила в Швейцария да довърши образованието си: бе много сдържана и трудно можеше да я разсмее човек. За два дни съвсем ми завъртя ума. Гласът ѝ беше мек и нисък, с лек чужд акцент, който бълбукаше нежно в ушите ти.

Десетина дни по-късно, по време на танцовата забава в събота вечер, за пръв път разбрах колко много я желая. Танцувахме бавен валс на полузагасени, сини светлини. Изведнъж тя пропусна един такт. Вдигна поглед към мен и се усмихна със спокойната си усмивка.

— Много си силен — каза тя, като се притисна към мен.

Почувствувах как топлината от слабините ѝ се пренася в мен, когато възобновихме танца. Не можех да издържам повече. Улових я за ръката и я поведох навън.

Тя ме последва мълчаливо до колата. Качихме се в големия открит „Дюзенберг“, включих на скорост и излязохме на магистралата. Нощният пустинен въздух беше топъл. Погледнах я с крайчето на окото си. Главата ѝ лежеше облегната на тапицерията, със затворени от вятъра очи.

Забих в горичка от финикови палми и загасих двигателя. Тя остана облегната на седалката. Наведох се и я целунах по устата.

Устните ѝ не реагираха. Бяха като кладенец в оазис сред пустинята. Посегнах към гърдите. Ръката ѝ улови моята и я задържа.

Вдигнах глава и я погледнах. Очите ѝ бяха широко отворени и нащрек. Не можах да проникна в тях.

— Желая те! — казах аз.

Очите ѝ не промениха изражението си. Едва долових гласа ѝ:

— Знам.

Пак се притиснах към нея. Този път сложи ръка на гърдите ми и ме спря.

— Услужи ми с кърпичката си — каза тя, докато я измъкваше от джобчето на самото.

Тя се белна в нощта и се изгуби от погледа ми в ръката ѝ. Рина не вдигна глава от облегалката, не проговори, само ме наблюдаваше с бдителните си очи.

Усетих търсещите ѝ пръсти и се наведох към нея, обаче тя успя да ме задържи на разстояние. После, изведнъж, почувствувах сладостната болка да бликва от основата на гръбнака ми и едва не изхвърчах от седалката.

Извадих цигара и я запалих с разтреперани пръсти, а тя сви кърпичката на малка топка и я изхвърли от колата. После взе цигарата от устата ми и я постави между устните си.

— Все пак те желая! — казах аз.

Тя ми върна цигарата и поклати глава.

— Защо? — попитах аз.

Обърна лице към мен. То просветна в мрака.

— Защото след два дни се прибирам у дома. Защото по време на борсовата криза през двайсет и трета година баща ми загуби всичко. Защото трябва да си намеря богат съпруг. Не бива да правя нищо, което би попретило на това.

Загледах се в нея за миг, после запалих двигателя. Изкарах на заден ход колата от горичката и се отправих към къщи. Не казах нито дума, макар че отговорът ми беше готов. Бях богат. Или поне щях да бъда един ден.

Оставих Рина във всекидневната и влязох в кабинета на баща си. Както винаги той работеше зад бюрото и самотната настолна лампа хвърляше светлина върху книжата. При влизането ми вдигна поглед.

— Да? — запита той, като че ли бях някой от персонала, нахълтал, докато се решава някой проблем.

Присегнах към ключа на стената и стаята се обля в светлина.

— Искам да се оженя! — заявих аз.

Той ме загледа, сякаш бях много, много далеч. Всъщност надалеч беше той, но бързо се върна.

— Ти си полудял — каза безстрастно и пак заби поглед в бюрото. — Върви си лягай и не ме безпокой.

Останах.

— Говоря сериозно, татко — настоях аз. За пръв път от дете го наричах така.

Той бавно се изправи.

— Не! — каза. — Още си много млад.

И толкова. Никога не питаше кой, какво, защо. Не, просто бил съм много млад.

— Добре, татко — казах аз и се обърнах към вратата. — Помни, че съм те питал.

— Почакай! — каза той. Спрях с ръка на дръжката. — Къде е тя?

— Чака във всекидневната — отговорих аз.

Той ме изглежда проницателно.

— Кога реши?

— Тази нощ — отговорих аз. — Преди малко.

— Предполагам, че е някоя от онези глупави хлапачки, които се мяркат по танцовите ви забави в клуба и сега стои като на тръни и чака да се запознае със стареца? — попита той.

Скочих да я защита.

— Съвсем не е такава. Всъщност, тя дори не знае, че съм тук, за да те питам.

— Искаш да кажеш, че още не си я питал?

— Нямам нужда — отговорих аз с присъщата на годините ми самоувереност. — Зная отговора.

Баща ми поклати глава.

— Не би ли желал все пак да я попиташ?

Излязох и доведох Рина в стаята.

— Рина, това е баща ми. Татко, това е Рина Марлоу.

Рина кимна учтиво. По държането ѝ човек би помислил, че е ранна вечер, а не два часа през нощта.

Баща ми я изглежда замислено. Лицето му имаше странно изражение, каквото никога преди не бях виждал. Той заобиколи бюрото и ѝ протегна ръка.

— Драго ми е, мис Марлоу — каза той с мек глас.

Изглеждах го. Никога преди не го бях виждал да постъпва така с приятелите ми.

Тя пое ръката му.

— И на мен.

Без да ѝ пуска ръката, той продължи шеговито:

— Моят син си мисли, че иска да се ожени за вас, мис Марлоу, но на мен ми се струва, че е още много млад. Вие какво ще кажете?

Рина ме погледна. За миг очите ѝ се промениха. Станаха ярки и блестящи, после — пак бдителни. Тя се обърна към баща ми:

— Много конфузно положение, мистър Корд. Бихте ли ме завели у дома, моля?

Вцепенен, неспособен да проговоря, видях как баща ми я хваща под ръка и я изведе от стаята. След миг чух рева на „Дюзенберг“-а и разгневен потърсих нещо, на което да си изкарам яда. Разполагах само с настолната лампа. Разбих я на парчета в стената. Две седмици след това, в колежа, получих телеграма от баща си:

РИНА И АЗ СЕ ОЖЕНИХМЕ ТАЗИ СУТРИН.
НАМИРАМЕ СЕ В „УОЛДОРФ-АСТОРИЯ“, НЮ ЙОРК.
УТРЕ ЗАМИНАВАМЕ С „ЛЕВИТАН“ НА МЕДЕН
МЕСЕЦ В ЕВРОПА.

Грабнах телефона и се свързах с него.

— Няма по-голям глупак от стария дъртак! — завиках аз по дългата четири хиляди километра жица между нас. — Не знаеш ли, че единствената причина да се омъжи за теб са парите ти?

Баща ми не се ядоса. Дори се изкикоти.

— Ти си глупак. Тя има нужда от мъж, а не от хлапак. Дори настоя да подпишем предбрачно имуществено споразумение, преди да се оженим.

— О, нима? — запитах аз. — Кой го състави? Нейният адвокат ли?

Баща ми пак се изкикоти.

— Не, моят.

Гласът му изведнъж се промени. Стана рязък:

— Бягай сега при науките си, синко, и не се бъркай в неща, които не те засягат. Тук е вече полунощ и тъкмо се каня да си лягам.

Телефонът замлъкна в ръцете ми. Загледах се в него, после бавно го оставих. Тази нощ не можах да заспя. Във въображението ми изплуваха порнографски видения на Рина и баща ми в любовна прегръдка. Няколко пъти се събуждах, облян в студена пот.

Нечия ръка ме разтърсваше леко. Бавно отворих очи. Първото нещо, което съгледах, бе лицето на Невада.

— Събуди се, Джонас — каза той. — Вече сме въщи.

Примигнах с очи, за да прогоня съня.

Слънцето се скриваше зад къщата. Разтърсих глава и излязох от колата. Погледнах към сградата. Странна къща. Не бях прекарал повече от две седмици в нея, откакто баща ми я построи, а ето че сега беше моя. Както всичко друго, създадено от баща ми.

Тръгнах към стъпалата. Рина бе помислила за всичко. С изключение на това. Баща ми беше мъртъв. Щях да й го съобщя.

6.

Входната врата се отвори, докато прекосяха верандата. Баща ми бе построил тази плантаторска къща в традиционния южняшки стил и за неин домоуправител бе довел Робер от Нови Орлеан. Робер беше креол, потомствен лакей.

Беше огромен мъж, с цяла глава по-висок от мен, но толкова внимателен и сръчен, колкото беше едър. Преди него баща му и дядо му са били домоуправители и макар и роби, бяха насадили у него гордост от професията. Имаше шесто чувство, що се отнася до задълженията. Винаги беше там, където трябва.

Отстъпи встрани, за да вляза.

— Здравейте, мастър Корд — поздрави той на своя мек, креолски английски.

— Здравей, Робер — казах аз и го изчаках да затвори вратата. — Ела с мен.

Мълчаливо ме последва в кабинета на баща ми. Лицето му остана безизразно, докато затваряше вратата.

— Да, мистър Корд?

За пръв път ме нарече мистър, вместо мастър. Погледнах го.

— Баща ми е мъртъв — казах аз.

— Зная — заяви той. — Мистър Денби се обади.

— Другите знаят ли? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Казах на мистър Денби, че мисис Корд е излязла и не съм споменавал нищо на останалата прислуга.

Доловихме лек шум зад затворената врата. Робер продължи да говори, пристъпвайки бързо към нея:

— Сметнах, че сигурно ще пожелаете сам да съобщите тъжната вест. — Той отвори рязко вратата.

Нямаше никой. Пристъпи бързо навън. Последвах го. Някаква фигура тичаше по голямото стълбище, което извиваше край парадния вход към горния етаж.

Гласът на Робер бе тих, но властен като камшик.

— Луиз!

Фигурата спря. Беше личната прислужничка на Рина.

— Ела тук! — заповяда той.

Луиз заслиза колебливо по стълбището. Видях ужасения израз на лицето ѝ, докато наближаваше.

— Да, мистър Робер? — Гласът ѝ беше не по-малко изплашен.

За пръв път имах възможност да видя как Робер се справя със слугите. Приблужи я някак лениво, но ръката му се стовари върху лицето ѝ като пистолетен изстрел. Гласът му бе пълен с укор:

— Колко пъти съм ти казвал да не подслушваш зад вратите?

Тя стоеше с ръка на лицето си. Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Върви сега в кухнята. Ще се занимая с теб по-късно.

Затича към кухнята все още с ръка на лицето. Робер се обърна към мен:

— Извинявам се заради нея, мистър Корд — каза той с предишния дълбок и спокоен глас. — Обикновено моите слуги не правят такива неща, но тази специално ми създава трудности.

Извадих цигара и още преди да съм я сложил в устата, Робер ми поднесе запалена клечка кибрит. Дръпнах дълбоко.

Робер духна клечката и грижливо я постави в един пепелник.

— Да, сър?

Погледнах замислен към стълбището. Странно, но се колебаех.

Гласът на Робер долетя зад рамото ми:

— Мисис Корд е в стаята си.

Вдигнах очи към него. Лицето му беше като непроницаема маска.

— Благодаря, Робер. Ще се кача да ѝ кажа.

Тръгнах нагоре. Гласът му ме задържа:

— Мистър Корд?

Обърнах се и погледнах надолу към него. Черното му лице светна.

— В колко да сервирам вечерята, сър?

Помислих за миг.

— Към осем часа — отговорих.

— Благодаря ви, сър — каза той и тръгна към кухнята.

Почуках леко на вратата на Рина. Отговор не последва. Отворих и влязох. Гласът ѝ долетя от банята:

— Луиз, донеси ми голяма хавлиена кърпа.

Влязох в банята и взех от купчината на лавицата над тоалетната масичка една кърпа. Тръгнах към заградената вана в момента, когато тя плъзна встрани стъклената стена.

Беше цялата златна, бяла и гореща, а водата се стичаше по тялото ѝ. Стъписа се за миг. Повечето жени веднага биха направили опит да се прикрийт. Но не и Рина. Тя протегна ръка за кърпата. Ловко се загърна и излезе от ваната.

— Къде е Луиз? — попита тя, сядайки пред тоалетната масичка.

— Долу — отговорих аз.

Залови се да подсушава лицето си с друга кърпа.

— Това няма да се хареса на баща ти.

— Никога няма да го узнае — отговорих аз.

— Откъде знаеш, че няма да му кажа?

— Няма — изрекох аз убедено.

Именно тогава тя започна да усеща, че нещо не е в ред. Погледна ме в огледалото. Лицето ѝ изведнъж стана сериозно.

— Да не се е случило нещо между теб и баща ти, Джонас?

Взря се за миг в мен с недоумение. Подаде ми една по-малка кърпа.

— Бъди послушно момче, Джонас, и ми изсуши гърба. Не мога да го достигна. — Усмихна се в огледалото. — Виждаш, Луиз наистина ми е необходима.

Взех пешкира и пристъпих към нея. Тя остави голямата кърпа да се хлъзне надолу по раменете ѝ. Изтрих капките влага по безупречната ѝ кожа. Улавях аромата на парфюма ѝ, излъчван от затопленото след банята тяло.

— Престани, Джонас! Тази сутрин баща ти казваше, че си сексуален маниак, ала не е нужно да го доказваш.

Взрях се в очите ѝ. Нямахе уплаха в тях. Тя бе много самоуверена. Бавно се усмигнах.

— Може би е бил прав — отвърнах. — А може би е забравил какво значи да си млад.

Привлякох я от стола към себе си. Кърпата продължи да се свлича, докато остана да виси, притисната само от телата ни. Покрих устата ѝ с моята и сграбчих едната ѝ гърда. Беше едра и твърда и почувствувах как сърцето затупка под нея.

Може би грешах, но за миг ми се стори, че долавям възбуда да преминава през тялото ѝ. После тя гневно се отскубна. Кърпата остана да лежи на пода.

— Да не си полудял? — избухна тя, а гърдите ѝ се дигаха и спускаха учестено. — Знаеш, че всеки миг може да влезе през тази врата.

Останах неподвижен за миг, после се освободих от цялото струпано в гърдите ми напрежение с бавна въздишка.

— Той никога вече няма да влезе през тази врата — уведомих я аз.

Цветът започна да се отдръпва от лицето ѝ.

— Какво... какво искаш да кажеш? — заекна тя.

Очите ми гледаха право в нейните. За пръв път успях да проникна зад тях. Беше изплашена. Като всеки, изправен пред неизвестното бъдеще.

— Мисис Корд — бавно казах аз, — твоят съпруг е мъртъв.

Зениците ѝ се разшириха неспокойно и тя плавно се отпусна на стола. Инстинктивно вдигна кърпата и я уви около себе си.

— Не мога да повярвам! — пророни глухо.

— Какво не можеш да повярваш, Рина? — безмилостно я запитах аз. — Че е мъртъв ли, или че сбърка, като се омъжи за него, вместо за мен?

Едва ли ме чу. Гледаше ме със сухи очи, но в тях имаше такава тиха скръб и състрадание, каквито никога не бях мислил, че е способна да изпита.

— Болезнено ли беше? — попита тя.

— Не — отвърнах. — Стана бързо. Удар. В един миг беше голям и силен като живота и ревеше като лъв, в следващия... — щракнах пръсти — така беше.

Очите ѝ не се откъсваха от моите.

— Радвам се поне за това — каза притихнало. — Не бих му пожелала да страда. — Бавно се изправи на крака. Воалът пак се спусна над очите ѝ. — Мисля, че сега трябва да си вървиш.

Това беше познатата Рина, тази, която исках да премахна. Далечна, недостъпна, пресметлива.

— Не — казах. — Още не съм свършил.

Тя гледаше пред мен.

— Какво имаш да довършваш?

Сграбчих я за рамото и я притеглих към себе си.

— Не сме довършили — казах в обърнатото й към мен лице. — Ти и аз. Доведох те една нощ у дома, защото те желяех. Но ти избра баща ми, защото за теб той представляваше по-добра инвестиция. Мисля, че достатъчно съм чакал!

Тя срещна погледа ми. Вече не беше изплашена. Беше в свои води и знаеше как да се бори.

— Да не си посмял!

В отговор дръпнах кърпата от нея. Тя се изви, готова да побегне от стаята, но аз я улових за ръката и я притеглих към себе си. С другата ръка хванах косата и извих главата й така, че лицето й се обърна към моето.

— Така ли?

— Ще викам! — дрезгаво пророни тя. — Слугите ще дотичат!

Ухилих се.

— Не, няма да дойдат. Ще си помислят, че пициш от скръб. Робер ги е събрал в кухнята и никой няма да дойде, ако не го повикам!

— Почакай! — захленчи тя. — Моля те, почакай. Заради баща си.

— Защо? — попитах аз. — Той мен не ме изчака. — Вдигнах я и я отнесох в спалнята. Ръцете й ме драскаха по лицето, юмруците ме удряха по гърдите.

Хвърлих я на застланото с бял атлаз легло. Тя направи опит да се измъкне от другата страна. Сграбчих я за рамото и я претърколих обратно. Захапа ми ръката и когато я дръпнах, запълзя назад. Застъпих с крак бедрата й и злобно я плеснах по лицето. Ударът я повали на възглавницата. Видях белите, оставени от пръстите, белези.

Затвори за миг очи, а когато отново ги отвори, в тях имаше една дива необузданост, каквато не бях виждал преди. Усмихна ми се и с ръце, обвити около врата ми, ме притегли към себе си. Устата й се впи в моята. Усетих как тялото й се движи под мен.

— Направи го, Джонас! — задъха се тя. — Сега! Не мога да чакам повече. Толкова дълго чаках. — Търсеците ѝ пръсти се плъзнаха по бедрата ми и напипаха члена. Тя заби лице във възглавницата, а движенията ѝ ставаха все по-необуздани. Едва долавях безумния ѝ, настойчив шепот. — Бързо, Джонас, Джонас, бързо!

Опитах се да стана, но тя не можеше да чака да си сваля дрехите. Придърпа ме отново и ме натика в себе си. Беше като разпалена фурна. Притисна главата ми към шията си.

— Направи ми дете, Джонас! — зашепна тя в ухото ми. — Направи ми дете, както на онези три момичета от Лос Анжелос. Дай живот на утробата ми!

Погледнах я в лицето. Очите ѝ бяха избистрени и някакво насмешливо ликуване играеше в тях. Съвсем не отразяваха страстта на беснеещото под мен тяло. Ръцете и краката ѝ се бяха впили като пиявици в мен.

Тя ми се усмихна, приковала очи в моите.

— Направи ми дете, Джонас — прошепна. — Баща ти не можа. Страхуваше се някой да не ти отнеме нещо!

— Какво... какво? — направих опит да се изправам, но тя беше като бездънен кладенец, от който не можех да се измъкна, след като веднъж се бях потопил.

— Да, Джонас — каза тя усмихнато, докато тялото ѝ ме похитяваше. — Баща ти не пожела да рискува. Затова ме накара да подпиша споразумението, преди да се оженим. Искаше да остави всичко на скъпия си син!

Опитах се да стана и да се измъкна, но тя ме беше обгърнала с краката и не ме пускаше. Смееща се и ликуваща.

— Но ти сега ще ми направиш дете, нали, Джонас? Ще знаем само ние двамата. Ще разделиш наследството със своя син, макар целият свят да мисли, че е на баща ти.

Извиваше се под мен търсеца, искаща жизнените ми сокове. С внезапна ярост се изтръгнах от нея в момента, когато силата ми рухна от мен. Строполих се в леглото до краката ѝ.

Агонията отмина и аз отворих очи. Беше заровила глава във възглавницата. Плачеше. Мълчаливо се надигнах и излязох от стаята.

Докато минавах през хола, за да стигна до стаята си, непрестанно мислех: баща ми ме е обичал, обичал ме е. Макар че не го бях

забелязал, той ме беше обичал.

Обичал ме беше. Ала никога достатъчно, за да го покаже.

Когато стигнах до стаята си, сълзите вече се стичаха по лицето ми.

7.

Бях на гърба на малкото индианско пони, което имах като десетгодишен, и препусках в луд галоп през дюните. Паника се надигаше в мен, но не знаех от какво бягам. Погледнах назад през рамо.

Баща ми ме следваше на големия пъстър кон. Разкопчаното му палто се развяваше от вятъра и мернах тежката верижка на часовника, опъната върху гърдите. Дочух гласа му, носен от вятъра:

— Връщай се, Джонас! Дявол те взел, връщай се веднага!

Извих се и пришпорих понито, да препусна още по-бързо. Безмилостно използвах камшика, така че отстрани, на местата, където го бях ударил, се появиха тънки, червени резки. Постепенно започнах да се отдалечавам.

Изведнъж, кой знае откъде, Невада се озова до мен, яздейки с лекота своя чер кон. Спокойно ме изгледа.

— Връщай се, Джонас. Баща ти ще вика. Що за син си?

Не отговорих, а продължих да пришпорвам коня. Пак погледнах назад.

Баща ми тъкмо спираше. Лицето му беше наскърбено.

— Грижи се за него, Невада! — едва го дочух аз, тъй като разстоянието помежду ни беше голямо. — Грижи се за него, защото аз нямам време. — Обърна пъстрия кон и се отдалечи в галоп.

Спях понито и се обърнах. Той все повече се смаляваше в далечината. Фигурата му се замъгли под внезапно бликналите от очите ми сълзи. Искях да извикам подир него: „Не си отивай, татко!“ Но думите заседнаха в гърлото ми.

Изправих се в леглото, облян в пот. Разтърсих глава да прогоня спомена от съня. През отворения прозорец дочух шума на коне, идващ от заграденото пространство зад къщата.

Отидох до прозореца и погледнах навън. Слънцето показваше пет часа и хвърляше дългата си утринна сянка. Долу, в егрека, неколцина работници се бяха облегли на оградата и наблюдаваха

един ездач, който правеше опити да обзиди жилаво, доресто жребче. Примижах от слънцето.

Бързо се извърнах от прозореца. Тъкмо от такова лечение се нуждаех. Нещо, което да премахне появилата се в мен празнота и горчивия вкус от устата ми. Нахлузих чифт джинси и стара синя риза и тръгнах да излизам от стаята.

Запътих се по коридора към задното стълбище. Срегнах Робер тъкмо когато стигнах там. Носеше поднос с чаша портокалов сок и каничка димящо кафе. Погледна ме с изненада.

— Добро утро, мистър Джонас.

— Добро утро, Робер — отвърнах аз.

— Мистър Макалистър е дошъл да ви види. Поканих го в кабинета.

Поколебах се за миг. Егрекът трябваше да почака. Имах да върша по-важни неща.

— Благодаря, Робер — казах аз и завих към предното стълбище.

— Мистър Джонас — извика той подир мен.

Спрях се и погледнах назад.

— Ако ви предстоят делови разговори, мистър Джонас, установил съм, че винаги говорите по-добре, когато имате нещо в стомаха си.

Погледнах първо него, после подноса. Кимнах и седнах на най-горното стъпало. Робер остави подноса до мен. Надигна чашата с портокаловия сок и я пресуших. Робер наля кафето и вдигна кърпата от препечения хляб. Отпих от кафето. Робер беше прав. Чувството за празнота идваше от стомаха ми. Сега се разсейваше. Взех филийката.

Макалистър забеляза облеклото ми, но не каза нищо. Мина право на въпроса.

— Десетте останали процента от акциите са разделени, както следва — каза той, разгръщайки няколко листа върху бюрото. По два и половина процента имат Рина Корд и Невада Смит, по два процента съдията Самуел Хаскъл и Питър Комак, директор на Индустиалната банка в Рено, и един процент притежава Юджийн Денби.

Погледнах го.

— Какво струват акциите?

— На каква основа? — запита той. — Доходи или чиста цена?

— И двете — отвърнах аз.

Той пак се загледа в листовете.

— На основата на средните доходи през последните пет години тези малко на брой акции струват четиридесет и пет хиляди долара; на основата на чиста цена може би шестдесет хиляди долара. — Той запали цигара. — Възможностите за печалби на компанията спаднаха след войната.

— Какво означава това?

— В мирно време нашето производство не се търси така, както по време на война — отговори ми той.

Извадих цигара и я запалих. Започнах да се съмнявам дали съм бил прав да му предложа сто хиляди годишно.

— Каж ми нещо, което не зная — казах аз.

Той пак погледна книжата, после мен.

— Банката на Комак ни отказа заема от двеста хиляди долара, който баща ти искаше за финансирането на немския контракт, подписан вчера от теб.

Бавно изгасих цигарата в пепелника.

— Май това ме поставя малко натясно, а?

Макалистър кимна:

— Да.

Следващият ми въпрос го изненада:

— Добре, ти какво направи?

Той ме погледна, сякаш бях ненормален.

— Какво те кара да мислиш, че съм предприел нещо?

— Ти беше в кабинета на баща ми, когато влязох вътре, и аз зная, че той не би те извикал само за уреждането на въпроса с родителите на момичето. Той би могъл да стори това и сам. После ти прие работата. Това означава, че си бил сигурен, че ще си получиш парите.

Той се усмихна.

— Уредих друг заем от „Пайъниър Нашънъл Тръст Къмпани“ в Лос Анжелос. Поисках триста хиляди долара, за по-сигурно.

— Добре! — казах аз. — Това ще ми осигури парите, от които се нуждая, за да изкупя останалите акции.

Той продължаваше да ме съзерцава с учудване, докато седах в креслото до него.

— А сега — подех аз — разкажи ми всичко, което успя да узнаеш за това ново нещо, разпалило толкова баща ми. Как го беше

нарекъл? Пластмаса?

8.

Робер ни сервира обилна, фермерска закуска: пържолки с яйца и топли питки. Огледах масата. Последната чиния беше вдигната и Робер дискретно се оттегляше, затваряйки огромните врати след себе си. Пресуших си чашата кафе и се изправих.

— Господа — започнах аз, — зная, че не е нужно да ви казвам какъв удар беше вчера да се видя внезапно отговорен за такава голяма компания като „Корд Експлозивс“. Именно затова ви поканих, господа, тази сутрин, да ми помогнете да реша как е най-добре за компанията.

Тежкият глас на Комак долетя през масата:

— Можеш да разчиташ на нас в това отношение, синко.

— Благодаря, мистър Комак — казах аз. — Струва ми се, че първото нещо, което трябва да направим, е да изберем нов председател. Някой, който ще се посвети на компанията така, както го бе сторил баща ми.

Огледах масата. Денби стоеше на края и нахвърляше нещо в бележника си. Невада си свиваше цигара. Вдигна към мен усмихнатите си очи. Макалистър седеше тихо до него. Хаскъл и Комак мълчаха. Изчаках да се възцари тягостна тишина. Нямаше нужда да ми се казва кои ми са приятелите.

— Имате ли някакви предложения, господа? — запитах аз.

Комак отправи поглед към мен:

— А вие?

— Вчера мислех, че имам — казах аз. — Но тази сутрин дойдох до заключението, че това е доста трудна задача за човек с моя опит.

За пръв път тази сутрин Хаскъл, Комак и Денби се разведриха. Размениха си бързи погледи. Комак заговори:

— Много разумно от твоя страна, синко — вметна той. — Какво ще кажеш за съдията Хаскъл? Той вече е пенсионер, но мисля, че би могъл да поеме работата, за да ви помогне.

Обърнах се към съдията.

— Бихте ли го сторили, Хаскъл?

Съдията леко се усмихна.

— Само за да ти помогна, моето момче — каза той. — Само за да ти помогна.

Погледнах към Невада. Усмиваше се широко. И аз му се усмихнах, преди да се обърна към другите:

— Да гласуваме ли, господа?

За пръв път Денби проговори.

— Съгласно устава на компанията, председателят може да се избира само от събрание на акционерите. При това само с мнозинство на притежателите на акции.

— Тогава да направим събрание на акционерите — каза Комак. — Мнозинството е налице.

— Идеята ви е чудесна — казах аз. Обърнах се усмихнат към съдията. — Разбира се, ако имам право да гласувам с акциите си — добавих аз.

— Разбира се, че можеш, момчето ми — прогърмя гласът на съдията, докато изваждаше някакъв лист от джоба си и ми го поднесе. — Ето завещанието на баща ви. Тази сутрин го узаконих. Сега, по закон, всичко е твое.

Поех завещанието и продължих:

— Дадено тогава, закривам събранието на директорите и откривам събранието на притежателите на акции. Първа точка от дневния ред е избирането на председател и секретар на компанията, който да замести покойния Джонас Корд.

Комак се усмихна:

— Предлагам съдията Самуел Хаскъл.

Денби бързо се присъедини. Прекалено бързо:

— Подкрепям предложението.

Кимнах.

— Чу се предложението за съдията Хаскъл. Има ли други? — попитах аз.

Невада се изправи.

— Аз предлагам Джонас Корд младши — заяви той.

Усмивнах му се.

— Благодаря. — Обърнах се към съдията и гласът ми стана твърд и равен: — Някой да поддържа предложението?

Лицето на съдията пламна. Той хвърли поглед към Комак, после към Денби. Денби беше пребледнял.

— Поддържа ли се предложението? — повторих студено аз.

Той разбра, че съм ги пипнал.

— Поддържам предложението — отрони тихо съдията.

— Благодаря, Хаскъл — казах аз.

След това беше лесно. Купих акциите им за двадесет и пет хиляди долара и първото нещо, което направих, бе да уволня Денби.

За секретар не ми трябваше дребен подлец като него. Нужен ми беше някой с цици.

Робер влезе в кабинета, където работех с Макалистър. Вдигнах поглед.

— Да, Робер?

Той сведе почтително глава.

— Мис Рина желае да ви види в стаята си, сър.

Изправих се и се протегнах. Да стоиш половин ден зад бюрото бе по-лошо от всичко, което бях правил досега.

— Добре, ей сега ще се кача.

Макалистър ме изгледа въпросително.

— Почакай! — наредих аз. — Няма да се бавя.

Робер задържа вратата отворена да мина и аз се качих по стълбището към стаята на Рина. Почуках на вратата.

— Влез — обади се тя.

Седеше до масичката пред огледалото. Луиз решише косата ѝ с голяма бяла четка. Рина ме погледна в огледалото.

— Искала си да ме видиш? — запитах аз.

— Да! — отговори тя. Обърна се към Луиз. — Стига засега. Остави ни.

Момичето се поклони мълчаливо и тръгна към вратата. Застигна я гласът на Рина.

— И чакай долу. Ще те повикам, когато ми потрябваш.

Рина ме погледна и се усмихна.

— Има навик да подслушва зад вратите.

— Известно ми е — казах аз и затворих вратата подире ѝ. — За какво си искала да ме видиш?

Рина стана. Черният пенъор се усука около нея. Видях, че под него носи черно бельо. Погледът ѝ улови моя. Тя пак се усмихна.

— Какво ще кажеш за вдовишкия ми траур?

— Много жизнерадостен — отговорих аз. — Но едва ли си ме извикала за това.

Тя взе една цигара и я запали.

— Искам да се махна оттук веднага след погребението.

— Защо? — попитах аз. — Това е твоят дом. Той го остави на теб.

Очите ѝ срещнаха моите през облака, който тя издуха.

— Искам да купиш къщата от мене.

— Откъде ще взема парите?

— Ще ги намериш! — последва безразличният отговор. — Баща ти винаги намираше пари за нещата, които искаше.

Изгледах я. Стори ми се, че знае точно какво прави.

— Колко ще искаш? — предпазливо попитах аз.

— Сто хиляди долара — спокойно отвърна тя.

— Какво! — възкликнах аз. — Тя не струва повече от петдесет и пет.

— Зная — каза тя. — Но аз прибавям и нещо друго — акциите си от компанията „Корд Експлозивс“.

— Акциите не покриват разликата! — избухнах аз. — Тази сутрин купих двойно повече за двайсет и пет хиляди долара!

Тя се изправи и пристъпи към мен. Очите ѝ ме гледаха ледено.

— Виж какво, Джонас — каза смразяващо тя, — постъпвам съвсем сговорчиво. Съгласно законите на щата Невада полага ми се една трета част от бащиното ти наследство, независимо дали има завещание, или не. Мога да оспорвам валидността на завещанието, стига да пожелаея. А дори и да не успея, ще те обвържа със съдилища поне за пет години. Какво ще стане с всичките ти планове тогава?

Изгледах я мълчаливо.

— Ако не ми вярваш, защо не се посъветваш с адвоката си, който те чака долу? — добави тя.

— Проверила си вече? — предположих аз.

— Разбира се! — отсече тя. — Съдията Хаскъл ми телефонира веднага щом се прибра!

Поех дълбоко въздух. Трябваше да се досетя, че дъртият копелдак няма да се остави така лесно.

— Нямам толкова пари — казах. — Нито пък компанията има.

— Зная — каза тя. — Ето защо ти предлагам да взема петдесет хиляди в деня на погребението и твоето писмено потвърждение от името на компанията, че ще получавам по десет хиляди годишно през следващите пет години.

Не ми беше нужен юрист, за да разбере, че е била посъветвана добре.

— Добре! — отсякох и се насочих към вратата. — Слез долу. Ще кажа на Макалистър да изготви книжата.

Тя пак се усмихна:

— Не мога да направя това.

— Защо не? — настоях аз.

— Аз съм в траур — обясни тя. — Как би изглеждало, ако вдовицата на Джонас Корд слезе долу да върши търговски сделки? — Тя се върна при тоалетната масичка и седна пред нея. — Когато изготвиш документите, ми ги прати.

9.

Беше пет часът, когато слязохме от таксито пред сградата на банката в търговската част на Лос Анжелос. Минахме през вратата и закрачихме към служебните кабинети в задната част. Макалистър ме въведе през вратата, на която пишеше: ЛИЧЕН КАБИНЕТ. Беше чакалня.

Секретарката вдигна поглед.

— Мистър Макалистър! — усмихна се тя. — Мислехме, че сте в Невада.

— Бях — отговори той. — Мистър Морони вътре ли е?

— Чакайте да проверя — отзова се тя. — Понякога има навика да излиза, без да ми се обади. — Тя изчезна през другата врата.

Погледнах Макалистър.

— Ей такава секретарка ми трябва. Има мозък в главата си, допълнен с чифт сочни гърди.

Той се засмя.

— Такова момиче струва седемдесет и пет — осемдесет долара на седмица. Не са много евтини.

— Всичко хубаво се заплаща — казах аз.

Секретарката се появи усмихната на вратата.

— Мистър Морони ще ви приеме веднага, мистър Макалистър.

Последвах го във вътрешния кабинет. Беше голям, с тапицирани с дъб стени. В средата му се простираше огромно бюро, зад което седеше дребен мъж със стоманеносива коса и проникателни, тъмни очи. При влизането ни той се изправи.

— Мистър Морони — каза Макалистър, — това е Джонас Корд.

Морони протегна ръка. Поех я. Не беше обикновената мека, банкерска ръка. Тази беше закоравяла и стискаше здраво. Говореше за усилен труд години наред и то не зад това бюро.

— Радвам се да се запознаем, мистър Корд — каза той с лек италиански акцент.

— Аз също, сър — промълвих почтително.

Той ни покани да седнем пред бюрото, което и направихме. Макалистър мина направо към въпроса. Когато свърши, Морони ме загледа.

— Неприятно ми е да чуя за вашата загуба — каза той. — От всичко, което съм чувал, той е бил доста необикновен човек.

— Наистина беше, сър — кимнах аз.

— Вие съзнавате, разбира се, че това създава известни затруднения?

Погледнах го.

— Без да правим опит да се спираме на техническата страна, мистър Морони, мислех, че заемът се дава на компанията „Корд Експлозивс“, а не на баща ми или на мен.

Морони се усмихна.

— Добрият банкер дава заеми на компаниите, но винаги има предвид човека, който стои зад тях.

— Моят опит е ограничен, сър, но аз мислех, че първата цел на добрия банкер е да получи съответната равностойност на един заем. Мисля, че това е свързано и със заемното споразумение, уредено между Макалистър и вас.

Морони се усмихна. Облегна се назад в креслото си и взе една пура. Запали я и ме погледна през облака дим.

— Мистър Корд, кажете ми кое считате за основна отговорност на заемоискателя?

Погледнах го.

— Да спечели от заема си.

— Казах заемоискателя, мистър Корд, не заемотателя.

— Зная, мистър Морони — казах аз. — Но ако не чувствавам, че трябва да изкарам печалба от парите, които ми отпускате, не би имало смисъл въобще да ги вземам.

— А как очаквате да спечелите от заема? — запита той. — Колко добре познавате работата си, мистър Корд?

— Не толкова добре, колкото би трябвало, мистър Морони. Положително не толкова добре, колкото ще я познавам следващата седмица, следващия месец, следващата година. Но зная това. Утрешният ден идва, а с него и целият нов свят. Разкриват се възможности за трупане на пари, каквито никога не са съществували по времето на баща ми. И аз ще се възползвам от тях.

— Предполагам, че намеквате за този нов продукт, с който се сдобивате чрез немския контракт?

— Отчасти — казах аз, макар да не бях се сетил за него, докато той не го спомена.

— Какво знаете за пластмасите? — попита той.

— Съвсем малко — признах аз.

— Тогава защо сте така уверен, че те ще струват нещо?

— Дюпон и Истман проявяват интерес за правата в Америка. Щом те се интересуват от нещо, значи си струва. После — вашето съгласие да ни заемете парите, за да придобием тези права. Щом пооправя някои работи тук, възнамерявам да прекарам два-три месеца в Германия и там да науча всичко за пластмасите.

— Кой ще ръководи компанията, докато ви няма? — запитва Морони. — Много неща могат да се случат за три месеца.

— Макалистър, сър — казах аз. — Той вече прие да се включи в компанията.

Израз на уважение се появи по лицето на банкера.

— Зная, че моите директори може да не се съгласят с мен, мистър Корд, но аз реших да ви отпусна заема. Той крие известни елементи на несигурност, които може би не съвпадат с техните представи за банкерската практика, но „Пайъниър Нашънъл Тръст Къмпани“ се създаде от заеми като този. Ние бяхме първата банка, която кредитира производителите на филми, а няма нищо по-несигурно от тях.

— Благодаря ви, мистър Морони — казах аз.

Той вдигна слушалката на телефона на бюрото.

— Донесете ми заемното споразумение на Корд и чека.

— Ще забележите — каза той, — че макар заемът да беше от триста хиляди долара, ние увеличихме кредита ви до максимум петстотин хиляди долара. — Той ми се усмихна. — Един от моите банкерски принципи, мистър Корд, е да не притискам съвсем клиентите си. Някой път границата между успеха и провала е в няколко долара повече.

Този човек изведнъж ми хареса. Един комарджия лесно разпознава друг. А този беше такъв. Усмихнах му се.

— Благодаря, мистър Морони. Да се надяваме, че ще изкарам доста пари и за двама ни. — Наведох се и подписах формулярите на

заема.

— Сигурен съм, че ще успеете — каза Морони и бутна чека към мен.

Взех го и го подадох на Макалистър, без да го погледна.

— Още веднъж ви благодаря, мистър Морони. Съжалявам, че трябва да си тръгваме, но довечера трябва да бъдем в Невада.

— Довечера ли? Но до сутринта няма вече влакове.

— Имам собствен самолет, мистър Морони. С него дойдохме. В девет часа ще си бъдем въщи.

Морони заобиколи бюрото. Лицето му беше загрижено.

— По-добре летете ниско, мистър Корд — каза той. — В края на краищата, току-що ви дадохме цял куп пари.

Разсмях се.

— Не се безпокойте, мистър Морони. Не е по-опасно от автомобил. А пък случи ли се нещо, просто ще спрете изплащането на чека.

И двамата се разсмяха. Забелязах напрежението по лицето на Макалистър, но за негова чест, той не каза нищо.

Здрависахме се и Морони ни изпрати до вратата.

— Всичко хубаво — каза той, когато влизахме в чакалнята.

На кушетката бе седнал един човек. Той бавно се изправи на крака. Познах Бъз Долтън, пилотът, чийто самолет бях задигнал на комар.

— Хей, Бъз — подвикнах аз, — не познаваш ли старите си приятели?

По лицето му пропълзля усмивка.

— Джонас! — възкликна той. — Какъв дявол те е довел тук?

— Копая за малко миза — казах аз, поемайки ръката му. — А ти?

— Същото — отговори ми той и лицето му пак посърна. — Но досега нямам късмет.

— Защо? — попитах аз. Бъз сви рамене.

— Сключих договор с пощите. Обход от Лос Анжелос до Сан Франциско. Дванайсет месеца, гарантирани при десет хиляди месечно. Но ми се струва, че ще трябва да се откажа. Не мога да намеря мангизи да купя трите самолета, които са ми нужни. Банките мислят, че било много рисковано.

— Колко ти трябва назаем?

— Около дваайсет и пет бона — каза той. — Двайсет за самолетите и пет да летим с тях, докато получим първия чек.

— Носиш ли договора?

— В джоба ми е — каза той и го измъкна.

Погледнах го.

— Изглежда ми добра сделка.

— Несъмнено — отвърна той. — Всичко съм изчислил. Остават ми чисти пет бона месечно, след като приспадна разносните и амортизацията. Ето ги сметките.

Цифрите ми изглеждаха в ред. Имах представа колко струва да се кара един самолет. Обърнах се и погледнах Морони.

— Остава ли в сила това, което ми казахте преди малко? За допълнителния кредит. Има ли ограничения по него?

— Абсолютно никакви — усмихна се той.

Обърнах се отново към Бъз.

— Ще имаш парите при две условия — казах аз. — Получавам петдесет процента от акциите на компанията ти и имуществена ипотека върху самолетите, амортизуема след дванадесет месеца, и двете платими на компанията „Корд Експлозивс“.

Лицето на Бъз грейна в усмивка.

— Братче, правиш страхотна сделка!

— Добре! — казах аз. Обърнах се към мистър Морони. — Ще бъдете ли така любезен да уредите формалностите? Трябва да се върна нощес.

— На драго сърце, мистър Корд — усмихна се той.

— Направете заема за тридесет хиляди — казах аз.

— Хей, чакай — прекъсна ме Бъз, — трябва ми само дваайсет и пет.

— Зная — казах аз, обръщайки се пак към него с усмивка. — Но днес научих нещо.

— Какво? — запита ме Бъз.

— Лоша сделка е, ако заемеш на някой толкова пари, колкото евентуално да не му достигнат. Явява се възможност и двамата да загубите. Искаш ли наистина да му свършиш работа, заеми му достатъчно, за да си свърши работата.

Погребението на баща ми беше най-голямото, уредено някога в тази част на щата. Дори губернаторът присъствува. Бях преустановил работата във фабриката и малката църква се изпълни до краен предел: хора имаше дори навън на улицата.

Рина и аз стояхме сами на скамейката отпред. Тя стоеше стройна и изправена в черната си рокля, а русата ѝ коса и лицето бяха покрити под черен воал. Загледах се в новите черни обувки на краката ми. Това бяха обувките на баща ми, които ме убиваха. В последния момент бях открил, че в къщата нямам никакви други обувки, освен хаурчос. Робер бе донесъл обувките от шкафа на баща ми. Татко никога не беше ги обувал. Дадох си обещание и аз никога вече да не ги сложа на краката си.

Усетих обща въздишка да преминава през църквата. Затваряха ковчега на баща ми. Хвърлих последен бегъл поглед върху лицето му, после всичко отмина и в ума ми остана странен пустош, така че за миг си помислих, че не мога даже да си спомня как е изглеждал.

После до ушите ми долетяха хълцания и аз погледнах с крайчето на окото си. Плачеха мексиканките от фабриката. Зад гърба си чух подсмърчане. Беше Джейк Плат с насълзени от уискито очи.

Погледнах застаналата до мен Рина. Виждах през черния воал очите ѝ. Бяха бистри и спокойни. От оплаквачите зад нас долиташе звукът на много хора, оплакващи баща ми.

Но Рина, неговата съпруга, не заплака. Нито пък аз, неговият син.

10.

Беше топла нощ, независимо от бриза, който нахлуваше през отворения прозорец откъм пустинята. Мятах се неспокойно в леглото и избутвах чаршафите под мен. Дълъг ден беше, започнал с погребението, после обмисляне на разнообразни планове с Макалистър, докато стана време да си тръгва. Бях уморен, а не можех да заспя. Премного мисли се въртяха в главата ми. Питам се дали това беше причината да чувам баща си как крачи нагоре-надолу из стаята си дълго след като всички в къщата си легнаха.

Зад вратата се чу звук. Седнах в леглото. Гласът ми разцепи тишината.

— Кой е?

Вратата се отвори и видях лицето ѝ; останалото, загърнато в черния пенъоар, се сливаше с мрака. Гласът ѝ беше много тих, когато затвори вратата след себе си:

— Помислих си, че сигурно си буден, Джонас. И аз не мога да заспя.

— Безпокоиш се за парите ли? — саркастично запитах аз. — Чекът е там, на шкафа, заедно с документите. Само подпиши разписката и е твой.

— Остави парите — каза тя и пристъпи в стаята.

— Тогава какво? — студено запитах аз. — Дойде да ми кажеш, че съжаляваш ли? Да изразиш съболезнованията си? Съчувствието си?

Беше вече до леглото и ме гледаше.

— Не бива да говориш такива неща, Джонас — каза простиичко. — Той ти беше баща, а аз бях негова съпруга. Да, дойдох да ти кажа, че съжалявам.

Но това не ме задоволи.

— Съжаляваш за кое? — нахвърлих се аз. — Че не ти е оставил повече? Че не се омъжи за мен, вместо за него? — Засмях се горчиво. — Ти не го обичаше.

— Не, не го обичах. Но го уважавах. Той беше повече мъж от всеки друг, когото съм срещала.

Не проговорих.

Изведнъж тя заплака. Седна на ръба на леглото ми и скри лице в ръцете си.

— Престани! — казах грубо аз. — Късно е за сълзи.

Тя отпусна ръце и ме загледа напрегнато. Забелязах в мрака влажни, сребърни ивици да се спускат по лицето ѝ.

— Много знаеш ти за какво е късно! — проплака тя. — Късно е да го обичам? Не че не опитвах. Просто не съм способна да обичам. Не зная защо. Такава съм. Баща ти знаеше това и ме разбираше. Затова се омъжих за него. Не за парите му. Той знаеше и това. И беше доволен от малкото, което му давах.

— Ако е вярно — попитах аз, — защо плачеш?

— Защото съм изплашена — каза тя.

— Изплашена? — засмях се аз. Не ѝ подходеше никак. — От какво се страхуваш?

Тя измъкна цигара някъде от пенъора си и я сложи в устата си, незапалена. Очите ѝ святкаха като на пантера край пустинен бивак в нощта.

— От мъжете — отсече тя.

— От мъжете? — повторих аз. — Ти... се боиш от мъжете? Защо, ти си първичният дразнител...

— Вярно е, глупако! — ядосано ме пресече тя. — Страхувам се от мъжете, да слушам намеците им, да се предоставям на похотливите им ръце и еднопосочни мисли. И да ги слушам как маскират желанията си с думи за любов, когато всичките им желания водят само до едно нещо. Да влязат в мен.

— Ти си луда! — казах сърдито. — Ние не мислим само затова!

— Така ли? — запита тя. Чух драскането на кибрит и пламъкът разкъса мрака. Тя ме погледна. — Виж себе си, Джонас. Виж се как изгаряш от страст към жената на баща си!

Нямаше нужда да поглеждам, за да се убедя, че е права. Пернах гневно клечката от ръката ѝ.

После изведнъж тя се прилепи към мен и устните ѝ зацелуваха нежно лицето и брадата ми, а тялото ѝ трепереше от страх.

— Джонас! Джонас! Позволи ми да остана при теб! Само тази нощ! — проплака тя. — Страхувам се да бъда сама!

Вдигнах ръце да я отблъсна. Беше гола под черния пенъоар. Плътта ѝ беше хладна и мека, като летния пустинен бриз, а напирашите зърна бодяха дланите на вдигнатите ми ръце.

Замръзнах, впил в мрака поглед в нея. Пред мен бе само лицето ѝ, после вкусът на солените ѝ сълзи по нейните и моите устни. Гневът в мен се стопи от преливащата страст. Оставили за свой пазач само дявола в мен, ние се гмурнахме в огнената наслада на собствения ни ад.

Събудих се и погледнах през прозореца. Първите проблясъци на зората се прокрадваха в стаята. Обърнах се към Рина. Тя лежеше с глава на възглавницата, простряла ръка върху очите си. Леко я докоснах по рамото.

Дръпна си ръката. Очите ѝ бяха отворени, бистри и спокойни.

Стана от леглото с бавни, плавни движения. Тялото ѝ блестеше младо и златисто. Вдигна от пода черния пенъоар и се намъкна в него. Наблюдавах я, докато отиваше към шкафа.

— В горното чекмедже има писалка — казах.

Тя извади писалката и подписа разписката.

— Няма ли да я прочетеш? — попитах. Тя поклати глава.

— За какво? Не можеш да вземеш повече, отколкото се съгласих да ти дам.

Права беше. Беше се отказала от всякакви бъдещи права и претенции върху имота. Взе чека и банкнотите и тръгна към вратата. Там се обърна и ме погледна.

— Няма да бъда тук, когато се върнеш от фабриката.

Погледнах я мълчаливо.

— Не е необходимо да заминаваш — промълвих аз.

Очите ѝ срещнаха моите. Струва ми се, че долових тъга в тях.

— Не, Джонас — каза тихо тя. — Време е да излезеш от сянката на баща си. Той беше велик човек, такъв ще бъдеш и ти. По свой начин.

Посегнах към нощната масичка за цигара и я запалих, без да проговоря. Димът опари дробовете ми.

— Сбогом, Джонас! — каза тя. — Желая ти успех.

Загледах се в нея за миг, после заговорих. Гласът ми беше дрезгав от цигарата.

— Благодаря — казах. — Сбогом, Рина.

Вратата се отвори, после бързо се затвори и нея я нямаше вече. Станах от леглото и отидох до прозореца. Първите утринни пламъци на слънцето се появиха на хоризонта. Предстоеше зноен ден.

Чух вратата зад мен да се отваря и сърцето затупка в гърдите ми. Връщаше се. Обърнах се.

Робер влезе в стаята, носейки поднос. Белите му зъби блестяха в приятна усмивка.

— Помислих, че няма да се откажете от чаша кафе.

Когато стигнах във фабриката, Джейк Плат беше покатерил група хора на покрива, които го боядисваха в бяло. Ухилих се на себе си и влязох.

Първият ден беше трескав. Като че ли нищо не бе в ред. Детонаторните капсули, които бяхме изпратили на „Ендикът“, се бяха оказали дефектни и трябваше бързо да подменим прашката. За трети път тази година Дюпон ни беше измъкнал под носа контракт с правителството за пресован кордит.

Прекарах половината ден над цифрите и накрая всичко завря, когато стигнах до нашата политика относно процентите от печалбата. Щом предложих да преразгледаме отношението си, ако то би ни струвало частични загуби, Плат протестира. Баща ми, каза той, твърдял, че не си струвало да работят за по-малко от дванадесет процента. Избухнах и казах на Джейк Плат, че аз ръководя фабриката сега и че каквото е правил баща ми, си е било негова работа. За следващия търг съм сигурен, че ще закопая Дюпон поне с три цента на фунт.

Беше станало вече пет часът и производственият майстор влезе в стаята. Тъкмо смятах да разгледам неговия въпрос, когато Невада ме прекъсна.

— Джонас — каза той.

Вдигнах поглед. Бе прекарал в кабинета целия ден, свит мълчаливо в един ъгъл и забравен там.

— Да? — отговорих му аз.

— Редно ли е, ако ви оставя малко по-рано? — запита той. — Имам да свърша някои неща.

— Разбира се — отвърнах аз и пак загледах производствените листи. — Вземи „Дюзенберг“-а. Джейк ще ме закара до дома.

— Нямам нужда от него — каза той. — Дошъл съм с моята кола.

— Невада — повиках го аз, — кажи на Робер, че ще се прибера за вечеря към осем часа.

Той се поколеба за миг, после чух отговора му:

— Разбира се, Джонас. Ще му кажа.

Свърших по-рано от очакваното и спрях „Дюзенберг“-а пред къщата в седем и половина тъкмо когато Невада слизаше по стъпалата с два куфара в ръце. Изглежда ме изненадан:

— Рано се прибираш.

— М-м, да — отвърнах аз. — Свърших по-рано, отколкото предполагах.

— О-о — каза той и продължи по стъпалата към колата си. Сложи куфарите отзад.

Последвах го и видях, че цялата задна седалка на колата е пълна с багаж.

— Къде отиваш с целия този багаж, Невада?

— Той си е мой — начумери се той.

— Не съм казал, че не е — заявих аз. — Просто питам къде отиваш?

— Напускам.

— На лов ли? — попитах. Беше годишното време, когато Невада отиваше из планините от времето, когато бях дете.

— Не — каза той. — Завинаги.

— Почакай! — отсякох аз. — Не можеш да си заминеш ей така.

Тъмните му очи пронизаха моите.

— Кой казва, че не мога?

— Аз — отвърнах. — Как ще я карам без теб?

Той бавно се усмихна.

— Много добре, предполагам. Не съм ти нужен вече за гледачка. Наблюдавах те през последните няколко дни.

— Но... но... — възразих аз. Невада се усмихна бавно.

— Всяка работа един ден идва до своя край, Джонас. Аз прекарах почти шестнайсет години и сега вече нямам какво да правя.

Не ме блазни да получавам заплата, без да съм си я спечелил.

Погледнах го. Беше прав. Той бе прекалено мъжествен, за да се навърта наоколо като слуга.

— Имаш ли достатъчно пари?

Той кимна.

— Шестнайсет години не съм похарчил нито цент от собствените си пари. Баща ти не ми позволи.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Ще се събера с неколцина приятели. Ще се заловим с едно представление за Дивия Запад, с което ще обикаляме крайбрежието на Калифорния. Надявам се да прекараме приятно.

Заседяхме се неловко, после Невада протегна ръка.

— Довиждане, Джонас.

Подадох му моята. Усетих как сълзите запират на клепачите ми.

— Довиждане, Невада.

Той заобиколи колата и седна на кормилото. Запали мотора и включи на скорост. Вдигна ръка и я размаха за сбогом, когато потегли.

— Обаждай се, Невада — извиках подире му и го гледах, докато се изгуби от погледа ми.

Влязох в къщата и отидох във всекидневната. Седнах край празната маса.

Робер влезе с плик в ръка.

— Мистър Невада остави това за вас — каза той.

Отворих го безчувствено и извадих една бележка, написана старателно с молив:

„Скъпи синко,

Не ме бива да се сбогувам, така си е. Няма вече за мен какво да се мотая тук, затова сметнах, че е време да се изпаря. Цял живот исках да ти дам нещо за рождения ден, но баща ти все ме изпреварваше. Той ти даваше всичко. Така досега не ми се удаде случай да ти дам нещо, което желаш. В този плик обаче ще намериш нещо, което наистина желаш. Не се безпокой. Отидох при един адвокат в Рено и подписах всичко, както се следва по закон.

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН.

Твой приятел
Невада Смит.“

Огледах другите документи в плика. Бяха акции на компанията „Корд Експлозивс“, прехвърлени на мое име.

Оставих ги на масата, а в гърлото ми се появи някаква буца. Къщата изведнъж опустя. Баща ми, Рина, Невада. Всички. Всички си бяха отишли. Къщата започна да навява спомени.

Припомних си думите на Рина да изляза от бащината си сянка. Не можех да живея в тази къща. Тя не беше моя. Беше негова. За мен тя винаги щеше да бъде неговата къща.

Реших. Ще си намеря апартамент в Рено. В апартамента нямаше да ме преследват спомените. Ще прехвърля къщата на Макалистър. Той имаше семейство и така щях да му спестя затрудненията да си търси дом.

Пак погледнах бележката на Невада. В душата ми почна да се заражда някаква болка. Последният му ред ме порази. Честит рожден ден. Бях забравил и Невада бе единственият, който се бе сетил.

Днес имах рожден ден.

Ставах на двадесет и една години.

КНИГА ВТОРА
ИСТОРИЯТА НА НЕВАДА СМИТ

1.

Минаваше девет, когато Невада отклони колата от шосето по черния път, който водеше към ранчото. Спря пред основната постройка и слезе. Остана заслушан в смеха, идващ от казиното.

Един мъж излезе на верандата и се загледа в него.

— Здравей, Невада.

Невада му отговори, без да се обръща.

— Здравей, Чарли. Изглежда дошлите да се развеждат приятно си убиват времето.

Чарли се засмя:

— Че защо не? Разводът ще бъде хубава сделка за много от тях.

Невада се обърна и го погледна.

— Предполагам. Само не мога да свикна с мисълта, че развличаме жени, вместо да отглеждаме говеда.

— Сега вече може би ще свикнеш — каза Чарли. — В края на краищата, половината от всичко това е твое. Време е да се установиш и да го разработиш.

— Не знам — каза Невада. — Крастата за пътуване не ме оставя. Доста се заседях на едно място.

— Къде смяташ да пътуваш? — запита го Чарли. — Няма вече подходящо място. Цялата страна е опасана от пътища, които стигат навсякъде. Закъснял си с трийсет години.

Невада кимна мълчаливо. Чарли беше прав, но странното бе, че той не се чувствуваше закъснял с трийсет години. Чувствуваше същото, което винаги бе изпитвал. Особено сега.

— Настаних жената в твоята колиба — каза Чарли. — Марта и аз забавихме вечерята заради вас.

Невада се върна в колата.

— Тогава най-добре да отида да я взема. Ще се върнем веднага, щом се измия.

Чарли кимна и влезе вътре, когато колата тръгна. На вратата се обърна и се загледа как тя извиваше по пътя към малкото възвишение в задния край на ранчото. Поклати глава и влезе вътре.

Марта го чакаше.

— Как е? — тревожно попита тя.

— Не зная — поклати той отново глава. — Струва ми се малко объркан. Просто не зная.

В колибата беше тъмно, когато Невада влезе. Той взе газената лампа зад вратата и я сложи на масата. Запали кибрит и поднесе пламъка към фитила. Фитилът запука и след малко припламна. Той сложи шишето отгоре и върна лампата на полицата.

Гласът на Рина долетя зад гърба му:

— Защо не запалиш електричеството, Невада?

— Обичам светлината на лампата — простичко отвърна той. — Електрическата светлина не е естествена. Уморява очите.

Тя седеше на стола срещу вратата бледа, със сияещо лице. Беше облечена с дебел пуловер, който падаше върху избелелите джинси, покриващи краката ѝ.

— Студено ли ти е? — запита той. — Ще запаля огън.

— Не ми е студено — поклати глава тя.

Той остана замислен известно време, после заговори:

— Ще си внесе багажа и ще се измия. Чарли и Марта ни чакат за вечеря.

— Ще ти помогна да го донесеш.

— Добре.

Излязоха навън в нощта. Звездите бяха потънали в черното кадифено небе, а от хълма долу се дочуваха музика и смях.

Тя се загледа към казиното.

— Радвам се, че не съм една от тях.

Той ѝ подаде куфар.

— Никога не би могла да бъдеш. Не си този тип.

— Мислех да се разведа с него — каза тя. — Но нещо отвътре ме задържаше, макар да знаех от самото начало, че съм сбъркала.

— Сделката си е сделка — отсече той и тръгна с пълни ръце към колибата.

— Така е.

Направиха още два мълчаливи курса, после тя седна на ръба на леглото, а той си съблече ризата и тръгна към мивката в ъгъла на

малката спалня.

Мускулите потрепваха под поразително бялата му кожа. Космите, покриващи гърдите му, се спускаха като мек, черен пух към плоския му корем. Той покри лицето и врата си със сапун и започна да се плиска с вода. Присегна слепешката за кърпа.

Тя му подаде една и той се затърка ревностно. Остави кърпата и взе чиста риза. Намъкна я и започна да се закопчава.

— Почакай — изведнъж каза тя. — Нека аз го направя.

Пръстите ѝ бяха сръчни и леки. Усещаше докосването им по кожата си като шепот на вятъра. Тя го погледна в лицето с учудени очи.

— На колко години си, Невада? Кожата ти е като на момче.

Ненадейно той се усмихна.

— На колко години си? — настоя тя.

— Струва ми се, че съм роден през осемдесет и втора — каза той. — Майка ми беше от племето киова, а те не държат много на рождените дни. Така че сега съм на четиридесет и три. — Той натъпка ризата в панталоните.

— Не изглеждаш на повече от трийсет.

Той се разсмя доволен.

— Да вървим да похапнем нещо.

Тя го улови за ръката.

— Да вървим — каза. — Изведнъж огладнях.

Беше след полунощ, когато се върнаха в колибата. Той отвори вратата и я пусна да влезе преди него. После отиде при камината и драсна клечка кибрит на подпалките. Тя застана до него и той вдигна очи.

— Отивай да си легнеш — каза той.

Тя влезе мълчаливо в спалнята, а той раздуха подпалките. Дървата захванаха и лумнаха в пламъци. Той сложи няколко цепеници, изправи се и прекоси стаята към шкафа. Извади от него бутилка бърбън и чаша и седна пред камината.

Наля си и загледа уискито в чашата. Огънят зад него му придаваше топли отблясъци. Бавно изпи уискито.

Когато свърши, остави празната чаша и започна да си изува ботушите. Остави ги край стола, отиде при кушетката и се изпъна на нея. Тъкмо си беше запалил цигара, когато гласът ѝ долетя откъм спалнята:

— Невада?

Той седна и се обърна към нея.

— Да?

— Не каза ли Джонас нещо за мен?

— Не.

— Той ми даде сто хиляди долара за акциите и къщата.

— Зная — отвърна той.

Тя се поколеба за миг, после влезе в стаята.

— Нямам нужда от тези пари. Ако на теб ти трябват...

Той се засмя беззвучно.

— Аз съм добре. Все пак, благодаря ти.

— Наистина ли?

Той пак се засмя, чудейки се какво ли би казала, ако знаеше за ранчото му от два хектара и половина в Тексас, за половината му дял в трупата „Дивият Запад“. И той бе научил доста неща, от стареца. Парите имаха смисъл само когато работеха за теб.

— Наистина — каза той. Изправи се и тръгна към нея. — Сега иди си легни, Рина. Изморена си.

Той я последва в спалнята, където тя си легна, ѝ извади едно одеяло. Тя улови ръката му, когато мина покрай леглото.

— Говори ми, докато заспя.

Той приседна на леглото.

— За какво? — попита. Тя продължаваше да му държи ръката.

— За себе си. Къде си роден, откъде си... всичко.

Той се усмихна в мрака.

— Няма много за казване — заяви. — Доколкото зная, съм роден в Западен Тексас. Баща ми е бил прериен ловец на бизони, на име Джон Смит, а майка ми принцеса на индианското племе киова и се казваше...

— Не ми казвай — прекъсна го сънливо тя. — Зная името ѝ. Покахонтас.

Той се засмя тихо.

— Някой ти го е казал — шеговито я укори. — Покахонтас. Това беше името ѝ.

— Никой не ми го е казал — съвсем тихо прошепна тя. — Четох го някъде.

Ръката ѝ се плъзна бавно от неговата и той погледна надолу. Очите ѝ бяха затворени, беше потънала в дълбок сън.

Той се изправи безшумно и намести одеялото върху нея, после се обърна и отиде в другата стая. Застла одеяло върху кушетката и бързо се разсъблече. Изпъна се и метна одеялото върху себе си.

Джон Смит и Покахонтас. Чудеше се колко ли пъти бе разказвал на шега тази история. А истината беше още по-чудата. Такава, че едва ли някой би повярвал.

Това беше толкова отдавна, че понякога и сам той не вярваше. Тогава името му не беше Невада Смит, а Макс Санд.

И той беше търсен за кражба чрез взлом и убийство в три различни щата.

2.

Беше през май 1882, когато Самуел Санд влезе в малката колиба, представляваща негов дом, и седна уморено на сандъка, който му служеше за стол. Неговата съпруга, индианка, мълчаливо сгря кафе и го постави пред него. Тя се движеше тежко, тъй като очакваше дете.

Той дълго седя така, а кафето изстиваше. От време на време поглеждаше през вратата към прерията и ивиците сняг, останали скрити сред усойте.

Жената се залови с приготвянето на вечерното ядене. Боб и солено бизонско месо. Беше твърде рано да се приготвя вечерята, тъй като слънцето още не бе стигнало пладне, но тя изпитваше някакво вътрешно смущение и трябваше да прави нещо. От време на време поглеждаше Сам с крайчеца на окото си, но той бе потънал в някакъв свой свят на неприятност, където достъпът на жени не бе позволен. Тя продължи да бърка месото и боба в гърнето, чакайки настроението и денят да отминат.

Канеха стана на шестнадесет години тази пролет, а едва миналото лято ловецът на бизони бе дошъл при нейното племе, за да си купи жена. Бе дошъл на черен кон, водейки тежко натоварен катър.

Вождът и съветът на войните излязоха да го приветствуват. Седнаха в кръг около огъня, върху който къкреше гърне със задушено месо. Вождът измъкна лулата, а Сам извади бутилка уиски. Мълчаливо вождът поднесе лулата към жаравата и след като я запали, я поднесе до устата си и дръпна дълбоко. Подаде я на Сам, който също дръпна и на свой ред я подаде на седналия до него войн в кръга.

Когато лулата се върна при вожда, Сам отвори бутилката уиски. Изтри внимателно ръба и я надигна към устните си, после я подаде на вожда. Вождът направи същото и опъна голяма глътка от уискито. Тя изгори гърлото му и очите му се насълзиха, почти се закашля, но преглътна и подаде бутилката на седналия до него войн.

Когато бутилката се върна при Сам, той я остави на земята пред Вожда. Наведе се напред и взе парче месо от гърнето. Задъвка усърдно

тлъстото парче, мляскайки с уста, а след това го преглътна. Погледна вожда.

— Добро куче.

Вождът кимна.

— Режем им езиците и ги държим вързани, за да се угоят както трябва.

Замълчаха за миг, а след това вождът пак присегна към бутилката уиски. Сам разбра, че е време да заговори.

— Аз съм велик ловец — прогърмя той. — Моята пушка е убила хиляди бизони. Храбростта ми е позната из цялата прерия. Мога да изхраня мнозина.

Вождът кимна тържествено.

— Подвизите на Червената брада са ни известни. За нас е чест неговото пристигане в племето ни.

— Аз дойдох при моя брат за девойката, известна като Канеха — каза Сам. — Искam я за моя жена.

Вождът въздъхна с облекчение. Канеха беше най-младата от дъщерите му и най-малко предпочитаната. Защото тя беше висока за девойка, почти колкото най-високия войн, и слаба, с такава тънка талия, че две ръце можеха да я обгърнат. В нея нямаше достатъчно място да израсте дете, а лицето и чертите ѝ бяха прави и плоски, не кръгли и плътни като на нормална девойка. Вождът въздъхна още веднъж с облекчение. Канеха нямаше да го затруднява повече.

— Разумен избор — каза на глас той. — Девойката Канеха е зряла за отглеждане на деца. Кръвта ѝ вече изтича в земята при пълнолуние.

Сам се изправи и се запъти към катъра. Отвори един от вързопите и извади шест бутилки уиски и една малка дървена кутия. Занесе ги обратно в кръга и ги постави пред вожда. После пак седна.

— Донесох подаръци за моите братя киова — каза той. — В знак на уважение за честта, която ми оказват, като ми позволяват да седна сред техния съвет.

Той сложи бутилките уиски пред вожда и отвори малката кутия. Беше пълна с разни разноцветни мъниста и украшения. Задържа кутията така, че всички да могат да видят какво има вътре, после остави и нея пред вожда.

Вождът пак кимна.

— Киова благодари на Червената брада за подаръците. Но загубата на девойката Канеха тежко ще се понесе от нейното племе. Тя вече извоюва своето място сред нас с умението си в женските работи. Със своето готвене и шиене, с изкуството си да обработва кожи.

— Съзнавам високото уважение, което киова питае към своята дъщеря Канеха — каза Сам церемониално. — И дойдох, подготвен да ги възмездя за тяхната загуба.

Той пак стана.

— За загубата на нейната помощ при изхранването на племето аз давам месото на два бизона — каза той, поглеждайки към тях, — а загубата на нейните ръце давам на моите братя този катър, който доведох с мен. А за загубата на нейната хубост им нося...

Той замълча драматично и се върна пак при катъра. Мълчаливо развърза големия навит пакет на гърба му. Занесе пакета при седналия съвет и го сложи на земята пред тях. Бавно го разви.

Възхищение се изписа по лицата на насядалите. Очите на вожда заблестяха.

— ... кожата на свещения бял бизон! — каза Сам и огледа кръга. Очите им бяха приковани върху прекрасната бяла кожа, блеснала пред тях като сняг върху земята.

Бизонът-албинос беше рядкост. Вожд, които можеше да си полегне за почивка на такава скъпа кожа, беше сигурен, че духът му ще се засели в щастливите ловни полета. За търговците на кожи тя имаше десет пъти по-висока цена от обикновените. Но Сам знаеше какво иска.

Той искаше жена. Цели пет години бе живял из прерията и беше в състояние да се ползува от услугите на някоя случайна уличница в стаичката зад пункта за продажби, само веднъж в годината, когато предаваше кожите. Беше време да си има собствена жена.

Вождът, потресен силно от щедрот предложение на Сам, забрави по-нататъшните пазарлъци и вдигна поглед.

— За нас е чест да дадем на Червената брада Канеха за негова жена.

Изправи се и това бе знак, че съветът е свършил.

— Пригответе дъщеря ми Канеха за нейния съпруг! — каза той. Обърна се и се запъти към вигвама си, а Сам го последва.

Канеха чакаше в другия вигвам. Тя бе почувствувала, че Червената брада е дошъл за нея. Придържайки се към девическата скромност, тя бе отишла във вигвама да чака, за да не слуша пазарлъка. Спокойно остана там, защото не се страхуваше от Червената брада. Много пъти бе поглеждала лицето му, когато той идваше на гости при баща ѝ.

Ето че долетя звукът на бърборещи жени, идващи към вигвама. Тя погледна през отвора. Пазарлъкът бе свършил. Надяваше се, че Червената брада е предложил поне един бизон за нея. Жените нахълтаха в палатката. Всички говореха едновременно. Никоя невеста не бе донасяла толкова подаръци за племето. Катърът. Мънистата. Уискито. Кожата на свещения бял бизон. Месото от два бизона.

Канеха се усмихна, горда от себе си. В този миг тя разбра, че Червената брада я обича. Отвън се чу звукът на думкащи барабани, които започваха песента на сватбената церемония. Жените се сбрах в кръг около нея и краката им затупкаха в такт с барабаните.

Тя си смъкна ризата на земята и жените я приближиха. Заловиха се да разплитат дългата плитка, която се спускаше по гърба ѝ. Две други започваха тялото ѝ с меча мас, която щеше да я направи плодовита. Най-последно си свършиха работата и се отдръпнаха.

Тя застана гола в средата на палатката, загледана към входа. Тялото ѝ блестеше от маста, беше стройна и висока, с щръкнали гърди и плосък корем, с прави и дълги крака.

Капакът се вдигна и шаманът влезе. В едната си ръка носеше магическия жезъл, а в другата брачния кол. Размаха магическия жезъл към четирите ъгъла на вигвама и скочи два пъти във въздуха, да прогони навъртащите се зли духове, след което тръгна към нея, държейки брачния кол високо над главата си.

Тя вдигна очи към него. Беше направен от гладко, лъснато дърво, издялано във формата на изправен фалос и тестиси. Той бавно го свали надолу, докато опря челото ѝ. Тя затвори очи, тъй като не подходеше на една девойка да проявява любопитство към източника на сила в боеца.

Шаманът започна да танцува около нея, подскачайки високо във въздуха и шепнейки заклинанията си. Опря кола до гърдите ѝ, до корема, до гърлото ѝ. Накрая подскочи във въздуха със страхотен вик и

когато краката му докоснаха земята, всичко замлъкна, дори и барабаните.

Като в транс тя пое брачния кол от шамана. Мълчаливо го поднесе към лицето си, после към гърдите, после към корема.

Барабаните отново задумкаха бавно. В такт с техния ритъм тя насочи кола между краката си. Стъпалата ѝ се задвижиха ритмично, отначало спокойно, а после, с усилване на темпото, по-бързо. Дългата ѝ черна коса, стигаща до хълбоците, се замята диво, когато тя се завъртя в кръга на жените, поднасяйки брачния кол към благословиите и завистливите им викове.

Обиколила кръга, тя пак застана в центъра му, продължавайки да тупка ритмично с крака в пода. Държейки брачния кол между краката си, тя бавно започна да се снишава над него.

— Ей-ее! — извиха жените, залюлени в темпото на барабаните.

— Ей-ее! — извикаха те одобрително втори път, когато тя се надигна от кола. Не подобаваше на една девойка да погълне много ревностно своя съпруг.

Щом колът започна повторно да влиза в нея, те затаиха дъх. Всяка си припомни собствения брак, когато също така бе оглеждала кръга от жени с очи, умоляващи за помощ. Но никоя не посмя да пристъпи напред. Това младоженката трябваше да направи сама.

Барабаните затупкаха сред болките на Канеха. Устните ѝ се свиха плътно. Това беше нейният съпруг, Червената брада, великият ловец. Не биваше да го опозори тук, във вигвама, сред жените. Когато сам той влезеше в нея, вместо неговия дух, пътят му трябваше да бъде открит и лек.

Тя затвори очи и направи внезапно конвулсивно движение. Хименът се разкъса и тя политна, когато болката я заля като вълна. Барабаните думкаха яростно. Тя се изправи и извади брачния кол. Поднесе го гордо на шамана.

Той го взе и бързо напусна вигвама. Жените мълчаливо я обкръжиха. Гола, тя тръгна към вигвама на вожда, обкръжена от тях, за да не я видят други очи.

Жените се отдръпнаха при нейното влизане. Сам и вождът вдигнаха очи към нея на оскъдната светлина.

Тя застана с гордо вдигната глава, а очите ѝ гледаха почтително над тях. Гърдите ѝ дишаха учестено, а краката ѝ леко потръпваха.

Молеше се Червената брада да остане доволен от нея, от това, което виждаше.

Вождът заговори пръв, както беше обичаят:

— Виж колко обилно кърви — каза той. — Ще ти отгледа много синове.

— Да, ще ми отгледа много синове — каза Сам, докато я гледаше. — И понеже съм доволен от нея, дарявам на моите братя месото на още един бизон.

Канеха се усмихна щастливо и излезе от палатката, за да иде на реката да се измие. Молбите ѝ бяха чути. Червената брада бе доволен от нея.

Сега тя се движеше тежко, подута от детето, докато той седеше край масата и се чудеше защо ли бизоните не бяха дошли. Нещо отвътре му подсказваше, че те никога вече няма да се върнат. Премного от тях бяха избити през последните няколко години.

Най-после вдигна очи от масата.

— Събирай багажа — каза. — Ще се местим оттук.

Канеха кимна и послушно почна да сбира покъщината, докато той излезе и превърза мулетата за колата. Когато свърши, се върна в колибата.

Канеха вдигна първия вързоп и тръгна към вратата, когато болката я сграбчи. Вързопът падна от ръцете ѝ и тя се преви. Насочи поглед към него.

— Искаш да кажеш, че моментът дойде? — запита Сам, не вярвайки.

Тя кимна.

— Чакай, ела да ти помогна.

Тя се изправи и пристъпът я отпусна.

— Не! — каза тя твърдо на езика на киова. — Това е работа на жената, не на боеца.

Сам кимна и тръгна към вратата.

— Ще чакам отвън.

Беше два сутринта, когато най-сетне дочу откъм колибата плач на бебе. Беше задрямал и плачът го разбуди сред една нощ, изпълнена със звезди. Седна и се заслуша напрегнат.

Изтекоха двадесетина минути, после вратата на колибата се отвори и там застана Канеха. Той се надигна и влезе в колибата.

В ъгъла, на едно одеяло край огъня, лежеше голото бебе. Сам застана и го загледа.

— Син! — гордо каза Канеха.

— Хм, да пукна! — Сам го докосна и бебето проплака, отваряйки очи. — Син! — каза Сам. — Аз имам син! — Наведе се и го загледа отблизо.

Брадата му боцна детето и то пак изплака. Кожата му беше бяла, очите сини, като на баща му, косата на главичката бе черна и гъста.

На другата сутрин напуснаха колибата.

3.

Установиха се на тридесетина километра от Додж сити и Сам се залови да прекарва товари за пощенските линии на дилижанса. Като единствен човек в района с мулета, работата му потръгна много добре.

Настаниха се в малка колиба и Макс израсна в нея. Канеха много се радваше на своя син. Понякога се чудеше защо духовете не й дадоха повече деца, ала не се тревожеше от това. Беше индианка и умееше да таи нещата в себе си.

Сам също беше доволен. По природа бе твърде затворен и самотно прекараните години в прерията не му бяха помогнали да се излекува от стеснителността. И в града се ползуваше със славата на мълчалив и стиснат. Носеха се дори слухове, че някъде из колибата е скрил цяло златно състояние от времето на ловуване из прерията.

Когато Макс навърши единадесет години, краката му бяха жилави и бързи като тези на индианските му прадеди. Можеше да язди всеки попаднал му кон без седло, както и да простреля в окото прериен лалугер от сто метра със своя колт, калибър 22. Черната му коса се спускаше права и дълга по индиански маниер, а очите му бяха тъмносини, почти черни, на почернялото от слънцето лице.

Една вечер се бяха настанили край масата на вечеря, когато Сам погледна сина си.

— Откриват училище в Додж — каза той.

Макс вдигна поглед към баща си, а Канеха пристъпи от печката към масата. Макс не знаеше дали трябва да заговори, или не. Продължи да се храни мълчаливо.

— Записах те — каза Сам. — Платих десет долара.

Сега Макс разбра, че е време да каже нещо:

— За к'во?

— Да те научат да четеш и пишеш — отвърна баща му.

— Що трябва да ме учат? — запита Макс.

— Човек трябва да знае тия неща — каза баща му.

— Ти не ги знаеш — каза Макс с неоспоримата детска логика. — И т'ва не ти пречи.

— Сега е друго време — каза Сам. — Когато аз бях момче, нямаше нужда от тия неща. А сега всеки чете или пише.

— Не ща да ходя.

— Ще ходиш! — внезапно изръмжа Сам. — Вече съм го уредил. Можеш да преспиваш в конюшната на Олсън през седмицата.

Канеха не беше съвсем сигурна дали е разбрала правилно казаното от мъжа си.

— Какво е то? — запита тя на езика на племето Киова.

Сам ѝ отговори на същия език:

— Път към голямата наука. Без него нашият син никога няма да стане голям вожд сред бледоликите.

За Канеха това бе достатъчно основание.

— Ще иде — каза протичко тя. Голямата наука означаваше голям шаман. Тя се върна при печката.

Следващият понеделник Сам заведе Макс до училището. Учителката, обедняла южнячка, излезе на вратата и се усмихна на Сам.

— Добро утро, мистър Санд — каза тя.

— Добро утро, госпожо. Доведох сина си на училище.

Учителката го погледна, после Макс, после огледа двора пред колибата, която представляваше училището.

— Къде е? — запита тя озадачена.

Сам избута Макс напред. Макс се препъна леко и погледна учителката.

— Представи се на учителката — каза Сам.

Чувствайки се неудобно в чистата си риза и гамаши от еленова кожа, Макс заби пръстите на босите си крака в земята и каза свенливо:

— Приятно ми е, г'жо.

Поразена, учителката го изгледа презрително. Носът ѝ се сбръчка в погнуса.

— О, но то е индианче! — възкликна тя. — Не приемаме индианчета в това училище.

Сам я изгледа.

— Това е мой син, г'жо.

Учителката отново сви презрително устни.

— В това училище не приемаме и мелези. То е само за бели деца.
— Тя се наклони да се обърне.

Гласът на Сам я спря. Беше леден, докато произнасяше вероятно най-дългата реч през живота си:

— Не зная нищо за вашата религия, г'жо, нито ме интересува в к'во вярвате. Но зная, че се намирате на три хиляди километра от Вирджиния и че взехте от мен десет долара да учите сина ми на същото, за което взехте по десет долара от другите на събранието в магазина. Ако не смятате да го учите, тъй както се разбрахме там, по-добре хващайте следващия дилижанс обратно.

Учителката го изгледа възмутена.

— Мистър Санд, как се осмелявате да ми говорите така? Мислите ли, че родителите на другите деца ще се съгласят да ги пращат на училище с вашия син?

— Всички бяха на събранието — каза Сам. — Не чух някой да възрази.

Учителката пак впи очи в него. Сам видя как се отказва от битката.

— Никога няма да ви разбера вас, западняците — каза безпомощно тя. После загледа Макс неодобрително. — Във всеки случай, не можем да го приемем в училище с такава дреха. Ще трябва да се облече прилично, като другите деца.

— Да, г'жо — каза Сам. Обърна се към Макс:

— Тръгвай! — нареди той. — Отиваме в магазина да ти купим прилични дрехи.

— И вземете го острижете — прекъсна го тя. — Така няма да се различава от другите.

Сам кимна. Разбра какво иска да му каже.

— Ще го сторя, г'жо — промълви той. — Благодаря ви, г'жо.

Макс подскачаше до него, докато отиваха към магазина. Погледна към лицето на баща си. За пръв път се беше сблъскал с такова отношение.

— Различен ли съм от другите, татко?

Сам го погледна. Той също за пръв път се замисляше за това. Обзе го внезапна тъга. Коленичи сред уличния прах пред сина си. Заговори с дълбокото проникновение, натрупано след години труд върху земята:

— Разбира се, че си различен — каза той, гледайки Макс в очите. — Всеки на този свят е различен, така, както няма два еднакви бизона,

или две еднакви мулета. Всички си приличат и все пак са различни.

В края на първата учебна година учителката беше извънредно доволна от Макс. За голяма нейна изненада той се бе оказал най-добрият ѝ ученик. Имаше жив и находчив ум, лесно научаваше всичко. Когато годината приключи, тя се постара да измъкне обещание от Сам, че синът му ще се върне наесен.

Когато дойде лятната ваканция, Макс събра дрехите си от Олсънови и се прибра у дома. Първата седмица се захвана да отстранява нанесените през зимата поражения на колибата.

Една вечер, след като Макс си беше легнал, Канеха се обърна към своя мъж.

— Сам! — каза тя на английски.

Сам едва не изгърва кожения хамут, с който се занимаваше. За пръв път през всичките тези години, прекарани заедно, тя се обръщаше към него по име.

Канеха усети как кръвта нахлува в лицето ѝ. Сама се удиви от дързостта си. Жената никога не биваше да заговаря мъжа; можеше само да му отговори ако я попита нещо. Тя се загледа в пода пред себе си.

— Вярно ли е, че нашият син бил добър в училището на Бледоликите?

Почувствува как погледът му се заковава върху нея.

— Вярно е — чу тя отговора на въпроса си.

— Гордея се с нашия син! — каза тя, минавайки на киова. — И съм благодарна на баща му, който е велик ловец и осигурява храна за семейството.

— Да? — каза Сам, продължавайки да я наблюдава.

— Както е вярно, че нашият син учи неща в училището на Бледоликите, които правят големите шамани, така той учи и неща, които много го смущават.

— Например? — спокойно попита Сам.

Тя го изгледа гордо.

— Сред Бледоликите има някои, които говорят, че нашият син е по-малко от тях, че кръвта му не струва колкото тяхната.

Сам сви устни. Зачуди се откъде е узнала. Тя никога не слизаше в града, не напускаше дома. Почувствува някаква смътна болка да се заражда в него.

— Децата са глупави — каза той.

— Зная — отговори простиичко тя.

Той присегна с ръка и признателно я погали по бузата. Тя улови ръката му и я задържа върху лицето си.

— Струва ми се, че е време да изпратим нашия син във вигвама на големия Вожд, дядо му, за да опознае истинската сила на своята кръв.

Сам я погледна в лицето. В много отношения предложението бе съвсем разумно. За едно лято с киова Макс би изучил също така, че произхожда от род, много по-древен отколкото на чакалите, които го тормозеха. Той кимна.

— Ще отведе нашия син във вигвама на моите братя киова — заяви той.

После пак я погледна. Беше вече на петдесет и две, а тя — малко повече от половината от годините му. Беше все така стройна, изправена и силна; не беше затлъстяла, както обикновено ставаше с индианките. Почувствува как сърцето му ще се пръсне.

Остави хамута да падне от ръката му и притегли главата ѝ към гърдите си. Ръката му нежно загали косите ѝ. Изведнъж разбра какво бе изпитвал дълбоко в себе си през всичките тези години. Изви лицето ѝ към себе си.

— Обичам те, Канеха! — каза той.

Очите ѝ бяха тъмни и изпълнени със сълзи.

— Обичам те, мой съпруге.

За пръв път той я целуна по устата.

4.

Беше около два, събота следобед, три лета по-късно, когато Макс стоеше на върха на фургона в задния двор на Олсъновата конюшня и хвърляше сено в плевника над главата си. Беше гол над панталоните от еленова кожа и тялото му бе с медночерен загар от греещото над главата му слънце. Мускулите играеха леко по гърба му, докато мятеше с вилата сеното от фургона.

Тримата мъже влязоха на коне в двора и се отправиха към фургона. Гледаха го, без да слизат от конете.

Макс не прекъсна работата си и след малко единият го запитва:

— Хей, индианец, къде е момчето на Санд?

Макс метна още веднъж към плевника. После се подпря на вилата:

— Аз съм Макс Санд — отвърна спокойно той.

Мъжете размениха многозначителни погледи.

— Търсим баща ти — уведоми го онзи, който пръв беше заговорил.

Макс се загледа в тях, без да отрони дума. Сините му очи бяха тъмни и непроницаеми.

— Ходихме до пощата, но беше затворено. Имаше бележка, че баща ти превозва товари.

— Така е — каза Макс. — Но днес е събота и той се прибра вкъщи.

Единият от другите двама мина с коня напред.

— Имаме фургон, който искаме да закараме до Вирджиния сити — каза той. — Бързаме. Искаме да поговорим с него.

Макс пак грабна вилата. Отново метна сено в плевника.

— Ще му кажа, като се прибера довечера.

— Не можем да чакаме дотогава — каза първият. — Искаме да се спазарим и да си продължим пътя. Как можем да стигнем до вас?

Макс ги изгледа с любопитство. Не приличаха на обикновените заселници или миньори, които наемаха баща му да им прекара багаж. С пристегнатите към бедрата им револвери и ниско прихлупените

шапки, скриващи лицата им, по-скоро приличаха на бандити или скитници.

— Ще свърша тук след около два часа — каза Макс. — После ще ви заведа.

— Казах ти, че бързаме, момче. На баща ти никак няма да му хареса, като разбере, че сме наели друг да свърши тая работа.

— Хванете северния път, на около тридесетина километра е.

Без да разговарят повече, тримата завъртяха конете и тръгнаха да излизат от двора. Гласовете им се понесоха от лекия ветреца.

— Човек би казал, че при всичките заровени мангизи, Санд е могъл да си намери нещо по-добро от индианка — каза единият от тях.

Макс чу смеха на другите и нервно продължи да хвърля сеното в плевника.

Канеха бе тази, която първа ги чу. Всяка събота следобед ушите ѝ бяха насочени към пътя, тъй като тогава Макс се връщаше от училище. Тя отиде до вратата и я отвори.

— Трима мъже идат — каза тя, поглеждайки навън.

Сам стана от масата, отиде до нея и погледна навън.

— М-да — рече той. — Питам се к'во ли ще искат?

Предчувствие за опасност обхвана Канеха.

— Залости вратата и не ги пускай! — каза тя. — Яздят мълчаливо, като апахи на бойната пътека, не открито, като честни хора.

Сам се засмя.

— Не си свикнала да се срещаш с хора — каза той. — Сигурно търсят пътя за града.

— Идат откъм града — отбеляза Канеха. Но беше вече късно. Той бе излязъл навън.

— Здравейте! — поздрави той, когато спряха конете пред колибата.

— Ти ли си Сам Санд? — запита първият.

— Аз — кимна Сам. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Имаме един товар за Вирджиния сити — каза мъжът. Свали си шапката и изтри лице с опакото на ръката си — Горещо е днес.

— Вярно — кимна Сам. — Влезте вътре да се разхладите, докато говорим.

Мъжете слязоха от конете, а Сам се прибра в колибата.

— Извади бутилка уиски! — каза той на Канеха. Обърна се към мъжете. — Сядайте. Какъв е товарът?

— Злато.

— Злато ли? — запита Сам. — Из тия места няма чак толкова злато, че да напълни един фургон.

— Ние пък чухме друго — каза единият от мъжете. Изведнъж в ръцете им се появиха барабанлии. — Разбрахме, че си заровил тук достатъчно злато, за да напълниш един фургон.

Сам ги изгледа за миг, после се разсмя.

— Свалете играчките, господа! — каза той. — Надявам се, че не вярвате на тез измислици?

Първият мъж пристъпи бавно към него. Ръката с револвера се стовари върху лицето на Сам. Той падна до стената. Загледа мъжа с недоумение.

— Ще ни кажеш къде е, преди да си тръгнем! — троснато процеди през зъби мъжът.

Въздухът в колибата беше непоносимо топъл. Тримата се бяха дръпнали в един ъгъл и си шепнеха нещо. От време на време хвърляха поглед към пленниците си.

Сам висеше отпуснат, привързан за гредата в средата на колибата. Главата му беше клюмнала към голите гърди, а кръвта капеше от лицето му и засъхваше в посивелите червени косми на брадата и гърдите. Очите му бяха подути и почти затворени, носът счупен и извит към бузата.

Канеха бе привързана за един стол. Не примигващите ѝ очи бяха приковани в нейния мъж. Напрягаше се да извърне глава така, че да долови какво си шепнат мъжете зад нея, но не можеше да помръдне, бе привързана много здраво.

— Може пък и да няма злато — тихо каза единият от мъжете.

— Има! — заяви първият. — Но е упорит. Не ги знаеш тез ловци на бизони, както ги познавам аз.

— Ха, само че, както си я подкарал, никога няма да го накараш да проговори — каза ниският. — По-скоро ще умре.

— Ще проговори! — отвърна първият. Отиде до печката и измъкна един разпален въглен с машата. Запъти се към Сам, улови го за косата и му изправи главата към гредата. Поднесе машата до лицето на Сам.

— Къде е златото?

Очите на Сам бяха отворени. Гласът му беше дрезгав шепот.

— Нямам злато. За бога, нямаше ли да ви кажа, ако имах?

Мъжът притисна горещия въглен към шията на Сам. Сам изрева от болка.

— Нямам злато! — Главата му увисна встрани. Мъжът дръпна въглена и кръвта бликна от прясната рана към гърдите и ръцете.

Мъчителят надигна бутилката уиски от масата и отпи.

— Залейте го с вода! — каза той. — Ако не проговори за себе си, сигурно ще проговори за своята индианка.

Най-младият остави бутилката и пристъпи към Канеха. Измъкна от колана си ловджийски нож. Очите на другите го проследиха. Той преряза въжетото, с което я бяха вързали към стола.

— Ставай! — рязко заповяда той.

Канеха се изправи мълчаливо. Ножът блесна пред нея и роклята ѝ се свлече на пода. Стоеше гола пред тях. Най-младият облиза устни. Присегна за уискито и отпи, без да откъсва поглед от нея.

Най-възрастният улови Канеха за косите, опря ножа в гърба ѝ и я изблъска към Сам. Спряха пред него.

— Петнайсет години, откак одрах един индианец, съпруге на индианка — каза той. — Но не съм забравил как става. — Той мина бързо пред нея, плъзгайки ножа по тялото ѝ.

Тънка ивица кръв следваше пътя на ножа, започвайки от брадата, по шията, вдлъбнатината между гърдите, по стомаха и свършваща до мъха на срамните части.

Сам извика, забравил собствената си болка, и тялото му се разтърси от горчиви ридания.

— Оставете я на мира! — замоли се той. — Оставете я на мира! Нямам злато!

Канеха протегна ръка. Нежно докосна лицето на съпруга си.

— Аз не се боя, съпруге мой — каза тя на езика на киова. — Духовете ще върнат злото на тези, които го сторят.

Лицето на Сам се отпусна напред, сълзите се стичаха надолу по брадясалите му и окървавени бузи.

— Прости ми, скъпа моя! — изплака той на киова.

— Вържете ръцете ѝ за краката на масата! — заповяда възрастният.

Това бе сторено бързо и той коленичи до нея, насочил ножа към гърлото ѝ. Обърна глава и погледна към Сам.

— Златото? — запита той.

Сам поклати глава. Не можеше вече да говори.

— Господи! — изпъшка най-младият. — Надървих се.

— Чудесна идея! — каза мъжът с ножа. Погледна към Сам. — Сигурен съм, че няма да има нищо против, ако се възползуваме от неговата индианка, преди да я одерем. Индианките са гостоприемни.

Изправи се. Сложи ножа на масата и разкопча колана си.

Канеха сви крака и го ритна. Той изпсува.

— Дръжте ѝ краката! — каза. — Аз пръв.

Беше почти седем, когато Макс пристигна при колибата на дорестия кон, който Олсън му бе заел. Колибата беше тиха и от комина не излизаше дим. Странно. Обикновено, когато се прибираще, майка му готвеше.

Смъкна се от коня и се запъти към колибата. Изведнъж се спря изумен. Вратата беше разтворена и се люлееше леко от слабия ветреца. Обзе го необясним страх и той се втурна напред.

Влетя през вратата и спря поразен, очите му се разтвориха широко от ужас. Баща му висеше завързан за централната гредка, с отворени очи и уста, а тилът му беше отнесен от 45 милиметровия колт, който бяха напъхали в устата му, преди да стрелят.

Очите на Макс бавно се насочиха към пода. Там лежеше някаква безформена маса, потопена в кръв и смътно напомняща контурите на това, което някога бе тялото на майка му.

Вцепенението го остави в момента, когато започна да крещи, но звукът се удави в надигналата се към гърлото му бълвоч. Повръща

дълго, докато в него не остана нищо. Подпря се изтощен на вратата, целият оплескан с киселата смрад от стомаха си.

Обърна се и излезе слепешком от колибата. Падна на земята отвън и се разплака. Не след дълго сълзите му пресъхнаха. Изправи се уморено и се запъти към задния двор, където беше водопойното корито.

Потопи си главата и изми повърнатото от лицето и дрехите. После, все още мокър, вдигна глава и се огледа.

Конят на баща му го нямаше, но шестте мулета пасяха невъзмутимо, а фургонът си седеше под навеса зад колибата. Четирите овце и пилетата, с които майка му толкова се гордееше, си бяха в кошарата.

Прекара ръце през очите си. Смътно му мина през ум, че трябва да предприеме нещо. Но не можеше да събере сили да погребее останките в колибата. Това не бяха неговите баща и майка; родителите му никога не бяха изглеждали така. Можеше да се направи само едно.

Тръгна към купчината дърва за огрев и взе един наръч. После влезе в колибата и ги остави на пода. За около половин час застла целия под като с одеяло, дебело три пласта. Изгледа направеното замислен, после се обърна и пак излезе навън.

Откачи хамутите и впрегна мулетата към фургона. Взе един кош и нахвърля пилетата в него. Постави коша във фургона. След това, една по една, пренесе овцете и ги завърза така, че да не избягат.

Поведе впрегнатите мулета до вратата на бараката. Върза дорестия кон отзад на фургона. После поведе впряга по пътя, спря на около двеста метра от къщата и го привърза за едно дърво и се върна в колибата.

Взе ведрото с катран и влезе вътре. Бавно разля катрана върху дървата на пода. Държеше поглед настрана от трупове на родителите си. Спря до вратата и изля останалия катран.

Поколеба се за миг, после се сети за нещо и се върна навътре. Посегна към полицата, където баща му държеше пушката и револвера, ала те не бяха там. Плъзна ръка и напипа нещо меко. Взе го. Бяха риза и бричове от еленова кожа, ушити от майка му за него. Лъскави и меки, с цвета на млада сърна. Очите му пак се напълниха със сълзи. Сви дрехите под мишница и тръгна към вратата.

Поднесе клечка кибрит към насмолената факла и я задържа, докато тя се разгоря напълно. Задържайки я още миг за по-сигурно, той я захвърли в колибата и се дръпна от отворената врата.

Загледа се в небето изненадан. Слънцето току-що беше залязло и нощта се беше спуснала с ненадеен гняв. Звездите блестяха злорадо към него.

Кълба тежък дим заизлизаха от вратата. Внезапно се чу трясък и пламък изскочи от вратата, когато сухите като прахан дърва се подпалиха.

Той тръгна по пътя, качи се на фургона и подкара към града. След няколко километра, когато изкачи билото на едно възвишение, се обърна назад.

Ярък, портокалов пламък се издигаше към небето на мястото, където се беше намирал неговият дом.

5.

Вкара фургона в задния двор на Олсъновата конюшня. Слезе и се отправи към близката къща. Изкачи задните стъпала и почука на вратата.

— Мистър Олсън! — извика той.

Една сянка затъмни светлината на прозореца. Вратата се отвори и Олсън застана на прага.

— Макс! — възкликна той. — Какво правиш тук?

Макс впери поглед в лицето на Олсън.

— Убиха мама и татко! — каза той.

— Убиха? — възкликна удивен Олсън. — Кой ги уби?

Привлечена от гласа на мъжа си, мисис Олсън се появи на прага до него.

— Тримата мъже — каза Макс. — Те ме попитаха и аз им казах как да стигнат до въщи. И те ги убиха. — Той се подпря и гласът му почти секна. — И откраднаха коня на татко, а също пушката и пистолета му.

Мисис Олсън прозря ужаса, скрит зад привидното спокойствие на момчето. Тя изблъска мъжа си и посегна към Макс.

— Влез вътре, ще ти приготвя нещо топло за пиене — каза тя.

Той я погледна в очите.

— Нямам време, г'жо — каза. — Трябва да ги настигна. — Обърна се към Олсън. — Долу в двора съм докарал мулетата, фургона, четири овци и шестнайсет пилета. Ще ми дадете ли сто долара и петнистия кон за тях?

Олсън кимна.

— Ха, разбира се, момчето ми — каза той. Само мулетата и фургонът струват тройно повече. — Даже ще ти дам дорестия кон, ако искаш. — Той е по-добър. Ще добавя и едно седло.

Макс поклати глава.

— Не, благодаря, мистър Олсън. Искам пони, което да мога да яздя без седло и което да е свикнало с прерията. Няма да го претоварвам и така ще се движа по-бързо.

— Дадено, щом така искаш.

— Мога ли да получа парите сега? — попита Макс.

— Разбира се, момчето ми — отвърна Олсън и се наклони да влезе.

Гласът на мисис Олсън го спря.

— О, не, не може! — каза тя и здраво издърпа Макс в къщата. — Най-напред ще похапне нещо. След това ще се наспи. Има достатъчно време до сутринта.

— Но те ще се отдалечат много дотогава — възрази Макс.

— Няма! — каза тя с женската си логика. — И те трябва да спрат някъде за сън. Няма да вземат повече преднина от тази, която имат в момента.

Тя затвори вратата зад него и го заведе до масата. Бутна го в един стол и постави чиния супа пред него. Той започна да се храни автоматично.

— Ще изляза да завържа добитъка — каза мистър Олсън.

Когато се върна в къщата, Макс бе заспал, положил глава на кръстосаните върху масата ръце. Мисис Олсън направи знак на мъжа си да мълчи.

— Не бива да го оставяш да гони онези мъже самичък — прошепна тя.

— Трябва да тръгвам, г'жо! — долетя гласът на Макс през рамото ѝ.

Тя се изви и го погледна.

— Няма! — викна тя. — Те са възрастни хора и могат да те очистят. Я се виж, ти си още дете!

Той я загледа в лицето и за пръв път тя долови гордостта, която бликаше дълбоко в тъмносините му очи.

— Достатъчно ми напакостиха те, г'жо — каза той. — Аз съм на шестнайсет, а в племето на майка ми, когато момчето стане на шестнайсет, то не е вече момче. То е вече мъж.

На втория ден след като излезе от Додж, той забави хода на понито и внимателно огледа пътя отстрани. След няколко минути спря и слезе отново. Внимателно изучи пътя.

Четири коня бяха спирали тук. Бяха се поразтъпкали наоколо, след което двата бяха продължили по пътя към Вирджиния сити. Другите два се бяха насочили на изток през прерията.

Пак яхна понито и препусна из прерията, следейки с поглед дирята, докато видя това, което търсеше. Единият от конете беше този на баща му. Разпозна ясно отпечатъка на подковата върху меката почва. Той беше по-слаб от другите, което означаваше, че конят не се язди, а се води. Означаваше също, че мъжът отпред е главатарят, иначе не биха му позволили да вземе коня, който беше най-голямата ценност от задигнатото.

Няколко километра по-нататък, следвайки дирята, той забеляза конски изпражнения. Спря понито и скочи. Ритна ги с крак. Не бяха на повече от седем часа. Бяха напредвали по-бавно, отколкото бе предположил. Метна се на понито и го пришпори.

Язди дълго тази нощ, следвайки дирята на лунна светлина. Привечер на следващия ден се намираше на по-малко от час от жертвата си.

Погледна небето. Беше към седем и скоро щеше да се мръкне. Преследваният трябваше да спре да си устрои бивак, ако вече не го беше сторил. Макс слезе от понито и зачака падането на нощта.

Докато стоеше, отрязва от близкия храсталак чаталест клон и прикрепил към него объл камък. Пристегна с кожени връзки камъка към чатала и усука връзките около клона, да оформи дръжката. Когато свърши, разполагаше с чудесен боен топор, какъвто се беше научил да прави през лятото, прекарано при киовите.

Беше вече тъмно и той се изправи на крака, закрепвайки топора към колана си. Улови коня за юздата и внимателно тръгна пешком.

Крачеше бавно, с уши, изострени за всеки непривичен шум, а ноздрите му душеха вятъра, за да уловят мириса на лагерен огън.

Имаше щастие, защото усети мириса, когато бе на около четиристотин метра. Върза понито за един храст и измъкна пушката от калъфа на гърба на коня. Внимателно тръгна напред.

Цвилене на кон долетя до ушите му и той се просна на земята, вторачил поглед напред. Пресметна, че конете са вързани на около двеста метра пред него. Потърси с очи бивака, но не го откри.

Внимателно си запроправя път напред, в широк кръг, за да е срещу вятъра спрямо конете. Мирисът на лагерния огън се усили. Надигна глава над високата прерийна трева. Огънят на бивака беше на около стотина метра пред него. Забеляза мъжа, застанал прегърбен над него, да поглъща вечерята си от един тиган. Този мъж не беше никак

глупав. Беше си избрал място за бивака между две скали. По този начин можеше да бъде доближен само отпред.

Макс се сниши в тревата. Трябваше да изчака, докато мъжът заспи. Изпъна се и загледа небето. След няколко часа, когато изгрееше луната, можеше да тръгне. Дотогава не пречеше да си отпочине малко. Затвори очи. След миг спеше дълбоко.

Очите му внезапно се отвориха и се впериха в луната. Тя бе виснала на небето точно над главата му. Бавно се изправи и надникна над тревата.

Огънят едва блещукаше, бавно замирайки. Забеляза сянката на мъжа, полегнал до скалите. Запълзя напред. Мъжът изхърка леко и се обърна в съня си. Макс замря за миг, после фигурата притихна и Макс се придвижи още малко напред. Забеляза протегнатата ръка на мъжа, в чиито пръсти лежеше револвер.

Той пропълзя отзад и вдигна едно малко камъче от земята. Измъкна мълчаливо бойния топор от колана си и се подготви за скок. Задържайки дъх, той хвърли камъчето в краката на мъжа.

С ругатня на устата мъжът стана, загледан напред, с револвер в ръка. Така и не разбра какво го е повалило, когато Макс стовари бойния топор върху главата му.

Макс се завърна с понито, когато зората се пукаше на изток. Завърза понито до другите и се върна да види бандита.

Очите му все още бяха затворени. Дишаше равномерно, въпреки петното кръв по бузата и ухото му, където се беше стоварил топора. Лежеше на земята гол, по гръб, със здраво вързани ръце и крака за забитите в почвата колчета.

Макс се подпря на скалата и почна да точи ножа си по гладката повърхност. Когато слънцето се показа, мъжът отвори очи. Отначало гледаха безучастно, после постепенно се избистриха. Направи опит да седне, но разбра, че е вързан към земята. Изви глава и погледна Макс.

— Какво си намислил? — попита той. Макс го изглежда, без да спира да остри ножа.

— Аз съм Макс Санд — каза той. — Помниш ли ме? — Пристъпи към него. Спря и го загледа, държейки ножа в ръка. Чувствуваше, че му се повдига, докато гледаше и си представяше какво се бе случило в колибата. Сцената прогони чувството на гадене. Когато

заговори, гласът му беше спокоен и безизразен. — Защо уби родителите ми?

— Аз не съм им сторил нищо! — каза мъжът, приковал поглед в ножа.

— Взел си коня на баща ми.

— Той ми го продаде — отвърна мъжът.

— Татко не би продал единствения си кон — каза Макс.

— Пусни ме веднага! — изписка внезапно мъжът.

Макс поднесе ножа към гърлото му.

— Ще ми кажеш ли какво се случи?

— Другите го сториха! — запищя мъжът. — Аз нямам нищо общо с това. Те искаха златото! — Очите му се опулиха истерично. В страха си се напика и струйката се плъзна по голите му крака. — Пусни ме, лудо индианско копеле! — пищеше той.

Макс замахна бързо. Всякакво колебание бе изчезнало от него. Той бе син на Червената брада и на Канеха и в неговата кръв течеше страхотната отмъстителност на индианеца. Ножът му блесна под сутринното слънце и когато се изправи, мъжът бе притихнал.

Макс го погледна невъзмутимо. Мъжът бе само припаднал, макар че очите му сезираха нагоре, отворени и невиждащи. Беше му отрязал клепачите, така че да не могат вече никога да се затворят, а кожата му висеше на ивици по тялото, от раменете до бедрата.

Макс се обърна и вървя, докато намери мравуняк. Загреба с ръце от върха и се върна при мъжа. Внимателно положи мравуняка на слабините му. Само за миг малките, червени мравки плъпнаха навред. Проникнаха във всички рани по накълцаното тяло, по очите, в устата, в ноздрите.

Мъжът се закашля и застена. Тялото му се размърда. Макс го наблюдаваше мълчаливо. Такова беше индианското наказание за тези, които грабят, изнасилват и убиват.

Три дни минаха, докато мъжът умре. Три дни на изгарящо слънце, което гореше очите му и измъчваше разкъсаната му плът, докато мравките усърдно изгризваха тялото му. Три дни вопли за вода и три нощи в агония, докато насекомите и комарите, привлечени от мириса на кръв, пируваха отгоре му.

Накрая той си изгуби ума и на четвъртата сутрин, когато Макс дойде да го види, беше мъртъв. Макс го изгледа за миг, после измъкна

ножа и го скалпира.

Върна се при конете и яхна понито. Повеждайки двете други добичета, той се насочи на север, към земите на Киова.

Дядо му, старият вожд, излезе от вигвама да го види как слиза от коня. Изчака търпеливо, докато Макс дойде при него.

Макс погледна стареца в очите.

— Идвам със скръб при вигвамите на моя народ — каза той на киова. Вождът не проговори.

— Баща ми и майка ми са мъртви! — продължи той.

Вождът млчеше.

Макс посегна към колана и издърпа висящия там скалп. Захвърли го пред вожд.

— Взех скалпа на единия от убийците — каза той. — Дойдох при моя дядо, великия вожд, за да прекарам времето на оплакването им.

Вождът погледна скалпа, после Макс.

— Ние не сме вече свободни да бродим из прерията — каза той. — Живеем на земята, която са ни отпуснали Бледоликите. Видя ли те някой от тях, когато идваше насам?

— Никой не ме е видял — отвърна Макс. — Дойдох от планините.

Вождът пак погледна скалпа. Много време бе минало, откак не бе виждал вражески скалп, окачен на стълба пред вигвама си. Сърцето му се изпълни с гордост. Той погледна Макс. Бледоликите можеха да затворят телата, но не можеха да оковат душите. Той взе скалпа и го окачи на стълба, после се обърна към Макс.

— Дървото има много клони — бавно каза той. — И когато някои от клоните паднат, или бъдат прекършени, други трябва да израснат, за да има къде душите им да продължат живота си.

Той извади едно перо от нагитата на главата си и го подаде на Макс.

— Има една девойка, чийто боец се уби при падане от кон преди две слънца. Тя вече е взела брачния кол и сега трябва да живее сама във вигвам край реката, докато духът му се върне в нея. Иди и я вземи!

Макс впери поглед в него.

— Сега ли? — попита той.

Вождът мушна перото в ръката му.

— Сега! — каза той с мъдростта на годините си. — Сега е най-доброто време, докато духът на войната и отмъщението все още бушуват като планински поток в кръвта ти. Това е най-доброто време да се вземе една жена.

Макс се обърна, вдигна юздата и тръгна през лагера с конете. На минаване индианците го проследяваха мълчаливо с погледи. Вървеше бавно, с високо изправена глава. Стигна до брега на малката река и продължи след завоя.

Самотен вигвам стоеше там, настрани от другите. Макс тръгна към него. Върза конете за някакъв храст, вдигна отвора, влезе вътре.

Вигвамът беше празен. Той пак вдигна отвора и погледна навън. Никой не се виждаше. Спусна го. Отиде в дъното и седна на леглото от кожи, застлано на пода.

След миг девойката влезе. Косата и тялото ѝ бяха мокри от реката, а роклята беше прилепнала към тялото ѝ. Когато го съгледа, очите ѝ се разшириха. Беше готова да побегне.

Макс забеляза, че тя е почти дете. Четиринайсет, най-много петнайсет години. Изведнъж разбра защо вождът го беше изпратил при нея. Измъкна перото и ѝ го подаде.

— Не бой се! — каза кротко той. — Великият вожд ни сбира, за да прогоним взаимно злите духове от себе си.

6.

Яхнал шареното пони, Макс тръгна от железопътната рампа към последното говедо. Изчака и то да влезе зад оградата и пусна портата подире му. Свали си шапката, избърса потта от челото с опакото на ръката и погледна към слънцето.

То висеше почти отвесно, нажежено до бяло, напичайки късния пролетен прах по двора. Говедата мучаха провлачено, сякаш усещаха, че са стигнали до края на своя път. Дългият път от Тексас до железницата, който ги бе довел в Канзас сити, и предстоящата им гибел.

Макс килна шапката към тила и хвърли кос поглед към оградата, където собственикът разговаряше с купувачите. Пришпори коня натам.

Фарър се обърна, когато той спря до тях.

— Всички ли са вътре?

— Всички, мистър Фарър — отвърна Макс.

— Добре — каза Фарър. Обърна се към един от купувачите. — Точно ли са? Броих ги хиляда сто и десет глави.

— И аз толкова ги изкарах — каза купувачът.

Фарър слезе от оградата.

— Ще намина през канцеларията ти днес следобед, за да си прибера чека.

Купувачът кимна:

— Ще е готов.

Фарър се метна на коня.

— Хайде, момко — каза през рамо той. — Да вървим в хотела да измием част от вонята на говежди лайна от себе си.

— Хей! — викна Фарър след банята. — Олекнах с десет кила.

Макс се изправи, след като нахлузи ботушите и се обърна.

— М-да — каза той. — И аз.

Фарър ококори очи и подсвирна. Макс си беше облякъл блуза и бричове от почти бяла еленова кожа. Каубойските му ботуши с високи токове блестяха като огледало, а кърпата около врата му се открояваше

като злато на тъмната, почерняла от слънцето кожа. Дългата му гарванова коса се спускаше свободно върху раменете.

Фарър подсвири пак.

— Хей, откъде измъкна тези дрехи?

Макс се усмихна.

— Те са последните, които мама ми приготви.

Фарър се засмя.

— Е, с тях приличаш на същински индианец.

Макс отвърна на усмивката му.

— Аз съм индианец — отговори тихо той.

Смехът на Фарър бързо изчезна.

— Полуиндианец, момко — каза той. — Баща ти беше бял и беше добър човек. Ловувал съм много години със Сам Санд, за да чуя, че не се гордееш с него.

— Гордея се, мистър Фарър — каза Макс. Но не съм забравил, че убийците на мама и татко бяха бели.

Той вдигна колана с кобура от стола и го закопча на кръста си. Фарър го наблюдаваше как се навежда да пристегне кобура към бедрото.

— Още ли не си се отказал да ги търсиш? — запита той.

— Не, сър, не съм — вдигна поглед Макс.

— Канзас сити е голям град — каза Фарър. Откъде си сигурен, че ще го откриеш?

— Ако е тук, ще го намеря — отговори Макс. — Предполага се, че е тук. После ще отида в Западен Тексас и ще пипна другия.

Фарър замълча, преди да каже:

— Е, както си се облякъл, внимавай той да не те намери пръв.

— Надявам се това да стане — спокойно призна Макс. — Искам да знае за какво умира.

Фарър отклони очи от суровия поглед на момчето и си взе ризата. Макс го изчака да се облече.

— Смятам да се поразтъпча, мистър Фарър — каза той, когато мъжът си закопча панталоните.

Фарър отиде до шкафа и взе чантата.

— Ето! — каза той. — Заплатата ти за четири месеца — осемдесет долара, плюс шейсетте, които спечели на покер.

Макс сложи парите в задния джоб, без да ги брои.

— Благодаря, мистър Фарър.

— Сигурен ли си, че не мога да те склоня да се върнеш с мен? — попита Фарър.

— Не, благодаря ви, мистър Фарър.

— Не може да трупаш само омраза в душата си, момко — каза по-възрастният. — Не е здравословно. Само ще си навредиш.

— Не мога иначе, мистър Фарър — бавно отрони Макс. Очите му бяха празни и студени. — Не мога да се примиря, че същите гърди, от които съм сукал, сега служат за кесия за тютюн на това копеле.

Вратата се затвори подире му и Фарър остана загледан в нея.

Мери Греди се усмихна на момчето.

— Допий си уискито — каза тя, — докато си сваля роклята.

Момчето я загледа, после бързо изпи уискито, закашля се на път за леглото, където седна.

Мери хвърли поглед към него, докато изхлузваше роклята през главата.

— Как се чувствуваш?

Момчето я погледна. Тя долови празнотата в очите му.

— Горедолу — отговори то. — Не съм свикнал много с пиенето.

Тя дойде и застана загледана в него, метнала роклята през ръка.

— Изпъни се и затвори очи. За няколко минути ще се оправиш.

Той я погледна безизразно и нищо не отговори.

Тя протегна ръка и го бутна по рамото. Очите му проблеснаха будно за миг. Направи опит да се изправи, сграбчил с ръка приклада, но усилието се оказа прекалено голямо. Загуби съзнание и се отпусна в леглото.

Мери опитно се наведе над него и повдигна клепача. Момчето беше като труп. Тя се усмихна на себе си, отиде до прозореца и погледна към улицата.

Нейният сводник стоеше пред кръчмата отсреща. Тя вдигна и свали два пъти транспаранта, съгласно уговорения сигнал, и той се запъти към хотела.

Когато влезе в стаята, тя вече беше облечена.

— Много време остана с него — измърмори навъсено той.

— Какво можех да направя? — попита тя. — Не искаше да пие. Много е млад.

— Колко пари имаше? — запитва сводникът.

— Не зная — отвърна Мери. — Те са в задния му джоб. Вземай ги и да се разкарваме. В този хотел винаги ме побиват тръпки.

Сводникът отиде до леглото и измъкна парите от задния джоб на момчето. Преброи ги набързо.

— Сто и трийсет долара — каза той.

Мери пристъпи към него и го прегърна.

— Сто и трийсет долара! Значи можем да спрем за тази вечер — каза тя и го целуна по брадата. — Можем да отидем у дома и да прекараме цялата нощ заедно.

Сводникът я изглежда.

— К'во? Луда ли си? — изръмжа той. — Сега е едва единайсет. Можеш да оправиш поне още трима клиенти.

Обърна се да погледне момчето, докато тя си вземаше чантата.

— Не забравяй бутилката уиски! — й напомни той през рамо.

— Няма — отговори тя.

— Не прилича на каубой — каза той. — Повече ми изглежда на индианец.

— Такъв е — каза тя. — Търсеше някакъв с кесия за тютюн, направена от кожата на индианка. — Тя се засмя. — Даже мисля, че искаше да ме сваля. Доведох го тук, като го накарах да си помисли, че познавам този, когото търси.

Сводникът погледна надолу замислен.

— Носи оръжие. Няма да е зле тоз, който търси, да узнае за това.

— Ти познаваш човека, който му трябва?

— Може би — каза сводникът. — Да вървим.

Беше вече два през нощта, когато сводникът най-сетне попадна на мъжа, когото търсеше. Играеше карти в задната стая на „Златния орел“.

Сводникът го докосна предпазливо по рамото.

— Мистър Дорт — прошепна той.

— К'ъв дявол те носи?

Сводникът нервно облиза устни.

— Извинявайте, мистър Дорт — бързо започна той. — Узнах нещо, което по мое мнение, ще ви интересува.

Сводникът обиколи с нервен поглед масата. Другите мъже го наблюдаваха.

— Може би е по-добре насаме, мистър Дорт — каза той. — Става дума за тютюневата ви кесия. — Той посочи към масата, където тя лежеше.

Дорт се разсмя.

— Моята кесия за тютюн от индиански цици? Някой ѝ е хвърлил мерак да я купи? Не се продава.

— Не това, мистър Дорт — прошепна сводникът.

Дорт му обърна гръб.

— Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш?

— Мислех, че ще ви интересува...

Дорт се изправи рязко. Сграбчи сводника за палтото и леко го заблъска в стената.

— Какво ще ме интересува? — запита той.

— Може би има значение, мистър Дорт... — започна сводникът с опулени от страх очи. Дорт беше един от най-големите злодеи в града.

— Ще има значение — каза заплашително Дорт, — ако не заговориш веднага.

— Едно индианско хлапе ви търси из града — изрече ужасен сводникът. — Носи оръжие.

— Индианско хлапе ли? — запита Дорт. Хватката бавно се охлаби. — Как изглеждаше?

Сводникът набързо описа Макс.

— Очите му не бяха ли сини? — запита дрезгаво Дорт.

Сводникът кимна.

— Да. Забелязах ги, когато се качи с едно от момичетата ми в стаите над кръчмата. Затова най-напред не разбрах, че е индианец. Познавате ли го?

Дорт кимна, без да се замисля.

— Познавам го — каза. — Тези бяха на майка му.

Очите на всички се насочиха към кесията за тютюн. Дорт я вдигна и я мушна в джоба си.

— Какво смятате да правите? — запита сводникът.

— Да правя ли? — глухо повтори Дорт. Погледна сводника, а след това хората около масата. Не можеше да избяга вече. Стореше ли го, всичко отиваше по дяволите. Авторитетът, положението му в това разкапано общество. — Да правя? — повтори този път по-решително и убедено. — Ще направя това, което трябваше отдавна да свърша, още преди една година. Ще го убия. — Той се обърна към сводника. — Къде е сега?

— Ще ви заведе при него — угоднически предложи сводникът.

Другите край масата се спогледаха и мълчаливо станаха.

— Почакай, Том! — каза единият от тях. — Ще дойдем с теб. Може да стане весело.

Когато пристигнаха в хотела, Макс вече го нямаше. Но регистраторът им каза къде ще го намерят на следващия ден, в двора на кланицата, в два часа. Той трябвало да се срещне с него там, за да получи един долар за стаята.

Том метна един сребърен долар върху тезгяха.

— Ето ти долара — каза той. — Аз ще го прибера вместо теб.

Фарър се облегна на оградата и загледа Макс, който вкарваше юниците в обора. Един мъж застана на оградата до него.

— Това момче има шесто чувство за конете — каза Фарър, без да поглежда към новодошлия.

Мъжът уклончиво произнесе:

— М-да. — Той си сви цигара и я мушна между устните. — Имаш ли кибрит?

— Разбира се — каза Фарър и бръкна в джоба си. Запали клечка кибрит и я поднесе на мъжа. Ръката му замръзна, когато съгледа кесията за тютюн.

Мъжът проследи погледа му.

— Какво гледаш?

— Тютюневата кесия — каза Фарър. — Не съм виждал подобна.

Мъжът се засмя.

— Това са циците на една индианка — каза той. — Най-добре запазват тютюна влажен и свеж. Само че бързо се износват. Тази вече отъня.

Фарър се обърна, за да даде знак на Макс.

— На твое място не бих правил това — каза мъжът.

Зад Фарър се дочу шумолене и той разбра, че има и други хора. Загледа безпомощно как Макс затвори вратата след последното добиче и препусна към тях.

— Всичко е готово, мистър Фарър — заяви той с усмивка.

— Добре яздиш, момко — каза мъжът. Подхвърли тютюневата кесия към Макс. — Дръж, свий си една цигара.

Макс ловко я улови.

— Благодаря, господине — каза той и погледна към кесията, за да я отвори. Вдигна очи към мъжа, после пак погледна кесията и лицето му пребледня.

Кесията се изплъзна от пръстите му и тютюнът се разпиля по земята. Впи поглед в мъжа.

— Никога нямаше да ви позная, ако не бяхте направили това — каза тихо той. — Дорт се изсмя пресипнало.

— Заради брадата е.

Макс заотстъпва бавно.

— Да, вие сте единият от тях. Сега, ви познах.

— Аз съм единият от тях — каза Дорт и ръката му заигра по револвера. — Какво ще правим в такъв случай?

Несъзнателно Фарър и другите отстъпиха встрани.

— Не прави нищо, Макс! — дрезгаво викна Фарър. — Това е Том Дорт. Нямаш представа колко е бърз.

Макс не сваляше погледа си от лицето на Дорт.

— Няма значение колко е бърз, мистър Фарър — заяви той. — Ще го убия.

— Хващай оръжието, индианецо — нареди Дорт.

— Ще почакам! — каза тихо Макс. — Искам да умреш бавно като майка ми.

Лицето на Дорт се изчерви и пламна под горещото слънце.

— Вади револвера! — крясна пресипнало той. — Вади го, проклет мелез, син на двуцица индианска курва. Вади го, дявол те взел!

— Не бързам да те убия — кротко му отговори Макс. — Няма дори да те прострелям в главата или сърцето. Ще те прострелям най-напред в ташаците, после няколко пъти в стомаха. Искам да те гледам как умираш.

Дорт почувствува как страхът пропълзява в него. С крайчето на окото забеляза впилите поглед в сцената мъже. Взя се в Макс. Лицето на младежа излъчваше омраза, устните му бяха плътно притиснати към зъбите.

„Сега, помисли си Дорт, сега. Време е да свърша с това.“

Ръката му изведнъж посегна към револвера.

Фарър видя това движение, но колкото и бързо да отмести очи, не успя да види как револверът на Макс се оказа в ръката му. Макс стреля, преди Дорт да успее да извади своя от кобура. Оръжието падна от ръката на Дорт и той се свлече на колене в прахта, обвил с ръцете слабините си.

Макс бавно закрачи към него.

Дорт застана за миг в положение като за молитва, после вдигна ръка и я погледна. Кръв течеше между пръстите му. Насочи очи към Макс.

— Кучи сине! — изкрещя той и сграбчи револвера от прахта пред него.

Макс изчака Дорт да насочи дулото към него и стреля още два пъти.

Куршумите отхвърлиха Дорт назад и той се просна на земята, а тялото му леко се загърчи. Макс го приближи и застана, загледан в него, с още димящ револвер в ръката.

Два дни след това на Макс бе предоставен изборът да бъде съден или да се запише доброволец в армията. Говореше се за война с Куба и съдията беше голям патриот. Имаше изгледи Макс да се измъкне, като постъпката му бъде окачествена като „самозащита“. Но макар да имаше свидетели, той не искаше да рискува.

Имаше среща, на която държеше, с един мъж, чието име дори не знаеше.

7.

Невада се размърда неспокойно, със смътното усещане, че в стаята, освен него, има някой друг. Присегна по навик за цигара и когато ръката му срещна голото пространство и се плъзна долу по кушетката, се разбуди.

Мина един миг, докато си припомни къде се намира, после праметна крака през кушетката и присегна за панталоните си. Цигарите бяха в задния джоб. Сложи една в устата си и запали клечка кибрит.

Пламъкът проблясна в мрака и той видя Рина, седнала в креслото и загледана в него. Дръпна дълбоко и духна клечката.

— Защо не спиш? — запита той. Тя го изглежда любопитно.

— Не мога — отвърна. — Страхувам се.

Погледна я въпросително.

— Страхуваш ли се, Рина? От какво се страхуваш?

Тя се раздвижи в креслото.

— Боя се какво ще стане с мен.

Той се засмя тихо, насърчително.

— Всичко ти е наред. Млада си. Целият живот е пред теб.

Само лицето ѝ проблясваше в мрака.

— Зная — прошепна тя. — И аз това си казвам. Но бедата е там, че не го вярвам.

Изведнъж тя коленичи на пода пред него.

— Трябва да ми помогнеш, Невада!

Той протегна ръка и погали косата ѝ.

— Всичко минава с времето, Рина. — Увери я той.

Ръцете ѝ уловиха неговата.

— Не разбираш, Невада — каза дрезгаво тя, — аз винаги съм имала това чувство. Преди да се омъжа за Корд, преди да дойда насам. Дори когато бях малко момиченце.

— Струва ми се, Рина, че всеки изпитва това понякога.

Гласът ѝ беше все така дрезгав и изпълнен с ужас:

— Но не като мен! Аз съм различна. Ще умра млада от някаква ужасна болест. Зная го, Невада. Чувствувам го отвътре.

Невада стоеше спокойно и ръката му разсеяно галеше косата ѝ докато тя плачеше.

— Всичко ще се промени, когато се върнеш на Изток — каза тихо той. — Ще има млади мъже там и...

Тя вдигна глава и го погледна. Първите проблясъци на утринната светлина осветиха чертите ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени и блестяха от сълзите.

— Млади мъже ли, Невада? — запита тя и гласът ѝ беше изпълнен с укор и презрение. — Те са едно от основанията да се страхувам. Не мислиш ли, че ако не беше така, щях да се омъжа за Джонас, а не за баща му?

Той не отговори.

— Всички млади мъже са еднакви — продължи тя. — Искат само едно от мен. — Устните ѝ се дръпнаха към белите зъби и тя изплю думите към него. — Да ме чукат! Нищо друго, а само да чукат, да чукат, да чукат!

Той я изгледа вторачено, шокиран от жлъчното, разчленено на срички изговаряне на така познатата дума. После всичко отмина и той се засмя.

— Какво очакваш, Рина? — запита той. — Защо ми казваш това?

Очите ѝ гледаха в лицето му.

— Защото искам да ме опознаеш — каза тя. — Искам да разбереш каква съм. Никой мъж не ме е разбирал.

Цигарата опари устните му. Той бързо я изгаси.

— Защо точно аз?

— Защото не си хлапак — бързо отговори тя. — Зрял мъж си.

— А ти, Рина? — запита той.

Очите ѝ блеснаха предизвикателно, ала гласът издаваше нейната неувереност.

— Мисля, че съм лесбийка.

Той се засмя.

— Не се смей! — каза бързо тя. — Това не е лудост. Била съм с момичета, била съм и с мъже. И никога не съм била задоволявана от мъж, от никой мъж така, както от жена. — Тя се засмя горчиво. —

Мъжете са такива глупаци. Толкова лесно е да ги накараш да повярват това, което желаеш. Зная всички номера.

Мъжкото му самолюбие се обади:

— Може би е така, защото никога не си попадала на истински мъж.

В гласа ѝ пак се появи предизвикателна нотка.

— Така ли смяташ?

Той усети как пръстите ѝ леко докоснаха бедрото му и напипаха члена му под одеялото. Тя рязко отметна одеялото настрана и притисна глава към скута му. Той усети движенията на устните ѝ и изведнъж го облада гняв. Дръпна главата ѝ за косата.

— Какво се опитваш да докажеш? — пресипнало попита той.

Дишането ѝ беше тежко и неравномерно.

— Че си мъж! — прошепна тя. — Единственият мъж, който може да ме задоволи.

Той я загледа, без да проговори.

— Ти си единственият, Невада — продължи тя. — Зная го. Чувствувам го вътре в себе си. Ти можеш да ми върнеш целостта. Така че никога вече да не се страхувам.

Тя пак насочи главата надолу, но ръката му я задържа. Очите ѝ бяха разширени и отчаяни.

— Моля те, Невада, моля те! Нека ти докажа как мога да те обичам! — И пак се разплака.

Изведнъж той се изправи на крака и отиде при камината. Разбърка жаравата и струпа още подпалки и един пън. Само след миг из стаята се разля топлина. Обърна се и я изгледа. Тя продължаваше да стои на пода пред кушетката, вперила очи към него.

Той бавно пристъпи към нея.

— Когато те поканих тук, Рина, мислех, че постъпвам правилно. — Той седна и си взе цигара.

Преди да успее да я запали, тя му поднесе клечка кибрит.

— Да, Невада? — подкани го тихо тя.

Пламъче проблесна в очите ѝ и замря с угасването на клечката.

— Не съм мъжът, когото търсиш, Рина.

Пръстите ѝ леко докоснаха бузата му.

— Не, Невада! — бързо възрази тя. — Това не е вярно.

— Може би не — каза той и слаба усмивка пробягна по устните му. — Но ми се струва, че съм още доста млад. Виждаш ли, всичко, което ми се иска да направя с теб е... да те чукам, чукам, чукам!

Тя го изгледа продължително и също се усмихна. Бързо се изправи, взе цигарата от устата му. Докосна с устни неговите, след което отиде при камината и се обърна с лице към него. Сложи цигарата в устата и дръпна дълбоко.

После направи леко движение и пенъоарът се свлече на пода. Скачащите пламъци озариха тялото ѝ в златно и червено. Бързо захвърли цигарата в камината зад гърба си и тръгна към него.

— Може би така е по-добре — каза тя, сгушвайки се в протегнатите му ръце. — Сега можем да бъдем приятели.

8.

— Спектакълът закъсва — съобщи касиерът.

Невада погледна Рина. Тя наблюдаваше през прозореца на билетния фургон последната сцена от „Дивият Запад“ на арената. Неподвижният, топъл въздух едва донасяше до тях виковете на каубоите.

— Колко закъсва? — запита Невада, откъсвайки очи от нея.

— Достатъчно — каза равнодушно касиерът. — Ангажирани сме една седмица след представлението на Коди „Бъфало Бил“, за цялото лято. Ако тези две седмици са показателни, ще влезем с четирийсет хиляди този сезон.

Изтръбяването на рог оповести атаката. Невада се размърда на неудобния стол и започна да си свива цигара. Представлението беше към края си, кавалерията галопираше към обсадените заселници. Той мушна цигарата в устата си.

— Как допуснахте тази глупава работа? — запита той с провиснала на устните цигара.

— Не съм виновен аз, Невада — бързо отговори касиерът. — Мисля, че импресариото ни е прецакал.

Невада не отговори, запали цигарата.

— Какво смятате да правите? — тревожно запита касиерът.

Невада напълни гърдите си с дим.

— Да изкарам сезона.

— При четирийсет бона загуба? — възкликна касиерът. — Не можем да си позволим загубата на толкова пари.

Невада го изгледа. Лицето на касиера бе зачервено и развълнувано. Чудеше се дали човекът е наистина разтревожен. Не се касаеше за загуба на собствените му пари.

— Не можем да си позволим друго — каза Невада. — Сбием ли се, ще загубим всичките си ценни хора. Освободим ли ги сега, следващия сезон няма да можем да ги ангажираме.

Невада се изправи, пристъпи към прозореца и погледна навън. Индианците се измъкваха в галоп от арената, а викащата конница ги

гонеше по петите. Той се обърна към касиера:

— Ще отведа мисис Корд до гарата. Ще се отбия в кантората на импресариото на връщане. Изчакайте ме тук. Ще се върна.

— Добре, Невада — съгласи се касиерът.

Невада улови Рина под ръка и двамата слязоха по стъпалата на фургона. Прекосиха полето към колата му. Край тях сновяха изпълнители, подгонили конете си към конюшната, яздейки към своите фургони, за да се преоблекат, или подвиквайки един на друг проектите си за прекарване на вечерта.

Когато стигнаха до колата, Рина се обърна към него:

— Нека остана при теб, Невада, моля те!

Той се усмихна.

— Мисля, че решихме въпроса.

— Невада — очите ѝ бяха замислени, — нищо не ме чака на Изток. Наистина. Тук поне мога да се чувствам живо същество, да изпитвам нещо...

— Стига си се държала като дете — каза той. — Вече си голяма жена. Това тук не е живот за теб. Ще се поболееш за една седмица.

— Откупвам половината ти загуби за сезона, ако ме оставиш — веднага реагира тя.

Той я изгледа рязко. Мислеше, че въобще не е чула разговора във фургона, толкова погълната изглеждаше от представлението.

— Не можеш да си го позволиш — каза той.

— А ти можеш ли? — контрира го тя.

— По-добре от теб — бързо отвърна той. — Имам малко повече.

Тя го загледа за миг, после влезе в колата. Не проговориха, докато стигнаха до гарата и дойде време да се качи във вагона.

— Ще ми пишеш ли, Невада? — попита тя.

— Не ме бива по писмата — отвърна той.

— Но ще поддържаш връзка с мен? — настоя тя. — Ще ми отговаряш, когато ти пиша?

Той кимна.

— Нали ще ми позволиш да идвам на гости понякога? Ако бъда самотна и изплашена?

— Приятелите са за това — каза той.

Очите ѝ се навлажниха.

— Добър приятел беше ти, Невада — каза сериозно тя.

Целуна го по бузата и се качи по стъпалата на вагона. На вратата се обърна и му помахна, после се скри вътре. Той видя лицето ѝ да се появява за миг на прозореца, когато влакът потегли. После тя се загуби, а той се обърна и напусна гарата.

Изкачи паянтовото стълбище, водещо към покрит с прах коридор. Надписът на вратата беше задраскан и отъркан, а буквите обикновени и избелели:

ДАНИЕЛ ПИЪРС — ИМПРЕСАРИО

Канцеларията не се различаваше от коридора отвън. Едно девойче вдигна поглед към него от бюрото, върху което цареше пълен безпорядък. По косата ѝ имаше следи от прясно къносване, дъвката се мяташе в устата ѝ, когато го запита едва ли не враждебно:

— Какво искате?

— Дан Пиърс тук ли е? — попита той.

Тя го изгледа: очите ѝ се задържаха върху износеното му палто и изтърканите джинси, после върху широкополата каубойска шапка.

— Ако търсите работа — каза тя, — нямаме такава.

— Не търся работа — каза рязко той. — Търся мистър Пиърс.

— Имате ли уговорена среща?

— Не — поклати глава Невада.

— Той не се среща с никого без предварителна уговорка — заяви рязко тя.

— Аз съм от спектакъла „Дивият Запад“ — каза Невада. — Той ще ме приеме.

Искрица интерес се появи на лицето ѝ.

— Представлението „Бъфало Бил“?

Невада поклати глава:

— Не. „Голямото югозападно родео“.

— О! — интересът изчезна от лицето ѝ. — Другото.

— Да, другото — кимна Невада.

— Е, няма го — каза тя.

— Къде мога да го намеря? — запита той.

— Не зная. Отиде на някаква среща.

Гласът на Невада беше настоятелен:

— Къде?

Нещо в погледа му я накара да отговори:

— Отиде във филмовата компания „Норман“. В задния двор, опитва се да им предложи един клиент за техния уестърн.

— Как мога да се добера дотам?

— Намира се на булевард „Ланкершим“, зад „Юнивърсъл“ и „Уорнърс“.

— Благодаря! — каза той и тръгна.

Щом зави по „Ланкершим“, видя табелата на „Юнивърсъл“:

„ЮНИВЪРСЪЛ ПИКЧЪРС“

ДОМЪТ НА ТОМ МИКС И ТОНИ

ГЛЕДАЙТЕ

„ПУРПУРНИТЕ ЕЗДАЧИ“

ФИЛМ НА „ЮНИВЪРСЪЛ“

След няколко минути мина край друга табела на „Уорнър Брадърс“:

УОРНЪР БРАДЪРС ПРЕДСТАВЯ

МИЛТЪН СИЛС

В

„МОРСКИЯТ ЯСТРЕБ“

ФИЛМ — ВИТАГРАФ

Студията на Норман бяха на около пет километра по-нататък. Отпред висеше обичайната табела:

БЪРНЪРД НОРМАН ПРОДАКШЪН

ПРЕДСТАВЯ

„ШЕРИФЪТ НА МИРНОТО СЕЛИЩЕ“

ФИЛМ, КОМПЛЕКТУВАН ОТ ЗВЕЗДИ

Той зави край голямата порта, където портиерът го спря:

— Вътре ли е Дан Пиърс? — запита Невада.

— Чакайте да видя. Пазачът влезе в будката и разлисти някакви книжа. — Сигурно вие сте човекът, когото очаква — каза той. — В задното студио е. Следвайте десния път. Ще го откриете.

Невада му благодари и включи на скорост. Караше бавно, тъй като пътят бе пълен с хора. Някои бяха артисти в различни костюми, но повечето изглеждаха помощен персонал, в работно облекло. Мина покрай няколко много големи сгради и след броени минути излезе на открито. Тук нямаше нищо, освен трева, храсталаци и хълмове.

Когато стигна до полите на първия хълм, попадна на нова табелка:

ПОСТАВКА НА „МИРНОТО...“

ПАРКИРАЙТЕ КОЛИТЕ ТУК

Последва стрелката. Отстрани на пътя имаше много коли и камиони. Паркира там и слезе.

— Дан Пиърс да е тук? — обърна се той към мъжа, седнал в един от камионите.

— От екипа на „Мирното“ ли е? — попита шофьорът.

— Май да — каза Невада.

— Те са горе на хълма.

На гребена на хълма Невада спря и погледна надолу. Там се беше струпала група хора.

— Пускай, идват! — се чу силен глас.

Изведнъж по прашния път под него се зададе дилижанс, препускащ с бясна скорост. Невада видя как точно на завоя кочияшът скочи и се претърколи край пътя. Миг по-късно конете се откъснаха и дилижансът се катурна край пътя, после се затъркаля надолу по хълма.

Прахът се разсейваше, когато някакъв глас закрещя:

— Спирай! Спирай! Дявол го взел, Ръсел. Скочи много рано. Каруцата измина по хълма четирийсет позитива подир теб!

Кочияшът се изправи и бавно тръгна към групата мъже, отупвайки джинсите с шапката.

Невада тръгна надолу. Търсеше Пиърс из тълпата, ала никъде не го виждаше.

Край него мина някакъв мъж, носещ тенекиени кутии с филми.

— Тук ли е Дан Пиърс? — попита Невада.

Мъжът сви рамене.

— Не зная. Питай него — каза той, сочейки един млад мъж по шорти.

— Дан Пиърс да е насам?

Мъжът го изгледа.

— Трябваше да слезе до канцеларията да телефонира.

— Благодаря — каза Невада. — Ще го почакам. — Започна да си свива цигара.

Гръмогласният глас пак се чу:

— Върна ли се Пиърс с проклетия си фокусник?

— Отиде да му телефонира — каза младежът. Лицето му изведнъж доби изумен израз и той погледна Невада. — Момент, сър — викна той и тръгна към Невада. — Вас ли чакаше Пиърс?

— Предполагам.

— Елате с мен — каза младежът.

Невада го последва към групата мъже, събрани около един едър мъж до камерата. Младежът спря пред него.

— Това е човекът, когото Дан Пиърс очакваше, сър.

Мъжът се обърна и погледна Невада, после му посочи една скала над съседния хълм. Под скалата течеше широк поток.

— Можете ли да скочите с кон от онази скала в реката?

Невада проследи протегнатия пръст. Беше двадесетина метра високо и конят трябваше да направи скок поне четири-пет метра, за да падне във водата.

— Точно там сме изкопали потока на дълбочина осем метра — каза режисьорът.

Невада кимна. Дълбочината беше достатъчна.

— Струва ми се, че може да се направи — каза той.

Режисьорът разцъфна в усмивка.

— Е, дявол ме взел! — изрева той. — Най-после намерихме мъж, на който му стиска. — Той потупа Невада по гърба. — Отивайте там, а каубоят ще би доведе коня. Ще бъдем готови веднага, щом свършим с този кадър. — И се обърна пак към оператора.

Невада го потупа по рамото.

— Казах, че ми се струва възможно да се направи — каза той. — Не съм казал, че ще го направя.

Режисьорът го изгледа, любопитно.

— Плащаме тройно за този фокус: не ви ли стигат деветдесет долара? Добре, ще ги направим сто.

Невада се усмихна.

— Бъркате ме. Аз дойдох тук да търся Дан Пиърс. Не съм триков ездач.

Устата на режисьора се сви презрително.

— Всички каубои сте еднакви. Само плямпате, а не ви стиска.

Невада го изгледа за миг. Почувствува как гняв се надига в него. Уморило го беше това сноване насам-натам от момента, когато бе влязъл в канцеларията на Пиърс. Гласът му беше леден.

— Ще смъкна коня от онази скала срещу петстотин долара.

Режисьорът се опули, после се ухили.

— Сигурно сте дочули, че никой в Холивуд не ще да направи този скок.

Невада не му отговори.

— Добре! Петстотин да бъдат — каза небрежно режисьорът и се обърна към оператора.

Невада застана до главата на коня и му подаде бучка захар. Конят подуши ръката му. Той потупа коня по врата. Беше добър кон. Животното бързо реагира и всякакъв страх изчезна от него.

— Ние сме почти готови — каза режисьорът. — Пригответе камери, които ще покриват от всеки ъгъл, така че няма защо да се тревожите накъде да гледате. Тръгнете, когато ви дам знак.

Невада кимна и възседна коня. Режисьорът се изправи на ръба на скалата с вдигната във въздуха ръка. Изведнъж ръката падна и Невада заби шпорите в коня. Животното подскочи напред, после мина в галоп. Невада отпусна юздата и го насочи за скока.

Пришпори пак и животното се насочи надолу със стегнати крайници. Невада усети как огромното сърце на коня изведнъж затупка между краката му, когато копитата не срещнаха очакваната почва.

Животното се изви уплашено, когато започна да пада напред. Невада рязко отхвърли стремената и се метна отстрани на коня. Видя приближаващата се към него вода и се надяваше да е отскочил достатъчно далеч, така че конят да не се стовари отгоре му.

Гмурна се във водата и се остави да потъне дълбоко. Усети наблизно плясък във водата. Сигурно това беше конят. Дробовете му изгаряха, но той остана под водата още малко.

Най-после трябваше да изплува. Стори му се цяла вечност, докато стигне повърхността. Обърна глава и видя коня да лежи настрана, странно извил главата си. В погледа му имаше страшна болка.

Невада се обърна и заплува бързо към брега. Насочи се ядосан към режисьора, който сияеше усмихнат.

— Велика работа! Най-страхотният кадър, който съм заснемал!

— Гръбнакът на коня изглежда е счупен! — каза Невада. Обърна се и пак погледна към потока. Животното се мъчеше да задържи главата си над водата. — Защо някой не застреля клетото добиче? — Настоя Невада.

— Вече пратихме каубой да донесе пушка. Трябва да стигне зад оня хълм.

— Конят ще се удави преди той да пристигне — отсече Невада.
— Някой да има револвер?

— Разбира се, само че никой няма да улучи. Револверът не върши работа от такова разстояние.

Невада изгледа режисьора.

— Дайте ми револвер!

Той взе подадения му револвер и го претегли в ръката си. Завъртя барабана.

— Тези са халосни — каза той. Някой му подаде куршуми. Той презареди бързо и пак отиде на брега на потока. Изстреля единия куршум по плаващо във водата дърво. Револверът биеше малко наляво. Той изчака конят пак да вдигне глава и застреля животното между очите.

Невада се върна и подаде револвера на режисьора. Едрият мъж го пое мълчаливо и извади пакет цигари. Невада си взе една, а режисьорът му поднесе клечка кибрит. Невада остави димът да изпълни дробовете му.

Един мъж тичаше задъхан към тях.

— Съжалявам, фон Елстер — каза пресипнало той. — Просто не можах никъде да открия този триков ездач. Но утре ще ви докарам друг.

— Никой ли не би каза? Той вече си изпълни номера, Пиърс. Току-що заснехме кадъра.

Пиърс се опули насреща му.

— Как е възможно? Аз току-що го оставих в...

Режисьорът отстъпи встрани, откривайки Невада.

— Ето го на. Сам вижте.

Пиърс погледна Невада, после режисьора.

— Този не е въпросният. Това е Невада Смит. Собственик на „Голямото Югозападно Родео“ и спектакъла „Дивият Запад“. — Той се обърна към Невада и се ръкува с него. — Радвам се да ви видя, Невада.
— Усмихна се. — Какво ви води насам?

Невада го изгледа. Гневът отново го обзе. Замахна и Пиърс се намери на земята удивен. Вторачи поглед в Невада.

— Какво ви е влязло в главата, Невада?

— Това, което искам да знам, е колко ти бутнаха от представлението на Коди?

Фон Елстер пристъпи между тях.

— Отдавна търся човек като вас, Смит — каза той. — Продайте представлението и елате да работите при нас. Като начало ще ви плащам двеста и петдесет седмично.

Гласът на Пиърс проехтя откъм земята:

— Ами, фон Елстер. Хиляда седмично или нищо!

Невада понечи да заговори.

— Мълчете! — му каза Пиърс авторитетно. — Не забравяйте, че все пак съм ваш импресарио! — Той се обърна към фон Елстер. — След един час цял Холивуд ще знае за този номер — каза той. — Мога да го заведа в „Юнивърсъл“ или при „Уорнърс“. Ще го лапнат веднага.

Фон Елстер изгледа импресариото.

— Петстотин! — отсече той. — Последно.

Пиърс стисна ръката на Невада.

— Хайде, Невада. Да ходим при „Уорнърс“. Всички компании търсят някой сериозен конкурент на Том Микс.

— Седемстотин и петдесет — увеличи фон Елстер.

— За първите шест месеца, след това хиляда седмично и съответните полугодишни увеличения оттам нататък.

— Готово — каза фон Елстер. Ръкува се с Пиърс, след това се обърна към Невада. Усмихна се и му сграбчи ръката.

— Как казахте, че ви беше името?

— Смит. Невада Смит.

Ръкуваха се.

— И на колко години сте, приятелче?

Пиърс отговори, преди Невада да си отвори устата:

— Трийсет годишен е, мистър фон Елстер.

Невада се нагани да протестира, но стискането на ръката на Пиърс го накара да замълчи.

— За рекламата ще ги направя двайсет и девет — усмихна се фон Елстер. — Сега елате двамата с мен в администрацията. Искам да кажа на Норман, че най-после сме намерили „шерифа на мирното селище.“

Невада се изви, за да прикрие усмивката си. Чудеше се какво ли биха казали хората от затворническата ферма, ако узнаеха, че в края на

краищата е стигнал дотам да носи значка на шериф. Макар че ставаше въпрос само за кино.

9.

— Господи! — бе възкликнал директорът на затвора, когато въведоха Макс в кабинета му. — Какво мислят да правят тези хора? Тук е затвор, а не поправителен дом за малолетни!

— Не се оставяйте външният му вид да ви излъже, началство — каза дъвчещият тютюн пазач, хвърляйки документите на бюрото за подпис. — Важна птица е. Очистил човек в Ню Орлийнс.

Директорът взе документите.

— За какво е? Убийство?

— Ту-у — отвърна пазачът. — Незаконна употреба на оръжие. За убийството му се разминало — самоотбрана. — Той се изплю в плювалника. — Тоз тука утрепал човека в спалнята на някаква дамичка.

— Аз бях неин телохранител — намеси се Макс.

Директорът го изгледа проницателно.

— Това не ти дава правото да убиваш човек.

— Нямаше как — обясни Макс. — Налетя отгоре ми с нож и трябваше да се отбранявам. Не бях облечен.

— Вярно е, началство — изкудкудяка многозначително пазачът. — Бил гол-голеничък като току-що излюпена сойка.

— Изглежда ми чист случай на самоотбрана — продължи директорът. — Как така са му лепнали наказание?

— Пречуканият бил братовчед на Дарси — бързо каза пазачът.

— А-ха — разбра директорът. Това обясняваше всичко. Родът Дарси бяха влиятелни хора в Ню Орлийнс. — Значи е имал късмет да се отърве само с толкоз. — Той подписа документите и ги бутна през бюрото. — Вземай!

Пазачът прибра книжата и отключи белезниците на Макс.

— Айде, перчо.

Директорът се надигна тежко от стола.

— На колко си години, момко?

— На деветнайсет май — отвърна Макс.

— Много си млад за телохранител на една от онези дамички в Ню Орлийнс — отбеляза директорът. — Как стана това?

— Търсех си работа, когато ме уволниха от армията — отговори Макс. — Тя пък търсеше човек, който да има бърза ръка. Бях достатъчно бърз, струва ми се.

— Прекалено бърз — каза директорът. Той заобиколи бюрото. — Аз съм арабия, но не понасям размирниците. Ставай с другите рано сутрин, работи каквото ти наредят и няма да си имаш неприятности с мен.

— Ясно — каза Макс.

Директорът отиде до вратата на кабинета.

— Майк! — изрева той.

Надзирателят, огромен негър, подаде глава през вратата.

— М-да, сър директоре?

— Изведи тоз, новия, и му удари десет камшика.

На лицето на Макс се изписа изненада.

— Нямам нищо против теб — обясни бързо директорът. — Предпазна мярка — както обичам да казвам. Един вид ти набива в главата какво те чака, ако ни създадеш грижи. — Той се върна зад бюрото.

— Хайде, момко — подкани негърът.

Вратата се затвори зад тях и те тръгнаха по коридора. Гласът на надзирателя беше топъл и успокояващ:

— Не се бой от камшика, момко — каза той. — Така силно удрям първия път, че другите девет въобще няма да ги усетиш.

Макс пристигна в Ню Орлийнс в последните дни на карнавала. Улиците бяха пълни със смеещи, блъскащи се хора и той някак попи тяхното настроение. Градът му хареса и той реши да остане няколко дни, преди да отпътува за Западен Тексас.

Остави коня в една конюшня, нае стая в малък хотел и се запъти към Латинския квартал да търси развлечения.

Шест часа по-късно излезе с чифт десетки срещу тройка седмици и с това приключи. Изгуби парите, коня, всичко, освен дрехите на гърба.

Бутна стола назад и стана.

— До тук бях, господа — каза той. — Ще ида до конюшната да си докарам коня.

Единият от играчите вдигна поглед към него.

— Мога ли да си позволя да би запитам, сър, какво възнамерявате да правите? — поинтересува се той с мекия си южняшки акцент.

Макс сви рамене и се ухили.

— Не знам. Сигурно ще си потърся работа.

— К'ва работа?

— К'ва да е. Бива ме с коне. Оправям се и с говеда. К'вото дойде.

Играчът посочи към револвера му.

— С това как си?

— Горедолу.

Играчът се изправи небрежно.

— Госпожа Фортуна не беше много любезна към теб тази нощ.

— Не пожелахте да ѝ помогнете — каза Макс.

Ръката на играча се плъзна към палтото му. Той замръзна, съглеждайки насочения към него револвер на Макс. Беше се появил така изневиделица, че дори не бе усетил движението.

— Човек може да бъде пречукан за подобни лудории — кротко каза Макс. Лицето на играча се озари от усмивка.

— Бива те — отбеляза с уважение той.

Макс плъзна револвера обратно в кобура.

— Мисля, че имам работа за теб — каза играчът. — Стига да нямаш нищо против да работиш при една дама.

— Работата си е работа — каза Макс. — Времената не са за назлъндисване.

На следващата сутрин Макс и играчът седяха в гостната на най-фантастичната къща на Ню Орлийнс. Прислужница-креолка влезе в стаята.

— Госпожица Плювие ще ви приеме сега — поклони се тя. — Последвайте ме, моля.

Тръгнаха след нея по дългото, изцяло стълбище. Момичето отвори една врата, поклони им се на влизане и затвори след тях. Макс направи две крачки и спря поразен.

Никога не бе виждал подобна стая. Всичко беше бяло. Облицованите с коприна стени, завесите на прозорците, мебелите, покривката от блестяща коприна на леглото. Даже килимът, застлан върху пода, беше бял.

— Това ли е младежът? — запита нечий мек глас.

Макс се обърна по посока на гласа. Жената го удиви дори повече от стаята. Беше висока почти колкото него и лицето ѝ беше младо, много младо. А косата беше нещо неописуемо. Дълга, стигаща почти до кръста, и бяла, синкавобяла, като нишките на блестящ атлаз.

Играчът заговори с почтителни нотки:

— Мис Плювие, мога ли да ви представя Макс Санд?

Мис Плювие огледа Макс.

— Драго ми е.

— Г'жо — наведе глава Макс.

Мис Плювие го обиколи, оглеждайки го от всички страни.

— Изглежда съвсем млад — каза тя с известно съмнение.

— Извънредно способен е, уверявам ви — каза играчът. — Ветеран от войната с Испания.

Тя вдигна небрежно ръка, прекъсвайки го.

— Сигурна съм, че квалификацията му е удовлетворителна, щом го препоръчвате вие — каза тя. — Но изглежда много мръсен.

— Току-що пристигнах на кон от Флорида, г'жо — каза Макс, възвръщайки най-сетне гласа си.

— Фигурата му не е лоша — продължи тя, сякаш той не бе проговорил. Пак го обиколи. — Доста широки рамене, почти никакви бедра. Всякакви дрехи биха му стояли добре. Сигурна съм.

Тя се запъти към тоалетната масичка, откъдето беше дошла. Обърна се с лице към тях.

— Младежо — запита тя, — знаете ли в какво се състоят задълженията ви?

Макс поклати глава.

— Не, г'жо.

— Ще ми бъдете телохранител — съобщи делово тя. — Държа тук доста голямо заведение. На долния етаж имаме няколко стаи, в които господата се развличат с карти. Естествено, осигуряваме и някои други дискретни развлечения. Нашият дом се радва на най-висока репутация в целия Юг и в резултат на това много хора ни завиждат.

Понякога, в желанието си да причиняват неприятности, тези хора стигат до крайност. Моите приятели ме убедиха да потърся защита.

— Разбирам, г'жо.

Гласът ѝ стана още по-делови:

— Ще работите толкова часа, колкото и аз, и ще живеете тук, с нас. Ще получавате по сто долара на месец. Двайсет ще ви приспадаме за квартирата и храна. И в никакъв случай не трябва да имате нещо общо с дамите, които обитават този дом.

— Да, г'жо — кимна Макс.

Мис Плювие се усмихна. Обърна се към играча:

— Сега, ако бъдете, така любезен да го заведете при вашия шивач и да му поръчате шест костюма — три бели и три черни — мисля, че всичко ще бъде наред.

Играчът се усмихна:

— Веднага ще се погрижа за това.

Макс го последва. На вратата се спря и се обърна. Тя седеше пред огледалото на масичката и си решеше косата. Очите ѝ срещнаха неговите.

— Благодаря ви, г'жо — промълви той.

— Моля ви, наричайте ме мис Плювие — хладно каза тя.

Беше три сутринта, когато Макс влезе във фоайето откъм стаите за комар, по време на нощната си обиколка. Чистачките вече работеха в стаите на долния етаж. Той спря до входната врата.

— Всичко заключено ли е, Джейкъб? — запиша той портиера, един висок негър.

— По-плътно от тъпан, мистър Санд.

— Добре. — Макс се усмихна, тръгна към стълбището, после се спря и погледна назад.

— Мистър Дарси тръгна ли?

— Не, сър — отвърна негърът. — Ще прекара нощта при мис Елеонор. Не се притеснявайте. Преместих ги в златната стая.

Макс кимна и тръгна по стълбището. През последните няколко месеца Дарси бе единственият му проблем. Младежът бе решил да не се задоволи, докато не прекара една нощ с господарката на дома. Тази вече бе по-неприятен от друг път.

Макс се спря на върха на стълбището. Почука на една врата и влезе. Господарката му бе седнала пред тоалетната масичка и една прислужница ѝ оправяше косите. Очите им се срещнаха в огледалото.

— Всичко е заключено, мис Плювие — каза той.

Веждите ѝ се издигнаха въпросително.

— Дарси?

— В златната стая с Елеонор, в другия край на къщата.

— Вон — кимна тя.

Макс остана загледан в нея, с разтревожен израз. Тя забеляза това в огледалото и направи знак на момичето да напусне стаята.

— Тревожиш се нещо, *cheri*?

Той кимна.

— Дарси — призна си той. — Не ми харесват постъпките му. Мисля, че трябва да го разкараме.

— Ха — засмя се тя. — Не можем да го сторим. Голяма клечка е.

Тя пак се засмя и пристъпи към него. Обви ръце около врата му и го целуна.

— Моят малък *indien* ревнува — усмихна се тя. — Не се безпокой за него. Скоро ще забрави. Така е с всички мъже. Виждала съм го да се случва и по-рано.

Малко по-късно той лежеше до нея на огромното бяло легло и очите му се наслаждаваха на красотата на прекрасното ѝ тяло. Усещаше как пръстите му леко го галят, възпламенявайки наново вътрешния му огън. Затвори очи.

Меките ѝ устни се плъзнаха по тялото му: до него долиташе нейният шепот: „*Mon coeur, mon indien, mon cheri*“. Долови насладата ѝ, когато тя свали устните си от него. През полузатворените си клепачи виждаше замъгленото ѝ от страст лице.

— Оръжието, което носиш, се превърна в оръдие — промълви тя, докато пръстите ѝ продължаваха да го галят нежно.

Ръката му присегна и погали косата ѝ. Лицето ѝ доби израз на почти изплашен унес и той затвори очи. Усети тупкането, започнало дълбоко в него. Как можеше една жена да знае толкова много. От какъв дълбок извор идваше тази страхотна наслада? Той задържа дъха си. Насладата беше почти непоносима. Никога не беше изпитвал подобно нещо.

Откъм вратата се чу леко шумолене. Той полуобърна глава, чудейки се какво може да бъде. Изведнъж вратата се отвори и влезе Дарси.

Усети я как се претърколи от него, докато той застана в седнало положение, после чу гласа ѝ някъде от леглото:

— Излизай веднага оттук, проклет идиот!

Дарси я изгледа глуповато. Леко се олюля със замъглен поглед. Ръката му се насочи към джоба и дъжд от банкноти полетя към пода.

— Виж, донесъл съм хиляда долара — изрече пиянски той.

Тя стана от леглото. Тръгна ядосано към него с царствена походка, без да държи сметка за голотата си. Вдигна ръка и му посочи вратата:

— Вън, казах!

Дарси не помръдна, загледан в нея.

— Господи! — измънка пресипнало той. — Как те желая!

Най-сетне Макс намери гласа си.

— Чухте мис Плювие — каза той. — Излезте веднага!

За пръв път Дарси се сети за него. Лицето му почервения от гняв.

— Ти! — каза с набъбнал език той. — Ти! През цялото време, докато я молах, настоявах, все ти. Ти си ми се присмивал!

Изведнъж в ръката му се появи нож. Той рязко замахна и Макс се претърколи от леглото на пода в момента, когато ножът се заби в атлазените чаршафи. Макс грабна една възглавница от леглото и я сложи пред гърдите си, пристъпвайки към стола, където бе револверът му.

Очите на Дарси изгаряха от гняв.

— Присмивал си ми се през цялото време — продължаваше той. — Всеки път, когато си ѝ го вкарвал, си ми се присмивал.

— По-добре се махнете оттук, докато не сте загазили — каза Макс. Дарси поклати глава.

— И да те оставя пак да ми се присмиваш? О, не. Сега аз ще се посмея.

Дарси пак замахна с ножа. Този път го заби във възглавницата, при което падна върху Макс, който залитна към стената. Револверът гръмна и на лицето на Дарси се изписа учудване, докато се свличаше на колене, а после се просна на пода. Голата жена изгледа Макс. Бързо коленичи до Дарси. Затърси пулса, след което отпусна ръката.

— Не беше нужно да го убиваш, глупако! — каза тя ядосано.

Макс я изгледа. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха възбудено, а хлътнатината между тях бе покрита с влага. Никога не бе я виждал толкова прекрасна.

— Какво трябваше да направя? — пресече я той. — Налетя ми с нож!

— Можеше да му праснеш един! — скастри го тя.

— С какво да го прасна? — сопна се той, чувствайки как яростта се надига в него. — С оръдието си ли?

Тя остана смълчана за миг, загледана в него. После се обърна и отиде до вратата. Надникна в коридора. Къщата беше притихнала. Възглавницата бе заглушила изстрела. Тя затвори вратата и бавно тръгна към него.

Той не откъсваше поглед от замъгления, чувствен израз, изписан на лицето ѝ. Тя падна на колене пред него и той усети как устните ѝ се впиват в плътта между бедрата му.

— Не се сърди на своята Ан-Луиз, мой необуздан, див жребецо — зашепна тя. — Вкарай ми го.

Той присегна да я вдигне и отнесе на леглото. Но тя го задържа.

— Не! — каза тя и го притегли на пода към себе си. — Тук!

За последен път се люби с нея, легнал до трупа. На сутринта Ан-Луиз Плювие спокойно го предаде на полицията.

10.

На изток, запад и юг затворът беше обкръжен от блата, покрай които кипарисите растяха високи и простираха листата си над тъмната водна повърхност. Единственият път беше на север, през оризищата, отглеждани от фермерите-наематели от племето каджун. На тридесетина километра на север от затвора имаше селце и именно там малцината затворници, опитвали се да избягат, биваха залавяни и връщани обратно в затвора от племето каджун, за десетте долара награда, давана от държавата. Незаловените ги считаха за загинали из блатата. За двадесетте си години съществуване затворът имаше само два такива случая.

Една майска утрин, няколко месеца след постъпването на Макс тук, пазачът, който вардеше колибата му, докладва за липсата на един затворник на име Джим Рийвс.

Часовоят се огледа:

— Няма ли го тук?

— Няма го и в клозетите — каза пазачът. — Погледнах.

— Значи е избягал — каза часовоят. — Сигурно е прескочил зида през нощта.

— Тоя Джим Рийвс е същински глупак — спокойно каза пазачът. Обърна се на петите си. — Ще ида да кажа на директора.

Бяха строени в редица пред кухнята и получаваха кафето и кашата, когато Макс видя пазача да излиза на кон от затвора и да поема по пътя към селото.

Седна до стената на една от колибите и наблюдаваше хода на пазача, докато се хранеше. Майк, грамадният негър, който му беше ударил десет камшика в деня на пристигането, дойде и седна при него.

Макс го погледна.

— Това ли е целият зор, който си дават, ако някой избяга?

Майк кимна: устата му бе пълна с каша.

— К'во очакваш да сторят? — запита той. — Тъй и тъй ще го върнат. Само чакай и ще видиш.

Беше прав. На другата сутрин, когато бяха пак на закуска, Джим Рийвс се върна. Седеше в каруца между двама каджун, насочили по една дълга пушка в него. Затворниците го гледаха мълчаливо, когато премина край тях.

Привечер, когато се върнаха от работа, завариха Джим Рийвс привързан гол към стълба за бичуване. Надзирателите мълчаливо подредиха затворниците в ограденото място така, че да наблюдават наказанието преди вечеря.

Директорът се изправи пред строените затворници.

— Знаете какво следва при опит за бягство — десет камшика и по петнайсет дни в клетката за всеки ден от бягството. — Той се обърна към Майк, стоящ до него. — Не искам да бъде смазан. Трябва да остане в съзнание, така че да се разкае за безразсъдната си постъпка.

Майк кимна послушно и пристъпи напред. Мускулите на гърба му трепнаха и дългият бич като змия се усука около затворника. Сякаш го погали нежно, ала когато Майк го махна от гърба на жертвата, дълга червена ивица кръв се появи и набъбна върху кожата.

Миг след това затворникът изпищя. Змията пак го опася. Затворникът припада на три пъти, преди да свърши бичуването. Всеки път директорът пристъпяше напред и нареждаше да го облеят с ведро вода, за да дойде на себе си, след което бичуването продължаваше.

В края на краищата Джим Рийвс увисна на стълба в безсъзнание. Кръв бликаше от раменете, по гърба, хълбоците и горната част на бедрата му.

— Развържете го и го сложете в клетката! — нареди директорът.

Мъжете мълчаливо се отстраниха и се подредиха за храна. Клетката беше точно това — железни пръти, образуващи квадратен кафез със страна един метър. Нямаше място да ходиш, да се изправиш, или да се изпънеш. Можеше само да клечиш, полуседнал или да се свиеш на четири като животно. Нямаше прикритие от слънцето или от насекомите.

Следващите тридесет дни Джим Рийвс трябваше да преживее тук като животно — без дрехи, без медицински грижи, само на хляб и вода. Трябваше да живее с болките и сред изпражненията си и никой

не биваше да го заговаря или да си позволи да му помага под страх от същото наказание.

Макс си взе чинията месо с боб и се сви край колибата, за да не гледа клетката. Свлече се на земята и бавно започна да яде.

Майк седна до него. Лицето на едрия негър бе потно. Той започна да се храни мълчаливо. Макс го погледна и повече не можа да хапне. Отмести чинията настрана, сви цигара и я запали.

— Не си ли гладен? — попита Майк. — Да ти изям храната?

Макс го изгледа, после мълчаливо обърна чинията и разпиля съдържанието ѝ по земята. Майк го погледна стъписан.

— Що направи това бе, човече? — попита той.

— Сега разбирам защо стоиш тук като надзирател, вместо да живееш, както трябва — каза Макс. — Връщаш си го на целия свят, когато заплющиш с бича.

Очите на надзирателя го изгледаха с разбиране.

— Значи тъй си мислиш? — попита спокойно той.

— Тъй мисля — студено отвърна Макс.

Негърът го погледна в очите.

— Нищо не знаеш ти — бавно рече той. — Преди години, когато най-напред дойдох тук, видях да бият един. Когато го свалиха, беше целият на парцали, отпред и отзад. Умря за по-малко от два дни. Откак аз взех бича, човек не е умирал. Така е повече от дванайсет години. И ако го беше видял отблизо, щеше да забележиш, че отпред не е пипнат, ни един камшик не го е докоснал. Зная, че работата ми не е сваятна, но все някой трябва да я върши. Тогава нека съм аз, защото не обичам хората да страдат. Пък дори да са измет кат' Джим Рийвс.

Макс се загледа в земята, замислен върху току-що чутото. Проблясък на разбиране започна да облекчава тръпчивия вкус в стомаха му. Мълчаливо бутна към надзирателя такъмите за свиване на цигари. Без да проговори, Майк ги взе и си сви една. Двамата мъже тихо облегнаха глави на стената и запушиха.

Джим Рийвс влезе в колибата. Беше минал месец, откакто излезе от клетката, изплескан със собствените си изпражнения, приведен и с обезумял поглед на животно. Сега очите му се взряха в мрака, насочи

се към нара, където се беше изпънал Макс, и го потупа по рамото. Макс се изправи.

— Трябва да се измъкна оттук — заяви той.

Макс впери поглед към него в мрака.

— Че кой не иска?

— Не си прави майтап с мен, индианецо — дрезгаво промълви Рийвс. — Говоря сериозно.

— Аз също — каза Макс. — Но никой още не е успял.

— Аз съм си направил сметката — каза Рийвс, — само че са нужни двама, затова дойдох при теб.

— Защо при мен? — запита го Макс. — Защо не при някой с по-дълга присъда?

— Защото повечето от тях са граждани — каза Рийвс — и не бихме издържали два дни из блатата.

Макс се изви и седна.

— Сега виждам, че си луд — каза той. — Никой не може да се измъкне през блатата. Та това са шейсет километра подвижни плаващи пясъци, алигатори, комари и отровни змии. Единственият път е на север, през селото.

Печална усмивка премина по лицето на Рийвс.

— И аз така си мислех — каза той. — Лесна работа, прескачаш оградата и тръгваш по пътя. Лесна работа, ама не. Дори не извикаха кучетата. Нямаше нужда. Всеки шибан каджун в околността плъпна да ме търси.

Той коленичи до нара Макс.

— Блатото — каза. — Там е единственият път. Всичко съм пресметнал. Вземаме лодка и...

— Лодка! Къде, по дяволите, ще намериш лодка?

— Нужно е време — каза предпазливо Рийвс. — Но идва време да се прибира оризът. Тогава директорът ни дава под наем на големите плантатори. Затворническата работна ръка е евтина и директорът трупа пари. Оризищата са залети с вода. Винаги се мотаят лодки.

— Не зная — каза Макс недоверчиво.

Очите на Рийвс блестяха като на животно.

— Искаш да загубиш цели две години от живота си в тоз затвор? Толкова ли много време имаш, че да го прахосваш?

— Нека го премисля — каза колебливо Макс. — Ще ти се обадя.

Рийвс се измъкна в мрака. След малко надзирателят дойде право при леглото на Макс.

— Дойде да те кара да бягате през блатата ли? — запита той.

Гласът на Макс разкри изненадата му.

— Откъде научи?

— Той обходи всички и всички му отказаха. Знаех, че скоро ще дойде и твоят ред.

— Аха — каза Макс.

— Не го прави, момче — каза кротко едрият надзирател. — Колкото и да е съблазнително, не се залавяй. — Рийвс е надъхан с омраза, така че не се интересува на кого ще напакости, стига само да се измъкне.

Макс се протегна на нара. Очите му се впиха в мрака. Единственото смислено нещо в думите на Рийвс бяха двете години. Макс не можеше да пропилее две години. Ха, че след две години щеше да навърши двадесет и една!

11.

— Човече, това е истинска храна! — заговори разпалено Майк, сядайки до Макс с пълна догоре чиния със сланина, карантии, зеле и картофи.

Макс го погледна уморено и апатично натъпка храната в устата. Беше по-добра от затворническата, разбира се. За цяла седмица не виждаха толкова месо, колкото имаха сега в чиниите си. Ала не беше гладен. Беше уморен, направо капнал от скубане на ориз цял ден. Не вярваше дори, че ще може да се изправи вече.

Рийвс и един друг затворник седнаха до него. Рийвс погледна над чинията си към него, докато устата му предъвкваше тлъстото месо.

— Избра ли си вече женска, момко?

Макс поклати глава. Имаше ги достатъчно. Момичета каджун, млади и силни, с къси поли и мускулести крака и бедра. Много, по всички оризища, работещи рамо до рамо с мъжете, с разпилени от вятъра коси, с блеснали зъби, а до ноздрите на човек долиташе типичният мирис на жена. Изглежда за тях нямаше значение, че мъжете са затворници, те бяха мъже и ги имаше достатъчно.

— Много съм уморен — отвърна Макс. Отмести чинията и разтърка коляно. Болеше го от белезника на крака и от газенето из водата цял ден.

— Аз пък не — каза седналият до Рийвс затворник. — Пестил съм си цялата година силите за тази седмица. Ще си взема достатъчно, че да ми държи влага до догодина.

— По-добре е да не пропуснеш, индианецо — каза Рийвс. — Нищо на този свят не може да се сравни с едно момиче каджун.

— Вярно е, майка му стара! — каза възбудено другият затворник.

— А ти пипна ли някоя? — обърна се Рийвс към Майк през Макс. Очите му бяха студени и злобни.

Майк не отговори. Продължи да яде.

Лицето на Рийвс помръкна.

— Видях те из оризищата. Ходиш нагоре-надолу с пушката в ръка. Показваш на момичетата какво се крие в тесните ти панталони.

Майк продължаваше да мълчи. Залови се да отопява с парчета хляб коса от чинията си.

Напъха и последното парче хляб в устата и преглътна. С особено съжаление огледа празната чиния и се изправи.

— Бре, ама много хубаво беше — отбеляза той.

— Ей, негър, на теб говоря — обади се Рийвс.

За пръв път Майк го погледна. Наведе се лениво над Макс и сграбчи с една ръка Рийвс за гърлото. Издигна го сгърчен във въздуха, на нивото на главата си.

— На мен ли говориш, затворнико?

Рийвс не можеше да отрони нито дума.

Майк започна леко да разтърсва Рийвс.

— Не забравяй едно нещо, затворнико! — каза той. — Аз съм надзирател, а ти си затворник. Ако ти се иска да не пострадаш, най-добре е да си затваряш устата.

Рийвс безпомощно махаше с ръце във въздуха. Лицето му беше посиняло. Майк го разклати още няколко пъти, после небрежно го запокити към стената на спалнята, на около три метра от тях.

Рийвс се удари в стената и се отпусна към пода. Очите му се впиха в Майк. Устата му помръдна, ала не издаде звук.

Майк му се усмихна.

— Започваш да схващаш, затворнико — каза той. — Започваш да схващаш. — Вдигна празната чиния. — Ще ида да видя дали мога да изкрънкам още малко кльопачка. Честна дума, това е най-хубавото, което някога съм ял.

Рийвс се изправи с усилие, докато надзирателят се отдалечаваше.

— Ще го убия! — закани се той. — Кълна се в бога, преди да офейкам, ще очистя тоя негър.

Вечерта в спалнята витаеше атмосфера на очакване. Макс се беше излегнал на нара и я улавяше с всичките си сетива, толкова беше заразителна. Беше забравил умората. Не можеше да заспи.

Пазачът беше идвал да провери прангите на краката, приковаващи затворниците към леглата. Стигна до вратата и се спря за миг. После се изсмя в мрака и излезе.

Почти веднага след това Макс усети драскването на кибрит и бледо пламъче се прокрадна в мрака. Макс се обърна към светлината.

Някой бе успял да докопа отнякъде свещ. Пламъчето ѝ весело заигра почти до главата му.

В стаята се разнесе приглушен смях. Макс дочу нечий глас:

— Този път поне ще можем да видим как изглеждат.

— Пет пари не давам как изглеждат — бързо отговори друг. —

Стига да имат големи цици.

Трети се обади дрезгаво:

— Кълвачът ти е забравил да работи, толкова е привикнал с бялата ти като лилия ръка.

Приглушен смях отново се понесе из стаята. Мина около половин час. Макс долавяше шума от неспокойните движения на нетърпеливо мърдащи мъже по леглата.

— Мислиш ли, че няма да дойдат? — нервно попиша един глас.

— Ами, ще се покажат — отвърна друг затворник. — И те чакат с не по-малко нетърпение този момент.

— Господи, Боже мой! — простена изтерзан глас в дъното на помещението. — Не издържам повече. Цял ден съм си мислил за женските, за тази нощ — гласът му премина в дрезгаво стенание.

В стаята пак се разнесе тихият шум от неспокойно въртящите се по наровете мъже. Макс усети как потта избива по челото му, а сърцето затупка ускорено. Обърна се по корем, почувствувал как сладката, силна топлина изведнъж се разлива по слабините му. Сгърчи се за миг, завладян от пламъка на дивото желание, после ядно се обърна. Сви си цигара с разтреперани пръсти. Усети как тютюнът се разпилява по него, но накрая успя да запали и всмукна дълбоко дима в гърдите.

— Няма да дойдат — изписка нечий почти разплакан глас.

— Само ни дразнят оная работа! — ядовито каза друг. — Дявол да ги вземе!

Макс лежеше притихнал на нара, оставил дима да се процежда през ноздрите му. Свещта запращя, премига и помещението потъна в пълен мрак. Гласът на Майк едва стигна до него откъм съседния нар:

— Как си, момче?

— Екстра.

— Дай да си дръпна от фасата.

Ръцете им се допряха за миг, когато Макс мълчаливо му подаде почти догорялата цигара. Огънчето ѝ хвърли бледа светлина върху

лицето на Майк, когато всмукваше от нея.

— Не се тревожи, момче. — Гласът му беше мек и успокояващ. — Ще изскочат веднага, щом свещта прегори. Изглежда тези глупаци не могат да разберат, че жените не искат хем мъжете, хем една друга да се видят.

Миг след това вратата на колибата се отвори и жените завлизаха. Пристъпваха тихо, почти не се чуваше как босите им крака докосваха пода.

Макс се завъртя в нара с надеждата, че ще успее да зърне тази, която ще дойде при него. Видя обаче само влизащи сенки, които потъваха в околния мрак. Една ръка докосна лицето му. Той се приготви.

— Млад ли си, или си стар? — прошепна гласът.

— Млад — отвърна също шепнешком той.

Ръката ѝ намери неговата и я положи на бузата си. Пръстите му се плъзнаха нежно по лицето ѝ. Кожата беше гладка и топла. Той усети как устните ѝ потръпват под пръстите му.

— Искаш ли да остана при теб? — прошепна тя.

— Да.

Тя бързо се мушна на нара до него и той зарови глава в меката ѝ гръд. — Огромна топлота и нежност го обля.

Сякаш от много далеч до него достигна тихото хълцане на някого в стаята.

— Мила — стенеше той, — скъпа моя женичке. Не знаеш колко много ми липсваш.

Макс се обърна към жената до него. Когато тя се наведе да целуне устните му, той усети сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, и разбра, че тя също е чула.

Затвори очи. Как да каже на тази жена, че дори не можеше да я види? Как да ѝ каже, че е донесла любов и нежност в това помещение?

— Благодаря ти — зашепна признателно той — благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти...

На четвъртия ден в оризищата Рийвс дойде при него.

— Искан да говоря с теб — каза бързо той. — Но трябваше да изчакам, докато проклетият негър се разкара. Намерих лодка!

— Какво?

— По-тихо! — дрезгаво нареди Рийвс. — Всичко е уредено. Ще бъде в кипарисовата горичка южно от затвора на другия ден след завръщането ни.

— Откъде знаеш?

— Уредих го с моето момиче — обясни Рийвс.

— Сигурен ли си, че не те е метнала?

— Сигурен съм — бързо отговори Рийвс. — Тези момичета каджун искат само едно. Казах й, че ще я взема в Ню Орлийнс с мен, ако ми помогне да избягам. Лодката ще бъде там. Момичето живее на майната си. Съвсем ни устройва да се скрием при нея, докато престанат да ни търсят.

Бързо се огледа и започна да се измъква.

На вечеря Майк седна до Макс. Дълго време се чуваше само мляскане и търкането на лъжиците по чиниите.

— Ще тръгнеш ли сега с Рийвс, щом е намерил лодка? — изведнъж го запита Майк. Макс го изгледа учуден.

— Вече си узнал?

— Няма тайни в такива места — усмихна се Майк.

— Не зная — каза Макс.

— Повярвай ми, момче — искрено заяви негърът, — трийсет дни в клетката са много повече от оставащите ти година и половина.

— Но може пък да успеем.

— Няма да успеете! — каза горчиво Майк. — Първото, което ще направи началството, е да изкара кучетата. Ако те не ви пипнат, блатото ще ви пипне.

— Откъде ще разбере, че сме хванали през блатата? — бързо го запита Макс. — Нали ти няма да му кажеш?

Очите на негъра добиха огорчено изражение.

— Знаеш много добре, момче. Може да съм надзирател, обаче не съм предател. Директорът си знае работата. Сам човек поема по пътя. Щом са двама, хващат през блатата. Такава е играта.

Макс мълчаливо дръпна от цигарата.

— Моля те, не отивай, момче! — настоя Майк. — Не прави нищо, за да трябва после да те карам да страдаш. Искам да ти бъда приятел.

Макс вдигна очи и му се усмихна. Присегна и положи ръка на рамото на огромния мъж.

— Независимо от всичко — каза сериозно той, — ти си ми приятел.

— Ти си решил — каза Майк. Изправи се и бавно се отдалечи.

Макс се загледа подире му зачуден. Откъде знаеше Майк това, което на него самия още не бе известно? Стана и огреба чинията си.

Ала колко е бил прав Майк той разбра едва когато прехвърли оградата на следващата нощ и хукна да бяга като луд към кипарисовата горичка с Рийвс по петите му.

После Рийвс запълзя покрай дънерите на кипарисите, потънал почти до колене в лепкавата вода на тресавището, и запсува:

— Кучката му долна! Долна, лъжлива, курвенска каджун!

Нямаше никаква лодка.

12.

Пробиваха си път през тръстиките, цамбуркаха във вода до кръста, катереха възвишенията. На едно от тях се плъоснаха по задници, задъхани, поемащи въздуха на големи глътки. Някъде далеч дочуха лай на кучета.

Рийвс размаха ръце да прогони насекомите над главата си.

— Настигат ни! — измърмори той през подутите си устни.

Макс погледна спътника си. Лицето на Рийвс бе отекло и разкривено от ухапванията на насекомите, дрехите му бяха разкъсани. На свой ред Рийвс го изглежда злобно.

— Откъде знаеш, че не се движим в кръг? Три дни вече, а не сме видели никого.

— Точно затова. Ако се въртахме, непременно щяхме да налетим на тях.

— Няма да мога да издържа още дълго — недоволствуваше Рийвс. — Ухапванията ме влудяват. На път съм да се оставя да ме хванат.

— Ти може да си — каза Макс, — но аз не. Не съм дошъл дотук, за да се оставя да ме вкарат в клетката. — Той се изправи. — Хайде! Достатъчно почивахме.

Рийвс го погледна.

— Защо тези гадини не налитат на теб? — злобно запита той. — Да не е заради индианската ти кръв?

— Възможно е — каза Макс. — А може да е, защото не ги разчесвам. Хайде!

— Не можем ли да останем тук през нощта? — изхленчи Рийвс.

— Ами! — възрази Макс. — Още два часа ще е светло. Поне километър ще минем. Да вървим.

Той нагази във водата. Не погледна назад, но след миг чу цамбуркането на Рийвс, който го последва. Беше почти тъмно, когато откри един рид.

Рийвс се просна на земята. Макс го загледа. За миг едва не го съжали, после се сети за ожесточената омраза, пламтяща в погледа на

Рийвс, и съжалението се изпари. Трябваше да знае какво е предприел.

Макс извади ножа и отрязва една тръстика. Очисти я и заостри края като копие. След това нагази във водата. Застана неподвижно и стоя близо петнадесет минути, докато забеляза неясно очертание под повърхността. Затаи дъх, изчака да се приближи. След това рязко замахна. Копието изчезна във водата. Усети подръпване на ръката, докато издигаше копието над водата. На върха се извиваше набучената едра морска котка.

— Тази си я бива — каза той, обръщайки се към Рийвс. Клекна до него и се зае да дере рибата. Рийвс приседна и каза:

— Запали огън! Ще я опечем.

Макс вече дъвчеше един къс. Поклати глава.

— Миризмата на огъня се разнася на километри.

Рийвс се изправи ядосан.

— Пет пари не давам! — изръмжа той с пламнало лице. — Не съм шибан индианец като теб. Ще си опека рибата.

Започна да събира съчки. Най-после имаше достатъчно за малък огън. Ръката му затърси кибрит из джоба. Намери клечка и се опита да я възпламени, драскайки по един път. Тя не пламна. Ядосан той пак опита. После огледа клечката.

— Влажна е.

— Да — съгласи се Макс, дъвчейки лениво рибата. Беше жилава и мазна, но той дъвчеше бавно, като гълташе само от време на време.

— Ти можеш да запалиш огън — изръмжа Рийвс.

— Как? — вдигна очи към него Макс.

— По индиански — каза Рийвс. — Като търкаш две съчки.

Макс се изсмя.

— Не става. Дървата са много влажни. — Вдигна парче риба и го подаде на Рийвс. — На, яж. Не е толкова лошо, ако дъвчеш бавно.

Рийвс го взе, клекна до Макс и задъвка. След малко изплю.

— Не мога да го ям. — Умълча се, обвини ръце около тялото си. — Стана много студено — промълви той и потръпна леко.

Макс го изглежда. Не беше чак толкова студено. Ситни капки пот бяха избили по лицето на Рийвс, който трепереше.

— Легни! — нареди Макс. — Ще те покрия с трева, така ще се стоплиш.

Рийвс се изпъна, а Макс се наведе и докосна лицето му. То гореше от треска. Макс се изправи бавно и отиде да накъса трева.

Маларията на Рийвс идваше съвсем не на време. Той извади неохотно клечка кибрит от мушамената си торбичка и запали огън.

Рийвс продължаваше да трепери под одеялото от блатна трева и простенваше, а зъбите му тракаха. Макс вдигна поглед към небето. Нощта си отиваше. Той изпъшка несъзнателно. Чудеше се колко ли още време ще е нужно на преследвачите им, преди да ги заловят.

Както седеше, се унесе в дрямка, олюлявайки се леко. Странен звук стигна до подсъзнанието му и той внезапно се разбуди.

Присегна за рибарското си копие и приклегна напред. Пак долови шума. Бе от нещо голямо. Чу го отново, този път съвсем наблизко. Краката му се изпънаха. Беше готов да метне копието. Не беше кой знае какво, но бе единственото му оръжие.

В следващия миг Майк се изправи пред него небрежно, хванал пушката готова за стрелба.

— Страшно си глупав, момче! — каза той. — Не биваше да палиш огън.

Макс се изправи. Почувствува как умората се разлива по тялото му сега, когато всичко беше свършило. Посочи към болния.

— Тресе го.

Майк пристъпи към Рийвс.

— Вярно — каза той учудено. — Право беше началството. Каза, че за три дни сред блатата Рийвс ще се поболее.

Майк седна край огъня да си сгрее ръцете.

— Хей, бива си го тоя огън — възкликна той. — Но не трябваше да висиш край него.

— К'во можех да направя?

— Той нямаше да чака на твоє място.

— Но не беше на мое място — отбеляза Макс.

Негърът го изгледа.

— Най-добре е да изчезваш, момче.

— Какво искаш да кажеш? — зяпна Макс.

— Чупи се! — дрезгаво заяви Майк.

— А другите от потерята?

— Няма да стигнат дотук още няколко часа — каза Макс. — А и ще бъдат доволни, че са хванали Рийвс.

Макс го погледна, после отмести поглед към тресавището.

— Не мога да го сторя — каза той.

— По-голям глупак си, отколкото те мислех, момче — изрече натъртено Майк. — Да беше той, отдавна да е изчезнал към блатото.

— Заедно се захванахме — отговори Макс, — редно е заедно да се върнем.

— Добре, момче — примири се Майк и се изправи. — Угаси огъня.

Макс изрита огъня във водата, където жаравата запраця и угасна. Обърна се и видя как Майк грабна Рийвс, сякаш бе малко бебе, и го метна през рамото. Макс нагази в блатото, готов да тръгва към затвора.

— Къде си тръгнал, момче? — чу той гласа на Майк зад гърба си.

Обърна се и го изгледа. Майк му посочи обратната посока.

— Блатата свършват след около тридесетина километра.

Макс внезапно прозря за какво става дума.

— Не бива да го правиш, Майк. Ти даже официално не си затворник.

Огромният мъж кимна с глава.

— Прав си, момче. Не съм затворник. Това значи, че мога да вървя, накъдето си ща и ако не искам да се върна, нищо не могат да ми кажат.

— Но съвсем друго е, ако те заловят, че ми помагаш.

— Ако ни хванат, ще ни хванат — простичко каза Майк. — Все пак не искам да бъда аз този, който ще върти бича по гърба ти. Не мога да го направя. Виждаш, приятели сме.

Осем дни по-късно те се измъкнаха от тресавището. Излегнаха се на твърдата, суха земя и задишаха тежко. Макс надигна глава. Далеч на хоризонта забеляза издигащ се към небето дим.

— Там има селище! — възбудено каза той, скачайки на крака. — Ще можем да се нахраним свястно.

— Не бързай толкова! — каза Рийвс и го дръпна надолу. Рийвс бе все още жълт от маларията, но тя бе преминала вече. — Ако е селище, значи има и магазин. Довечера ще се вмъкнем. Излишно е да рискуваме. Може да ни очакваш.

Макс вдигна очи към Майк. Едрият негър кимна.

В два през нощта се вмъкнаха в магазина. Когато излязоха, и тримата бяха с нови дрехи, с револвери на коланите и имаха почти осемнадесет долара, които намериха в касата.

Макс искаше да откраднат три коня от конюшната и да побягнат с тях.

— Чисто по индиански — бе отбелязал Рийвс саркастично. — Конете ще ги проследят много по-бързо, отколкото нас. Ще страним от пътя два-три дни и тогава ще помислим за коне.

След два дни се сдобиха с коне. След още четири ограбиха банката в някакво малко градче и излязоха с хиляда и осемстотин долара. Десет минути по-късно потеглиха за Тексас.

13.

Макс пристигна във форт Уърт да посрещне влака, с който трябваше да пристигне дъщерята на Джим Рийвс от Ню Орлийнс. Седна в бръснарницата и се огледа в огледалото. Лицето насреща не бе вече лицето на момче. Спретната черна брада умело маскираше високите скули. Така не приличаше на индианец.

Макс стана от стола.

— Петдесет цента за подстригването и двайсет и пет за подрязването на брадата.

Макс му подхвърли един сребърен долар.

Майк се откъсна от ъгъла на сградата, където се беше облегал, и изравни крачка с него.

— Време е за влака — каза Макс. — Май трябва да се отправим към гарата.

Преди три и половина години бяха пристигнали една нощ във форт Уърт със седем хиляди долара в дисагите на седлата. Зад себе си бяха оставили две опразнени банки и два трупа. Но беше им провървяло. Никой от тях не беше разпознат. Обирите бяха приписани на „неизвестни лица“.

— Градчето си го бива — бе заявил възбудено Макс. — На влизане преброих таман две банки.

Рийвс вдигна поглед към него от стола в стаята на евтиния хотел.

— Край на това! — заяви той. Макс го изгледа.

— Защо? Струват ми се солидни.

Рийвс поклати глава.

— Така загах последния път. Не знаех кога да спра. — Той мушна цигара в устата си.

— В такъв случай какво ще правим? — попита Макс.

Рийвс запали цигарата.

— Ще се огледаме за добра, законна работа. Насам има куп възможности. Земята е евтина, а Тексас расте.

Рийвс намери работата, каквато търсеше, в едно градче на около седемдесет километра южно от форт Уърт. Заведение с бар и зала за

комар. За по-малко от две години стана най-влиятелната личност в града. После основа банка в съседство със салона, а малко по-късно се залови да купува земя. Носеха се дори слухове да го изберат за кмет.

Купи ранчо извън града, стегна къщата и се премести от стаите над бара. Малко след това отдели банката от заведението, което по това време Макс ръководеше, и я настави в сграда на главната улица. След по-малко от година хората започнаха да забравят, че някога е бил собственик на заведението, и мислеха за него като за местния банкер. Тихомълком той започна да забогатява.

Само едно му липсваше за дооформяне на почтения му образ. Семейство. Направи дискретни запитвания в Ню Орлийнс. Узна, че жена му е починала, а дъщеря му живее при майчините си родители. Изпрати ѝ телеграма и в отговор получи друга, в която се казваше, че ще пристигне във форт Уърт на пети март.

Макс застана на перона и заоглежда слизащите пътници.

— Можеш ли да я познаеш? — попита го Майк.

— Джим ми я описа, но той не я е виждал от десет години.

Един по един пътниците се изнизаха, докато остана само една млада жена, оградена от няколко куфара и малък сандък. Тя оглеждаше перона. Майк погледна към Макс въпросително.

— Мислиш ли, че може да е тя?

Макс сви рамене.

Пристъпиха към младата жена. Макс свали шапката си.

— Мис Рийвс?

Усмивка на облекчение се появи на лицето на младата жена.

— Наистина се радвам да ви видя — каза топло тя. — Таман си мислех, че татко не е получил телеграмата.

Макс отвърна на усмивката ѝ.

— Казвам се Макс Санд — представи се той. — Баща ви ме изпрати да ви посрещна.

Сянка на огорчение премина по лицето на момичето.

— Почти очаквах това — каза тя. — Десет години вече татко все не може да намери време от работа да се прибере вкъщи.

Макс разбра, че момичето не знае, че баща ѝ е бил в затвора.

— Елате! — каза кротко той. — Запазил съм ви стая в хотел „Палас“. Ще можете да се поосвежите и наспите тази нощ. Чакат ни два дни път, затова ще потеглим чак утре сутринта.

Когато двадесет минути по-късно пристигнаха в хотела, за пръв път през живота си Макс бе влюбен.

Макс върза коня за стълба пред ранчото на Рийвс. Изкачи стъпалата и почука на вратата. Когато дъщерята на Рийвс му отвори, лицето ѝ имаше уморен и измъчен вид, сякаш бе плакала.

— О, ти ли си? — приглушено каза тя. — Влез.

Той я последва във всекидневната. Протегна загрижено ръце към нея.

— Бети, какво се е случило?

Тя се изплъзна от прегръдката му.

— Защо не ми каза, че си избягал престъпник? — запита тя, без да гледа към него.

Лицето му се вкамени.

— Щеше ли да има някаква разлика?

Тя срещна прямо погледа му.

— Да! — отвърна тя. — Не бих се обвързала с теб, ако знаех.

— А сега — каза той, — след като знаеш, има ли значение?

— Да! — повтори тя. — О, не ме питай! Толкова съм объркана!

— Какво друго ти каза баща ти?

Тя се загледа в ръцете си.

— Каза, че не мога да се омъжа за теб. Не само поради това, но и защото ти си... ти си полуиндианец!

— И ти престана да ме обичаш?

Тя кършеше ръце, без да му отговори.

— Не зная какво да правя — промълви накрая тя.

Той я привлече към себе си.

— Бети, Бети! — заговори дрезгаво той. — Снощи по време на танца ти ме целуна. Каза, че ме обичаш. Оттогава не съм се променил.

Тя остана смълчана за миг, после се отскубна от него.

— Не ме докосвай! — каза рязко.

Макс я изгледа учуден.

— Няма защо да се страхуваш от мен.

Тя се сви, когато той посегна да я погали.

— Не ме докосвай! — повтори и този път страхът в гласа ѝ бе така явен, че Макс нямаше как да не го долови. Без да проговори, той

се обърна и излезе от стаята.

Препусна право към банката в града и влезе в задната стая, която служеше за кабинет на Рийвс.

Рийвс вдигна поглед към него от огромното рулетъчно бюро.

— За какъв дявол нахълтваш тук по такъв начин? — попита той.

Макс го изглежда.

— Не ми се прави на глупак, Рийвс. Достатъчно си обработил дъщеря си.

Рийвс се облегна на стола и се разсмя.

— Това ли било? — запитва той.

— Малко ли е? — каза Макс. — Снощи тя обеща да се омъжи за мен.

Рийвс се наведе напред.

— Смятах те за по-умен, Макс.

— Вече няма значение, Рийвс. Отивам си.

Рийвс го изглежда продължително.

— Наистина ли си решил?

— Да! — кимна Макс.

— Ще вземеш ли негъра със себе си?

— Да! — повтори Макс. — След като получа нашия пай от парите.

Рийвс завъртя стола и извади няколко банкноти от касата зад гърба си. Хвърли ги на бюрото пред Макс.

— Заповядай.

Макс ги погледна, после изглежда Рийвс. Взе парите и ги преброи.

— Тук са само петстотин долара — каза той.

— Ти какво очакваш — запитва го Рийвс.

— Във форт Уърт пристигнахме със седем хиляди. Само моят дял от тях е две и триста, а салонът също не е на загуба. — Макс взе готова цигара от бюрото на Рийвс и я запали. — Смятам, че на Майк и мен се падат поне пет бона.

Рийвс сви рамене.

— Няма да споря — каза той. — В края на краищата доста време прекарахме заедно, ти и аз. Щом така смяташ, толкова и ще получиш.

Той наброи парите върху бюрото. Макс ги взе и ги сложи в джоба си.

— Не вярвах, че ще се разделиш толкова лесно с тях.

Почти беше стигнал до бара, когато някой отзад го извика.
Бавно се обърна.

Шерифът и двамата му помощници пристъпваха към него с насочени револвери. Рийвс беше с тях.

— Какво има, шерифе? — запита Макс.

— Претърсете го! — каза възбудено Рийвс. — Ще намерите откраднатите пари в джобовете му.

— Откраднати! — възкликна Макс. — Той е луд! Парите са мои. Той ми ги дължеше.

— Остави револвера на мира! — заповяда шерифът и пристъпи предпазливо напред. Мушна ръка в джоба на Макс и измъкна пачка банкноти.

— Виждате ли? — викна Рийвс. — Какво ви казах!

— Ах, кучи сине! — избухна Макс.

Хвърли се към Рийвс. Преди да го достигне обаче, шерифът стовари дръжката на револвера върху главата му. Точно в този момент Майк погледна през прозореца на бара.

Рийвс пристъпи към Макс и го погледна.

— Знаех си аз да не се доверявам на мелез.

— Дигнете го, момчета, и го откарайте в затвора! — разпореди шерифът.

— Няма да е зле да прескочите до бара и да хванете приятеля му, негъра — подхвърли Рийвс. — Сигурно му е съучастник.

Майк видя как шерифът оглежда бара, преди да се насочи нататък. Без да се бави, се измъкна по задното стълбище и напусна града.

Рийвс яздеше по пътя за ранчото и си тананикаше. Чувствуваше се отлично. За пръв път не се страхуваше. Макс нямаше да проговори: само би си утежил положението. А негърът беше избягал. Така е то, щом се запече положението, негрите винаги се чупят. Толкова бе завладян от мислите си, че не усети как бичът изплющя иззад дърветата и го свали от коня.

Изправи се на крака и посегна за револвера, но следващият камшик го изтръгна от пръстите му. Майк пристъпваше към него, а огромният бич бавно се навиваше около ръката му.

Рийвс изкрещя ужасен.

Дългият език пак изсвистя: Рийвс се завъртя и падна в праха. Изправи се на ръце и колене и започна да пълзи, после се вдигна на крака и направи опит да затича. Бичът го догони и се усука около краката му, събаряйки го отново на земята. Обърна глава и видя ръката на Майк, вдигната високо заедно с дългия черен бич.

Пак изпищя, когато бичът се усука около него като змия.

По някое време сутринта шерифът и помощниците му попаднаха на нечий труп край пътя. През нощта някой бе изтръгнал решетките от прозореца на единствената затворническа клетка и Макс беше избягал.

Единият от помощниците му пръв съгледа трупа. Той пришпори коня и погледна надолу.

Шерифът и другият помощник също дръпнаха юздите на конете. Дълго оглеждаха обезобразеното тяло. После единият от тях свали шапката си и избърса бликналата студена пот от челото.

— Прилича на банкера Рийвс.

Шерифът се обърна и го погледна:

— Бил е банкерът Рийвс. — И той си свали шапката и избърса потта. — Странно — продължи след малко, — но единственото, което може да нареди така човек, е затворнически бич, какъвто използват в Луизиана.

14.

Испанското наименование на селото беше много дълго и трудно за американците, затова не след дълго те го нарекоха другояче. Скривалището. Беше място, където да идеш, след като вече няма къде, когато законът те следваше по петите, когато ти писнеше да спиш из студената прерия и да се храниш с изсушено месо и студен боб от консерва. Беше скъпичко, но си заслужаваше. Пет километра от границата и законът не можеше да те пипне.

И беше единственото място в Мексико, където човек можеше винаги да намери американско уиски. Нищо, че трябваше да го заплати четворно по-скъпо.

Alcalde^[1] седеше на масата зад бюфета и наблюдаваше влизането на двамата americanos. Седнаха на масата до вратата. По-дребният поръча текила.

Alcalde ги наблюдаваше с интерес. Скоро щяха да си заминат. Винаги беше така. Дойдат ли най-напред, поръчваха най-доброто. Най-хубавото уиски, най-хубавите стаи, най-скъпите момичета. После постепенно парите им се стопяваха и започваха да снижават разходите. Най-напред си сменяха стаите с по-евтини, после момичетата и накрая уискито. Започнеха ли да пият текила, това означаваше, че не след дълго ще си заминат.

Надигна чашата и бързо глътна текилата. Такъв беше животът. Пак погледна по-дребния. Нещо в него грабваше окото. Той въздъхна, замисляйки се за младостта си. Хуарес би го харесал: индианската кръв на „Jefe“^[2] инстинктивно му сочеше кои са бойците. Той пак въздъхна. Клетият Хуарес, толкова обичаше хората и толкова малко бе взел от тях. Зачуди се дали преди да умре, „jefe“ бе разбрал, че единствената причина за поражението му бе, че бе искал повече за хората, отколкото те самите искаха за себе си. Загледа се в тези americanos и си припомни първия път, когато ги видя. Беше близо преди три години.

Бяха влезли тихо в кръчмата, уморени и покрити с прах от ездата. После, както сега, бяха седнали до вратата.

Бутилката и чашите бяха на масата, когато едрият мъж стана от мястото си на бара и пристъпи към тях. Заговори по-дребния, пренебрегвайки другия:

— Негри не могат да влизат тук.

По-дребният даже не го погледна. Напълни най-напред чашата на приятеля си, след това своята. После я вдигна към устата си.

Чашата се строши на пода и в салона внезапно се възцари тишина.

— Разкарай негъра оттук! — каза едрият мъж. Изглежда ги за миг и се върна на мястото си.

Негърът направи опит да се изправи, но по-дребният го закова с поглед. Негърът бавно се отпусна отново на стола.

Едва когато по-дребният се отправи към бара, *alcalde* разбра, че той всъщност не е толкова дребен. Изглеждаше дребен само в сравнение с негъра.

— Кой създава законите тук? — попита той съдържателя на бара.

Барманът кимна с глава назад.

— *Alcalde, senor.*

Americano се обърна и тръгна към масата. Очите му удивиха *alcalde*: бяха сурови, тъмносини. Заговори на испански, в кубински акцент:

— Истината ли казва тази свиня, *senor*?

— Не, *senor* — отвърна *alcalde*. — Всички, които имат пари да си платят, са добре дошли.

Кимна и се върна на бара. Спря пред мъжа, който бе идвал на масата му.

— *Alcalde* каза, че моят приятел може да остане — обяви той.

Мъжът ядосано се обърна към него:

— Кой, по дяволите, се интересува к'во казва оня мазник? Това, че сме пресекли границата, още не означава, че трябва да пия в присъствието на негър!

Гласът на по-дребния беше студен:

— С моя приятел делим ядене, пиене и постеля и той няма да се махне.

Обърна спокойно гръб и се върна на масата си.

Едва беше седнал, когато ядосаният *americano* се отправи към него.

— Щом толкова ти харесват негрите, любовнико на негри, хайде да видим как ще спиш с мъртвец! — викна той и измъкна револвера.

По-дребният americano едва помръдна, но пистолетът се намери в ръката му, от отвора се показа дим и ехото от изстрела замря в рафтовете на бюфета. Устатият остана да лежи мъртъв на пода.

— Извинявам се за бъркотията, която направих в гостоприемното ви село — каза той на особения си испански.

Alcalde погледна трупа на пода и сви рамене.

— De nada — каза той. — Няма защо. Вие бяхте прав. Тази свиня нямаше възпитание.

Сега, почти три години по-късно, alcalde въздъхна, завладян от спомените. По-дребният беше възпитан, много възпитан — природно и притежаваше грацията на пантера. И револверът! Caramba! Не беше виждал такава бързина! Като че ли си имаше свой собствен живот. Какъв pistolera можеше да стане от него! Същинска гордост за Хуарес.

Няколко пъти през годината двамата приятели тихо се измъкваха от селото и все така тихо се появяваха — няколко седмици, понякога няколко месеца по-късно. И винаги, когато се върнеха, имаха пари да си плащат стаите, жените, уискито.

Но всеки път alcalde долавяше все по-дълбока самота, по-дълбока изолираност. Понякога изпитваше странно съжаление към тях. Те не бяха като другите, които идваха в селото. Този начин на живот не им доставяше удоволствие.

А сега пак пиеха текила. Колко ли още пъти ще си отиват така и кога ли няма да се върнат? Не само в това село, а никъде по земята.

Макс преглътна текилата и захапа резена лимон. Тръпчивият вкус освежи устата му. Погледна към Майк.

— Колко ни останаха?

Майк се замисли.

— За около три седмици.

Макс сви цигара и я запали.

— Трябва да направим някой голям удар. Тогава можем да заминем за Калифорния, Невада или някъде, където не ни познават, и ще можем да заживеем. Тук парите явно не траят дълго.

Негърът кимна.

— Тъй си е — съгласи се той. — Но това не е решението. Трябва да се разделим. Търсят ни заедно. Видят ли мене, все едно че си помъкнал плакат, на който си си написал името.

Макс отново напълни чашата.

— Искаш да се отървеш от мен, така ли? — Той се усмихна, изля парливата течност в гърлото си и посегна за лимона.

Майк заяви сериозно:

— Може би без мен ще успееш да се установиш някъде и да си оправиш живота. Няма да има защо все да бягаш.

— Разбрахме се да не се разделяме. Този път ще пипнем достатъчно пари, за да заминем за Калифорния.

Вратата се отвори и влезе висок, червенокос каубой. Запъти се към масата им и се тръшна на свободния стол.

— О, Чарли Добс идва тъкмо навреме, май — засмя се той. — Таз дяволска текила ще изгризе лигавицата на стомасите ви, може да сте сигурни. Барман, донесе ни бутилка уиски.

Барманът остави уискито и чашите на масата и се оттегли. Чарли наля. Пиха.

— Какво те носи насам, Чарли? — запита Макс. — Мислех, че си запитал за Рено.

— Бях. Но попаднах на най-голямата работа, която ми се е случвала. Не можех да се откажа от такова нещо.

— Каква работа? — запита Макс, облягайки се на масата.

Чарли снижи глас.

— Една нова банка. Помниш ли, дето ти разправях миналата година, че из Тексас копаят за нефт? Реших да посетя тези места на път за Север. — Той пак си напълни чашата и глътна бързо уискито. — К'во да ви разправам, най-лудата работа на света. Изкопават кладенец в земята и вместо вода, оттам потича нефт. Вкарват го в тръби, пълнят варели и го експедират на Изток. Навред нефт, а банките пращат от пари.

— Звучи ми добре — каза Макс. — А каква е сделката?

— Замислил я е един местен, но му трябва помощ. Искат два пая, ние вземаме по един.

— Нормално каза Макс и се обърна към Майк. — Ти к'во мислиш?

Майк кимна.

— Кога ще действуваме? — попита той.

Чарли го погледна.

— Веднага след Нова година. Банката ще получи много пари тогава за ново копане. — Той напълни чашите. — Трябва да потеглим утре. Три седмици съм яздил дотук.

[1] Alcalde — кмет. ↑

[2] Jefe — шеф. ↑

15.

Макс си проправи път през заведението, вървейки подир Чарли Добс. Беше претъпкано с нефтотърсачи и каубои и залозите по масите за зарове и карти бяха огромни. Мъже чакаха на три редици да заемат мястото на всеки ставащ.

— К'во ви казах? — ликуваше Чарли. — Всичко е пощуряло тук. — Той си запробива път към бара, където един мъж седеше сам.

Мъжът се обърна и го съгледа.

— Много се забави — каза той тихо.

— Много път е, Ед — отговори Чарли.

— Ще се видим отвън — продължи Ед, хвърли сребърен долар на тезгяха и тръгна да излиза. На минаване метна бърз поглед към Макс.

Макс срещна за миг бледите му, безизразни, проникателни очи. Мъжът беше към петдесетте: дълъг пясъчлив на цвят мустак минаваше по устната му. Имаше нещо познато в него, но Макс не можа да се сети какво. Само чувството, че го е срещал някъде преди.

Мъжът ги чакаше отвън. Тръгна напред и те го последваха в една задънена улица. Той се обърна към тях.

— Казах ти, че са нужни четирима, — ядосано каза той.

— Има още един, Ед — бързо отговори Чарли. — Той остана край града.

— Добре. Пристигате тъкмо навреме. Утре вечер, — петък, директорът и касиерът на банката работят до късно, изчислявайки надниците на персонала за събота. Обикновено привършват към десет. Пипваме ги на излизане от вратата и ги наблъскваме обратно. Така ще ни отворят касата, без да става нужда да я разбиваме.

— Според мен бива — каза Чарли. — Ти к'во мислиш, Макс?

Макс погледна Ед.

— Носят ли оръжие?

— Предполагам. Боиш ли се от пушкане?

Макс поклати глава.

— Не. Просто искам да зная какво може да се очаква.

— Колко мислиш, че може да пипнем? — обади се Чарли.

— Петдесет хиляди, може и повече.

— Петдесет хиляди! — подсвирна Чарли.

— Ще дойдете насам един по един. Тихо. Не искам никой да ни види. Ще се срещнем зад банката точно в девет и половина. — Ед ги погледна и те пак му кимнаха. Той тръгна да си върви, но се върна. Вторачи се в Макс.

— Не съм ли те виждал някъде по-рано?

Макс сви рамене.

— Възможно е. Бил съм на много места. И ти ми изглеждаш познат.

— Може да се сетя до утре вечер. — Той тръгна надолу по улицата.

Макс го наблюдаваше, докато се скри от погледа му. Бавно се обърна към Чарли.

— Има нещо в този човек. Имам чувството, че го познавам отнякъде.

Чарли се засмя.

— Да вървим. Майк ще се чуди к'во е станало с нас.

— Пригответи се! — прошепна дрезгаво Ед. — Идат!

Макс се притисна плътно до стената до самата врата. От другата страна чакаха Ед и Чарли. Чуваха се гласовете на двамата мъже, идващи към вратата отвътре.

При отварянето и тримата нахълтаха в банката.

— Какво, по дяволите... — започна някой в мрака вътре. После се чу глух удар, последван от шума на падащо тяло.

— Дръж си устата затворена, мистър, ако ти е мил животът!

Чу се уплашено изпъшкване, след което последва мълчание.

— Дайте ги в задната стая! — рязко долетя гласът на Ед.

Макс се наведе бързо и издърпа падналият на пода към задната врата. Чу зад себе си драскване на кибрит, след което газената лампа хвърли бледата си светлина из стаята. Той пусна човека. Тялото се свлече и остана неподвижно.

— Провери входната врата! — просъска Ед.

Макс изтича и надзърна навън. Улицата бе смълчана и пуста.

— Няма никой — каза той.

— Добре — кимна Ед. — Хайде на работа. — Обърна се към втория мъж: — Отвори касата!

Мъжът беше към шейсетте. Взираше се в падналия на пода с изумени от ужас очи.

— Аз... аз не мога — каза той. — Само мистър Гордън може. Той е директорът и единственият, който знае комбинацията.

Ед се обърна към Макс.

— Свести го!

Макс се наведе над мъжа. Обърна лицето му. Имаше нещо особено. Челюстта висеше отпусната. Макс вдигна очи към Ед.

— Нищо не може да го свести. Разбил си му черепа.

— Господи! — възкликна другият. Всеки момент можеше да припадне.

Ед пристъпи към него.

— Струва ми се, че в края на краищата ти ще трябва да ни отвориш касата.

— Н-но аз не мога! — заекна банковият чиновник. — Не знам комбинацията.

Ед го цапардоса през лицето. Мъжът падна на бюрото.

— Научи я тогава!

— Честна дума, мистър — изхълца той. — Не я знам. Мистър Гордън беше единственият. Само той...

Ед пак го удари.

— Отваряй касата!

— Вижте какво, мистър — замоли се човекът. — Ей в онова бюро има четири хиляди долара. Вземете ги и не ме удряйте повече, моля ви се! Аз не знам комбинацията...

Ед отиде до бюрото и отвори средното чекмедже. Измъкна пачка банкноти и я натъпка в джоба на якето. Върна се и застана пред коленичилиия банков служител.

— Сега отваряй касата! — нареди той и пак го удари.

Мъжът се свлече на пода.

— Не я знам, мистър, не я знам!

Когато Ед си дръпна крака назад, готов да го ритне, Макс го улови за рамото.

— Може би казва истината.

Ед го изгледа за миг, после отпусна крака си.

— Може и така да е. Зная как най-бързо ще разберем. — Насочи ръка към Макс. — Застани пак на вратата.

Макс прекоси банката, за да стигне до входната врата, и отново погледна навън. Улицата бе все така пуста. Остана там заслушан. Гласът на Ед долетя откъм задната стая:

— Вържи негодника за стола!

— Како смятате да правите? — запита с премалял глас банковият служител.

Макс се върна и огледа стаята. Ед бе коленичил пред тумбестата печка, заврял машата сред горящите въглени. Вързал здраво мъжа, Чарли се изправи и погледна с любопитство към Ед.

— Какво ще правиш?

— Като нажежа до червено машата и я завра в очите му, ще проговори — каза свъсен Ед.

— Чакай! — възрази Чарли. — Ако мислиш, че тоз тук ни лъже, по-добре го убий.

Ед се изправи и се обърна ядосан към Чарли.

— Там е бедата с вас, младите. Не ви стиска, много сте разнежени. Ако е мъртъв, как ще отвори касата?

— Как да я отвори като не знае комбинацията?

— Не ти ли харесва, пъзльо! — свирепостта се озъби Ед. — Петдесет бона лежат в оная каса, ей там. Решил съм да ги взема!

Макс се обърна и тръгна пак към външната врата. Направил бе две крачки, когато гласът на Ед долетя отзад.

— Това ще свърши работа, вярвай ми — казваше Ед. — Преди десетина-двайсет години Ръсти Харис, Том Дорт и аз приложихме номера на един касапин на бизони и неговата жена-индианка...

Макс почувствува как стомахът му се свива и се опря на стената, за да не падне. Затвори за миг очи и сцената от колибата изплува — баща му, увиснал безжизнено, смачканите останки от майка му по пода, оранжевият блясък на огъня в нощното небе.

Главата му започна да се избистря. Разтърси я. Студено, свирепостта чувство измести повдигането. Върна се към задната стая.

Ед бе коленичил край печката. Чарли стоеше наред стаята с пребледняло лице.

— Старата скръндза бе скътал злато нейде. Всички в Додж знаеха... — Ед вдигна поглед и видя Макс, който бе прекосил стаята и

бе застанал пред него. — К'во правиш тук? Казах ти да стоиш на вратата!

Макс го погледна. Гласът му беше глух:

— Успя ли да вземеш златото?

Странен израз пробягна по лицето на Ед.

— Не можа — продължи Макс, — защото такава нямаше.

Ед се взря в него.

— Откъде знаеш?

— Зная — бавно изрече Макс. — Аз съм Макс Санд.

Сега Ед го позна. Посегна за револвера, като се претърколи настрани от Макс. Макс изрита револвера от ръката му и Ед запълзя към него, когато Макс издърпа нажежената до бяло маша от огъня. Ед се обърна, насочвайки оръжието към Макс в момента, когато машата се заби в очите му.

Той изпищя от страшната болка, когато белият метал си проби път в тялото му. Револверът гръмна, куршумът се заби в тавана, после оръжието падна от ръката му.

Макс остана така, загледан надолу. Мирисът на изгоряла плът стигна до ноздрите му. Свършило беше. След дванадесет години най-после бе свършило.

Обърна се безчувствено, когато Чарли го дръпна за ръката.

— Да се измитаме! — викна Чарли. — След минута целият град ще бъде тук!

— Да! — бавно промълви Макс. Остави машата да падне от ръката му и тръгна към вратата. Майк държеше конете и те се метнаха на седлата. Напуснаха града сред дъжд от куршуми, преследвани от потеря на по-малко от половин час зад тях.

Три дни по-късно се бяха укрили в малка пещера в полите на планините. Макс се обърна от входа и погледна своя другар.

— Как си, Майк?

Обикновено грейналото лице на Майк бе сбръчкано и посивяло.

— Зле, момче, зле.

Макс приклепна и му избърса лицето.

— Съжалявам — каза той. — Нямаме повече вода.

Майк поклати глава.

— Всъщност, няма значение, момче. Този път си го намерих.
Пътуването ми свърши.

Гласът на Чарли долетя от дъното на пещерата:

— След един час се съмва. Най-добре да потегляме.

— Ти тръгвай, Чарли, аз оставам при Майк.

Майк направи усилие да седне, опрял гръб на стената на пещерата.

— Не ставай глупак, момче! — каза той.

Макс поклати глава.

— Оставам при теб.

Майк се усмихна. Ръката му улови тази на Макс и нежно я притисна.

— Ние сме приятели, момче, нали? Истински приятели?

Макс кимна.

— Никога не съм постъпвал зле с теб, нали? — запита Майк —
Умирам, а ето че нищо не можеш да направиш за мен.

Макс сви цигара, запали я и я мушна в устата на Майк.

— Млъкни и си почивай.

— Разкопчей ми колана.

Макс се наведе над приятеля си и разкопча катарамата. Майк изохка, докато Макс го сваляше.

— Така е по-добре — каза той. — Погледни отвътре.

Макс обърна колана. Откъм вътрешната страна бе пришита кесия с пари. Майк се усмихна.

— В кесията има пет хиляди долара. Пазех ги за, когато му дойде времето — за сега. Бях ги заделил за деня, когато ще скъсаме с тая работа.

Макс сви нова цигара и я запали. Мълчаливо загледа приятеля си. Майк се закашля.

— Родил си се с трийсет години закъснение за тази работа. На света няма вече място за стрелци. Ние сме на опашката и обираме остатъците.

Макс продължи да мълчи, приковал поглед в лицето на Майк.

— Все пак няма да тръгна!

Майк вдигна поглед към него.

— Не ме карай да мисля, че в затвора не съм попаднал на когото трябва — каза той. — Недей точно сега, когато умирам.

Лицето на Макс се разтопи в усмивка.

— Голям глупак си.

На свой ред Майк се ухили.

— Мога да задържа потерята цял ден. — Дотогава ще бъдеш далеч на север и никога няма да те пипнат. — Започна да се смее, но изведнъж спря, закашля се и започна да плюе кръв. Протегна ръка към Макс.

— Помогни ми да стана, момче.

Макс се наведе и го повдигна. Грамадният мъж се облегна на него и двамата се придвижиха към входа на пещерата. Излязоха в нощта и усетиха хладния ветрец, който започваше да духа откъм хребета.

Останаха така за миг, щастливи, че са един до друг, след което Макс бавно отпусна приятеля си на земята.

Майк се загледа към хребета.

— Мога да ги задържа вечно — каза той. — А сега слушай и запомни какво ти казвам, момче! Карай я честно. Никакви кражби вече. Никаква стрелба. Даваш ли ми дума, момче?

— Давам ти я, Майк!

— Нарушиш ли я, духът ми ще се върне и ще те преследва! — каза огромният мъж. Изви глава и загледа надолу. — Тръгвай сега, момче — каза дрезгаво той. — Зората се пука. — Присегна за пушката.

Макс се обърна и закричи към коня. Яхна го и за миг остана загледан в Майк. Грамадният негър дори не го погледна. Макс пришпори коня и препусна напред.

Час по-късно, когато слънцето се беше издигнало вече, а Макс се намираше на следващия хълм, той се зачуди защо е така тихо. Би трябвало вече да чуе стрелба зад гърба си.

Никога не узна, че Майк бе умрял в момента, когато се бе изгубил от погледа му.

Отначало се почувствува като гол без брадата. Опипа с пръсти гладко избръснатото лице и се запъти към кухнята.

Чарли го загледа от кухненската маса.

— Господи! — възкликна той. — Никога нямаше да те позная.

Съпругата му Марта се обърна от печката. Изведнъж се усмихна.

— Много по-млад си, отколкото те мислех. И симпатичен.
Макс почувствува как лицето му пламва. Седна притеснен.

— Мисля, че е време да си ходя.

Чарли и жена му си размениха бързи погледи.

— Защо? — запита Чарли. — Половината от всичко това е твое.
Не можеш просто да заминеш и да го оставиш.

Макс го загледа. Сви си цигара и я запали.

— Тук сме вече три месеца. Нека престанем да се лъжем. Това място не може да издържа двама ни.

Замълчаха. Макс беше прав. Макар че бе участвувал в закупуването на ранчото, то съвсем не носеше достатъчно за препитанието на всички.

— Ами ако някой те познае? — запита Марта. — Обяви, че те търсят, че и снимките ти са разлепени при всички шерифи на югозапад от тук.

Макс се усмихна и пак си потърка брадата.

— Няма да ме познаят. Без брадата — няма.

— По-добре си измисли ново име — препоръча Чарли.

Макс издуха кълбо дим.

— Да, струва ми се, че е време. Всичко трябва да се промени.

Ала името все не му идваше наум до деня, когато застана под горещото слънце на Невада, загледан в стария Корд и Джонас младши. В този миг само изскочи. Като че ли цял живот го беше носил.

Смит. Невада Смит.

Беше добро име. Не издаваше нищо за него.

Погледна малкото момче, приковало поглед в него с изплашените си очи, после студения, черен револвер в другата ръка. Видя как детето проследи погледа му. Върна револвера обратно в кобура и се усмихна бавно.

— Е, младши — каза той. — Чу баща си.

Отправи се към коня и го поведе към спалното помещение, а момченцето заподскача послушно след него. Помещението беше празно. Момченцето изчурулика зад гърба му:

— Тук ли ще живееш, с Уонг Той?

— Предполагам — пак се усмихна той.

Избра си едно от леглата и остави на него завивката. Чевръсто си подреди вещите. Когато се обърна, момчето продължаваше да го гледа

с ококорени очи.

— Наистина ли ще останеш? — запита детето.

— А-ха.

— Наистина? — настоя момчето. — Завинаги? — Гласът му леко пресекна. — Няма да си отидеш както другите? Както направи мама?

Нещо в очите на детето го затрогна. Той коленичи до него.

— Ще остана дотогава, докато ме искаш.

Изведнъж момчето обви с ръчички врата на Невада и притисна буза към лицето му. Имаше мек и топъл дъх.

— Радвам се! — каза то. — Сега можеш да ме научиш да яздя.

Невада се изправи, а момчето продължаваше да се държи за краката му. Излязоха така и той постави малкия върху седлото на коня. Накани се да го възседне, когато усети тежестта на револвера върху бедрото.

— Ей сега ще се върна — каза той и влезе в спалното помещение. Развърза връзките и разкопча колана. Окачи го на гвоздей на леглото и излезе навън под слънцето.

Никога вече не препаса револвера.

16.

Рина слезе от влака под ярките сенки на следобедното слънце, които заливаха перона. Висок шофьор в униформа пристъпи към нея и опря пръсти във фуражката.

— Мис Марлоу?

Рина кимна.

— Мистър Смит ви поднася извиненията си, че не е в състояние лично да ви посрещне, мадам. Зает е със съвещания в студиото. Каза, че ще ви види по-късно, за коктейла.

— Благодаря ви — каза Рина. Изви лице да прикрие разочарованието си. Три години не бяха малко време.

Шофьорът вдигна куфарите й.

— Бихте ли ме последвали до колата, мадам?

Рина пак кимна. Тръгна след високата униформа през гарата, към лъскавата черна лимузина „Пиърс ароу“. Шофьорът пъргаво остави куфарите отпред и й отвори вратата. Елегантна златна емблема, гравирена на дръжката, блесна насреща й:

н

—

с

Тя се настани удобно и присегна за цигара. Сепна я гласът на шофьора по микрофона:

— Цигари ще намерите в кутийката до дясната ви ръка, мадам.

Тя зърна приветливата му усмивка в огледало за задно виждане, а той запали двигателя. Взе си цигара и огледа вътрешността на колата. Златната емблема беше навсякъде, дори втъкана в тапицерията.

Облегна глава назад. Нямаше какво да се учудва. Достатъчно много бе чела във вестниците за него. Двайсет декара ранчо, вилата с тридесет стаи, която бе издигнал в средата на Бевърли Хилс. Но прочетеното ѝ се струваше някак нереално. Затвори очи да си припомни как бе станало всичко.

Около пет месеца след завръщането ѝ на Изток, бе отскочила до Ню Йорк на покупки за една седмица, когато един banker, приятел на баща ѝ, предложи да отидат на премиерата на някакъв филм, произведен от компания, в която имал известни вложения.

— Как се казва? — бе се заинтересувала тя.

— „Шерифът на мирното селище“ — бе отговорил bankerът. — Филм на Норман. Бърни Норман казва, че това е най-хубавият уестърн, правен досега.

— Уестърните ме отегчават — бе отговорила тя. — Наситих им се докато бях там.

— Норман казва, че имал нова звезда в главната мъжка роля. Невада Смит. Казва, че бил най-големият...

— Как беше името? — прекъсна го тя. Не можеше да е чула погрешно.

— Невада Смит — повтори bankerът. — Странно име, но киноартистите винаги носят причудливи имена.

— Ще дойда — бързо прие тя.

Припомни си пристигането в киносалона — тълпата, ярките светлини отвън, изисканите мъже и отрупаните с бижута жени. И после светът сякаш се стопи в магията на сценичния образ.

Беше вече към края на филма: сам в затъмнената стая, шерифът на мирното селище вземаше револвера, който се бе зарекъл никога вече да не докосне.

Камерата се приближи до лицето му толкова близо, че тя почти можеше да види ситните пори на кожата, да усети топлия му дъх. Той вдигна револвера и го погледна.

Почувствува умората, видя как напрежението от взетото решение свива устните му, напруга квадратната челюст, превръща високите, индиански скули в тънки черти, които се врязват в бузите. Но очите бяха тези, които я приковаха.

Бяха очите на мъж, познал смъртта. Неведнъж, а много пъти. Очите на мъж, разбрал безсилието, почувствувал болката и скръбта.

Шерифът бавно закрачи към вратата и пристъпи отвън. Яркото слънце огря лицето му. Нахлупи черната шапка над очите си, за да ги закрие от светлината, и закрачи по пустата улица. Лицата на съгражданите му надзъртаха плахо зад щори, пердета и прозорци. Той не отвърщаше на погледите им, продължаваше да върви напред, а избелялата му риза се намокри от потта, стичаща се по гърба му: закърпените джинси изглеждаха съвсем изтъркани на стройните му, леко криви крака. Яркият метал на огромната значка блестеше на гърдите му.

Смъртта носеше елегантни, скъпи дрехи. Прах не загрозяваше блясъка на ботушите му, нито лъскавата дръжка от слонова кост на револвера. Лицето му излъчваше омраза, очите му издаваха удоволствието от това да сее смърт, а ръката му бе провиснала като гърмяща змия върху кобура.

Изглеждаха се за миг. Очите на Смъртта проблесваха от радостта на предстоящия двубой. Тези на шерифа бяха уморени и тъжни.

Смъртта посегна пръв, ръката му се устреми към револвера, но с бързина, почти неуловима за окото, револверът на шерифа сякаш скокна в ръката му. Смъртта залитна назад към земята, револверът падна от ръката му и очите му загледаха изцъклено. Тялото потръпна, когато още два куршума се забиха в него, след което замря.

Шерифът остана там за миг, после бавно върна револвера в кобура. Обърна гръб на мъртвеца и закрачи надолу по улицата.

Хората заизлизаха на тълпи от сградите. Гледаха шерифа с разведрени лица. Той не отвърна на погледите им.

Момичето излезе на верандата. Шерифът спря пред нея.

Очите на момичето бяха пълни със сълзи.

Очите на шерифа бяха широко отворени и немигащи. Ненадейно по лицето му се изписа израз на презрение. Отвращение от нейната жажда за кръв, ненавист към града, чиито жители не искаха друго, освен собствената си форма на жертвоприношение.

Ръката му посегна към ризата и отскубна значката. Той я запокити в праха пред краката ѝ и се обърна.

Момичето отправи изумен поглед към значката, после към отдалечаващия се гръб на шерифа. Понечи да изтича подир него, но спря.

Далеч, на края на улицата, шерифът възсядаше коня си. Насочи го към хълмовете. С отпуснати рамене и приведена глава той уморено

отминаваше от техния живот към яркото, греещо слънце, когато екранът се затъмни.

В салона цареше тишина, когато лампите светнаха. Рина се обърна към банкера, който ѝ се усмихна смутено и очисти гърлото си:

— За пръв път филм ме грабва така.

Колкото и странно да бе, и тя чувствуваше някаква буца, заседнала в гърлото.

— И мен — сподели пресипнало тя.

Той я улови под ръка.

— Хей там е Бърни Норман. Да отидем да го поздравим.

Пробиха си път през тъпла ентузиазирани доброжелатели. Норман бе солиден мъж с изпъкнала челюст и грейнали от успеха очи.

— Какво ще кажете за Невада Смит? — запита той. — Виждали ли сте някога нещо подобно? Още ли искате да правя филм с Том Микс?

Банкерът се засмя и Рина вдигна очи към него. Той не се смееше много често.

— Том Микс ли? — закиска се той. — Кой е пък той? — Норман тупна банкера по гърба.

— Този филм ще донесе два милиона печалба — каза доволно той. — А аз веднага започвам нов филм с Невада Смит!

Лимузината отби от пътя в подножието на хълма. Мина през железен портал, на който бяха гравирани вече познатите инициали, и заизкачва хълма. Рина погледна през стъклото и видя огромната къща, чийто бял покрив залязващото слънце заливаше с кърваво-оранжеви нюанси.

Започна да се чувства неловко. Какво правеше тук? Това не беше онзи Невада, когото тя знаеше. Отвори рязко чантата и трескаво затърси из нея телеграмата на Невада, а когато попадна в ръката ѝ и тя я препрочете, малко се успокои.

Припомни си как миналия месец му изпрати телеграма от Швейцария. Три години не беше чувала за него. Три години на непрестанно бягство. Първите шест месеца прекара в Бостън, после суката я завладя. Последва Ню Йорк, увлеченията, огнените

приключения, страстните мъже, хищните жени. И колкото повече бягаше, толкова по-изплашена и самотна се чувствуваше.

За да се стигне до утрото в Цюрих, когато се събуди с греещо в лицето ѝ слънце. Лежеше гола в леглото, с метнат отгоре чаршаф. Пресъхналата ѝ уста изгаряше: имаше чувството, че от месеци не е пила вода. Присегна за гарафата на нощната масичка и след като не я намери, за пръв път разбра, че не е в собствената си стая.

Надигна се в стая, която бе богато мебелирана по европейски маниер, но която ѝ беше съвсем непозната. Огледа за халата си, ала никъде не забеляза своя дреха. Смътно се зачуди къде ли се намира. На нощната масичка имаше цигари и кибрит и тя запали. Парливият дим стигна до гърдите ѝ, когато вратата се отвори.

В стаята влезе красива чернокоса жена. Тя се спря, като видя Рина седнала в леглото. На устните ѝ заигра усмивка. Пристъпи към леглото.

— Ах, вече сте будна, ma chérie — каза тихо тя, наведе се и целуна Рина по устата.

Рина вторачи в нея широко отворени очи.

— Коя сте вие?

— О, любов моя, не ме ли помниш?

Рина поклати глава.

— Може би това ще освежи паметта ви, скъпа моя — каза жената, смъкна пенъора и притисна главата на Рина към едрата си гръд. — Хайде, не си ли спомняш как се любихме двете? — Ръката ѝ замилва лицето на Рина. Рина я изблъска ядосана.

Вратата пак се отвори и един мъж влезе. Държеше бутилка шампанско в едната си ръка и беше съвсем гол. Той им се усмихна.

— Ах! — каза той. — Ето че всички пак сме будни. Компанията бе започнала да става скучна.

Прекуси стаята и подаде бутилката шампанско на Рина.

— Пийни малко, мила — каза той. — Бедата е... че човек се събужда винаги със страхотна жажда, нали?

Рина вдигна ръце към слепоочията си. Долови тупкането под пръстите си. Беше някакъв кошмар. Не можеше да бъде истина. Не можеше.

Мъжът поглади загрижено главата ѝ.

— Главоболие, да? Ще донеса аспирин.

Обърна се и излезе от стаята. Рина вдигна очи към жената.

— Моля ви — проплака тя, — струва ми се, че съм си загубила ума. Къде се намирам?

— В Цюрих, разбира се, в къщата на Филипе.

— В Цюрих? — попита Рина. — Филипе? — Погледна жената. — Това Филипе ли беше?

— Mais по, разбира се, че не. Това беше Карл, моят съпруг. Не си ли спомняш?

Рина поклати глава.

— Нищо не си спомням.

— Запознахме се на конните надбягвания преди три седмици в Париж — каза жената. — Ти беше сама в ложата, съседна до тази на Филипе. Приятелят ти не бе дошъл, спомняш ли си?

Рина притвори очи. Почваше да си припомня. Бе заложила на червения пъстър кон и мъжът от съседната ложа се бе навел към нея:

— Много разумен избор — бе казал той. — Конят е мой. Аз съм граф дьо Шаен.

— Графът в съседната ложа! — възкликна Рина.

Жената кимна и пак се усмихна.

— Помниш ли? — каза тя с възхитен глас. — Направихме компанията в Париж, но там бе много задушно, затова дойдохме в замъка на Филипе. Беше преди около две седмици.

— Две седмици?

Жената кимна.

— Чудесна група бяхме — каза тя, сядайки на леглото до Рина. — Ти си страшно красиво момиче.

Рина я изгледа безмълвно. Вратата пак се отвори и Карл влезе с шишенце аспирин в едната ръка и бутилка шампанско в другата. Последва го строен рус мъж по домашен халат. Той хвърли няколко снимки на леглото.

— Харесваш ли ги, Рина?

Тя насочи поглед към снимките. Почувствува нещо да се надига в гърлото ѝ. Това не можеше да бъде тя. Не в такива пози. Гола. С тази жена и тези мъже. Вдигна безпомощен поглед към тях.

Графът се усмихваше.

— Можеше да ги направя по-добре — заоправдава се той. — Но изглежда не съм нагласил добре самоснимачката.

Жената ги събра.

— Намирам ги за добри, Филипе — усмихна се тя. — Толкова смешно беше. Да правиш любов с малкото апаратче в ръка, за да можеш да ни снимаш същевременно.

Рина продължаваше да мълчи.

Карл се наведе към нея.

— Нашата малка амерісаіне е неразположена — каза нежно той. Подаде ѝ две таблетки аспирин. — Ето, вземи. Ще ти стане по-добре.

Рина изгледа тримата.

— Бих желала да се облека, моля ви — каза тя с отпаднал глас.

Жената кимна.

— Но разбира се — каза тя. — Дрехите ти са в гардероба.

Тримата се обърнаха и напуснаха стаята.

Рина стана от леглото и бързо си изми лицето. Замисли се дали да си вземе душ, но се отказа. Бързаше час по-скоро да си ходи. Облече се и влезе в другата стая.

Жената беше все още по пенъоар, но мъжете бяха по леки ризи и бели панталони. Тя се запъти да излезе, без да ги погледне. Мъжът на име Карл я повика:

— Мисис Корд, забравихте си чантата.

Тя мълчаливо се върна и я взе от него, избягвайки да го гледа в очите.

— Сложих един комплект от снимките за спомен от нашето прекарване.

Отвори чантата. Снимките се взираха непристойно в нея.

— Не ги искам, — каза тя и ги измъкна. Той ги бутна настрана.

— Запазете си ги. Ние винаги можем да извадим други копия от негативите.

Бавно вдигна очи към лицето му. Той се усмихваше.

— Може би бихте изпили чаша кафе, преди да поговорим делово? — запита я учтиво той.

Негативите ѝ струваха десет хиляди долара и тя ги изгори в един пепелник, преди да излезе от стаята. Изпрати телеграма до Невада от хотела веднага щом се настани:

САМОТНА СЪМ И ПО-ИЗПЛАШЕНА ОТ
ВСЯКОГА. ВСЕ ОЩЕ ЛИ СИ МОЙ ПРИЯТЕЛ?

Отговорът получи на следващия ден, заедно с чек за пет хиляди долара и резервации от Цюрих до Калифорния.

Смачка телеграмата в ръка, след като я прочете още веднъж, докато лимузината се катереше към върха на хълма. Телеграмата беше типична за онзи Невада, когото тя помнеше. Обаче никак не подходеше на този Невада, когото предстоеше да види:

ВСЕ ОЩЕ ТВОЙ ПРИЯТЕЛ.

Беше подписана: **НЕВАДА.**

17.

Невада се облегна на стола и огледа огромния кабинет. Напрежение цареше в залата. Дан Пиърс благо се усмихваше.

— Този път не парите са важни, Бърни — каза той. — Просто чувствуваме, че моментът е подходящ. Нека направим филм за Запада, такъв, какъвто наистина беше, и да оставим залъгалките, с които се занимавахме години наред.

Норман сведе глава към бюрото и пръстите му заиграха по подвързания в синьо сценарий. Лицето му доби сериозно изражение.

— Въпросът не е в сценария, Дан — каза той, обръщайки се към фон Елстер за подкрепа. — Ние наистина смятаме, че той е чудесен, нали?

Дългокракият, плешив режисьор кимна:

— Един от най-добрите, който някога съм чел.

— Тогава защо се дърпате? — запита импресариото.

Норман поклати глава.

— Времето не е подходящо. Индустрията е стресната. Скоро „Уорнър“ пуска първия говорещ филм: „Светлините на Ню Йорк“. Някои хора смятат, че с неговото пускане ще настъпи краят на немия филм.

Дан Пиърс се разсмя.

— Измишльотини! Филмите затова са филми. Ако човек иска да чуе артистите да говорят, ще отиде на театър. Там се говори.

Норман се обърна към Невада с бащински тон:

— Слушай, Невада, кога сме те изпързали? От деня, когато се появи, сме се отнасяли добре с тебе. Ако става въпрос за пари, няма проблем. Само назови сумата.

Невада се усмихна.

— Не са парите, Бърни. Ти знаеш. Десет хиляди седмично е достатъчно за когото и да било, независимо, че данъците скочиха до седем на сто. Въпросът е за сценария. Това е първият реалистичен сценарий, който ми е попадал тук.

Норман посегна и взе една пура. Невада се облегна на стола. Припомни си кога бе прочел сценария за пръв път. Миналата година, докато снимаше „Стрелба по залез“.

Един от сценаристите, млад мъж с очила и много бледа кожа, бе пристъпил към него.

— Мистър Смит — започна той боязливо, — мога ли да ви обезпокоя за минутка?

Невада се обърна на гримьорския стол.

— Да, разбира се...

— Марк Вайс — представи се сценаристът. Невада се усмихна.

— Разбира се, Марк, с какво мога да ви бъда полезен?

— Имам един сценарий, който бих искал да прочетете — бързо каза Вайс. — Прекарах две години в проучването му. Касае се за един от последните стрелци на Югозапада. Мисля, че се различава от всичко, създавано досега.

— Ще го прочета с удоволствие. — Това беше едно от неприятните задължения на звездите. Всеки имаше по един сценарий, който трябваше непременно да бъде прочетен, и всеки сценарий беше най-великият, писан досега. — Какво е заглавието?

— „Ренегатът“. — Той му подаде обвития в синьо сценарий.

Бе доста тежък. Отгърна на последната страница и погледна сценариста със съмнение. Сценарият надвишаваше три пъти стандарта.

— Не е ли малко дълъг?

Вайс кимна.

— Дълъг е, но не виждам как бих могъл да го съкратя. Всичко в него е вярно. Последните две години се рових в стари вестници из целия Югозапад.

Невада се обърна към гримьора със сценария в ръка.

— И какво става с героя? — запита той през рамо.

— Никой не знае. Един ден просто изчезнал и нищо вече не се чуло за него. Гонила го потеря и се предполага, че е загинал нейде из планините.

— Всяка нова история е добра — каза Невада. — Хората се поумориха от все едни и същи герои. Как се казва твоят?

Гласът на сценариста сякаш увисна във въздуха.

— Санд — каза той. — Макс Санд.

Сценарият се изплъзна от ръката на Невада. Той усети как кръвта залива лицето му.

— Какво казахте? — запита глухо той. Вайс го изглежда.

— Макс Санд. Можем да го променим, но това е истинското му име.

Невада поклати глава и погледна сценария. Той лежеше на земята. Вайс коленичи бързо и го вдигна.

— Стана ли ви нещо, мистър Смит? — запита загрижено той.

Невада си пое дълбоко дъх. Почувствува как самообладанието му се възвръща. Взе сценария от протегнатата към него ръка и се усмихна насила.

Лицето на Вайс просветна.

— Благодаря ви, мистър Смит — каза признателно той. — Много съм ви благодарен. Много.

Цяла седмица Невада не можа да намери време да го прочете. Странно, ала му се струваше, че ако го стори, ще разкрие себе си. После една вечер, след като се беше нахранил, влезе в библиотеката, където фон Елстер седеше изцяло вгълбен в сценария.

— Откога седи това при теб? — запита режисьорът.

Невада сви рамене.

— Около седмица. Знаеш как е. Всеки сценарист те преследва с ръкописа си. Бива ли го?

Фон Елстер бавно го остави настрана.

— Дали го бива? Страшен е! Искам да бъда режисьор, ако се заловиш с него.

Късно същата нощ, с още светеща над леглото лампа, Невада разбра какво е искал да каже режисьорът. Вайс бе предал дълбочина и смисъл в образа на един мъж, живял самотен и изградил своя философия, родена от болката и страданието. Нямаше величие в престъпленията му, само отчаяната борба за преживяване.

Още докато го четеше, Невада знаеше, че филмът ще бъде направен. Сценарият бе прекалено добър, за да се захвърли. За своя собствена защита той трябваше да се залови. Попаднеше ли в други ръце, не се знаеше докъде биха могли да се зароят в живота на Макс Санд.

На другата сутрин купи ръкописа от Вайс за хиляда долара.

Изведнъж Невада се върна към настоящето.

— Нека изчакаме една година — казваше Бърни Норман. — Дотогава ще знаем какво да правим.

Дан Пиърс го погледна отсреща. Невада познаваше този поглед. Той означаваше, че Пиърс е изчерпал възможностите си.

— Чаплин и Пикфорд не сбъркаха, когато основаха „Юнайтед Артистс“ — се намеси Невада. — Предполагам, че това е единственият начин звездите да правят филмите, които желаят.

Очите на Норман заиграха лукаво.

— Но ето вече цяла година не са прокопсали — каза той — Изгърваха куп работа.

— Може и така да е — отбеляза Невада. — Времето ще покаже. Компанията е още млада.

Норман изгледа Пиърс, после Невада.

— Добре! — каза той. — Ще ви предложи следната сделка. Ние ще заложим половин милион за филма, ти ще поемеш гаранциите по останалите разходи.

— Това прави още милион и половина! — отвърна Пиърс. — Откъде ще вземе Невада толкова пари?

Норман се усмихна.

— Откъдето ги вземаме и ние. От банката. Няма да му бъде трудно. Аз ще уредя всичко. Правата за филма ще бъдат сто процента ваши. Ние ще вземем само таксата за разпространение и ще си приберем първоначалния капитал. Тази сделка е по-добра от това, което би ви предложила „Юнайтед Артистс“. Тя ти показва колко желаем да бъде заедно, Невада. Честно ли е?

Невада не си правеше илюзии. Не сполучеше ли филмът, полиците в банката щяха да носят неговото име, а не това на Норман. Щеше да загуби всичко, което притежаваше, че и повече. Погледна обвития в синьо сценарий. Решението започна да се оформя в него.

Веднъж бащата на Джонас му бе казал, че няма удоволствие от загубата или печалбата, ако не играеш със собствени пари, и че човек никога не може да спечели много, ако играе на дребни залози. Филмът не можеше да не сполучи. Той го знаеше. Чувствуваше го.

Пак погледна към Норман.

— Добре, Бърни — прие той. — Съгласен съм.

Когато по залез излязоха от бунгалото, което служеше за кабинет на Норман, Невада погледна към импресариото си. Лицето на Пиърс бе свъсено.

— Няма да е зле да дойдеш до кантората — промърмори той. — Трябва доста неща да обсъдим.

— Можем да го отложим за утре — каза Невада. — Имам гости от Изток, чакат ме у дома.

— Мисля, че налагахме голям залък — каза импресариото.

Тръгнаха към колите си.

— Струва ми се, че беше време — увери го Невада. — Единственият начин да се правят големи пари е да се рискува на едро.

— Но по този начин може да се загуби — каза непреклонно Пиърс.

Невада спря край своята бяла „Шутц Беъркат“. Положи с любов ръка на дръжката, по същия начин, както го правеше с конете си.

— Няма да загубим!

Импресариото го погледна косо.

— Надявам се, че знаеш какво правиш. Просто не ми харесва, когато Норман така охотно ни обещава печалбата. Някъде има уловка.

Невада се усмихна.

— Лошото при теб, Дан, е, че си импресарио. Всички сте все недоверчиви. Бърни се съгласи, защото трябваше. Не му се искаше да ме загуби. — Отвори вратата и влезе в колата. — Утре в десет ще бъда в кантората ти.

— Добре — каза агентът. Тръгна към колата, после спря и се върна. — Тази работа с говорящите филми ме тревожи. Две други компании съобщиха, че също се залавят с тях.

— Остави ги! — каза Невада. — Тяхна си работа. — Завъртя ключа, натисна стартера и мощният двигател изръмжа. — Сега е новост — викна той към Пиърс. — Докато се появи нашият филм, хората ще са забравили за говорящите филми.

Телефонът на малката масичка до леглото звънна тихо. Рина отиде и вдигна слушалката. Беше един от онези френски телефони, първият, който виждаше след завръщането си от Европа. Вече позната

й емблема бе гавирана в средата, където обикновено се отпечатваха цифрите.

— Ало?

Познатият глас на Невада прозвуча в ухото й.

— Как си, приятелко? Настанн ли се вече?

— Невада! — възкликна тя.

— Имаш и други приятели?

Тя се засмя.

— Разопаковах си багажа! — каза тя. — И направо съм смаяна.

— От какво?

— От всичко. Това място. Приказно е. Не съм виждала никога нещо подобно.

Гласът му беше тих шепот в ухото й.

— Не е кой знае колко. Малко просторничко, но го наричам свой дом.

— О, Невада! — засмя се тя. — Все още не мога да повярвам. Защо си построил такава фантастична къща? Съвсем не ти подобава.

— Тя е част от играта, Рина — обясни той. — Като голямата бяла шапка, чудатите ризи и цветните ботуши. Човек не е никаква звезда без парадните си дрехи.

— С „Н“ чертичка „С“ по всичко? — попита тя.

— С „Н“ чертичка „С“ по всичко — повтори той. — Но не се оставяй това да ти вземе ума. Има и по-щурн неща в Холивуд.

— Толкова много имам да ти разказвам! — каза тя. — Кога ще се прибереш у дома?

— У дома ли? — той се разсмя. — Че аз съм у дома. Чакам те долу, в бара.

— Слизам след минутка — каза тя, после се поколеба. — Но, Невада, как ще намеря бара? Тази къща е необятна.

— Имаме индианци-водачи за тази цел — каза той. — Ще ти изпратят един.

Тя остави слушалката и отиде до огледалото. Тъкмо оправи червилото по устните си, когато на вратата тихо се почука.

Прекоси стаята и отвори вратата.

Пред нея застана усмихнат Невада.

— Моля за извинение, г'жо — каза той с шеговито официален тон. — Обърнах цялата сграда с главата надолу и няма да ми

повярвате, но единственият индианец наоколо съм аз!

— О, Невада! — тихо каза тя.

После изведнъж се намери в прегръдките му, заровила лице в здравите мускули на гърдите му, мокрейки със сълзите си меката му бяла чудата риза.

КНИГА ТРЕТА
ДЖОНАС — 1930

1.

Светлините на Лос Анжелос се показаха под дясното крило. Погледнах Бъз, седнал до мен в кабината.

— Почти сме си у дома.

Чипоносото му лице се сбръчка в усмивка. Посочи часовника.

— Мисля, че току-що поставихме нов рекорд.

— По дяволите рекорда — казах аз. — Нужен ми е само договора с пощите.

Той кимна.

— В кърпа ни е вързан. — Присегна се и потупа арматурното табло. — Това бебче ни го осигури.

Направих широк завой над града и се насочих към Бърбанк.

Пипнехме ли договора за въздушна поща от Чикаго до Лос Анжелос, нямаше да мине много време и „Интерконтинентал“ щеше да опаше страната. От Чикаго на изток, към Ню Йорк, щеше да бъде следващата стъпка.

— Четох във вестниците, че Форд пуска в производство тримоторник, който ще превозва трийсет и двама пътници — каза Бъз.

— Кога ще бъде готов?

— След две, може би три години — отговори той. — Това е следващата крачка.

— Тъй е — съгласих се аз. — Обаче не можем да си позволим да чакаме Форд. Ще минат пет години, докато изскочи нещо практично. Трябва до две години да бъдем готови.

Бъз се опули насреща ми.

— Две години? Как ще го сторим? Това е невъзможно.

Погледнах го.

— С колко пощенски самолета летим сега?

— Около трийсет и четири — отвърна той.

— А ако сключим новия договор?

— Ще бъдат двойно или тройно повече — каза той. — Погледна ме изпитателно. — Какво си намислил?

— Производителите на тези самолети засега печелят повече от пощенските договори, отколкото ние — обясних аз.

— Ако мислиш сами да си правим самолетите, значи си откачил! — заяви Бъз. — Ще са ни нужни поне две години само да построим фабриката.

— Но не и ако купим някоя наготово — отговорих аз.

Той се замисли.

— „Локхийд“, „Мартин“, „Къртис-Райт“ — всички са претрупани. Няма да продадат. Може би само „Уинтроп“. Те западат, откак загубиха договора с армията.

Усмигнах му се.

— Правилно разсъждаваш, Бъз.

Той ме погледна на слабата светлина.

— О, не. Работил съм при стария Уинтроп. Кълнеше се, че никога...

Вече бяхме над летището Бърбанк. Извих на юг, където се намираше фабриката на Уинтроп. Наклоних самолета така, че Бъз да може да гледа от неговата страна.

— Погледни надолу.

В мрака, осветени от два прожектора, се открояваха огромните бели букви, изписани върху черния асфалтов покрив.

КОРД ЕЪРКРАФТ ИНКОРПОРЕЙШЪН

Репортерите се струпяха около нас в мига щом, докоснахме земята. Светкавиците на фотоапаратите им ме заслепиха и аз примижах.

— Уморен ли сте, мистър Корд? — подвижна един от тях.

Потърках си небръснатата брада и се ухилих.

— Свеж като краставица — казах. Някакъв камък се вряза в крака ми. Върнах се при самолета и подвигнах на Бъз. — Хей, я ми хвърли обувката!

Той се засмя и ги захвърли долу, а репортерите се заблъскаха да ме снимат как ги обувам.

Бъз се свлече до мен. Направиха още няколко снимки и тръгнахме към хангара.

— Как се чувствуваше пак у дома? — подвижна ми друг репортер.

— Добре.

— Чудесно — вметна Бъз.

Наистина се чувствувахме така. Преди пет дни бяхме излетели от „Дьо Бурже“ в Париж. След това Нюфаундленд, Ню Йорк, Чикаго, Лос Анжелос — за пет дни.

Някакъв репортер дотича, развявайки лист хартия.

— Току-що счупихте рекорда Чикаго-Лос Анжелос! — обяви той. — Това прави пет рекорда, счупени от вас по време на този полет!

— По един за всеки ден — ухилих се аз. — Няма от какво да се оплачем.

— Означава ли това, че ще получите договора с пощите? — запита друг репортер.

Зад тях, в дъното на хангара, забелязах Макалистър да ми маха ожесточено.

— Това е деловата страна — казах. — Нея оставям на моя съдружник Бъз. Той ще ви запознае с въпроса, господа.

Бързо се измъкнах от тях, оставяйки ги около Бъз, и се отправих към Макалистър. На лицето му имаше измъчено изражение.

— Мислех, че няма да пристигнеш навреме.

— Казах ти, че ще бъда тук в девет часа.

Той ме улови за ръката.

— Чака ни кола — каза. — Оттук отиваме право в банката. Казах им, че ще те закарам.

— Чакай малко! — възпротивих се аз, дръпвайки си ръката. — На кого си казал?

— На синдикалната група, която се съгласи да приеме цената ти за подлиценза за инжекционното формоване, дори и Дюпон се е присъединил към тях. — Отново ми улови ръката и ме затегли към колата.

Пак си освободих ръката.

— Стой, бе човек! Не съм помирисвал легло от пет дни. Гроги съм. Ще се видя с тях утре.

— Утре! — викна той. — Но те те чакат сега.

— Хич не ми пука — настоявах аз. — Да почакат.

— Но те ти дават десет милиона долара!

— Нищо не ми дават — възразих аз. — Имаха същите възможности като нас да закупят патента. Всичките ходиха до Европа тогава, само че бяха много стиснати. Сега са на зор, значи могат да почакат до утре.

Влязох в колата.

— Хотел „Бевърли Хилс“.

Макалистър се намъкна до мен. Изглеждаше объркан.

— Утре ли? — каза той. — Те не искат да чакат.

Шофьорът потегли. Погледнах Макалистър и се ухилих. Съжалих го. Знаех, че не е било лесно да уреди нещата.

— Нека така да се разберем — предложих благосклонно аз. — Дай ми възможност да поспя шест часа и после можем да се срещнем.

— Това значи в три часа през нощта! — възкликна Мак. Кимнах.

— Доведи ги в апартамента в хотела. Ще съм готов.

Моника Уинтроп ме очакваше в апартамента. Надигна се от кушетката и загаси цигарата при влизането ми. Изтича към мен и ме целуна.

— О, каква брада! — възкликна тя уж негодуваща.

— Какво правиш тук? — запитах я аз. — Очаквах те на летището.

— Щях да дойда, но се страхувах да не се покаже татко — каза бързо тя.

Беше права. Еймос Уинтроп беше премного разпуснат, за да не забележи симптомите. Бедата бе там, че не умееше да си разпределя времето. Оставяше жените да бъркат на работата му и работата да бърка на жените му. Но Моника беше единствената му дъщеря и като всички развратници, той я мислеше за нещо специално. Каквато всъщност беше. Ала не в неговия смисъл.

— Налей ми едно — казах аз и минах край нея към спалнята. — Ще се цамбурна в една гореща вана. Така мириша, че едва се понасям.

Тя вдигна голяма чаша, пълна с бърбън и лед, и ме последва в спалнята.

— Питието отдавна те чака — каза тя. — И ваната е готова.

Взех чашата от ръката ѝ.

— Откъде разбра, че съм пристигнал?

— Чух по радиото — пак се усмихна тя.

Опитвах от чашата, когато тя ме доближи.

— Не е нужно да се къпеш заради мен — каза тя. — Мирисът ме възбужда.

Оставих чашата и се запътих към банята, сваляйки ризата си. Когато се обърнах да затворя вратата, тя беше до мен.

— Не влизай още във ваната — каза. — Срамота е да се хаби всичкото това лъхащо мъжество.

Обви ръце около врата ми и се притисна към мен. Потърсих устните ѝ, но тя изви лице и го зарови в рамото ми. Усетих я как поема дълбоко дъх. Простена леко и топлината лумна от тялото ѝ като пара от някаква пещ.

Извих с ръка лицето ѝ към мен. Тя пак простена, а тялото ѝ се заизвива. Издърпах си колана и панталоните ми се смъкнаха на пода. Изритах ги настрани и я залепих за тоалетната ѝ масичка до стената. Очите ѝ бяха все още затворени, когато ме възкачи чевръсто като маймунка, която се катери по кокосова палма.

— Дишай бавно, малката — казах аз, когато тя заскимтя от наслада. — Скоро няма да ти мириша така.

Горещата вода галювно отмиваше натрупаната в тялото ми умора. Присегнах да си насапунисам гърба. Не сполучих.

— Нека аз — каза тя.

Гледах как взе гъбата от ръката ми и започна да ми търка гърба. Бавното, кръгообразно движение бе успокояващо, наведох се напред и затворих очи.

— Не спирай! — помолих аз. — Много е приятно.

— Ти си като бебе. Имаш нужда някой да се грижи за теб.

Отворих очи и пак я погледнах.

— И аз си мислех същото — казах. — Може би ще трябва да си взема японец за личен прислужник.

— Той няма да прави това — каза тя. Усетих да ме тупа по рамото. — Облегни се назад. Искам да измия сапуна.

Легнах по гръб във водата със затворени очи. Тя задвижи гъбата по гърдите ми, после надолу. Отворих очи. Гледаше в слабините ми.

— Изглежда толкова малък и безпомощен — прошепна тя.

— Не смяташе така преди малко.

— Зная — каза тя все още шепнешком и замъгленият поглед се върна в очите ѝ.

Познавах този поглед. Присегнах и обвих ръка около шията ѝ, като я притеглих към ръба на ваната. Усетих ръката ѝ да се плъзга надолу и да ме покрива с гъбата, докато се целувахме.

— Пак растеш — прошепна тя, движейки устни по моите.

Засмях се и в този момент телефонът иззвъня. Рязко се обърнахме, сепнати, водата се разплиска и намокри роклята ѝ отпред. Мълчаливо взе телефона от тоалетната масичка и ми го подаде.

— Да — изръмжах в слушалката.

Беше Макалистър. Обаждаше се от фойето.

— Казах в три часа! — отсякох аз.

— Сега е три — отговори той. — Можем ли да дойдем горе? Уинтроп е с нас. Каза, че искал да се види с теб.

Вдигнах очи към Моника. Само това ми липсваше. Да дойде баща ѝ и да я завари в стаята ми.

— Не! — казах бързо. — Още съм в банята. Заведи ги в бара и им поръчай нещо.

— Всички барове са затворени.

— Добре тогава. Ще слеза във фойето — казах аз.

— Фойето не е място за сключване на такава сделка. Няма уединеност. Няма да им се понрави. Не разбирам защо да не можем да се качим.

— Защото има жена при мен.

— Че какво от това? — отвърна той. — Те не са тесногръди — и се разсмя на шегата си.

— Момичето е Моника Уинтроп.

На другия край на жицата се замълча. После го чух да казва уморено:

— Господи! Прав беше баща ти. Никога не спираш.

— Имам достатъчно време да спра, като стана на твоите години.

— Не зная — каза уморено той. — Няма да им хареса идеята да се срещнем във фойето.

— Ако толкова държат да е уединено — казах аз, — зная едно място.

— Къде?

— Мъжката тоалетна, непосредствено зад асансьорите. Ще се срещнем там след пет минути. Ето ви колкото щете уединение!

Оставих слушалката и станах. Погледнах Моника.

— Подай ми една хавлия — казах. — Трябва да сляза долу и да се видя с баща ти.

2.

Влязох в тоалетната, потривайки лице. Все още носех петдневната брада. Не бях успял да се обръсна. Ухилих се, като ги видях, всеки зает със себе си, без дори да се огледа при влизането ми.

— Срещата може да започне, господа — казах аз.

Хвърлиха ми поглед през рамо с израз на изумление по лицата.

Чух един да измърморва под нос някаква ругатня и се зачудих каква ли дребна трагедия е причината за нея.

Макалистър пристъпи към мен.

— Трябва да кажа, Джонас — прекалено надутото заяви той, — че имаш много странен вкус относно избора на място за тази среща.

Изглеждах го. Знаех, че говори от името на другите, затова не ми пукаше. Погледнах му панталоните.

— Ах, Мак — казах. — Преди да говориш, по-добре си закопчей дюкяна.

Лицето му почервения и ръката му бързо се смъкна към панталоните.

Засмях се и се обърнах към другите.

— Извинявам се за неудобството, което ви създадох, господа — казах аз, — но в стаята ми е доста тясно. Имам багаж, който заема почти цялото пространство.

Единственият, който загра, беше Еймос Уинтроп. Забелязах многозначителната усмивка, появила се на лицето му. Чудех се какво ли изражение щеше да добие, ако знаеше, че става дума за дъщеря му.

Мак вече бе възстановил самоувереността си и беше готов да започнем. Представи ни един на друг и се заловихме за работа. Както ми каза Мак, трите най-големи химически корпорации бяха основали отделна компания за под лицензна работа с мен. Именно тази компания щеше да направи първата вноска и да гарантира процентите.

Имах само един въпрос:

— Кой гарантира парите?

Макс посочи един от мъжете.

— Шефилд — каза той. — Шефилд е един от съдружниците на „Джордж Стюарт Инкорпорейшън“.

Погледнах Шефилд. Стюарт, Морган, Леман бяха все надеждни имена. Не бих могъл да търся по-сигурни личности във финансово отношение. Нещо в лицето на този мъж ми се стори познато. Разрових паметта си. После се сетих.

Ф. Мартин Шефилд. Ню Йорк, Бостън, Саутхемптън, Палм бийч. Търговският колеж на Харвард с отличие преди войната. Майор в армията на Щатите през 1917–18. Три ордена за храброст от фронта. Превъзходен играч на поло. От светското общество. Сегашна възраст — на външен вид около тридесет и пет, по документи — четиридесет и две.

Спомних си, че преди десетина години бе идвал при баща ми. Искаше да уреди някаква публична кампания за компанията. Баща ми му бе отказал.

— Колкото и съблазнителни да са предложенията, младши — бе казал баща ми, — никога не им давай възможност да се закачат за теб. Защото тогава, да знаеш, те повеждат хорото. Дават ти само пари, а единственото, което си струва, не са парите, а властта. А нея те винаги пазят за себе си.

Загледах се в Шефилд.

— Как възнамерявате да гарантирате плащанията?

Тъмните му, дълбоки очи заблестяха зад пенснето.

— Ние сме в договора с другите, мистър Корд — отвърна той.

Гласът му беше изненадващо дълбок за такъв слаб човек. И много самоуверен. Сякаш не благоволяваше да отговори на въпроса ми, сякаш всеки знаеше, че името Стюарт в договора е достатъчна гаранция.

Може и да беше, но нещо в този човек ме тревожеше.

— Не отговорихте на въпроса ми, мистър Шефилд — учтиво отбелязах аз. — Питам как ще бъдат гарантирани парите? Не съм банкер, нито човек от Уолт Стрийт. Аз съм едно нещастно момче, което трябваше да зарече училище и да се залови за работа, защото баща му почина. Не разбирам от тези неща. Зная, че когато отида в банката и те ми поискат да гарантирам нещо, трябва да представя косвени гаранции — земя, ипотеки, полици — нещо, което има цена, преди да ми отпуснат заем. Това имам предвид.

Студена усмивка заигра по устните му.

— Предполагам, мистър Корд, че не искате да намекнете, че имената на споменатите компании не са достатъчно добри за обещаната сума?

Запазих безличния тон.

— Не съм имал предвид нищо подобно, мистър Шефилд. Просто хора с по-голям опит от моя, хора, които са по-възрастни и знаят повече, ми казват, че живеем в несигурни времена. Пазарът запада и из цялата страна фалират банки. Не се знае какво може да се случи утре. Просто бих желал да зная как ще ми бъде платено.

— Парите ще ви бъдат гарантирани от доходите на новата компания — каза търпеливо Шефилд.

— Разбирам — кимнах аз. — Искате да кажете, че ще ми се плаща от парите, които ще печелите, ако ви дам лиценза си?

— Нещо такова.

Взех от джоба цигара и я запалих.

— Все пак не разбирам. Защо да не могат да ми платят наведнъж?

— Десет милиона долара в брой са голяма сума дори и за тези компании — каза той. — Те имат нужда от капиталите си. Затова именно ние излизаме на сцената.

— О — казах аз, продължавайки да се правя на глупак, — искате да кажете, че вие ще авансирате сумата?

— А, не! — отвърна бързо той. — Не е точно така. Ние просто застраховаме стоката, осигурявайки организационния капитал за създаването на новата компания. Само това прави няколко милиона.

— Включително комисионните такси?

— Разбира се — отговори той. — Това е нещо обикновено.

— Естествено.

Той ме изгледа остро.

— Мистър Корд, имате ли нещо против нашата позиция?

— Съвсем не — свих рамене аз. — Защо пък? Не е моя работа да казвам на другите как да действуват. Имам си достатъчно грижи и без това.

— Но изглежда имате някакви съмнения по нашето предложение?

— Имам — казах аз. — Бях с впечатлението, че ще получа десет милиона долара за тези права. Сега разбирам, че само ми се гарантират десет милиона долара. Има разлика между двете. В първия случай направо ми се заплаща, във втория — ставам случаен участник в един риск, изложен на същите опасности като вас, само че размерът на моето участие е ограничен.

— Възразявате ли против този вид сделка?

— Съвсем не. Просто исках да разбера как стоят нещата.

— Добре. Тогава можем да седнем и да подпишем документите — усмихна се облекчен Шефилд.

— Още не — казах аз и усмивката му изчезна така бързо, както се бе появила. Съгласен съм да участвувам така, както предлагате, но щом ще се излагам и аз на опасност, искам да бъда гарантиран с петнадесет милиона, не десет.

За миг настъпи шокираща тишина, после всички заговориха изведнъж.

— Но вие вече се съгласихте! — възрази Шефилд.

— Не, не съм! — изгледах го аз. — Виждаме се за пръв път.

Макалистър избухна гневно:

— Чакай, Джонас. Ти ме накара да вярвам, че ще изслушаш едно предложение за десет милиона долара!

— Добре де, изслушах го.

За пръв път виждах спокойствието на моя адвокат нарушено.

— Аз действах в твой интерес. Не желая да бъда страна в подобен род отношения. Ако тази сделка не стане както се бяхме уговорили, аз се отказвам! Напускам!

Изгледах го с безразличие:

— Както искаш.

Мак беснееше:

— Бедата с теб е, че ставаш голям за гащите си! Спомням си, когато още имаше жълто около устата...

Това вече ме ядоса: гласът ми стана леден:

— Бедата е, че ти си ми само адвокат, а имуществото, с което се разпореждаш, е мое. Аз ще вземам решенията какво да правя с него — да го продавам, или да го подарявам — каквото си искам. Мое е. Аз го притежавам, а ти просто работиш при мен. Не забравяй това!

Лицето на Мак пребледня. Виждах как пресмята наум. Стоте хиляди годишно, които му плащах. Премиялното участие в печалбите. Къщата, която обитаваше. Училищата на децата си. Положението му в обществото. Чудех се дали в този момент не съжаляваше за клиентелата си, носеща му шейсет хиляди годишно, която бе зарязал, за да постъпи при мен.

Не можех да го съжалявам. Той знаеше какво предприема. Дори сам бе съставил договора си с мен, сам постави условията. Искаше пари и аз му ги бях дал. Късно бе вече да се оплаква.

Погледнах другите. Те се взираха в нас. Разбрах, че независимо дали го съжалявам, или не, трябва да му подам ръка.

— О, хайде, Мак! — казах му аз с топъл и приятелски тон. — Достатъчно близки сме, за да позволим на една такава дреболия да застава между нас. Забрави! Ще има и други сделки. Важното е да подпишеш новия си договор с мен, така че да бъде сигурен, че никоя от тези акули няма да те отмъкне от мен.

Видях облекчението по лицето му.

— Разбира се, Джонас — каза той. Поколеба се. — Струва ми се, че и двамата сме преуморени. Аз с преговорите, ти с рекордния си полет. Струва ми се, че съм разбрал погрешно нарежданията ти. — Обърна се към другите. — Съжалявам, господа! — каза той спокойно, вече дошъл на себе си. — Аз съм виновен. Нямах желание да ви подведа, но съм разбрал погрешно мистър Корд. Моите извинения.

Неловка тишина се възцари в помещението. За миг никой не проговори, после аз се ухилих и прекрачих към писоара.

— Колкото да не отчетем тази среща като съвсем безсмислена — подхвърлих през рамо.

Пръв Шефилд наруши мълчанието. Чух как шушука оживено с другите. Когато се обърнах, той ме гледаше.

— Да поделим сумата — каза той. — Дванайсет и половина.

Страшна нужда имаха, щом се съгласиха толкова бързо.

Понечих да поклатя глава, но ми хрумна нещо.

— Слушал съм много за вас от баща ми — казах. — Той говореше, че сте истински спортист, цар по обзалаганията.

Усмивката се появи на устните му.

— Някога бях прочут с обзалаганията си — призна той.

— За два и половина милиона долара ще се обзаложа, че от мястото, където сте, не можете да улучите ей онзи писоар — казах аз и посочих един на метър и нещо от него. — Улучите ли го, печелите сделката за дванайсет и половина. Не го ли улучите, сключваме я за петнайсет.

Устата му зяпна, очите му заблестяха зад очилата.

— Мистър Корд! — заекна той.

— Можете да ме наричате Джонас — казах аз. — Не забравяйте, касае се за два и половина милиона долара.

Той погледна другите. И те го гледаха. После се обърна отново към мен. Най-накрая представителят на „Малон Кемикъл“ издума:

— Два и половина милиона долара са това, Мартин! Аз бих стрелял за толкова пари.

Шефилд се поколеба за миг. Погледна Мак, но Мак отстрани очи. После се обърна към писоара и ръката му се насочи към копчетата. Погледна ме. Аз кимнах. Нищо не излезе. Нито капка. Стоеше си там, а лицето му пламна: Измина минута, втора. Лицето му стана мораво.

Наруших тишината.

— Добре, Шефилд — казах аз, стараяйки се да не се разсмея. — Отстъпвам, печелите баса. Договаряме се за дванайсет и половина.

Продължаваше да ме гледа, опитвайки се да разгадае мислите ми. Запазих безизразното си изражение. Протегнах ръка към него. Той се поколеба за миг, после я пое.

— Мога ли да ви наричам Мартин? — попитах аз.

Той кимна и лека усмивка се появи на устните му.

— Моля ви!

Стиснах ръката му.

— Мартин — казах тържествено аз. — Закопчей си дюкяна.

3.

Макалистър направи необходимите корекции в договора и го подписахме. Минаваше четири и половина, когато излязохме във фойето. Запътих се към асансьора, когато Еймос Уинтроп ме потупа по рамото.

Не ми се щеше да разговарям с него.

— Не може ли да почакаме до сутринта, Еймос? — попитах аз.
— Трябва да поспя.

Лицето му придоби многозначителен израз. Тупна ме добродушно по рамото.

— Зная какъв съм те чака, момко, но това е важно.

— Нищо не може да бъде чак толкова важно.

Вратата на асансьора се отвори и аз пристъпих към него. Еймос се вмъкна след мен. Операторът започна да затваря вратата.

— Минутка — спрях го аз.

Вратата се отвори и аз излязох.

— Добре, Еймос — казах, — за какво става дума?

Отидохме и седнахме на една кушетка.

— Имам нужда от още десет хиляди — каза той.

Изгледах го. Нищо чудно, че бе фалирал. Харчеше ги по-бързо, отколкото ги печатаха.

— Какво стана с парите, които получи за акциите? Лицето му се смути.

— Отидоха — каза той. — Знаеш колко много дългове имах.

Знаех. Той дължеше на всички. След като се беше разплатил с всичките си кредитори и бившите си съпруги, едва ли беше останало нещо от петдесетте хиляди. Започнах да съжалявам, че съм го включил в сделката преди малко, но бях мислил, че ще бъде в състояние да допринесе нещо за компанията. Навремето бе един от най-добрите авиоконструктори в страната.

— Твоят договор не ти дава право на такива аванси — казах аз.

— Зная — отвърна той. — Но това е важно. Няма да се повтори, обещавам ти. Касае се за Моника.

— Моника? — изгледах го аз. Почваше да става интересно. — Каква е работата?

Той заклати глава.

— Искам да я пратя при майка ѝ в Англия. Голямо бреме ми е. Не мога да я контролирам вече. Тайно се вижда с някакъв тип, и ако още не се е чукала с него, скоро ще го направи.

Задържах за миг погледа си върху него. Чудех се дали не ме изнудва деликатно. Може би вече беше научил и искаше по този начин да ми даде да разбере.

— Знаеш ли кой е?

Поклати глава.

— Ако знаех, бих го убил! — каза разпалено. — Такова сладко, невинно дете като нея.

Запазих безразличния си израз. Любовта е сляпа, а родителите са още по-слепи. Дори измамник като Еймос, с цялата си опитност, не беше по-ловък от факира Джо Доукс от помона.

— Говорил ли си с нея?

Той поклати отново глава.

— Опитах, но тя не пожела да ме изслуша. Знаеш какви са децата в днешно време. Всичко научават в училище и нищо не можеш да им кажеш. Когато беше на шестнайсет години, намерих пакет порнографски снимки в чантата ѝ.

Трябвало е тогава да я спре. Закъснял бе с около три години. Сега тя беше на деветнайсет и сама си водеше хорото.

— Хора като теб никога не се учат.

— Какво трябваше да направя? — разпалено ме запитва той. — Да я държа заключена в стаята ли?

Поклатих глава.

— Трябваше да се опиташ да ѝ бъдеш баща.

— Откога стана такъв експерт? — ядоса се той. — Не би говорил така, ако имаше собствени деца.

Бих могъл да му обясня. И аз бях имал баща, прекалено зает с работата си. Но се чувствах много уморен. Изправих се.

— Какво става с парите? — настоя той.

— Ще ти ги дам — казах аз. Изведнъж ме обзе някакво отвращение. За какво ли ми бяха нужни хора като него? Те бяха като

пиявици. Лепнеха ли се веднъж, не те пускаха вече. — Всъщност, ще ти дам двадесет и пет.

Израз на удивено облекчение премина по лицето му.

— Наистина ли, Джонас?

Кимнах.

— При едно условие.

За пръв път в очите му се появи предпазливост.

— Какво имаш предвид?

— Искам оставката ти.

— От „Уинтроп Еъркрафт“? — гласът му беше недоумяващ.

— От „Корд Еъркрафт“! — казах натъртено аз.

Цветът започна да се изгубва от лицето му.

— Но... но аз съм основал самолетната фабрика. Зная всичко по нея. Тъкмо разработвах един самолет, който съм дяволски сигурен, че армията ще...

— Вземай парите, Еймос — казах студено аз. — С фабриката е свършено. — Тръгнах към асансьора. Влязох вътре и операторът затвори вратата под носа му.

— Нагоре ли, мистър Корд? — попита ме той.

— Все нагоре — казах уморено аз.

Моника лежеше напреки на леглото, полузаспала, с горната част на пижамата ми. Отвори очи и ме погледна.

— Всичко добре ли мина?

Кимнах.

Тя ме наблюдаваше, когато си захвърлих ризата на един стол.

— Какво искаше татко?

Измъкнах се от панталона и улових долната част на пижамата, която тя ми хвърли.

— Току-що си подаде оставката — казах аз, като изритах гащетата и навлякох пижамата.

Тя се изправи в леглото с разширени от изненада очи.

— Наистина ли?

Кимнах.

— Чудя се защо ли?

Погледнах я.

— Каза, че имало нещо общо с теб. Че искал да отдели повече време да ти бъде баща.

Тя ме изгледа и избухна в смях.

— Ех, дявол да го вземе — каза. — Цял живот мечтаех да ми обръща малко повече внимание и сега, когато вече не ми е нужен, изведнъж му се приисква да играе на татко.

— Не ти ли е нужен вече?

Тя поклати глава.

— Не. Никога! — бавно каза тя. Стана от леглото и положи глава на гърдите ми. Гласът ѝ беше като поверителен детски шепот. — Сега вече не, след като имам теб. Ти си всичко за мен — баща, брат, любовник.

Бавно погалих меката ѝ кестенява коса. Обзе ме внезапен прилив на съчувствие. Знаех колко самотен може да бъде човек на деветнайсет години.

Очите ѝ бяха затворени, а под меката бяла плът бяха двете синкави, уморени кухини. Притиснах леко устни към челото ѝ.

— Ела в леглото, дете — казах нежно аз. — Почти е съмнало.

Заспа веднага, положила глава на рамото ми, а шията ѝ се бе наместила в извивката на ръката ми. Дълго не можах да заспя. Лежах загледан в притихналото лице, докато слънцето се показва и заля стаята.

По дяволите Еймос Уинтроп! По дяволите Джонас Корд! Проклинах всички мъже, които бяха презаети и егоисти и все пак — бащи на децата си.

Започнах да чувствавам как умората се просмуква в мен. Полузаспал я усетих как се раздвижва до мен и топлината на дългото ѝ грациозно тяло се преля в мен. Сънят дойде. Тъмният, като беззвездна нощ, прекрасният сън.

На следващата вечер сключихме брак в малкия параклис в Рено.

4.

Забелязах блещукащото фосфоресциращо движение във водата и метнах мухата в потока, точно над пъстървата. Инстинктът ме завладя. Знаех, че съм я пипнал. Всичко беше наред. Водата, трепкащите сенки на крайбрежните дървета, пъстрата синя, зелена и червена опашка на мухата накрая на въдицата. Само миг и малкият копелдак щеше да клъвне. Подготвих се, когато зад гърба си чух Моника:

— Джонас!

Гласът ѝ наруши тишината и пъстървата се гмурна към дъното на потока. Мухата се завлачи и преди да се обърне, знаех, че меденият ни месец е свършил.

— Какво има? — изръмжах аз.

Тя стоеше по шорти: със зачервени колене и обелен нос.

— Търсят те по телефона. От Лос Анжелос.

— Кой?

— Не зная — отвърна тя. — Някаква жена. Не си каза името.

Загледах се пак към потока. Нямаше светлини по водата. Рибата беше избягала. За днес риболовът бе свършил. Тръгнах към брега.

— Кажи ѝ да почака — казах. — След минутка съм там.

Тя кимна и се запъти към бунгалото. Започнах да навивам макаратата. Чудех се кой ли ме търси. Малцина знаеха за бунгалото в планината.

Когато бях дете, идвах тук с Невада. Баща ми все се канеше да дойде, ала никога не го направи.

Излязох от потока и се заизкачвах по пътеката. Беше късен следобед и вечерният концерт тъкмо започваше. Долавях песента на щурците сред дърветата.

Оставих пръта до външната стена на бунгалото и влязох. Моника седеше на едно кресло до телефона, разгръщайки страниците на някакво списание. Взех слушалката.

— Ало?

— Мистър Корд?

— Да.

— Момент, моля — пропя телефонистката. — Лос Анжелос, свързвам ви.

Чух прещракване и след това познатия глас:

— Джонас?

— Рина?

— Да! — каза тя. — От три дни се опитвам да те открия. Никой не знаеше къде си, тогава се сетих за бунгалото.

— Чудесно! — казах аз, поглеждайки към Моника. Тя разглеждаше списанието, но знаех, че слуша.

— Впрочем — каза Рина с тихия си, дрезгав глас, — моите поздравления. Надявам се да бъдеш много щастлив. Съпругата ти е много симпатично момиче.

— Познаваш ли я?

— Не — бързо отговори Рина. — Видях снимките във вестниците.

— О! — казах аз. — Благодаря. Но едва ли ме търсиш за това.

— Не — каза тя с обичайната си прямота. — Нужна ми е твоята помощ.

— Ако ти трябват нови десет хиляди, винаги мога да ти ги дам.

— Касае се за повече. Много повече.

— Колко повече?

— Два милиона долара.

— Какво? — направо извиках аз. — За какъв дявол са ти толкова много пари?

— Не са за мен — каза тя. Гласът ѝ беше много развълнуван. — За Невада са. Той е натясно. На път е да загуби всичко, което има.

— Аз мислех, че е добре. Вестниците писаха, че печели по половин милион долара годишно.

— Вярно е — каза Рина. — Обаче...

— Обаче какво? — Измъкнах цигара и затърсих кибрит. Знаех, че Моника ме наблюдава, макар че бе забила нос в списанието. — Слушам те — казах аз и дръпнах от цигарата.

— Невада е вложил всичко, каквото има, в един филм. Работи над него повече от година, но изведнъж всичко се обърка и не искат да го пуснат.

— Защо? — заинтересувах се аз. — Да не е помия?

— Не! — рязко каза тя. — Не е това. Филмът е страшен. Но те търсят само говорящи филми. От всички киносалони.

— Защо не го е направил говорящ? — попитах аз.

— Започна го преди повече от година. Тогава никой не очакваше такова настъпление на говорящите филми — отговори тя. — Сега банката си иска заема, а Норман не го авансира с повече пари. Твърди, че бил претоварен с другите си филми.

— Разбирам — казах аз.

— Трябва да му помогнеш, Джонас. Целият му живот е свързан с този филм. Загуби ли, никога няма да се съвземе.

— Невада никога не се е интересувал много от пари — казах аз.

— Не става въпрос за парите — бързо отсече тя. — Въпросът е как той чувства филма. Вярва в него. За пръв път е имал възможност да покаже какъв наистина е бил Дивият Запад.

— Никой не дава пет пари за това как е изглеждал Дивият Запад.

— Гледал ли си някой от филмите му? — попита ме тя.

— Не.

Сянка на недоверие се прокрадна в гласа ѝ.

— Не си ли любопитствувал да го видиш как изглежда на екрана?

— Че защо? — попитах аз. — Зная как изглежда.

Гласът ѝ се промени.

— Ще му помогнеш ли?

— Това са много пари — казах аз. — Защо да му ги давам?

— Спомням си, че когато ти имаше страшна нужда от нещо, той ти го даде.

Знаех за какво говори. Акциите на Невада в „Корд Експлозивс“.

— На него не му струваха два милиона — казах аз.

— Така ли? — запита тя. — Колко струват сега?

Това ме засече. Може би все още не струваха толкова, но след няколко години това щеше да е стойността им.

— Ако е загазил толкова — настоях аз, — защо сам не ме потърси?

— Невада е горд човек — каза тя. — Ти го познаваш.

— Как стана, че именно ти се намесваш?

— Защото ми е приятел — бързо обясни тя. — Когато се нуждаех от помощ, той не ми постави никакви въпроси.

— Не обещавам нищо — не се предавах аз. — Но тази нощ излитам за Лос Анжелос. Къде ще те намеря?

— Аз съм при Невада — отвърна тя, — но по-добре е да се видим другаде. Не искам да знае, че съм ти се обаждала.

— Добре — казах аз. — Ще бъда в хотел „Бевърли Хилс“ към полунощ. — Оставих слушалката.

— Кой беше? — запита Моника.

— Вдовицата на баща ми — отговорих аз, тръгвайки покрай нея към спалнята. — Събирай багажа! Връщам те в ранчото. Нощес трябва да замина по работа в Лос Анжелос.

— Минали са едва пет дни! — възкликна тя. — Ти ми обеща да прекараме заедно поне две седмици.

— Непредвидени обстоятелства го налагат.

Тя ме последва в спалнята и ме наблюдаваше, докато си изувах гугените ботуши.

— Какво ще си помислят хората, ако се върнем само пет дни след като се оженихме? — попита тя.

Изгледах я.

— Хич не ме интересува какво ще си помислят!

Тя се разплака.

— Няма да дойда! — заинати се тя, тропвайки с крак в пода.

Станах и тръгнах.

— Остани тогава! — казах ядосано. — Отивам долу да взема колата. Ако не си готова, докато се върна, тръгвам без теб!

Какво им ставаше на тези жени? Изправиш се пред някакъв невзрачен пастор за пет възливи минути, а тръгнеш ли си, всичко се обръща с главата надолу.

Преди да си се оженил, всичко е великолепно. Цар си. Застане пред теб с една ръка на оная работа, за да разбереш, че я иска, а с другата се опитва да ти запали цигарата, търка ти гърба, дава ти да хапнеш и ти отупва възглавницата едновременно.

После идват възшебните думи и ето че трябва да молиш за всичко. Трябва да вършиш всичко по правилата. Да си играеш с нея, да я коткаш, да бъдеш внимателен. Трябва да се облягаш на лакти, за да ѝ поднасяш огън за цигарите, да ѝ носиш шала и да ѝ отваряш вратите. Трябва даже да ѝ благодариш, когато ти позволи да влезеш там, където до вчера не е преставала да те кани.

Изкарах колата и я спрях пред бунгалото, надувайки клаксона. Моника излезе с малка чанта в ръка и зачака да ѝ отворя вратата. След миг си я отвори и влезе намусена. Запази същото изражение през двата часа, докато стигнем до ранчото.

Беше девет, когато спрях пред къщата. Както винаги, Робер беше на вратата. Изражението му не се промени, макар че останах в колата, след като той взе чантата на Моника. Очите му се плъзнаха по лицето ми, после той се обърна и се поклони на Моника.

— Д'вечер, мис Корд — каза той. — Стаята ви е готова. — Робер ме погледна пак, обърна се и тръгна към стъпалата.

Когато Моника заговори, гласът ѝ беше нисък и опънат като тетива.

— Колко ще отсъствуваш?

Свих рамене.

— Докато си свърша работата. — После омекнах. По дяволите, бяхме женени едва от пет дни. — Ще гледам да се върна колкото може по-скоро.

— Не бързай! — каза тя и заизкачва стъпалата към къщи, без да се обърне.

Изругах ядосано и включих на скорост, след това потеглих по шосето към фабриката. Държах стария „Вако“ на поляната отзад. Все още не беше ми минало, когато се качих в кабината, нито се почувствувах по-добре, когато се издигнах на осемстотин метра и се насочих към Лос Анжелос.

5.

Погледнах обвития в синьо сценарий в ръката си, после Рина. Времето не беше й отнело нищо. Беше все така стройна и жизнена, а гърдите й бяха надвиснали на ръба на каньон скали и бях сигурен, че са все така твърди при докосване. Само очите й се бяха променили. В тях сега имаше някаква нова, несъществуваща преди самоувереност.

— Не съм много по четенето — заявих аз.

— Очаквах да кажеш това. Затова уредих със студиото да ти прожектират филма. Очакват ни долу.

— Откога си тук?

— От около година и половина. След като се върнах от Европа.

— През цялото време при Невада?

Тя кимна.

— Спиш ли с него?

Тя не отклони въпроса.

— Да. Много е добър към мен.

— А ти добра ли си към него?

Очите й продължаваха да ме гледат.

— Надявам се — тихо каза тя. — Но всъщност това няма значение. Теб не те интересува истински дали съм, или не съм.

— Просто любопитствувах — признах аз, изправих се на крака и пуснах ръкописа на стола. — Чудех се какво те задържа.

— Не е това, което мислиш — бързо вметна тя.

— Тогава какво? — веднага изстрелях аз. — Пари?

— Не — поклати глава тя. — Мъжът. Истинският мъж. Никога не са ме задоволявали младите.

Това го бях чувал.

— Може би аз ще те задоволя, когато му дойде времето — казах.

— Едва преди пет дни си се оженил.

Изгледах я. Усетих познатата, стара възбуда да се надига в мен.

— Да вървим! — сопнах се аз. — Не разполагам с цялата нощ.

Седнах в затъмнената прожекторна зала с Рина от едната страна и фон Елстер, режисьорът, от другата.

Рина не беше излъгала. Филмът беше грандиозен и то само поради една причина. Невада. Той обединяваше целия филм с една вътрешна сила, която сякаш озаряваше екрана.

Беше силата, която бях чувствувал в него, но тук тя бе по-голяма, по-целенасочена и не можеше да ти убегне. Появяваше се на екрана като шестнайсетгодишно момче и забягваше в планините като двадесет и пет годишен мъж. Нито веднъж по време на филма не се сетих за истинската му възраст.

Облегнах се на стола и въздъхнах, когато запалиха светлините. Извадих цигара, все още под впечатлението на филма, запалих и дръпнах. Вълнението ме бе погълнало изцяло. И все пак, смътно чувствах, че нещо липсва. После усетих огъня в слабините и разбрах какво е.

Погледнах фон Елстер.

— Като изключим краткия епизод с дамата от Ню Орлийнс и дъщерята на каторжника в градчето, във филма няма никакви жени.

Фон Елстер се засмя.

— Има някои неща, които не са за уестърните. Едно от тях са жените.

— Защо?

— Защото в бранша се счита, че образът на чистия, силен мъж трябва да се запази. На героя са му разрешени всички престъпления, но не и блудството.

Засмях се и станах.

— Прощавайте за въпроса — казах, — но защо не им прибавите гласовете, както правите с музиката? Защо да се прави всичко наново?

— Де да можеше! — каза фон Елстер. — Но прожекционната скорост на немия филм е различна от тази на озвучения. Говорящият филм се прожектира със скоростта на речта, докато немият се движи много по-бързо, в зависимост от негативите с надписи и по-подробното действие за изясняване на разказа.

Кимнах. От механична гледна точка казаното от него имаше смисъл. Като всичко друго на този свят и в тази професия имаше известна технология, която започваше да ме интересува. Без механиката цялата работа щеше да е невъзможна.

— Елате с мен в хотела. Бих желал да поговорим още малко по въпроса. Видях по лицето на Рина да се изписва загриженост. Тя

погледна фон Елстер, после се обърна към мен.

— Вече е почти четири — бързо заговори тя. — Мисля, че не е редно да продължаваме без Невада.

— Добре — съгласих се аз. — Доведи го в хотела утре сутринта. Осем часа бива ли?

— Осем е чудесно.

— Мога да ви закарам до хотела, мистър Корд — предложи усърдно фон Елстер.

Погледнах към Рина. Тя поклати незабележимо глава.

— Благодаря ви — казах. — Рина ще ме остави на път за вкъщи.

Рина не проговори, докато колата не спря пред хотела.

— Фон Елстер е натясно — каза тя. — Безпокои се. Никога досега не е правил говорящ филм, а иска да направи този. Филмът е голям и ако има успех, ще си стъпи отново на краката.

— Искаш да кажеш, че е ненадежден? — запитах аз.

— Като всички в Холивуд. От Грета Гарбо и Джон Джилбърт надолу. Никой не е сигурен какво ще стане с кариерата му с появата на озвучените филми. Чух, че гласът на Джилбърт бил толкова неподходящ, че „Метро Голдуин Майер“ не искали да го наемат за друг филм.

— А гласът на Невада?

— Добър е — каза тя. — Завчера направихме звукова проба.

— Е, една тревога по-малко.

— Ще се захванеш ли? — попита тя.

— Какво ще получа, ако се съглася? — контрирах аз.

— Може да спечелиш сума пари — каза тя.

— Нямам нужда — възразих. — И без това печеля много пари.

Очите ѝ се извиха към мен, гласът ѝ беше враждебен.

— Май не си се променил.

— Не — поклатих глава. — Защо? Променя ли се човек? Ти променила ли си се? — Присегнах за ръката ѝ. Беше ледена. — Колко си склонна да дадеш, за да измъкнеш Невада?

Очите ѝ бяха приковани в мен.

— Бих дала всичко, което имам, за да му помогна.

Почувствувах някаква горчивина. Замислих се колко хора биха казали същото за мен. Не можех да се сетя за нито един. Пуснах ръката ѝ и излязох от колата. Тя се наведе към мен.

— Е, Джонас, реши ли?

— Не още — изрекох бавно аз. — Искам да понауча още нещо.

— О! — Тя се облегна разочарована.

— Но не се безпокой — казах. — Ако го сторя, ти ще бъдеш първата, която ще ми платиш.

Тя кимна на шофьора. Той включи на скорост.

— Като те знам какъв си, какво ли очаквах от теб!

Лимузината потегли, а аз се обърнах и влязох в хотела. Качих се в стаята и разтворих сценария. Прехвърлих го за около час и половина. Беше почти шест, когато затворих очи.

6.

Телефонът зазвъня яростно над главата ми. Разтърсих я, да дойда на себе си, и хвърлих поглед към часовника. Беше седем и пет. Вдигнах слушалката.

— Мистър Корд? Тук е фон Елстер. Прощавайте, че ви безпокоя толкова рано, но се намирам долу във фоайето с мистър Норман. Много важно е да се видим, преди да се срещнете с Невада.

— Кой е този Норман? — запитах аз, полагайки усилия да избистря главата си.

— Бърнард Б. Норман от „Норман Пикчърс“. Компанията, която създаде филма. Мистър Норман мисли, че би могъл да ви помогне със съветите си при преговорите с Невада.

— Защо ми е нужна помощ? — запитах аз. — Познавам Невада достатъчно отдавна.

Гласът му стана поверителен.

— С Невада няма проблеми, мистър Корд. Обаче неговият импресарио, Дан Пиърс, е много ловък. Мистър Норман просто желае да ви даде някои указания, преди да се свържете с него.

Присегнах за цигара. Фон Елстер не беше губил време. Веднага бе хукнал при шефа си, щом надуши парите. Не знаех какво искат, но бях дяволски сигурен, че то не вещае нищо добро за Невада.

— Почакайте да се облека. Ще ви телефонирам.

Оставих слушалката и запалих цигарата. Синята обвивка на сценария се наби в очите ми. Пак взех слушалката. Дадох на телефонистката домашния номер на Тони Морони.

— Прощавай, че те будя толкова рано, Тони — извиних се аз. — Тук е Джонас.

Мекият му глас се захили по телефона.

— Няма нищо, Джонас. Аз ставам рано. Впрочем, честит ти брак.

— Благодаря — автоматично казах аз и изведнъж се сетих, че дори не бях помислил за Моника от момента на пристигането си. — Ти ли финансира новия филм на Невада Смит?

— „Ренегатът“ ли?

— Да.

— Да, аз — отвърна той.

— Каква е тази история около него?

— Филмът е добър — каза той. — Разбира се, шансовете му биха били по-големи, ако е говорещ, но все пак е хубав филм.

— Щом мислиш, че е добър, защо искаш възстановяване на заема?

— Нека аз първо да ти задам един въпрос, Джонас — каза той. — От какво точно се интересуваш?

— Още не зная — казах искрено аз. — Невада е мой приятел. Искам да разбера какво става. Защо искаш погасяване?

— Знаеш как работим — поясни той. — Отпуснахме заема на Смит косвено, с гаранции на компанията „Норман Пикчърс“. Сега Бърни Норман се нуждае от кредит, за да преработи някои свои стари филми, затова изтегля гаранцията. Това автоматично означава, че трябва да ни се възстанови заемът.

Нищо чудно, че фон Елстер и Норман ме чакаха долу във фоайето да се видим. Не им се искаше ничия намеса, за да спипат Невада.

— Какво точно ще стане с Невада? — попитах аз.

— Ако не може да си плати заема, ще му отнемем филма, после цялата косвена гаранция отива под отчет на писмен дълг. След това ликвидираме, докато си възвърнем стойността на заема.

— Какво правите с филма? — попитах. — Хвърляте ли го?

— О, не — засмя се тихо той. — Връщаме го на Норман, за да го разпространява. Това дава възможност на Бърни да си прибере парите. Той е вложил към четиристотин хиляди. След като си ги прибере, излишъкът се дава на нас. Покрие ли се дългът, остатъка привеждаме на Смит.

Цялата работа се изясняваше. Невада имаше да чака да стигнат пари до него!

— Какви са вероятностите за излишъци? — попитах.

— Не много добри — отговори Тони. — При тази сделка таксите за разпространение са много ниски и най-напред идват парите на Невада. Когато ги приберем, таксите се утрояват и неговият дял остава последен.

— Кой прибира таксите, банката ли?

Той пак се засмя.

— Не, разбира се, Бърни. Той е разпространителят.

Всичко ми стана ясно. Тези момчета долу добре го бяха измислили да прецакат Невада. По този начин грабваха голяма сума почти срещу нищо. Чудех се колко ли е ловък импресариото на Невада, щом го е натикал в капан като този.

— Още един въпрос, Тони — казах, — и няма да те безпокоя повече. Колко още пари са нужни, за да се озвучи „Ренегатът“.

Той замълча.

— Чакай да видя! — каза. — Декорите си стоят, имат и всички костюми. Това прави около половината от стойността. Може би около един милион: ако имат щастие, може и по-малко.

— Заслужава ли си?

Той се поколеба.

— Обикновено не рискувам да давам мнения за филмите. Много неща могат да се случат.

— Рисувай този път — насърчих го аз. — Нужно ми е мнението на човек, който не е лично заинтересован.

— От сведенията, които имам, рискът може би си заслужава.

— Благодаря ти — казах, — сега ми направи една услуга. Задръж всякакво действие по заема, докато ти се обадя по-късно през деня. Може би аз ще поема гаранциите вместо Норман.

— Ще ти трябва още един милион след това.

— Зная — отговорих аз. — Но ръката ми все още си я бива. Винаги мога да подпиша чек.

Морони се засмя развеселен и се сбогувахме. Не се безпокоеше. Знаеше, че лесно мога да покрия сумата с парите от синдиката, който заемаше патента ми за пластмасови отливки. Банкерите бяха винаги готови да ти отпуснат колкото искаш пари, стига да им представиш косвени гаранции.

Погледнах часовника, докато оставях слушалката. Беше почти седем и половина и се чувствах още замаян. Посегнах отново към слушалката, но се отказах. Да вървят по дяволите! Нека чакат, щом искат да ме видят. Обърнах се и влязох в банята да си взема душ.

Телефонът звъня на три пъти, докато бях под душа. Стоях там, оставил топлата вода да се просмуква в кожата и да отнася умората.

Беше почти осем, когато излязох от банята и телефонът пак иззвъня.

Беше отново фон Елстер. Гласът му бе нисък и заговорнически.

— Невада, импресариото му и Рина се качват — заяви той. — Не ни видяха.

— Добре — казах аз.

— Но как ще се срещнем?

— Мисля, че е много късно вече — спокойно казах аз. — Струва ми се, че ще трябва сам да се оправя с импресариото на Невада. Кажете на вашия мистър Норман, че ценя предложението му все пак. Ако имам нужда, ще му се обадя.

Чух стъписаното му хлъцване, когато прекъснах. Засмях се и се зачудих как ли ще обясни това на своя шеф. Намъкнах се в панталона и се присегнах за риза, когато на вратата се почука.

— Влез! — викнах от спалнята. Чух отварянето на вратата и закопчах ризата си. Потърсих обувките, но те лежаха от другата страна на леглото. Не си струваше да обикалям за тях, затова тръгнах по чорапи.

Рина вече седеше на голямата кушетка. Невада и един друг мъж стояха наред с нея. Бавна усмивка се появи на лицето на Невада. Той протегна ръка.

— Джонас! — промълви топло той.

Поех неловко ръката му. Изглеждаше ми смешно да се ръкувам с него като с чужд човек.

— Невада!

В крайчетата на очите му забелязах леки признаци на напрегнатост, но щом ме погледна в лицето, те изчезнаха.

— От ден на ден заприличваш на баща си, синко.

— А ти изглеждаш добре. Защо си с тези каубойски дрехи?

Някаква притесненост се появи на лицето му.

— Те са част от играта — промълви той. — Трябва да ги нося. Децата очакват това. — Зарови из джобовете с привичния си жест и извади такъмите за цигари. Започна да свива една. — Четох във вестниците за теб. Полетът от Париж до Лос Анжелос, сватбата и тъй нататък. Жена ти с теб ли е?

Поклатих глава.

Той ме изгледа проникателно. В този момент знаех, че е разбрал как стоят нещата между мен и Моника. Можеше да чете в мен като в

отворена книга.

— Жалко. Щеше ми се да се запозная с нея.

Погледнах към другия мъж, за да сменя темата. Невада веднага се улови.

— А, това е Дан Пиърс, моят импресарио.

Ръкувахме се и минах направо към въпроса.

— Снощи гледах филма ти — започнах аз. — Хареса ми. Много жалко, че ще трябва да го правиш наново.

— Мислех, че говорящите филми няма да се наложат — каза Невада.

— Не е само това, Невада — прекъсна го ядосано Пиърс. Той се обърна към мен: — Вярно, Невада искаше филма да е ням, но когато започнахме да снимаме, видя, че е сгрешил. Тогава се опитахме да го обърнем на говорещ, но не можахме.

— Защо?

— Норман не ни даде — обясни Пиърс. — По онова време имаше само едно звуково студио и той го използваше за един от собствените си филми. Настоя веднага да започваме със снимането, иначе щял да изтегли гаранциите.

Сега вече картината беше ясна. Цялата работа от самото начало бе чисто изнудване. Погледнах Невада. Не можех да разбера. Беше чудесен покерджия, за да клъвне така.

Невада отново схвана какво ми е.

— Зная какво мислиш, момче — бързо вметна той. — Но исках да направя този филм. В него имаше нещо много повече от всичко останало, което бях играл дотогава.

— А Норман? — запитах аз. — Как стана, че отказа да те авансира за ново преснимане?

— Изчерпа се кредитът ми — каза Невада. — Затова банката си иска заема.

— Това са куп глупости! — пак избухна Пиърс. — Пипнаха ни за гушата. Бърни Норман принуждава банката да си възстанови заема, а в замяна банката му връща филма. Така той го получава почти без пари — около една трета от сумата, която би хвърлил, за да го направи.

— Колко би струвало преснимането на филма? — запитах аз.

Невада ме погледна.

— Около милион.

— Плюс заемът, който банката си иска — бързо добави Пиърс.
Обърнах се към него:

— Пак ли Норман ще трябва да го пусне?

Той кимна.

— Естествено. Имат десет хиляди договора за него и ако е говорещ, никой киносалон няма да се откаже.

— Ако е ням?

— Ще бъдем щастливи, ако го пласираме в хиляда и петстотин — каза той. — Всички искат говорещи.

— Какво мислиш, че трябва да направя?

Невада се поколеба за миг, после ме погледна прямо.

— Не бих го сторил на твое място — каза искрено той. — Може да обереш цялата парса.

Видях погледа, който му хвърли Пиърс. Бе изпълнен с гняв, но и с известно уважение. За Пиърс аз бях просто надут глупак. Но не може да се отрече, че чувствуваше връзката между мен и Невада.

Изгледах го за миг после се обърнах и погледнах Рина, седнала на кушетката. Лицето ѝ беше безизразно. Само очите ѝ умоляваха.

Обърнах се към Невада.

— Ще рискувам — казах. — Но само при едно условие. Купувам правата и правя свой филм. И когато го преработим, ще бъде тъй, както аз искам. Никакви възражения, всеки ще върши това, което му кажа. Включително и ти. Ако ще губя, искам аз да раздам картите.

Невада кимна. Достатъчно често бе чувал същите думи от устата на баща ми. И сам ме бе учил да раздавам картите, когато залозите са високи.

— Но какво знаете вие за правенето на филми? — запита Пиърс.

— Нищо — признах аз. — Но колко хора познавате, които знаят как се прави говорещ филм?

Това го спря. Проумяване блесна в очите му. Казаното от мен беше вярно. Това беше нова професия. В нея нямаше ветерани. Пак се обърнах към Невада.

— Е?

— Не зная — бавно промълви той. — Оставям те да поемеш целия риск. Аз нямам какво да губя.

— Грещиш! — бързо се намеси Пиърс. — Излезе ли боклук, с кариерата ти е свършено.

Невада му се усмихна.

— Достатъчно добре преживяхах и по-рано — каза той. — Малко старичък съм да се тревожа за нещо, в което попаднах случайно.

— Е, Невада?

Той протегна ръка, напрегнатостта около очите му изведнъж изчезна и той сякаш се подмлади.

— Дадено, младши.

Поех ръката му, после отидох при телефона. Потърсих Морони в банката.

— Направи необходимото, заемът да се прехвърли на „Корд Експлозивс“ — помолих аз.

— Желая ти успех, Джонас — каза той със смях. — Имах чувството, че така ще постъпиш.

— Значи си знаел повече от мен.

— Така ще познаеш добрия банкер — отвърна той.

Оставих слушалката и се обърнах към другите.

— Първото, което искам, е да се уволни фон Елстер.

Невада се обади изумен:

— Но фон Елстер е един от най-добрите в занаята — възрази той. — Режисирал е всичките ми филми. Той ме откри.

— Той е едно въшливо, дребно лайно! — казах аз. — Щом усети, че си натясно, веднага направи опит да те продаде. Още в седем часа беше довел Бърни Норман. Искаха да ми дават безплатни съвети. Не разговарях с тях.

— Сега може би ще ми повярваш, че зад цялата машинация стои Бърни — обади се Пиърс.

— Харесваш или не, Невада — казах аз, — ние сключихме сделка, филмът е мой и каквото кажа аз, това става.

Той мълчаливо кимна.

— Следващото ми желание е Пиърс да ми организира гледането на колкото може повече говорещи филми през следващите три дни. След това, другата седмица, ще ви закарам в Ню Йорк. Ще прекараме три-четири дни по театрите. Може дори да намерим някой подходящ сценичен режисьор, докато сме там. Ще видим! — Спрях да си запаля цигарата и видях усмихнатото лице на Невада. — На какво се смееш?

— Както казах, от ден на ден все повече заприличваш на баща си.

Ухилих се и аз. Точно тогава келнерът донесе закуска. Невада и Пиърс влязоха в банята да се измият, а Рина и аз останахме сами.

Погледът ѝ беше изненадващо нежен.

— Само да искаш, Джонас — каза меко тя, — мисля, че можеш да бъдеш добър човек.

Погледнах я в очите.

— Не се опитвай да ме будалкаш — казах аз. — Ние двамата знаем защо го направих. Ти и аз сключихме нашата сделка още снощи.

Нежният поглед изчезна.

— Искаш ли още сега да изпълня моята част?

По начина, по който го каза, знаех, че съм я наранил. Усмихнах се.

— Мога да почакам.

— Аз също — отговори тя. — Дори завинаги, ако се наложи.

Телефонът иззвъня.

— Виж кой е! — казах аз.

Рина вдигна слушалката, чух някакъв глас, после тя ми подаде слушалката.

— Жена ти.

— Ало, Моника.

Гласът ѝ бе пълен с гняв.

— Работа! — развика се тя. — И като те потърся, някаква евтина курва се обажда. Предполагам, че ще кажеш, че е мащехата ти!

— Точно така!

Чу се ядовито щракване и слушалката занемя в ръката ми. Изгледах я за миг и започнах да се смея. Всичко беше толкова вярно.

И толкова погрешно.

7.

Погледнах през прозореца към полето. Няколко самолета загряваха на пистата, изписаните с червено, синьо и бяло букви ICA блестяха отстрани и под крилата им. Погледнах чертожната дъска, след това конструктора.

Мориси беше млад, дори по-млад от мен. Бе завършил Масачузетския технологически институт, където се бе дипломирал като авиоинженер и авиоконструктор. Не беше летец: беше от новото поколение, което сякаш се разхождаше по небето. Предложението му бе радикално. Двумоторен едноплощник, които ще се издига на непознати досега височини.

Смъкна очилата си надолу.

— Тъй, както го виждам, мистър Корд — започна той с прецизния си говор, — е, че като разширим крилата, ще получим желаното издигане, а също и ще увеличим горивния капацитет. Овен това се прибавя преимуществото, че пилотът ще има пряк визуален контрол.

— Интересува ме полезният товар и скоростта — казах аз.

— Ако изчисленията ми са правилни — каза Мориси, — ще можем да качим двадесет пътника, освен двамата пилоти, при попятна скорост около четиристотин километра. Ще може да лети около шест часа с едно зареждане.

— Искате да кажете, че ще можем да летим оттук до Ню Йорк само с едно спиране в Чикаго? — запита скептично Бъз. — Не го вярвам!

— Това показват изчисленията ми, мистър Далтън — вежливо му отговори Мориси. Бъз ме погледна.

— Можеш да си хвърлиш парите в такива налудничави проекти — каза, — но не и аз. Наситил съм се на подобни фантазии.

— Каква сума горе-долу ще ви бъде необходима за първия? — запитах Мориси.

— Четиристотин, може би петстотин хиляди. След като отстраним техническите дефекти, ще можем да ги произвеждаме за

около четвърт милион.

Долтън се засмя презрително.

— Половин милион за един самолет? Това е лудост. Никога няма да си възвърнем парите.

Пътуването с влак първа класа от едното до другото крайбрежие струваше около четиристотин долара. Траеше почти четири дни и като се прибави и храната, възлизаше на повече от петстотин долара на пътник. Самолет като този би докарвал на пътниците по седем хиляди на курс, заедно с пощата, а това правеше към осем хиляди и петстотин. Пет полета седмично и за по-малко от двадесет седмици щяхме да си възвърнем разходите и да покрием текущите разноси. Оттам нататък всичко беше чиста печалба. Ха, дори можехме да си позволим да даваме безплатна храна по време на полета.

Погледнах часовника. Беше почти девет. Станах.

— Трябва да отивам в студиото. Днес ще заснемат първата сцена.

Лицето на Долтън се изчерви от гняв.

— Зарежи ги, Джонас! Залавяй се за работа. Вече месец и половина си губиш времето из това шибано студио. Вместо да се шляеш около този въшлив филм, ела да решаваме какъв самолет ще строим. Не го ли направим, цялата индустрия ще ни изпревари.

Изгледах го, без да се усмихвам:

— Що се отнася до мен, аз вече съм решил.

— Ти не... — заекна недоумяващ той — не искаш да кажеш, че ще опитаме с този?

Кимнах и се обърнах към Мориси:

— Можете веднага да започнете самолета.

— Почакай! — пресече го Долтън. — Ако си мислиш, че ICA ще пусне мангизите, ти си луд. Не забравяй, че половината акции са мои.

— А другата половина са на „Корд Експлозивс“ — казах аз. — „Корд Експлозивс“ притежава също така ипотеки за повече от половин милион долара върху самолетите на ICA, много от които трябва да се покрят точно сега. Пусна ли ги в ход, ще пипна цялата „Интерконтинентъл Еърлайнс“.

Той ме изгледа гневно, после по лицето му се разля усмивка.

— Хем те знам какъв си от по-рано, Джонас, трябваше да си науча урока още когато загубих онзи „Вако“ на покер от теб.

И аз му се усмигнах.

— Ти си голям летец, Бъз. Гледай си полетите и остави сделките на мен. Ще те направя богат човек.

Той извади цигара.

— Добре — съгласи се спокойно. — Но все пак си мисля, че си откачил по този самолет. Можем да останем голи и боси покрай него.

Не му отговорих, докато отивахме към колата. Безсмислено беше да обяснявам на Бъз простите правила на кредитирането. ICA ще поръча двадесет такива самолета на „Корд Еъркрафт“. След това двете компании ще представят за тях имуществени гаранции от „Корд Експлозивс“. А „Корд Експлозивс“ ще депозира имуществените гаранции в банките, преди още да са построени самолетите. Най-лошото, което би могло да се случи, ако самолетът не излезе удачен, бе „Корд Експлозивс“ да се окаже с доста големи данъчни удръжки.

Влязох в колата.

— Желая ти успех с филма! — извика подире ми Бъз, когато потеглих.

Завих през главния портал на студио „Норман“. Пазачът ме видя и ми махна.

— Добро утро, мистър Корд — подвижна той. — Всичко хубаво, сър.

Усмихнах се и се отправих към паркинга. Имаше място, обозначено с табелка с името ми: МИСТЪР КОРД. Не пропускаха нищо, щом станеше въпрос да лижат задници. В административната трапезария имаше запазена маса на мое име. Имах и частно бунгало, кабинети, две секретарки, солидно зареден бар с напитки, електрически хладилник, личен клозет и душ, съблекалня, зала за заседания и освен личните ми кабинети, още два за секретарките.

Влязох в бунгалото през задната врата и се отправих към кабинета. Едва седнах зад бюрото, когато една от двете секретарки влезе. Застана делово пред бюрото с бележник и молив в ръце.

— Добро утро, мистър Корд — бодро поздрави тя. — Ще диктувате ли нещо?

Поклатих глава. Би трябвало вече да е наясно. През изминалите пет седмици този ритуал се повтаряше всяка сутрин. Никога не пиша нищо — ни съобщения, ни записки, ни инструкции. Ако искам да се напише нещо, телефонирам на Макалистър. Адвокатите са за това.

Телефонът на бюрото ми зазвъня. Тя вдигна слушалката.

— Кабинетът на мистър Корд. — Заслуша се, след което се обърна към мен. — Привършили са репетициите в студио Девет и са готови за първото заснемане. Искат да знаят дали бихте желали да присъствувате.

Изправих се.

— Кажете им, че тръгвам.

Студио Девет се намираше в далечния край на терена. Там бяхме изградили сцената за Ню Орлийнс, понеже смятахме, че е по-тихо и няма да ни смущава шумът от другите студия. Забързах по тухлените пътеки, проклинайки голямото разстояние, когато съгледах куриерския велосипед, облегат на едно от административните бунгала. Миг по-късно въртях педалите като бесен по алеята. Дочух куриера да вика подире ми.

Извих пред студио Девет и едва не се сблъсках с един мъж, който отваряше вратата. Той се закова и ме погледна изненадан. Беше Бърни Норман.

— О, мистър Корд! — каза той. — Не е трябвало да правите това. Ако се бяхте обадили, щеше да дойде да ви вземе кола.

Облегнах колелото на стената.

— Нямах време, мистър Норман — отвърнах аз. Казаха ми, че са готови да започнат. Моите пари и моето време се пилеят тук.

Бяха готови за изпълнението на първия кадър, онзи, в който Макс, още младеж, се среща за пръв път с мадам в къщата на удоволствията. Това не беше началото на филма, но такъв беше начинът на снимане. Най-напред правеха вътрешните снимки, после външните. Щом приключеха, определен помощник-режисьор ги сглобяваше в съответната последователност.

Актрисата, изпълняваща ролята на мадам, беше Синтия Рандъл. Най-голямата звезда на Норман. Минаваше за най-чувствената жена на екрана. Лично за мен не представляваше кой знае какво. Обичам жени с цици. Двама гримьори и една фризьорка се суетяха около нея, а тя бе застанала пред тоалетната масичка, която беше част от декора.

Невада бе застанал в другия край, с гръб към мен, и разговаряше с Рина. Обърна се, щом влязох, и усетих как по гърба ми пробягнаха тръпки, когато в паметта ми изплува образът му от моето детство. Изглеждаше дори по-млад от момента, когато го бях видял за първи път. Не зная как го постигаше; дори погледът му беше младежки.

Усмихна се лениво.

— Е, младши. Започваме.

Кимнах, без да снемам очи от него.

— Да — промълвих. — Започваме.

— Всички по местата! — извика някой.

— Мисля, че става дума за мен — каза Невада.

Лицето на Рина беше обърнато към сцената, очите ѝ бяха съсредоточени. Избутаме някакъв мъж, помъкнал кабел. Дръпнах се от него и едва не се сблъсках с друг. Реших да се отстраня, преди да съм направил някоя поразия.

Настаних се до кабината за озвучаване. Оттам виждах и чувах всичко. Сега разбрах защо филмите струват толкова пари. Преснемахме сцената за единадесети път, когато забелязах звукооператора в кабината. Беше се навел над пулта, притиснал слушалки към ушите, и трескаво въртеше копчетата. Виждах как непрестанно сипе ругатни през свитите си устни и продължава бясно да се занимава с копчетата.

— Да не би нещо да не е наред с машината? — попитах аз.

Той ме изгледа. От погледа му разбрах, че не знае кой съм.

— Нищо ѝ няма на машината — отвърна той.

— А кое ви смущава?

— Слушай, приятел — сопна се той. — Всеки от нас си гледа хляба, нали?

Кимнах.

— Щом шефът каже, че някой трябва да изглежда добре, ти правиш каквото е наредил и не задаваш въпроси. Нали?

— Правилно — съгласих се аз.

— Е, мъча се и аз. Ама не съм господ. Не мога да изменям гласове.

Изгледах го и усетих как ме обзема безпокойство. Имах само думата на Рина, че гласът на Невада е звучал добре на пробния запис.

— Невада Смит ли имате пред вид?

Той поклати глава.

— Не-е — обясни снизходително той. — При него всичко е наред. Жената. Говори тъй носово, сякаш измъква гласа от очните си ябълки.

Звукооператорът се обърна отново към машината. Присегнах и си сложих слушалките на главата. Той се обърна към мен.

— Какво по дяволите правиш?

Но аз вече ги бях сложил и той нямаше какво да стори, освен да застане до мен. Говореше Невада. Гласът му беше ясен, съвсем звучен. После заговори Синтия Рандъл и просто не знаех дали да повярвам на ушите си.

Гласът ѝ притежаваше всичките дразнещи нотки на котка, мяукаща край оградата, далеч беше от това да звучи чувствено. Чак гръбнакът ми изтръпна. Такъв глас би могъл да прекъсне всяка полова игра, пък било то и в най-великолепната къща на Ню Орлийнс. Смъкнах гневно слушалките от главата и ги натиках в ръцете на звукооператора. Запътих се към сцената. Някакъв мъж се опита да ме задържи, но аз го изблъсках.

— Спри! — изкрещя нечий глас и на сцената се възцари пълна тишина. Всички гледаха към мен със странни, изумени изражения.

Бях бесен. Знаех само, че някой ме прави на глупак и това никак не ми се нравеше. Мисля, че момичето разбра защо съм на сцената. Очите ѝ ме загледаха напрегнато, въпреки че направи опит да се усмихне.

Бърни Норман заприпка към нас. Тя сякаш се успокои и всичко ми стана ясно.

— Мистър Корд — запита той, — да не би нещо да не е наред?

— Да! — отговорих мрачно аз. — Тя. Разкарайте я от сцената. Уволнявам я!

— Не можете, мистър Корд — заобяснява той. — Тя има договор за вашия филм.

— Може и да има — съгласих се аз, — но не с мен. Аз не съм подписвал никакъв договор с нея.

Бърни впери поглед в мен и лицето му пребледня под загара. Знаеш за какво говоря.

— Това е съвсем против правилата — възрази той. — Мис Рандъл е голяма звезда.

— Пет пари не давам, ако ще да е Божията майка — прекъснах го аз. Дигнах ръка, погледнах часовника, а след това него. — Имате точно пет минути да я разкарате от сцената, иначе прекратявам филма и ще ви въвека в най-голямото съдебно дело, което някога сте сънували!

Седях на брезентовия стол, на който беше изписано името ми, и оглеждах вече празната сцена. Само неколцина души сновяха наоколо, движейки се като безплатни сенки на пиршество. Погледнах към звукооператора, приведен над своя пулт с прилепнали към ушите слушалки. Уморено затворих очи. Минаваше десет вечерта.

Чух нечий крачки и отворих очи. Беше Дан Пиърс. Бе ходил до телефона, опитвайки се да заеме някоя звезда от другите филмови студии.

— Е? — запитах го. Той поклати глава.

— Нищо не става. „Метро Голдуин Майер“ не иска да ни заеме Грета Гарбо. Възнамеряват те да правят говорещ филм с нея.

— А Мерион Дейвис?

— Току-що се свързах с нея. Ролята ѝ харесва, но мисли, че не е подходяща. Може би ще трябва да се примирим със Синтия Рандъл. Ако седим така, без да правим нищо, губиш по трийсет бона на ден.

— По-добре да спра сега, отколкото да стана за смях и да загубя всичко по-късно.

— Може би ще успеем да докараме някоя актриса от Ню Йорк?

— Нямаме време — отвърнах аз. — Десет дни правят триста хиляди долара.

Точно тогава Рина се появи с няколко сандвича.

— Помислих, че може да сте огладнели, затова поръчах да ги донесат.

Взех един и го ухапах мрачно. Тя се обърна и подаде друг на звукооператора.

— Благодаря, мис Марлоу.

— Няма защо — каза тя и се отправи към мястото, където седяха с Невада.

— Жалко, че не можете да намерите някоя с такъв глас — изломоти звукооператорът с пълна уста.

— Какво искаш да кажеш? — изгледах го аз.

— В гласа ѝ има нещо, което те грабва — поясни той. — Ако и на записа е такъв, ще накара хората да скачат от балкона!

— Рина ли имаш пред вид? — недоумявах аз.

— Да — каза той и на устните му се появи бегла, многозначителна усмивка. — И ако не съм откачил, на лентата ще изглежда превъзходно. Жена и половина!

Обърнах се към Дан:

— Ти как мислиш?

— Възможно е — съгласи се предпазливо той.

— Тогава да опитаме! — казах аз, ставайки на крака. — Трийсет хиляди долара на ден са много пари.

Рина го прие като шега, когато я помолих да изговори няколко реплики пред микрофона. Все още не вярваше, когато сбрах екипа за пълна проба. Мисля, че въобще не приемаше работата на сериозно, докато не седнахме в прожекционната зала в два сутринта и не гледахме как тя и Невада изиграват една сцена.

До този момент не бях виждал на екрана подобно нещо. Цялото й излъчване беше два пъти по-силно. На човек просто му потичаха лигите.

Обърнах се към нея.

— Прибирай се и лягай! Утре те искам в гардеробната в шест сутринта. В девет започваме снимките.

Тя поклати глава.

— Не, Джонас. Достатъчно далеч отиде шегата. Не искам повече да участвувам в нея.

— Утре, точно в девет, те искам готова за снимки! — мрачно я срязах аз. — Ти ме повика, а не аз теб, нали помниш?

Погледнах Невада. Лицето му бе объркано и нещо в невинния му, недоумяващ поглед ме ядоса.

— Теб ще държа отговорен, ако утре не бъде тук! — заявих нервно аз.

Обърнах се и излетях от прожекционната зала, оставяйки ги да гледат втрещено след мен.

8.

Бавно отворих очи и ги забодох в часовника. Два часът! Надигнах се рязко и болката едва не разцепи черепа ми. Простенах и вратата се отвори.

Беше Дан, вече облечен в светъл панталон и крещяща, спортна риза. Държеше чаша с нещо като доматиен сок.

— Вземи! — каза той. — Изпий това! Ще разкара махмурлука.

Вдигнах чашата към устните си. Течността беше ужасна на вкус, но той излезе прав. Миг по-късно главата ми започна да се избистря. Огледах стаята. Страхотен хаос.

— Къде са момичетата? — попитах.

— Платих им и ги отпратих.

— Добре. — Станах със залитане. — Трябва да отида в студиото. За девет бях насрочил снимките.

Дан се усмихна.

— Телефонирах и казах, че си зает, но че ще наминеш следобед. Сметнах, че е по-добре да се наспиш. Беше страхотна нощ.

Ухилих се. Беше, и още как!

Дан и аз действително я бяхме започнали от предната вечер. Срегнах го на излизане от студиото и му предложих да го откарам до града. Но по пътя решихме да спрем и хапнем. Бях напрегнат като пружина на евтин часовник и той ми предложи да ми помогне да се отпусна. Знаеше едно местенце, което трябваше да е затворено, ала не беше, с бърбън и после другото. Другото пристигна, след като той се справи с черното си тефтерче, каквото, изглежда, имаше всяко импресарио. Е, така се отпуснах, че сега се чудех дали някога ще мога да се стегна отново.

Домашният му прислужник, японче, бе забъркало яйца с наденички, когато излязох от душа. Бях гладен като вълк. Ометох шест яйца и около дузина малки наденички. Когато изпих и четвъртата чаша кафе, Дан се усмихна и попита:

— Как се чувствуваш сега?

Върнах му усмивката.

— Никога не съм се чувствувал по-добре. — Вярно беше. Изведнъж се бях почувствувал успокоен и отпуснат. Нямаше го вечното стягане в гърлото, докато мислех за предстоящия ден. — Разправяше ми нещо за работа?

Бяхме говорили предната вечер — повече, отколкото обикновено приказвам с непознати. Но Дан Пиърс беше различен. Тип, какъвто не бях срещал досега и който ме очароваше. Беше дързък, хитър и знаеше какво иска. Бях претоварен и го съзнавах. Нямаше да е за дълго, но докато се отърся, можех да използвам някого като Дан Пиърс.

— Тази сутрин продадох агенцията си на МСА.

— Защо?

— Защото идвам при теб.

— Не избързваш ли? — попитах аз. — Ще направя само този филм. Какво ще работиш след това?

Дан се усмихна.

— Така говориш. Може би и го мислиш сега. Но зная, че не е така. Ти имаш усет за тази професия — природен усет, какъвто малцина притежават. В нея се крие предизвикателство, на което не можеш да устоиш. Нещо като хазарта. Ще останеш.

Отпих от кафето. Беше силно и черно, точно, каквото го обичах.

— И как си представяш твоята помощ? — запитах аз.

— Знам всички тайни на занаята, всички мръсни трикове, а на теб ще ти е нужно много време, за да ги научиш. Ти си зает човек и времето ти е страшно ценно. Нямаше да ти бъде и наполовина полезен, ако филмите бяха единствената ти работа. Обаче не е така. И никога няма да бъде. Те са просто един нов хазарт.

Изгледах го.

— Готово! — бързо продължи той. — Аз например не бих започнал филма, докато не направя звукова проба на всеки един.

— Това вече научих. Отвори ми очите за нещо, което още не знам.

Той присегна до себе си и взе един обвит в синьо ръкопис.

— Ако Рина се окаже удачна, както подсказва пробата, можем да направим няколко промени в това и да си спестим четиристотин хиляди долара.

— Как?

— Като се концентрираме върху нейния разказ и отделим повече време във филма на Ню Орлийнс. Това ще ни спести пет седмици външни снимки, пък и никой още не знае как работят тези микрофони на открито.

Присегнах за цигара.

— Ако направим това — бавно казах аз, — какво ще стане с Невада? Неговата роля ще се ореже.

— Невада не е вече мой проблем, той е на МСА. Сега аз работя за теб и считам, че е време да скъсаш с всички сантименталности по отношение на филма. И той е като всяка друга сделка. Главното е да се правят пари.

Дръпнах от цигарата и отпих глътка кафе. За пръв път след обаждането на Рина се чувствах нормално. Известно време ме беше въртяла като пумпал. Не знаех накъде съм тръгнал. Сега се чувствах другояче.

— Каква сделка имаш предвид?

— Без заплата. Само десет процента от реализацията и безотчетни.

Засмях се.

— Мислех, че си продал агенцията си.

— Това е единственият начин, по който виждам възнаграждението си, без да прибавяме горницата.

— Не ме баламосвай — казах аз. — Ще живееш с подотчетните.

— Разбира се. Но и при заплата бих го правил. Как мислиш, че ще работя за теб, ако не мога да харча пари? Хората в този град мислят единствено за пари.

— Ще ти дам десет процента участие в печалбата. Но без акции. Той ме изглежда продължително.

— А безотчетните?

— Съгласен съм.

— Дадено! — протегна ми ръка той.

Минаваше три, когато влязох в студио Девет. Всички бяха под пара и се въртяха насам-натам, подготвяйки следващия кадър. Невада стоеше накрая на сцената: Рина не се виждаше никъде. Спрях до звукооператора.

— Как върви?

Той вдигна поглед към мен и се ухили.

— Звучи чудесно! — потупа слушалките той.

Усмигнах се и тръгнах към Невада. Той разговаряше с режисьора: и двамата се обърнаха към мен.

— Как е тя?

Новият режисьор сви рамене.

— Отначало беше малко нервна, но се успокои. Ще се справи.

— Ще бъде страхотна! — каза топло Невада. — Колко пъти ми е помагала да си уча репликите, но никога не ми е минавало през ум, че ролята може да подхожда за нея.

Притича един от помощник-режисьорите.

— Готови сме, мистър Карол.

Режисьорът кимна, помощникът се завъртя и викна:

— Всички по места!

Режисьорът тръгна към камерата, докато Невада се отстрани от сцената. Обърнах се и видях Рина да влиза отстрани. Опулих се: не вярвах на очите си. Дългата ѝ, златистобяла коса бе събрана на темето, а гърдите ѝ бяха притиснати така, че приличаше на момче. Устата ѝ бе очертана с тънка линия и силно смалена, а веждите бяха изтеглени по неестествен начин. Не беше вече жена — беше като рекламните вестникарски карикатури към „Панаир на суетата“.

Лицето на Дан остана безизразно! Той ме погледна, но очите му не издаваха нищо.

— Добра работа са свършили — отбеляза той. — Точно според образа.

— Не прилича на жена.

— Да, но публиката си пада по това.

— Пет пари не давам по какво си пада! Не ми харесва. Жени от този тип с лопата да ги ринеш в тоя град.

Лека усмивка се мярна в очите на Дан.

— Щом не ти харесва, промени го — каза той. — Ти си шефът. Филмът е твой.

Изгледах го. Направо ми идеше да се кача на сцената и да се разфуча. Но инстинктът ме задържа. Знаех, че още една суматоха като вчерашната ще деморализира целия колектив.

— Кажи на Карол, че искам да го видя — казах на Дан.

Той кимна одобрително.

— Умно — похвали ме той. — Правилно постъпваш. Може би ще имаш по-малко нужда от мен, отколкото предполагах! — Запъти се към режисьора.

След минутка режисьорът обяви десетминутна почивка. Дойде при мен явно нервиран.

— Какво има, мистър Корд?

— Кой одобри грима и костюма?

Режисьорът ме изгледа, после насочи поглед към Рина.

— Сигурно са одобрени от гардеробиерката и гримьора — каза той. — Невада им обясни как да я обработят.

— Невада ли?

Той кимна. Погледнах Дан.

— Искам всички свързани с въпроса да дойдат след десет минути в кабинета ми! — наредих аз.

— Дадено, Джонас.

Обърнах се и излязох от студиото.

9.

Обиколих с поглед кабинета. Разбрах, че в студиото си знаеха работата. Беше достатъчно голям, за да побере всички ни.

Дан седна в креслото вляво от бюрото, Карол, новият режисьор, до него. Рина и Невада бяха на кушетката, а срещу тях — кинооператорът. В другата част на стаята бяха гримьорът и завеждащата гардероба, стройна жена на неопределена възраст, с младо лице и преждевременно посивяла коса, облечена в семпло скроена рокля. Най-сетне от дясната ми страна седеше секретарката с неизбежния молив, надвиснал върху бележника ѝ.

Запалих цигара.

— Всички вие видяхте пробата снощи — започнах аз. — Беше великолепна. Как се получи, че същото момиче го няма на сцената днес следобед?

Никой не отговори.

— Рина, стани!

Тя мълчаливо се изправи на крака и впи очи в мен. Огледах отново помещението.

— Как се казва тя?

Режисьорът се покашля и се засмя нервно.

— Мистър Корд, всички знаят името ѝ.

— Да? Как е то?

— Рина Марлоу.

— Тогава защо не прилича на Рина Марлоу, а е по-скоро някаква беззадникова комбинация от Клара Боу, Марион Дейвис и Синтия Рандъл? Дяволски вярно е, че наистина не прилича на Рина Марлоу.

— Боя се, че не разбирате, мистър Корд.

Огледах се.

— Вие как се казвате?

— Аз съм Айлин Гейлърд — каза тя. — Художничката на костюмите.

— Добре, мис Гейлърд. Да речем, че вие ще ми обясните кое не разбирам.

— Мис Марлоу трябва да бъде облечена в унисон със съвременната модна линия — заобяснява тя. — Виждате ли, мистър Корд, макар че допускаме известни отстъпки по отношение на периода, през който се развива действието на филма, като цяло кройката трябва да бъде в крак с най-новото в момента. Жените ходят на кино да видят именно това. Филмите създават модния стил.

Изглеждах я косо.

— Стил или не, мис Гейлърд, безсмислено е една жена да се превръща в момче, за да бъде в крак с модата. Никой нормален мъж не би се заинтересувал от подобна фигура.

— Не вини мис Гейлърд, Джонас. Аз я накарах да постъпи така.

Обърнах се към Невада.

— Ти ли й каза?

Той кимна.

Рано или късно, това беше неизбежно. Заговорих с леден глас:

— Сега играят моите пари и уговорката бе, че аз ще съм шефът. Затова отсега нататък ти си гледай своята роля. Всичко останало е мой дерт.

Невада сви устни и дълбоко в очите му видях, че е засегнат. Извърнах се, за да не го гледам. Рина гледаше пред себе си, странно безучастна към всичко наоколо.

— Рина! — Тя се обърна към мен с изпълнени с апатия очи. — Иди в банята и измий всичките мазила от лицето си. Сложи си обикновения грим.

Рина мълчаливо напусна стаята, а аз отидох до бюрото и седнах зад него. Никой не проговори, докато тя не се върна с чувствена широка уста, пълните устни и вежди, следващи естествената извивка на челото. Косата ѝ се разпиляваше като бяло злато по раменете, но все още имаше нещо не както трябва. Под халата тялото ѝ беше една плоска, права линия.

— Върни се и махни това, с което са те стегнали!

Все така мълчалива, тя безропотно изпълни нареждането ми. И когато дойде отново в стаята, беше вече Рина. Никой не можеше да отрече, че под халата имаше истинска жена.

— Сега е вече друго — казах аз. — Ще снимем тези сцени наново.

Рина кимна и се обърна. Гласът на мис Гейлърд я спря.

— Не можем да я снимаме така.

Погледнах я.

— Какво казахте?

Мис Гейлърд се изправи.

— Не можем да снимаме така. Бюстът ѝ подскача.

Разсмях се.

— Че какво от това? Циците трябва да скачат.

— Естествено — каза бързо художничката. — Обаче на екрана всичко е преувеличено. — Тя погледна кинооператора. — Така ли е, Дий?

Кинооператорът кимна.

— Права е, мистър Корд. Никак няма да изглежда естествено.

— Ще трябва да ѝ сложим някакъв сутиен — каза мис Гейлърд.

— Добре. Идете и вижте какво може да се направи.

След минутка двете се върнаха от банята. Тръгнаха към мен. Сега беше по-добре от първоначалния вариант и все пак не изглеждаха така добре, както когато бяха свободни. Просто не ми харесваше.

Станах и се запътих към Рина.

— Чакай да видя!

Рина ме изгледа с подчертано студен поглед. Невъзмутимо смъкна халата от раменете си, задържайки го на извивката на лактите.

— Извий се наляво — казах аз. — А сега — надясно.

Пристъпих назад и я огледах. Най-после разбрах. Щом се обърнесе, сутиенът дръпваше назад и я сплескваше и това именно придаваше неестествения вид на гърдите ѝ. Погледнах художничката.

— Какво ще стане, ако махнем презрамките?

— Да опитаме — сви рамене Айлин Гейлърд. Присегна и свали презрамките. Рина остана, впила поглед в някаква далечна точка над рамото ми.

— Обърни се сега! — Сутиенът пак се врязваше в гърдите ѝ. Не, не — казах аз. — Все още не ми харесва.

— Мога да опитам едно нещо.

— Добре — съгласих се аз.

След няколко минути пак се върнаха. Рина носеше някаква измишльотина, поръбена с тел, във формата на малък корсет, само дето не стигаше до бедрата. И като се движеше, гърдите ѝ не мърдаха. Виждаха се, но изглеждаха, сякаш бяха моделирани от гипс.

Погледнах художничката.

— Няма ли начин да срежем някои от теловете?

— Мисля, че така изглежда добре, мистър Корд. Във всеки случай, не виждам защо трябва да се тревожите за линията на бюста. Краката ѝ са хубави и се вижда доста от тях.

— Мис Гейлърд, тъй като не сте мъж, не очаквам да разберете идеята ми. Мога да видя колкото искам крака, като вървя по улицата. Отговорете на въпроса ми, моля!

— Не, не можем да прережем телта, мистър Корд — отвърна тя все така учтиво. — Ако го сторим, все едно че не сме сложили нищо. Няма да има какво да ги крепи.

— Може би ако ви покажа какво искам, ще измислите нещо. Махни го, Рина! — казах аз и пристъпих към нея.

Рина се изви настрана апатично. Когато пак се обърна, измишльотината беше в едната ѝ ръка, а с другата придържаше пенъора загърнат.

Взех дивотията и я хвърлих на бюрото. Поставих ръце върху дрехата на Рина и я изтеглих надолу, докато се оформи един квадрат пред гърдите, точно над зърната. Гърдите и изплуваха като две пълни бели луни под тъмните ми сбити юмруци.

— Виждате ли идеята ми?

Може би тя не, ала в стаята нямаше нито един мъж, чиито очи да не бяха ококорени.

— Вие искате нещо невъзможно, мистър Корд. Рина, е едро момиче. Номер четиридесет и четири „С“. Не съществува сутиен, който да поддържа подобен бюст по този начин. Аз съм художничка, мистър Корд, а не инженер-конструктор.

Оставих Рина да си наметне робата и се обърнах към мис Гейлърд.

— Благодаря ви — казах аз и се насочих към телефона. — Това е първата умна мисъл, която чувам от започването на това заседание.

Мориси пристигна след по-малко от двадесет минути.

— Имам един малък проблем, Мориси. Нужна ми е вашата помощ.

Вълнението му постепенно се стопи и той се огледа колебливо.

— На ваше разположение, мистър Корд.

— Стани, Рина! — казах аз. Тя бавно се изправи и тръгна към нас. Очите на Мориси се ококориха зад очилата. Драго ми беше да видя, че освен от самолетите можеше да се вълнува и от друго.

— Не съществувал сутиен, който да ги обуздае така, че хем да не се друсат — обясних аз, — хем да стори това.

Той се обърна към мен шокиран.

— Вие се шегувате, мистър Корд!

— Никога в живота си не съм бил по-сериозен.

— Но... аз си нямам понятие от сутиени. Аз съм авиоконструктор — запелтечи той, целият порозовял.

— Именно за това ви извиках — спокойно отвърнах аз. — Сметнах, че след като конструирате самолети, издържащи на хиляди килограми напрежение, би следвало да можете да изобретите една такава дреболия, която да придържа чифт едри цици. — Обърнах се към художничката. — Запознайте го с подробностите, които са му необходими.

Мис Гейлърд изгледа мен, после Мориси.

— Може би ще бъде по-добре, ако поработим в моя кабинет в гардеробната. Там имам всичко, от което бихте се нуждаели.

Мориси бе впил поглед в гърдите на Рина, докато художничката говореше. За миг ми се стори като парализиран, после той се обърна:

— Мисля, че ще мога да направя нещо.

— Знаех, че ще успеете — усмихнах му се аз.

— Естествено, не обещавам нищо. Но проблемът е доста внушителен.

Запазих сериозно изражение.

— Доста — заявих тържествено аз.

Мориси се обърна към художничката:

— Случайно да ви се намира шублер?

— Шублер? За какво ни е шублер?

Мориси я изгледа учуден.

— А как иначе бихме могли да измерим дълбочината и обиколката?

Тя го изгледа стъписано за миг, след което го улови под ръка и го поведе към вратата.

— Сигурно ще намерим при техниците. По-добре елате с нас, Рина.

Мориси се върна след по-малко от час. Влезе, размахвайки лист хартия.

— Мисля, че сполучихме! Наистина беше съвсем просто, след като намерихме точката на напрежението. Тежестта на всяка гърд дърпа настрани. Това ще рече, че първоизточникът на напрежението пада между двете, точно в центъра на разделянето.

Втрених се в него. Езикът му бе странна смесица от техническа и шивашка терминология. Но той бе толкова погълнат в обясненията си, че не обърна внимание на погледа.

— След това цялата работа се сведе до намиране на компенсация. Трябваше да се сетим за начин да използваме напрежението, което само по себе си да държи устойчиво гърдите. Въмъкнах тел във формата на „V“ там, където гърдите се разделят, използвайки принципа на окачването. Разбирате ли ме?

— Надхвърляте възможностите ми.

— Знаете ли принципа, използван при висящите мостове?

— Смътно — поклатих глава аз.

— Съгласно този принцип, колкото повече напрежение упражнява масата върху себе си, толкова повече напрежение се създава за поддържането ѝ на място.

Кимнах. Макар че не го разбирах напълно. Пък и не ме интересуваше кой знае колко. Вълнуваше ме единствено да разбере дали ще има резултат.

Не чаках дълго за отговора. Рина влезе в кабинета малко след това, последвана от Айлин Гейлърд. Небрежно пусна робата да падне на земята и остана само по вече коригираното си бельо.

— Пристъпете към мистър Корд — каза художничката.

Рина бавно пристъпи към мен. Не можех да сваля очи от нея.

Най-изкусителният чифт гърди, за които един мъж би мечтал да положи глава. Спря пред бюрото и ме изгледа. Проговори за пръв път този следобед:

— Е?

Усетих усилието, което ми струваше да вдигна очи и да я погледна в лицето. Нейните очи бяха студени и пресметливи. Тази

кучка винаги знаеше какво влияние има върху мен. Накани се да се обърне.

— Само още нещо, мис Гейлърд — казах аз. — Когато утре започнем снимките, искам я в черно бельо, вместо в това, бялото. Нека всеки да разбере, че е курва, а не девствена младоженка.

— Да, мистър Корд. — Айлин пристъпи към бюрото с грейнали очи. — Наистина вярвам, че с мис Марлоу ще наложим нов стил. Освен ако не греша напълно, след появата на филма жените по целия свят ще искат да й подражават.

Ухилих се насреща ѝ.

— Не ние диктуваме модата, мис Гейлърд — казах аз. — Жените са си жени много преди вие и аз да се родим.

Тя кимна и се запъти да излезе. Огледах залата. Съвещанието бе свършило и всички си затръгваха. Невада вървеше последен и аз го повиках.

Той се върна към бюрото. Обърнах се и погледнах секретарката. Тя продължаваше да седи на стола, запълнила бележника си със стенографски завъртулки.

— Какво сте писали толкова? — запитах аз.

— Протокол на съвещанието.

— За какво?

— Правило на компанията — изчурулика тя. — Протоколите на всички административни съвещания се записват и се размножават.

— Я ми дайте този бележник. — Задържах го над кошчето за отпадъци и поднесох клечка кибрит. Когато пламъкът хвана, аз го пуснах и я изгледах.

Тя ме зяпаше с ужасени очи.

— Сега си измитай дебелия задник оттук — казах аз — И ако някога чуя, че протоколи от заседания в тази зала са излезли извън тези четири стени, ще си търсите друга работа.

Невада се усмихваше, когато се обърнах към него.

— Прощавай, не трябваше да ти говоря така, Невада.

— Няма нищо, младши. Имах нужда от запушване на устата.

— В този град има куп хора, които ме считат за глупак и мислят, че съм се задънил в загубена сделка. Ти и аз знаем, че това не е вярно, но аз трябва да спра тези приказки. Не мога да си ги позволя.

— Разбирам те, младши. Баща ти беше същият. Намесеше ли се той, имаше само един шеф.

Изведнъж почувствувах колко сме се отдалечили. За миг ме облада чувство на носталгия по детството, когато винаги можех да присегна към Невада за сигурност. Вече не беше така. Беше точно обратното. Невада разчиташе на мен.

— Благодаря, Невада — казах аз и се насилих да се усмихна. — И не се безпокой. Сега вече всичко ще се оправи.

Той се обърна и аз го наблюдавах как излиза от кабинета. Малко след това влезе Дан Пиърс. Взех цигара и я запалих.

— По това, дето говорихме тази сутрин. Мисля, че трябва да променим сценария. Най-добре е веднага да повикам сценаристите.

Той се ухили многозначително.

— Вече го сторих.

10.

Приключихме със снимките за четири седмици. Невада разбираше какво става, ала не продума. Две седмици след това направихме първата предварителна прожекция в един киносалон в околността.

Пристигнах късно и завеждащият рекламата на студиото ме пусна да вляза.

— Останали са само няколко свободни места отстрани, мистър Корд — заизвинява се той.

Огледах партера. В средата имаше ограден участък за гости на студиото. Беше претъпкан. Всички, от Норман надолу, бяха дошли. Всички чакаха да се издъня.

Качих се на балкона тъкмо когато светлините загаснаха и филмът започна. Проправих си път в мрака до един стол сред група младежи и се загледах в екрана.

Името ми се стори странно, изписано така:

ДЖОНАС КОРД ПРЕДСТАВЯ

Но чувството изчезна, когато титрите свършиха и филмът започна. След десетина минути започнах да долавям някакво безпокойство сред младежите около мен.

— Уф, мамцата му! — чух да прошепва един от тях. — Мислех, че ще видя нещо по-особено. А то пак шибан уестърн.

Тогава на екрана се появи Рина. Пет минути по-късно, когато се огледах наоколо, лицата на младежите бяха приковани в екрана: те зяпаха с полуотворени уста и съсредоточени изражения. Не се чуваше друг звук, освен дишането им. До мен седеше някакъв младеж, притискащ здраво ръката на едно момиче към слабините си. Когато Рина придърпа Невада на леглото при нея, усетих младежа да се гърчи.

— Господи! — прошепна той.

Измъкнах цигара и се усмихнах. Знаех, че филмът ще стане касов. Когато слязох във фоайето след финала, Невада стоеше в един ъгъл, заобиколен от хлапета, и раздаваше автографи. Огледах се за Рина. Тя беше в другия край, заобиколена от журналисти. Бърни Норман се беше надвесил над нея като горд баща.

Дан стоеше сред кръг от мъже. Вдигна поглед, когато приближих.

— Прав беше, Джонас — подвижна ликуващ той. — Лигите ми изтекоха по нея. Ще изкараме поне десет милиона долара!

Направих му знак с ръка и той ме последва до колата.

— Като свърши данданията — наредих аз, — доведи ми Рина в хотела.

Той опули очи.

— Още ли те гризе?

— Не ми давай акъл, прави каквото ти казвам!

— Ами ако не пожелае да дойде?

— Ще дойде! — казах навъсено аз. — Само й кажи, че денят за заплащане е дошъл!

Минаваше един и бях преполовил вече бутилка бърбън, когато на вратата се почука. Отидох и отворих.

Рина влезе и аз затворих след нея. Тя се обърна и ме погледна.

— Е?

Посочих ѝ спалнята. Тя ме изгледа за миг, после сви рамене и равнодушно тръгна към спалнята.

— Казах на Невада, че идвам тук — продума тя през рамо.

Яростно я завъртях.

— За какъв дявол си го направила?

Очите ѝ ме измериха спокойно.

— Аз и Невада смятаме да се женим. Казах му, че искам да го съобща най-напред на теб.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Не! — изревах дрезгаво аз. — Не можеш! Няма да ти позволя! Той е стар, свършено е с него. Когато филмът се завърти по екраните, ти ще бъдеш най-голямата звезда в бранша.

— Зная.

— Знаеш? Тогава защо? Нямах нужда от него. Нямах нужда от никого.

— Защото, когато имах нужда, той ми помогна — отвърна спокойно тя. — Сега е мой ред. Той се нуждае от мен.

— Нуждае се от теб ли? Защо? Защото беше прекалено горд, за да пълзи сам?

— Това не е вярно и ти го знаеш!

— Идеята да станеш звезда беше моя!

— Не съм те молила за това — каза ядосано Рина. — Дори не съм го желала. Не мисли, че не виждах какво правиш. Окастри неговата роля в собствения му филм, за да ме заградиш като паметник на собствения си егоизъм, докато погубваше него!

— Не те видях да се опитваш да ме спреш — отбелязах аз. — И двамата знаем, че той залязва. Нов образ на каубой се появява в бранша. Пеещият каубой. Той използва китара вместо пистолет.

— Ти все знаеш всичко, така ли? — Ръката ѝ ме плесна гневно през лицето. Почувствувах жилването на плесницата, докато тя говореше. — Именно за това съм му нужна повече от всякога!

Избухнах и я сграбчих за раменете, яростно я разтърсих.

— А аз? За какво мислеше, че се залових с това? Не за Невада. За теб! Не ти ли мина през ума, че когато полетях насам да те видя, може би е било, защото се нуждаех от теб?

Очите ѝ гневно се впиваха в моите.

— Ти никога не се нуждаеш от никого, Джонас, само от себе си. Иначе не би оставил жена си сама. Ако имаше дори капка чувство, та било то и съжаление, щеше да отидеш при нея или щеше да я доведеш тук.

— Остави жена ми на мира!

Тя се изви да се отскубне и роклята ѝ се раздра отпред до кръста. Приковах очи в нея. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха и почувствувах как пламъкът лумва в мен.

— Рина! — впих уста в нейната. — Рина, моля те!

Устата ѝ помръдна, докато се опитваше да се отскубне, после изведнъж тя се притисна по-близо, обвивайки ръце около врата ми. Бяхме в това положение, когато вратата зад гърба ми се отвори.

— Вън от тук! — казах дрезгаво аз, без да се обръщам.

— Този път не, Джонас!

Блъснах Рина към спалнята и се обърнах бавно. Съзрях тъст си и някакъв друг мъж. Зад тях, на прага, бе застанала Моника. Погледнах я. Коремът ѝ се забелязваше отдалеч.

Когато Еймос Уинтроп заговори, ликуването кълтеше в гласа му:

— По-рано не ти се даваха десет хиляди, за да я отпратя. — Той се закиска тихо. — Колко мислиш, че ще ти струва да се отървеш от нея сега?

Вперих поглед в Моника и се изругах наум. Нищо чудно, че Еймос Уинтроп ми се надсмиваше. Познавах Моника по-малко от месец, преди да се оженим. Дори за неопитния ми поглед беше ясно, че сега е най-малко в пети месец. Това означаваше, че е била във втория месец, когато се омъжи за мен.

Пак се наругах. Няма по-голям глупак от младия глупак, обичаше да казва баща ми. И, както обикновено, беше прав.

Не моят хляб се печеше във фурната ѝ.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ИСТОРИЯТА НА РИНА МАРЛОУ

1.

Рина затвори внимателно списанието, прегъвайки ъгълчето на страницата, която бе чела, и го остави да падне на белия чаршаф, който я завиваше.

— Искаш ли нещо, мила? — долетя гласът на Айлин от дълбокото кресло до леглото.

Рина се обърна и я погледна. Лицето на Айлин бе отслабнало от напрежение.

— Не — каза Рина. — Колко е часът?

Айлин погледна часовника.

— Три.

— О — каза Рина, — в колко каза лекарят, че ще дойде?

— В четири — отговори Айлин. — Все пак искаш ли нещо?

— Не, благодаря ти. Добре съм — отговори Рина. Взе отново списанието, запрелиства го, но скоро го захвърли. — Дяволски ми се ще да ме пуснат оттук!

Айлин бе станала от креслото. Загледа Рина, застанала отстрани на леглото.

— Не се вълнувай — бързо каза тя. — Скоро ще излезеш. Тогава ще мечтаеш да си тук. Чух, че в студиото само чакат да излезеш, за да почнеш работа по „Мадам Помпадур“.

Рина въздъхна.

— Стига с този изтъркан номер. Щом закъсат за филм, веднага измъкват от рафта този сценарий и му отупват праха. Разгласяват навред и щом си направят нужната реклама, пак го прибират на рафта.

— Този път не — каза разпалено Айлин. — Вчера говорих с Бърни Норман в Ню Йорк. Каза, че го е поверил на нов автор, който правел чудеса. Сценарият ставал великолепен и дори придобивал ново, социално значение.

Рина се усмихна.

— Социално значение? Кой го пише — Юджин О'Нийл?

— Ти си знаела от самото начало? — погледна я Айлин.

Рина поклати глава.

— Не, предположих наслуки. Наистина ли Бърни е успял да наеме О'Нийл?

Айлин кимна.

Въпреки всичко Рина бе впечатлена. Може би този път Бърни наистина се беше захванал. Почувствува как възбудата я облива. О'Нийл беше писател, не обикновен холивудски драматург. Той можеше да направи нещо от сценария. После възбудата се изпари и тя се почувствува още по-уморена. Социално значение. Сега на всичко лепваха този етикет. Особено откакто Рузвелт стана президент.

— Колко е часът?

— Три и десет — отговори Айлин.

Рина се облегна на възглавницата.

— Защо не отидеш да изпиеш чаша кафе?

Айлин се усмихна.

— Няма нужда.

— Цял ден си тук.

— Искам да бъда тук — отговори й Айлин.

— Върви! — Рина затвори очи. — Ще подремна, докато дойде лекарят.

Айлин остана за миг, заслушана в мекото, равномерно дишане. Внимателно оправи завивката и се вгледа в лицето на Рина. Големите очи бяха затворени, бузите отслабнали и опънати на скулите. Под калифорнийския тен прозираше бледата кожа. Тя присегна, отмести светлорусата коса от челото, целуна бързо уморената уста и излезе от стаята.

Сестрата, която седеше в преддверието, вдигна поглед.

— Ще слеза долу за чаша кафе — каза Айлин. — Тя спи.

Сестрата се усмихна с професионална увереност.

— Не се тревожете, мис Гейлърд — каза тя. — Сънят е най-доброто нещо за нея.

Айлин кимна и излезе в коридора. Чувствуваше сърцето в гърдите си свито, както обикновено през последните няколко седмици, очите й се насълзиха. Излезе от асансьора и се запъти към бюфета.

Потънала в мислите си, тя чу лекаря, едва когато ръката й беше на дръжката.

— Мис Гейлърд?

Не можеше да говори. Успя само да кимне.

— Може ли да се присъединя към вас?

— Разбира се — усмихна се и ѝ отвори вратата. Избраха ъглова маса. Лекарят направи знак с ръка и две чаши с кафе се появиха пред тях.

— Какво ще кажете за една кифла? — запита той. — Приличате на човек, който има нужда от храна. — Засмя се с професионална усмивка. — Няма смисъл точно сега да се сдобиваме с още един пациент.

— Не, благодаря — отказа тя. — Кафето ми стига.

Лекарят отпи и остави чашата.

— Хубаво кафе.

Тя кимна.

— Рина спи. — Каза първото, което ѝ дойде на ума.

— Това е добре — кимна лекарят, загледан в нея. Тъмните му очи блестяха зад очилата. — Мис Марлоу има ли някакви роднини тук?

— Не — бързо отговори Айлин. После схвана намека. Впери очи в него. — Искате да кажете... — гласът ѝ заглъхна.

— Не искам да кажа нищо — прекъсна я лекарят. — Просто в подобни случаи искаме да знаем имената на близките, ако евентуално стане нещо.

— Не зная Рина да има някакви роднини.

Лекарят я изгледа любопитно.

— А съпругът ѝ?

— Кой? — гласът на Айлин бе озадачен.

— Не е ли омъжена за Невада Смит? — попита лекарят.

— Беше — отвърна Айлин. — Но се разведоха преди три години. След това се омъжи за Клод Дънбар, режисьора.

— С когото също се разведе?

— Не — сковано отвърна Айлин. Устните ѝ се свиха. — Той се самоуби година след брака им.

— О! — каза лекарят. — Прощавайте. Последните няколко години нямам достатъчно свободно време, за да следя светския живот.

— Ако трябва да се направи нещо специално, мисля, че аз съм тази, която ще го стори — каза тя. — Аз съм най-близката ѝ приятелка и тя ме е упълномощила.

Лекарят я изглежда мълчаливо. Можеше да прочете какво се крие в ума му, зад проблясващите очила. Гордо вдигна глава. Какво значение имаха мислите му? Какво значение имаха сега мислите на когото и да е?

— Получихте ли резултатите от кръвната проба?

Лекарят кимна. Тя се опита да прикрие вълнението в гласа си.

— Левкемия ли е?

— Не — каза той и видя как надежда бликна в погледа ѝ. Заговори бързо, за да ѝ спести мъката от разочарованието. — Излезе, както предполагаме, енцефалитис. — Забеляза учуденото ѝ изражение. — Понякога му казват „сънна болест“.

Надеждата в очите на Айлин отказваше да угасне.

— Значи тя има някакъв шанс?

— Много малък — призна лекарят, загледан угрижено в нея. — И ако оживее, никой не може да каже какви ще са последствията.

— Какво имате предвид? — дрезгаво запита Айлин.

— Енцефалитът е вирус, който се загнездва в мозъка — обясни бавно той. — През следващите четири-пет дни, докато вирусът се развие, тя ще бъде изложена на извънредно силна треска. По време на треската вирусът ще атакува мозъка. Едва след като треската премине, ще бъдем в състояние да определим до каква степен е засегната.

— Искате да кажете, че ще си загуби разсъдъка? — очите на Айлин се разшириха от ужас.

— Не може да се определи — продължи лекарят. — Увреждането може да засегне много места, например разсъдъка; може да се парализира, или поне частично, може да си знае името, а може, и да го забрави. Остатъчните поражения са като след удар. Зависи коя част от мозъка ще пострада.

Обзе я болезнен страх. Дъхът ѝ секна, а лицето ѝ пребледня.

— Дишайте дълбоко и пийнете малко вода! — посъветва лекарят.

Тя изпълни напътствията и лицето ѝ възвърна цвета си.

— Нищо ли не можем да направим? Съвсем нищо ли?

— Правим всичко по силите ни. Знаем много малко за тази болест: не е ясно как се разпространява. В най-често срещаната форма, в тропическите страни, се предполага, че се пренася от насекоми, които я предават при ухапване. Но в Съединените щати, пък и другаде, тя просто се появява без никаква видима причина.

— Преди три месеца се върнахме от Африка — вметна Айлин.
— Снимахме филм.

— Зная — продължи лекарят. — Мис Марлоу ми каза. Това именно ме насочи в началото.

— Но никой друг не е болен — възрази Айлин. — А всички прекарахме там три месеца, живеехме при еднакви условия, на едно място.

Лекарят сви рамене.

— Както ви казах, всъщност не сме съвсем наясно коя е причината.

Айлин го загледа. Странни нотки се появиха в гласа ѝ.

— Защо не аз? — запита потресено тя. — Рина има за какво да живее.

Лекарят присегна през масата и я потупа по ръката. След този топъл жест тя не изпитваше вече неприязън към него, каквато обикновено изпитваше към мъжете.

— Колко ли пъти в живота си съм чувал този въпрос? Но и сега, както в самото начало, не зная отговора.

Тя го погледна с благодарност.

— Мислите ли, че трябва да ѝ кажем?

Тъмните му очи станаха по-големи зад очилата.

— Какъв е смисълът? — запита той. — Нека ѝ оставим мечтите.

Рина долови смътни гласове пред вратата. Беше уморена: изтощена и уморена и всичко бе една мека, безсилна отпуснатост. Смътно се зачуди дали сънят ще се върне пак. Неуловимите му очертания се прокрадваха в ума. Добре. Ето че идваше отново.

Спокойно, чувствавайки се удобно вече, тя се остави да потъне в него. Усмихна се несъзнателно и зарови лице във възглавницата. Сега бе обкръжена от своя сън. Сънят за смъртта, който сънуваше още от дете.

2.

Беше хладно в градината, под сенките на огромните ябълкови дървета. Рина седеше на тревата и подреждаше куклите около малката дървена дъсчица, която и служеше за маса.

— Чакай, Сузи — говореше тя на малката тъмнокоса кукла, — не трябва да гълташ така кашичката.

Черните очи на куклата я гледаха, без да премигват.

— О, Сузи! — затюхка се тя загрижено. — Разля я по роклята си! Ето че пак трябва да те преобличам.

Грабна куклата и бързо я съблече. Изпра дрехите в някакво въображаемо корито, после ги изглади. Сега внимавай да не се изцапаш! — скара ѝ се тя престорено.

Обърна се към другата кукла.

— Хареса ли ти закуската, Мери? — усмихна се тя. — Изяж я всичката и ще станеш голяма и силна.

От време на време хвърляше поглед към масивната къща. Радваше се, когато я оставяха на мира. Това обаче не ставаше често. Обикновено някой от прислужниците ѝ викаше да се прибира. После майка ѝ я нахокваше и ѝ казваше, че не бива да играе в градината, а да стои край кухненската врата, в далечния край на къщата. А на нея там не ѝ харесваше. Беше топло и нямаше трева, само пръст. Пък беше и близо до конюшнията и миришеше. Не разбираше защо майка ѝ винаги вдига толкова много шум. Мистър и мисис Марлоу никога не ѝ правеха забележка, когато я завареха там. Дори веднъж мистър Марлоу я вдигна над главата си и я гъделичка с мустаците си, докато едва не се задуши от смях.

Но щом се прибра вътре, майка ѝ я наплеска и я накара да се качи в стаята им и да остане там целия следобед. Това беше най-тежкото от всички наказания. Обичаше да е в кухнята, докато майка ѝ готвеше вечерята. Миришеше така хубаво. Всички казваха, че майка ѝ била най-добрата готвачка, която семейство Марлоу са имали.

Чу стъпки и се обърна. Роналд Марлоу се просна на земята до нея. Тя пак се загледа надолу и привърши с нахранването на Сузи,

после каза с делови тон:

— Ти искаш ли да хапнеш, Лади?

Той изсумтя презрително от висотата на своите осем години:

— Не виждам нищо за ядене.

Обърна се към него.

— Не гледаш — каза тя и му тикна една от паничките на куклите в ръцете.

— Изяж го! Много е вкусно.

Той неохотно се престори, че яде. След миг му омръзна и стана.

— Гладен съм — каза той. — Ще отида да хапна истински.

— Няма да можеш — каза тя.

— Защо?

— Защото мама е още болна и никой не е готвил.

— Ще намеря нещо — каза уверено той.

Тя го наблюдаваше, докато се отдалечи и пак се обърна към куклите си. Здравчаваше се, когато Моли, камериерката, излезе да я търси. Лицето на момичето бе зачервено от плач.

— Ела, миличко — каза тя и грабна Рина на ръце. — Майка ти иска да те види още веднъж.

Кочияшът Питърс беше там, както и Мери, прислужницата, и Ани, помощничката в кухнята. Стояха около леглото на майка ѝ и ѝ сториха път, когато влезе. Имаше и някакъв мъж в черен костюм, който държеше кръст в ръката си.

Тя застана смълчана край леглото, загледана сериозно в майка си. Майка ѝ изглеждаше прекрасно, лицето ѝ беше бледо, а златистобялата коса бе гладко сресана назад. Рина пристъпи по-близо.

Устните на майка ѝ помръднаха, ала Рина не я чу какво казва. Мъжът с черните дрехи я вдигна.

— Целуни майка си, дете — каза той.

Рина послушно целуна майка си по бузата. Усети с устните си колко е хладна. Майка ѝ пак се усмихна и затвори очи, после изведнъж ги разтвори и загледа неவிждащо нагоре. Мъжът бързо премести Рина на другата си ръка. Присегна надолу и затвори очите на майка ѝ.

Моли протегна ръце и мъжът ѝ подаде Рина. Рина хвърли поглед назад към майка си. Сега тя спеше. Изглеждаше прекрасна, каквато беше в ранните сутрини, когато Рина се събуждаше и отправяше поглед към нея от ръба на леглото.

Рина огледа другите в стаята. Момичетата плачеха и даже Питърс, кочияшът, имаше сълзи в очите. Тя погледна лицето на Моли.

— Защо плачете? — сериозно попита тя. — Мама умряла ли е?

Момичето се разрида и притисна Рина плътно към себе си.

— Ш-шт, дете — прошепна тя. — Плачем, защото я обичаме.

Тръгна да излиза, прегърнала Рина. Вратата се затвори след тях и Рина вдигна поглед към лицето ѝ.

— Мама ще стане ли навреме утре да приготви закуската?

Моли я погледна с внезапно проникновение. После падна на колене в коридора. Близко до площадката на задното стълбище. Залюля се напред-назад с детето в ръце.

— О, клетото ми, клетото малко сираче! — зариди тя.

Рина я загледа и след миг, заразена от сълзите, се разплака и тя. Макар че не знаеше защо.

Питърс влезе в кухнята, докато прислугата вечеряше. Рина вдигна поглед към него и му се усмихна.

— Вижте, мистър Питърс — засмя се весело тя. — Изядох три десерта!

Моли я погледна.

— Ш-шт, дете — бързо рече тя и очите ѝ пак се насълзиха. — Изяж си сладоледа.

Рина я погледна замислено и вдигна лъжицата към устата си. Не можеше да разбере защо момичетата заплакваха всеки път, щом я погледнеха. Домашният ванилов сладолед беше студен и сладък. Тя грабна още веднъж.

— Току-що говорих с господаря — заговори Питърс. — Той казва, че можем да я занесем в моята стая над конюшната. А отец Нолан каза, че можем да я погребем в Сейнт Томас.

— Но как така? — проплака Моли. — Дори не знаем дали е била католичка. За трите години, откак е тук, никога не е присъществувала на литургия.

— Какво значение има? — ядосано попита Питърс. — Нали се изповяда пред отец Нолан? Нали получи последно причастие от него и взе светата благословия? За отец Нолан тя е католичка.

Камериерката Мери, най-възрастната от трите момичета, кимна:

— Може би е извършила нещо, поради което се боеше да ходи на литургия, но важното е, че в края на пътя се върна в църквата.

Питърс кимна удовлетворено.

— Значи е решено — каза той и тръгна към вратата. На прага се спря и пак ги изгледа. — Моли, вземи детето да спи при теб нощес. Аз ще сляза до бара и ще извикам момчетата да ми помогнат да я пренесем. Отец Нолан каза, че ще изпрати мистър Колинс да я приготви. Заяви, че църквата ще поеме разноските.

— О, добрият отец — възкликна Мери.

— Благословен да бъде! — каза Ани и се прекръсти.

— Може ли да получа още малко сладолед? — попита Рина.

На вратата се почука и Моли веднага отвори.

— О, вие ли сте, мадам — възкликна сподавено тя.

— Дойдох да видя как е детето — каза Джералдин Марлоу.

Момичето отстъпи крачка назад.

— Ще влезете ли, мадам?

Мисис Марлоу погледна към леглото. Рина бе заспала дълбоко, заобиколена от куклите Сузи и Мери. Златистобялата ѝ косица падаше на нежни букли около главата ѝ.

— Как е?

— Добре е, мадам — сведе глава момичето. — Клетото! Беше толкова изтощено от възбудата, че веднага заспа. Добре, че нищо не разбира. Много е мъничка.

Джералдин Марлоу пак погледна детето. За миг си помисли какво ли би станало, ако си отидеше тя и Лади останеше без майка. Различно беше все пак, защото Лади би останал поне с баща.

Спомни си деня, когато бе наела майката на Рина. Препоръките ѝ бяха добри, макар че няколко години не беше работила.

— Имам дете, мадам — бе изрекла тя на странния си прецизен английски. — Малко момиченце, на две години.

— А съпругът ви, мисис Остерлааг?

— Потъна с кораба си. Той и детето никога не са се виждали. — Гледаше надолу към пода. — Ние се сдобихме късно с детето, мадам. Ние, финландците, не се женим млади: чакаме, докато можем да си го позволим. Досега преживявах от спестяванията си. Но трябва да се върна пак на работа.

Мисис Марлоу се бе поколебала. Двегодишното дете можеше да им създаде много грижи.

— Рина няма да ви пречи, мадам. Тя е добра и е много тиха. Може да спи в стаята ми и съм готова да ми удържате от заплатата за храната ѝ.

Мисис Марлоу винаги бе мечтала да си имат момиченце, но след раждането на Лади лекарят ѝ бе съобщил, че не ще може да има повече деца. Щеше да бъде добре за Лади да си има другарче в игрите. Беше станал прекалено разглезен. Внезапно тя се усмихна.

— Няма да ви удържам от заплатата, мисис Остерлааг. Колко ли, в крайна сметка, ще изяде едно дете?

И бяха изминали близо три години. Майката на Рина бе излязла права. Рина изобщо не ги беше затруднявала.

— Какво ще стане с детето, мадам? — прошепна Моли.

Мисис Марлоу се обърна към прислужницата.

— Не зная — каза тя, замисляйки се за пръв път. — Утре мистър Марлоу ще разпита из града за роднините ѝ.

Прислужницата поклати глава.

— Едва ли ще намери, мадам — изрече убедено тя. — Често съм чувала майката да казва, че няма никакъв род. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, бедното, клето дете! Сега ще трябва да постъпи в сиропиталището.

Мисис Марлоу почувствува как някаква буца засяда на гърлото ѝ. Погледна Рина, заспала спокойно в леглото. Усети как сълзите напират в очите ѝ.

— Престанете да плачете, Моли! — каза рязко тя. — Сигурна съм, че не ще се наложи да я изпращаме в сиропиталище. Мистър Марлоу ще открие роднините.

— Ами ако няма такива?

— Все ще измислим нещо — каза тя. Прекоси стаята и пристъпи бързо в тесния коридор. Долови зад гърба си някакъв шум. Обърна се.

— Полека, момчета — чу гласа на Питърс. После той се показва, пристъпвайки назад към хола. Тя се залепи за стената, за да могат да минат.

— Ще извинявате, мадам — каза той със зачервено от напрежение лице. — Лоша, лоша работа.

Отминаха със завития си товар, насищайки тихия, топъл въздух с лекия, но непогрешим дъх на бира. Тя си мислеше дали е постъпила правилно, убеждавайки съпруга си да им позволи да използват апартамента над конюшните. Ирландското бдение лесно се обръщаше в оргия.

Долови тежките им стъпки по стълбището, докато отнасяха Берта Остерлааг, родена в малко рибарско селце във Финландия, към последното ѝ опяване в една чужда църква и към гроба ѝ в една чужда страна.

3.

Харисън Марлоу съгледа главата на жена си, приведена над бродерията. Тихо прекоси стаята, наведе се над гърба на стола и бързо я целуна по бузата. В гласа ѝ, както обикновено, имаше приятно сепване:

— О, Хари! Ами ако ни види прислугата?

— Няма опасност — засмя се той. — Всички са заети със забавата. Видях как се е наконтвила Мери.

В гласа на съпругата му имаше укор:

— Знаеш, че не е забава.

Той заобиколи и застана пред нея, продължавайки да се усмихва:

— Не му казват така, но ирландците правят забава от всичко. — Той отиде към шкафа. — Малко шери преди вечеря?

— Струва ми се, че бих пийнала едно мартини тази вечер, ако нямаш нищо против, мили — изрече колебливо Джералдин.

Той се обърна леко изненадан. Когато бяха в Европа на сватбено пътешествие, един барман в Париж ги бе запознал с новата напитка и оттогава тя им служеше като сигнал помежду им.

— Разбира се, мила — отвърна той. Дръпна шнура и Мери се появи на вратата.

— Малко натрошен лед, Мери.

Момичето направи реверанс и изчезна. Той се обърна към шкафа и извади бутилка джин, френския вермут и мъничка бутилка горчив портокалов сок. С помощта на чаша за измерване внимателно отля три чаши джин в шейкъра за коктейли и една чаша вермут. После тържествено прибави четири капки горчив сок. Междувременно ледът вече се намираще на шкафа до него и той старателно напълни шейкъра догоре с лед. Внимателно постави капака и усърдно задруса съда.

Най-после напитката бе изстудена. Той разви капака и съсредоточено разпредели съдържанието в чашите. Изпразнил шейкъра, той пусна по една зелена маслина в чашите, отстъпи крачка назад и го изгледа с одобрение. Всяка бе пълна до ръба — още капка и би преляла, капка по-малко и нямаше да са пълни.

Джералдин Марлоу поднесе своята чаша до устните. Смръщи носа си одобрително.

— Чудесно е.

— Благодаря — каза той и вдигна чашата си. — За твоё здраве, мила.

Остави чашата и погледна жена си озадачено. Може би имаше истина в това, което беше чувал, че жените разцъфтяват, когато позастарееят и желанието им нарасне. Пресметна бързо. Той беше на тридесет и четири: следователно Джералдин беше на тридесет и една. Бяха женени от седем години и с изключение на медения им месец, сексуалният им живот бе придобил една регулярност. А сега — два пъти за по-малко от седмица. Може би наистина имаше нещо вярно.

Все едно, това го радваше. Той обичаше жена си. Това бе единствената причина да ходи в онази къща на „Саут Стрийт“. За да й спести унижението да го търпи повече, отколкото искаше. Пак вдигна чашата.

— Откри ли днес нещо ново за семейството на Берта? — запита тя.

Харисън Марлоу поклати глава.

— Няма никъде никакво семейство. Може би в Европа има роднини, но ние дори не знаем града, от който е дошла.

Джералдин загледа чашата си. Бледозлатистият цвят на напитката сякаш блестеше.

— Ужасно! — тихо промълви тя. — Какво ще стане сега с детето?

Харисън сви рамене.

— Не зная. Изглежда ще трябва да уведомя властите, вероятно ще я настанят в местното сиропиталище.

— Не можем да го допуснем! — Думите се изтръгнаха неволно от устните на Джералдин.

Харисън я погледна изненадан.

— Защо не? — запита той. — Не виждам какво друго можем да направим.

— Защо да не я задържим?

— Просто не може — каза той. — Има редица формалности. Сирачетата не са като движимо имущество. Не може човек да ги задържи просто защото се е случило да осиротят в къщата му.

— Можеш да говориш с властите — настояваше Джералдин. — Убедена съм, че те биха предпочели да я оставят при нас, отколкото да се превърне в обществено бреме.

— Не зная — каза Харисън. — Може да поискат да я осиновим, за да бъдат сигурни, че не би станала бреме.

— Хари, каква чудесна идея! — усмихна се Джералдин, стана от стола и тръгна към съпруга си. — Ах, как не съм се сетила за това!

— За какво да се сетиш?

— Да осиновим Рина — каза Джералдин. — Толкова се гордея с теб. Имаш прекрасен ум. Мислиш за всичко.

Той я загледа безмълвно.

Тя обви ръце около шията му.

— Винаги ти се е искало да си имаме момиченце, нали? А и Лади ще бъде толкова щастлив да си има сестричка.

Той усети нежния допир на тялото ѝ и ответната топла вълна, която бликна. Тя го целуна бързо по устните и все така бързо изви лице срамежливо, почувствувала незабавния ответ.

— Толкова съм развълнувана! — прошепна многозначително тя, заровила лице в рамото му. — Мислиш ли, че бихме могли да пийнем по още едно martini?

Данди Джим Калахан се изправи в средата на кабинета си и ги загледа. Замислено си затърка брадичката.

— Не зная — бавно изрече той. — Трудно е това, което искате.

— Но, господин кмете — веднага реагира Джералдин Марлоу, — вие бихте могли да го направите.

Кметът поклати глава.

— Не е толкова лесно, колкото ви се струва, скъпа госпожо. Забравяте, че и църквата има да си каже думата. В крайна сметка майката е била католичка, а вие не можете да вземете едно католическо и просто да го направите протестантче, поне в Бостън. Никой няма да се съгласи.

Джералдин се извърна с изписано на лицето разочарование. Едва тогава видя съпруга си за пръв път в друга светлина, а не просто симпатичен възпитаник на Харвард, за когото се беше омъжила.

Той пристъпи напред и в гласа му се появи твърдост, която никога дотогава не бе забелязала.

— Църквата би била още по-недоволна, ако докажа, че майката никога не е била католичка. Би се получило твърде неловко, нали?

— Имате ли доказателства? — обърна се към него кметът.

— Имам — каза Марлоу. Извади лист хартия от джоба си. — Паспортът на майката и свидетелството за раждане на детето. И в двете ясно е посочено, че майката е била протестантка.

Данди Джим взе документите и ги огледа.

— Щом сте ги имали, защо не ги спряхте?

— Как можех? — запита Марлоу. — Получих ги едва днес. Снощи слугите и отец Нолан уредиха всичко. Пък и какво значение имаше за клетата жена? Тя ще получи християнско погребение.

Данди Джим кимна и му върна документите.

— Конфузно положение за отец Нолан — каза той. — Млад пастрок и прави такава грешка в първата си църква. Това никак няма да се понрави на епископа.

— Епископът няма защо да узнава — каза Марлоу.

Данди Джим го изглежда замислено, без да проговори.

Марлоу го притисна:

— Догодина ще има избори — кимна Данди Джим.

— Вярно — каза Марлоу. — Винаги ще има избори и избирателни кампании. Един кандидат се нуждае от дарения почти толкова, колкото и от гласове.

— Казвал ли съм ви, че се познавах с баща ви? — усмихна се Данди Джим.

Марлоу отвърна на усмивката му:

— Не, не сте. Но баща ми често го е споменавал. Много пъти ми е разказвал как ви е изхвърлил от кабинета си.

Данди Джим кимна.

— Вярно. Вашият баща имаше буен темперамент. Човек би го сметнал за ирландец. Искях само да направя едно малко дарение. Беше преди двадесетина години. Тогава се бях кандидатира за градски съветник. Знаете ли какво ми каза?

Марлоу поклати глава.

— Каза, че дори да бъда избран за пазител на кучетата, щял да си вземе семейството и да се премести. — Данди Джим се усмихна. —

Няма да му хареса, когато научи, че сте направили дарение за моя избирателен фонд.

Марлоу беше непреклонен.

— Баща ми е и аз много го уважавам — каза той. — Но какво правя в политиката и с парите си е моя грижа, не негова.

— Имате ли други деца? — попита Данди Джим.

— Едно момче — бързо отговори Джералдин. — Лади е на осем години.

Данди Джим се усмихна.

— Не зная — каза той. — Един ден жените ще имат право на глас и ако това малко момиченце бъде отгледано горе в сиропиталището на хълма, това е един глас, който никога няма да получа.

— Аз ви обещавам, господин кмете — бързо вметна Джералдин, — че ако този ден дойде някога, жените от моето домакинство винаги ще гласуват за вас!

Усмивката на Данди Джим стана по-широка. Той се поклони вежливо.

— Слабост на политиците е винаги да правят сделки.

На другия ден Тимоти Кели, секретарят на кмета, се яви в канцеларията на Марлоу и получи чек за петстотин долара. Той подхвърли на Марлоу да се срещне с известен съдия в общинския съд.

Там именно се извърши осиновяването. Бързо, тихо и законно. Когато Марлоу излезе от кабинета на съдията, той остави при него кръщелно свидетелство на някакво бяло дете от женски пол, носещо името Катрина Остерлааг.

В джоба му имаше кръщелно свидетелство на името на неговата дъщеря Рина Марлоу.

4.

Под огромния чадър, забит в пясъка, оставила малкото си чадърче настрана, Джералдин Марлоу седеше в брезентов шезлонг. Бавно разлюля ветрилото.

— Не си спомням да сме имали такова горещо лято — каза тя, едва дишайки. — Сигурно е над трийсет и три градуса на сянка.

Съпругът ѝ измънка нещо от съседния шезлонг, заровил глава в бостънския вестник, получаван тук с един ден закъснение.

— Какво каза, Хари?

Той сгъна вестника и погледна жена си.

— Този Уилсън е страшен глупак!

Джералдин продължаваше да гледа към океана.

— Кое те кара да мислиш така, мили?

Той потупа вестника разпалено:

— Тази работа с Обществото на народите. Казва, че щял да иде в Европа да види как да се запази мира.

Джералдин го погледна.

— Мисля, че това е прекрасна идея — кротко отбеляза тя. — В края на краищата този път имаме късмет. Лади бе много малък, за да иде. Следващият път може да не бъде така.

Той пак измънка нещо.

— Няма да има следващ път. Германия е свършена завинаги. Пък и какво могат да ни сторят? Те са от другата страна на океана. Можем просто да си седим и да ги оставим да се трепят един друг, ако им хрумне да почнат нова война.

Джералдин сви рамене.

— По-добре ела по-навътре под чадъра, мили — каза тя. — Знаеш как изгаряш на слънце.

Харисън Марлоу стана и премести шезлонга под чадъра. Излегна се с въздишка и пак се зарови във вестника.

Внезапно Рина застана пред майка си.

— Вече цял час откак съм обядвала, мамо — каза тя. — Мога ли да вляза във водата сега?

— Може ли — автоматично я поправи Джералдин. Вдигна очи към Рина. Беше израснала това лято. Трудно можеше да се повярва, че е само на тринадесет години.

Беше висока за възрастта си, почти метър и шестдесет, само два сантиметра по-ниска от Лади, който беше три години по-голям. Косата ѝ бе изрусяла почти до бяло от слънцето, а кожата ѝ бе бронзова, толкова тъмна, че бадемовите ѝ очи изглеждаха светли в сравнение. Краката ѝ бяха дълги и грациозни, бедрата започваха леко да се закръглят, а гърдите ѝ напираха под детския бански костюм, отговарящи повече на шестнадесетгодишно момиче.

— Може ли, мамо? — запита Рина.

— Може — кимна Джералдин. — Но внимавай, мила, не плувай много надалеч. Не искам да се преуморяваш.

Но Рина вече бе хукнала. Джералдин Марлоу леко се усмихна. Такава беше Рина, не приличаше на никое от познатите ѝ момичета. Рина не играеше като момиче. Можеше да плува и да надбяга всяко от момчетата, с които играеше Лади, и те знаеха това. Не се преструваше на уплашена от водата и не се криеше от слънцето. Просто не даваше пет пари дали ще има бяла и нежна кожа.

Харисън Марлоу вдигна очи от вестника.

— Утре трябва да прескоча до града. Ликвидираме заема на Стендиш.

— Да, скъпи. — Слабите, пискливи детски гласове долетяха до тях. — Трябва да направим нещо за Рина — продължи замислено тя.

— Рина ли? — запита той. — Какво ѝ е на Рина?

Тя се обърна към него.

— Не си ли забелязал? Нашето малко момиченце порасна.

Той прочисти гърлото си.

— Хм... да. Но все още е дете.

Джералдин Марлоу се усмихна. Вярно беше това, което казваха за бащите. Говорят повече за синовете си, а тайно се възхищаваха от дъщерите.

— През последната година се е превърнала в жена — каза тя.

Лицето му се изчерви и той се загледа във вестника. Странно, не съзнаваше, че сега за пръв път заговорваха открито за това. Погледна към водата, опитвайки се да открие Рина сред крещящата, къпеща се група.

— Не мислиш ли, че трябва да я повикаме? Опасно е за нея да отива толкова надълбоко.

Джералдин се усмихна. Бедният Харисън! Можеше да чете в него като в отворена книга. Не се страхуваше от водата, а от момчетата. Поклати глава:

— Не. Там е съвсем безопасно за нея. Тя плува като риба.

Забърканият му поглед срещна нейния.

— Не мислиш ли, че трябва да поговориш с нея? Може би да ѝ обясниш някои неща. Знаеш, както аз направих с Лади преди две години?

Джералдин се усмихна палаво. Обичаше да вижда мъжа си, иначе толкова самоуверен, да се заплита така.

— Не ставай глупав, Хари — засмя се тя. — Няма какво да ѝ обяснявам вече. Когато това се случи, съвсем естествено бе да ѝ кажа всичко, което трябваше да знае.

— О! — каза той с облекчение.

Тя пак се замисли.

— Струва ми се, че Рина ще бъде от онези щастливи деца, които преминават пубертета без никакви смущения — добави тя. — Няма я присъщата тромавост, кожата ѝ е съвсем чиста без никакви петна или пъпки. Съвсем не като Лади.

Тя се обърна пак към океана.

— Все пак мисля, че трябва да направим нещо за Рина. Поне да ѝ взема няколко сутиена.

Марлоу не проговори. Тя пак се обърна към него.

— Честна дума, мисля, че бюстът ѝ е колкото моят. Надявам се, че няма да стане много едър. Тя ще бъде много красиво момиче.

— Защо да не бъде? — засмя се той.

Тя го улови за ръката, отвърщайки нежно на усмивката му. И двамата знаеха какво е искал да каже. Никой от тях не мислеше за Рина другояче, освен като за собствена дъщеря.

— Ще имаш ли нещо против, ако дойда с теб в града довечера? — тихо запита тя. — Ще бъде хубаво да преспим една нощ в хотел.

Той стисна ръката ѝ.

— Мисля, че идеята е чудесна.

— Моли ще се грижи за децата — продължи тя. — А аз ще имам време да направя някои покупки утре, преди да се върнем.

Той я погледна и се ухили.

— Съгласен съм с теб — каза той с престорено тържествен тон.
— Вилата тук е малко пренаселена. Ще телефонирам в хотела, за да съм сигурен, че още щом пристигнем, ще ни чака шейкър, пълен с мартини.

Тя го перна по ръката.

— Развратник! — възкликна Джералдин и се засмя.

Рина плуваше с овладян, решителен замах, с поглед, прикован в сала за гмуркане, далеч зад крайбрежното вълнение. Лади сигурно беше там с приятеля си Томи Рандъл. Тя се измъкна от водата почти до краката им. Момчетата лежаха изтегнати по гръб, с лице към слънцето, и седнаха, когато Рина се закатери по стълбата.

На лицето на Лади се изписа досада при нейното нахълтване в светилището им.

— Защо не стоиш при момичетата?

— Имам точно толкова право да бъда тук, колкото и вие — възрази тя, след като си пое дъх и оправи презрамките на явно тесния си бански костюм.

— О, остави я — каза Томи, поглеждайки нагоре. — Нека остане.

Рина му хвърли бърз, кос поглед и забеляза прикованите му в частично разкритата ѝ гръд очи. Именно в този момент тя започна да се превръща в жена.

Сега дори и Лади се взираше в нея със странен поглед, какъвто никога преди не бе забелязвала. Инстинктивно отпусна ръцете до тялото. Ако това бе всичко, което се искаше, за да я приемат в компанията си, нека зяпат. Седна насреща им, все още чувствайки техните погледи върху себе си.

Странна, тъпа болка набъбна в гърдите ѝ и тя погледна надолу. Зърната явно се очертаваха върху черното жарсе на банския костюм. Тя пак вдигна поглед към момчетата. Сега вече те я наблюдаваха съвсем открито.

— Какво гледате?

Двете момчета се погледнаха засрамено и незабавно отместиха очи встрани — Томи към водата, а Лади надолу към сала.

Тя се обърна към Лади.

— Е?

Руменината запълзя по лицето на Лади.

— Видях ви. И двамата ме зяпахте в гърдите! — изрече обвинително тя.

Момчетата пак размениха бързи погледи. Лади стана на крака.

— Хайде, Томи — каза той. — Тук става много претъпкано!

Гмурна се от сала и след малко приятелят му го последва.

Рина ги видя как заплуваха към брега, след което се изпъна на сала и се вторачи в яркото небе. Странни същества са момчетата, помисли си тя.

Тесният бански костюм се врязваше в гърдите ѝ. Тя размърда рамене и гърдите ѝ изскочиха, освободени от обременяващия костюм. Тя погледна надолу.

Бяха много бели и се открояваха на тъмния фон на ръцете и шията, а зърната бяха розови и много по-едри отпреди. Докосна ги плахо с върха на пръстите си. Бяха твърди като камъчета и в тях имаше някаква пареща, сладка болка.

Топлината на слънцето ги изпълва с приятна, нежна болка. Рина бавно започна да ги масажира, за да разкара болката, и постепенно топлотата се разнесе от гърдите към цялото тяло. Изпитваше някакво непознато досега, смътно задоволство.

5.

Рина застана пред огледалото и занাগлася презрамките на сутиена. Пое си дълбоко въздух. Обърна се към майка си, седнала на леглото зад нея.

— Ето, мамо — каза гордо тя. — Как е?

Джералдин погледна дъщеря си неуверено.

— Може би е по-добре да преместиш на последното копче — каза тя колебливо и деликатно.

— Опитах, мамо — отговори Рина. — Но не мога да го нося така. Направо се връзва в мен.

Джералдин кимна. Следващия път ще купи по-голям номер, но кой би предположил, че трийсет и четири ще бъде тесен за такъв дребен скелет?

Рина се обърна пак и се огледа със задоволство. Ето че започваше да изглежда така, както се чувствуваше. Забеляза, че майка ѝ я гледа в огледалото.

— Мислиш ли, че бих могла да си взема и нов бански костюм, мамо? — запита тя. — Тези, които имам, са ми съвсем малки.

— Мислих и за това — отговори майка ѝ. — А също и няколко нови рокли. Може би татко ще ни откара след закуска до Хианис Порт.

Рина засия, усмихна се доволна и изтича до майка си. Обви ръце около нея.

— О, благодаря ти, мамо! — извика щастливо тя.

Джелардин притегли главата на Рина към гърдите си. Целуна темето на русокосата главица и обърна загорялото от слънцето лице на детето към себе си. Погледна Рина в очите и пръстите ѝ заиграха по бузите на дъщеря ѝ.

— Какво става с моето малко момиченце? — запита натъжено тя.

Рина улови ръката на майка си и целуна отворената длан.

— Нищо, мамо — каза тя с увереността и сигурността, които бяха неделима част от нея. — Нищо, освен това, което ти ми каза. Пораствам.

Джералдин загледа дъщеря си в лицето. Внезапно очите ѝ се навлажниха.

— Недей да бързаш толкова, бебе — каза тя, притискайки плътно главата на Рина към гърдите си. — Детството е толкова кратко.

Но Рина едва ли я чу. Пък и да беше, едва ли разбра значението. Защото това бяха само думи. А думите, както вълните, които се блъскаха в брега, бяха безполезни срещу огромната сила, която се зараждаше в нея.

Лади се обърна и бързо метна топката към първа база. Бегачът хукна и достигна целта успешно, вдигайки с краката си облаци прах. Когато прахът се разсея, те чуха гласът на съдията: „Аут!“ и играта свърши.

Момчетата се струпяха около него, потупвайки го радостно по гърба.

— Чудесно игра, Лади! Майсторски стреляш! — После изчезнаха и те с Томи закрачиха към брега.

— Какво ще правиш следобед? — запита Томи.

Лади сви рамене.

— Нищо.

Продължаваше да мисли за онова страхотно хвърляне, което бе направил Махони. Не биваше да допусне топката да му избяга така. Трябваше да играе по-добре, ако искаше да влезе в университетския отбор на „Берингтън“ следващата пролет. Реши да отделя по един час всеки следобед, за да усъвършенствува хвърлянето. Разправяха, че именно така Уолтър Джонсън овладял точния си удар.

— В „Бижу“ дават новия филм с Хут Гибсън — каза Томи.

— Гледал съм го в Бостън — Лади погледна приятеля си. — Кога ще дойде Джоан?

— Братовчедката ми ли? — попита Томи.

— Познаваш ли друга с това име? — саркастично отбеляза Лади.

— Може би тази събота или неделя — отговори Роми на първоначалния въпрос.

— Значи можем да я заведем на кино — каза Лади.

— Чудно, няма що! — изсумтя Томи. — За теб е добре, но какво ще правя аз? Не е най-голямото удоволствие да седя до вас и да ви

гледам как се опипвате. Аз кого да взема?

— Не знам — безпомощно отвърна Лади.

Томи повървя малко и изведнъж щракна с пръсти.

— Измислих! — каза въодушевено той.

— Кой?

— Сестра ти, Рина.

— Рина ли? — учуди се Лади. — Та тя е още дете.

Томи се засмя.

— Съвсем не е дете. Бая са й набъбнали. Сега дори изглаждат по-големи, отколкото тогава, на сала, преди две седмици.

— Но тя е едва тринайсетгодишна — каза Лади.

— Братовчедката ми Джоан е само на четиринайсет. Миналата година, когато я опипваше зад къщата, беше на тринайсет.

Лади го погледна. Може би Томи беше прав. Рина бе пораснала. Той сви рамене.

— Добре — съгласи се той накрая. — Ти я покани. Все пак не се знае. Не вярвам мама да я пусне да дойде.

— Ще я пусне, ако ти я помолиш — каза уверено Томи.

— Отивам да си взема душ и да си сложа банския — каза Лади. — Ще се срещнем на плажа.

— Дадено — прие Томи. — До скоро.

Във вилата беше хладно и тихо след горещината и шума на играта. Лади бавно мина през кухнята.

— Моли! — провикна се той.

Отговор не последва и тогава си спомни, че беше четвъртък, свободния ден на Моли. Чу шум на горния етаж и отиде до стълбището.

— Майко?

До него долетя гласът на Рина:

— Заминаха до Хианис Порт, ще вечерят там с някакви хора.

— Аха! — промърмори той. Върна се в кухнята и отвори хладилника. Извади бутилка мляко и парче шоколадова торта и ги постави на масата. Пи направо от бутилката и изяде тортата с пръсти. Едва когато свърши, се сети, че си беше обещал да не се докосва до сладкиши с надеждата, че така кожата му ще се изчисти.

Остана седнал така, някак унесен. Чу да се затръшва вратата на банята и шумът от стъпки, водещи към стаята на Рина. Замисли се

какво ли прави вкъщи по това време следобеда. Обикновено вече бе на плажа, с кикотещата се група на глупавите си приятелки.

Може би Томи беше прав. Тя порастваше. Начинът, по който така нахално бе застанала на сала с полуизскочили гърди, оставяйки ги да се пулят, показваше, че самата тя не се мисли вече за дете. Все пак Томи бе прав в едно. Нейните наистина бяха по-едри от тези на братовчедка му.

Образът на Рина, застанала на сала, изплува в ума му: начинът, по който ги гледаше, докато те се взираха в нея, провисналата ѝ на раменете мокра коса и долната ѝ устна, нацупена и някак натежала.

Почувствува как познатият огън лумва в него. Едва не простена. О, не, вече не. Последния път си обеща, че вече ще спре. Рязко се изправи. Този път няма да го направи. Вдигна празната чиния и я сложи в мивката, след което излезе от кухнята и заизкачва стълбището. Ще вземе един студен душ и после ще офейка на плажа.

Стаята на Рина се намираше точно срещу горната площадка на стълбището и вратата беше полуотворена. Той почти се беше изкачил, когато светлината, идваща от стаята, прикова погледа му. Нещо мръдна в стаята и той застина на стълбището с разтуптяно сърце. Бавно се сниши на колене, така че само очите му се подаваха на равнището на площадката.

Рина току-що бе прекосила стаята и стоеше пред огледалото с гръб към вратата, само по сутиен и гащички. Докато той гледаше, тя присегна отзад и разкопча сутиена, после полуобърната си смъкна гащичките. Държейки ги в ръка, тя прекоси стаята и след миг се върна с банския костюм. Спря пак пред огледалото и започна да го слага. Пъхна крака в долната част, след това опъна горната върху гърдите и намести презрамките.

Почувствува ситна пот да избива по челото му. За пръв път виждаше съвсем голо момиче. Никога не бе предполагал, че могат да бъдат толкова прекрасни и възбуждащи.

Пристъпвайки тихо, той мина покрай стаята ѝ и влезе в своята. Затвори вратата и се отпусна разтреперан на леглото. Дълго седя така, а болката от обзелия го пламък го караше да се превие почти на две.

Бавно заспори със себе си. Не. Не бива. Вече не. Отстъпеше ли сега, винаги ще отстъпва. Най-после започна да се чувства по-добре. Избърса с ръка челото си и се изправи на крака.

Необходим беше малко самоконтрол и решителност. Почувствува се горд от себе си. Да, трябваше да махне всички изкушения. Абсолютно всички. Дори и френските снимки, които беше купил от едно павилионче в Лобстъртаун.

Рязко издърпа чекмеджето на шкафа и ровейки под една разкована летва, измъкна снимките. Остави ги обърнати на тоалетката. Нямаше дори да ги погледне за последен път. Ще ги пусне в клозета, докато си вземе душ.

Бързо се съблече и наметна хавлията. Върна се при тоалетката и се огледа в огледалото. Лицето му беше изпълнено с благородна решителност. Странно, как бързо решителността се изписваше на лицето на човек. Обърна се и излезе от стаята, забравяйки снимките на шкафа.

Изтриваше се пред огледалото, когато долови шума от стъпките ѝ, заглъхващи по коридора към неговата стая. Изведнъж замръзна, като се сети. Снимките бяха на шкафа. Грабна хавлията от вратата на банята зад себе си.

Оказа се късно. Когато влезе в стаята, тя стоеше пред шкафа със снимките в ръка. Погледна го изненадана.

— Лади, откъде имаш тези снимки? — запита тя със странно възбуден глас.

— Дай ми ги! — поиска ги той, като пристъпи напред.

— Няма! — възрази тя и му обърна гръб. — Още не съм ги разгледала.

Изви се гъвкаво от протегнатата му ръка и прекоси стаята към далечния край на леглото.

— Нека свърша — каза спокойно тя. — След това ще ти ги дам.

— Не! — изрева дрезгаво той и се метна върху леглото към нея.

Тя се изви, за да го избегне, но ръката му докопа рамото ѝ. Снимките се разпиляха от ръката ѝ, когато падна на леглото до него. Тя посегна за тях. Ръката му улови презрамката, за да я задържи, но тя увисна скъсана в ръката му. Изведнъж той замръзна, приковал очи в бялата гръд, която изскочи от банския.

— Скъса ми презрамката — промълви тихо тя, гледайки го в лицето, без да прави опит да се закрие.

Той не проговори.

Тя се усмихна бавно, вдигна ръка към гърдта си и бавно разтърка с длан зърното.

— Не съм по-малко хубава от онези момичета на снимките, нали?

Той беше като омагьосан, неспособен да проговори, следейки с очи целенасоченото движение на ръката ѝ.

— Нали? — повторно запита тя. — Можеш да ми кажеш. Няма да спомена на никого. Защо мислиш, че те оставих да ме гледаш, докато се преобличах?

— Знаела си, че те гледам? — попита изненадан той.

— Разбира се, глупчо, — засмя се тя. — Видях те в огледалото. Едва не прихнах да се смея. Мислех, че очите ти ще изскочат.

Той почувствува как напрежението в тялото му расте.

— Не мисля, че е толкова смешно.

— Погледни ме! — заповяда тя. — Обичам да ме гледаш. Искат ми се всички да ме гледат.

— Това не е редно — каза той.

— Защо да не е? — настоя тя. — Какво лошо има в това? Аз обичам да те гледам, защо ти да не можеш?

— Само че никога не си — бързо каза той.

На устните ѝ се появи тайнствена усмивка.

— О, гледала съм те.

— Така ли? Кога?

— Завчера следобед, когато се върна от плажа. Вкъщи нямаше никой и аз те гледах през прозорчето в банята. Видях всичко, което правиш.

— Всичко?! — думата се отскубна от гърлото като уплашен стон.

— Всичко — спокойно го увери тя. — Ти си масажираше оная работа. — Очите ѝ гледаха прямо. — Никога не предполагах, че може да става толкова голям. Винаги съм го мислела за малък и увиснал, какъвто беше, когато ти беше дете.

Нещо го стегна за гърлото и той едва проговори, ставайки от леглото:

— Мисля, че е по-добре да се разкараш оттук.

Тя вдигна поглед към него, продължавайки да се усмихва.

— Искаш ли пак да ме погледаш?

Той не отговори.

Ръката ѝ присегна и свали и другата презрамка. Изплъзна се от банския костюм. Той впи очи в голото тяло, чувствайки как краката му се разтреперват. Видя как погледът ѝ се плъзна надолу по него. Хавлията се беше разтвориля. Пак я погледна.

— Свали си хавлията и аз да те погледам — нареди тя.

Като в унес той остави хавлията да се свлече на пода. Изохка и падна на колене край леглото, като се улови с ръце отдолу.

Тя бързо се претърколи в леглото и го загледа. Лека нотка на триумф прозвуча в гласа ѝ.

— Сега — каза тя — можеш да го направиш.

Ръката му присегна и я улови за гърдата. Тя го остави за миг, после изведнъж се дръпна от него.

— Не! — рязко отсече тя. — Не ме докосвай!

Той я погледна тъпо, а болката го заливаше на вълни.

Очите ѝ го наблюдаваха през натежалите клепащи.

— Направи го! — каза тя полушепнешком. — И аз ще го направя. Само не ме докосвай!

6.

През цялата прожекция Лади ги чуваше как се кикотят и шепнат. Можеше да си представи какво правят в затъмнения салон, въпреки че не виждаше. Въображението му пламтеше от образи.

Сега Томи предлагаше на Рина бонбон. Можеше да го види как небрежно ѝ поднася кесийката, опрял уж случайно гърба на ръката си на гърдите ѝ. Лади се размърда неспокойно на стола, опитвайки се да види в мрака с крайчето на окото, но това беше само пилеене на време. Нищо не се виждаше.

— Може ли да си взема един бонбон? — долетя гласът на Джоан от мрака.

— Какво? — запита той сепнат. — Да, разбира се. — Поднесе ѝ кесийката.

Тя се обърна да си вземе и той усети мекото притискане на гърдта ѝ. Но това само го подсети за Рина. Отпусна се мрачно на стола.

По пътя за дома спряха пред вилата на Томи.

— Какво ще кажете да пийнем по нещо газирано? — запита Джоан. — Имаме една голяма бутилка в хладилника.

Лади поклати глава.

— Не, благодаря — бързо каза той. — Вече е почти осем, а аз обещах на мама да се приберем, преди да се е стъмнило.

Рина нищо не каза.

— Може би ще дойдеш по-късно? — запита Джоан. — След като заведеш Рина?

Рина го погледна. Той се изчерви.

— Не вярвам, — отклони поканата той. — Много съм уморен. Искане ми се да си легна рано.

Джоан го изглежда странно, после мълчаливо се обърна и закрочи към вилата. Томи наруши напрегнатостта.

— Е, добре тогава — каза той. — Ще се видим утре на плажа.

Изминаха в мълчание останалата част от пътя. Беше почти тъмно, когато изкачиха стъпалата на верандата. Той отвори вратата на хола и я остави да мине.

Тя се нареди да влезе вътре, но спря, когато забеляза, че той не я следва.

— Няма ли да влизаш?

Той поклати глава.

— Не веднага. Мисля да остана малко навън.

— И аз ще остана — каза бързо тя и се върна на верандата. Той остави вратата да се затвори. Тресването прокъркна из къщата.

— Вие ли сте, деца? — обади се Джералдин Марлоу.

— Да, мамо — отговори Рина и погледна бързо Лади. — Може ли да останем малко навън, мамо? Толкова е горещо тази вечер.

— Добре. Но само половин час, Рина. Искam те в леглото в осем и половина.

— Добре, мамо.

Лади прекоси верандата и седна на голямата плетена пейка. Рина го последва и седна до него.

— Защо Джоан поиска да се върнеш? — внезапно запита тя. Той не я погледна.

— Не зная.

— Искаше да й направиш онова ли?

— Не, разбира се! — заяви с негодувание той.

— Не ми харесва Джоан — каза тя внезапно. — Тя е лиц... лице...

— Лицемерка. — Той й подсказа думата, изненадан от неочакваната дълбочина на нейното прозрение. — Защо мислиш така?

— Томи искаше да го хвана за оная работа по време на филма, но когато аз не пожелах, той взе ръката на Джоан и тя го направи.

— Не! — Думата се изтръгна неволно от него. Рина беше права. Малката кучка беше лицемерка.

— И тя дори не го погледна поне веднъж — продължи Рина. — Все гледаше екрана и дори ти поиска бонбон.

Той я изгледа озадачен.

— Чудя се дали сега не го правят — продължи замислено тя. Образите на Джоан и Томи заедно пробягнаха през ума му. Той се почувствува възбуден.

— Аз не съм лицемерка, нали? — запита тя. По устните й бавно се разля усмивка. Тя се раздвижи и той усети пръстите й да се плъзгат по бедрото му. Тя го погледна в очите.

— Искаш ли да го направя сега? — прошепна тя.

— Сега? — отвърна той замаяно. Погледна през рамо към къщата.

— Няма да излязат — тихо го увери тя. — Татко си чете вестника, а мама плете. Видях ги през вратата.

— Но... — заекна той. — Но... как?

Тя пак се усмихна и пръстите ѝ издърпаха кърпичката му от малкото джобче.

Джералдин вдигна поглед към часовника на камината. Беше точно осем и половина. Тя чу притварянето на вратата към верандата и Рина влезе в стаята. Очите на дъщеря ѝ бяха сияйни и бистри, а лицето грееше в щастлива усмивка. Тази усмивка беше заразителна и Джералдин ѝ отвърна.

— Приятно ли прекарахте на киното, скъпа?

Рина кимна.

— Чудесно, мамо — каза възбудено тя. — Беше толкова весело. Не знаеш колко е хубаво да идеш на кино без всичките хлапаци, които сноват наоколо ти по време на следобедните прожекции.

Джералдин се засмя.

— До вчера и ти беше една от тези хлапачки.

Изведнъж лицето на Рина стана сериозно.

— Но вече не съм, нали, мамо?

Джералдин кимна леко с глава.

— Не, мила. Вече си пораснала.

Рина радостно се завъртя около себе си.

— Вярно, мамо — каза весело тя. — Вече съм пораснала.

Джералдин се засмя.

— Сега бегом в леглото, малка дамичке. Нужна ти е почивка.

— Добре, мамо. — Рина се наведе над нея и я целуна по бузата.

— Лека нощ. — Прекоси стаята и целуна баща си по бузата. — Лека нощ, татко.

Затича към стаята и те дочуха забързаните стъпки по стълбището. Харисън Марлоу отпусна вестника.

— Изглежда много щастлива.

— Защо да не е? — каза Джералдин. — Първата ѝ среща. Всяко момиче е възбудено след първата си среща.

Той остави вестника.

— Какво ще кажеш да излезем на верандата за малко въздух?

Излязоха навън в нощта.

— Лади? — извика тя.

— Тук съм, мамо.

Тя се обърна и го видя да се надига от плетената пейка.

— Добре ли прекарахте?

— Чудесно — отсече той.

— Рина не ти ли беше бремене?

— Не.

— Не изглеждаш доволен, че си я взел със себе си.

— Всичко беше наред, мамо — каза напрегнато той.

— Понякога, синко — каза баща му, — трябва да правим неща, които не ни се нравят. Едно от тях е да се грижиш за сестричката си. Това е задължение на брата.

— Казах, че всичко е наред, татко — отсече той.

— Лади! — възкликна майка му изненадана.

Лади се загледа надолу.

— Прощавай, татко! — каза той с приглушен глас.

Тя пристъпи и го погледна в лицето.

— Добре ли се чувствуваш, Лади? — запита тя загрижена. — Имаш възбуден и зареян вид и лицето ти е цялото потно. Чакай да го избърша. — Ръката ѝ присегна за носната му кърпичка. — О, Лади, къде ти е кърпичката? Видях я в джоба ти, когато излизаше.

За миг нещо се появи в очите му, нещо, което ѝ напомни за изплашено животно, но то отмина.

— Пред... предполагам, че съм я изгубил — заекна той.

Тя сложи ръка на челото му.

— Сигурен ли си, че не те тресе?

— Мисля, че ще бъде най-добре да си легнеш, синко — каза баща му.

— Да, татко. — Обърна се към майка си и я целуна. — Лека нощ — каза той и бързо влезе в къщата.

— Чудя се какво ли става с него?

Харисън Марлоу изръмжа:

— Зная какво става с него.

— Знаеш ли?

Той кимна.

— Много е разглезен, това е то. Свикнал е всичко да получава и се цупи, като го помолиш за нещо дребно, като това да придружи сестра си. Ядосан е, че не е могъл да седи в двора на Рандъл и да се занася с братовчедката на Томи, Джоан.

— Хари, ставаш ужасен.

— Не, не съм — настоя той. — Слушай какво ти говоря. Познавам момчетата. Нужна му е само малко дисциплина. — Започна да натъпква лулата. — И ти правиш същото с Рина. Угаждаш ѝ за всичко. Скоро и тя ще се разглези.

— Зная какво те безпокои — каза тя. — Просто не можеш да свикнеш с мисълта, че израстват. Искаш да ги запазиш завинаги деца.

— Не. Но трябва да признаеш, че са разглезени.

— Може би, малко — съгласи се тя. Той се усмихна.

— Е, както и да е. Добре, че следващия месец се връщат на училище. „Берингтън“ е добро училище за Лади.

— Да — съгласи се тя. — Радвам се, че и Рина приеха в пансиона на Джейн Винсент. Ще направят от нея една малка дама.

За Лади това бе лято на болки и страдания, на дива, физическа наслада и мъчителни, вцепеняващи съвестта агонии. Не можеше да спи, не можеше да се храни, боеше се да я погледне сутрин, а после, когато я видеше, му бе непоносимо да я загуби от поглед. Мъчителна ревност го обхващаше, щом я видеше да говори или да се усмихва на други момчета. Картини, породени от познанието, изпълваха съзнанието му, той виждаше тези момчета да правят с нея това, което той правеше. Неспокойно, изплашено удовлетворение се прокрадваше в него, когато двамата бяха заедно.

И през цялото време дълбоко в душата се таеше страхът — страхът, че ще бъдат разкрити, страхът, че ще види болката, ужаса и отвращението по лицата на родителите си, когато узнае.

Обаче щом тя го погледнеше, усмихнеше ли му се, докоснеше ли го, всичко изведнъж изчезваше и той бе готов да направи всичко на света, за да я зарадва. Унижаваше се, пълзеше пред нея, плачеше с

болката на самобичуването. После страхът пак се връщаше. Защото не можеше да се избяга от факта. Тя му беше сестра. Никак не бе редно.

С чувство на облекчение посрещна края на това безумно лято. Свършено беше, мислеше си той. Далеч от нея той ще успее да намери пак себе си, да контролира страстите, които бушуваха в кръвта му. И когато се върнеха на плажа следващото лято, щеше да бъде вече друго. Той ще бъде различен, тя ще бъде различна.

„Вече не, ще й каже той. Вече не. Не може така“.

Вярваше в това, когато се завърна в училище в края на лятото.

7.

— Бременна съм — заяви тя. — Ще имам дете.

Лади почувствува как го обзема някаква тъпа болка. Да, винаги бе знаел, че ще се случи и това. Още от онова първо лято преди две години. Погледна я, присвивайки очи от слънцето.

— Откъде знаеш?

Тя заговори тихо, сякаш ставаше дума за времето.

— Закъснях — обясни простичко. — Никога преди не съм закъснявала.

Той си погледна ръцете. Лежаха изпечени от слънцето на белия пясък.

— Какво смяташ да правиш?

— Не зная — отговори тя. Златистобялата ѝ коса проблесна на слънцето, когато се обърна и загледа океана. — Ако до утре не стане нищо, предполагам, че ще трябва да кажа на мама.

— Ще... ще ѝ кажеш ли за нас?

— Не! — рязко, но тихо каза тя. И изпревари следващия му въпрос. — Ще кажа, че е Том, или Бил, или Джо. — Изрече това, без да го погледне.

Въпреки волята си изпита ревност.

— Била... била ли си с всички тях? — запита колебливо той.

Тъмните ѝ очи се заковаха в неговите.

— Не! — натърти тя. — Разбира се, че не. Само с теб.

— Ами ако тя говори с тях? Ще разбере, че я лъжеш.

— Няма да говори — каза уверено Рина. — Особено като ѝ кажа, че не зная кой точно е бил.

Той я изгледа озадачен. В толкова много отношения тя беше по-възрастната от него.

— Какво мислиш, че ще направи тя?

Рина сви рамене.

— Не зная. Едва ли може да стори много обаче.

Той я загледа как се запъти по плажа към нейни приятелки, после се търкули на пясъка и зарови глава в ръцете си.

Изохка на глас. Беше се случило. Някъде дълбоко в подсъзнанието бе знаел, че ще се случи. Припомни си нощта преди няколко седмици.

И това лято бяха дошли на плажа, както правеха всяка година. Но този път щеше да бъде различно. Бе се закле в себе си. И ѝ го каза.

Тя се съгласи. Дори му обеща. И той трябваше да си признае, че тя удържа на думата си.

— Вече не! — бе заявил той. — Това е глупава, детинска работа. Ти си гледай приятелките, аз ще си гледам приятелите. Само ще си докараме неприятности, ако продължаваме.

И той бе този, който наруши обета. Всичко стана заради онази проклетата бутилка оранжада.

Беше дъждовен следобед и те бяха сами във вилата. Беше горещо и влажно и въздухът се лепеше по тялото му, обгръщайки го като невидимо, задушаващо одеяло. Ризата и панталоните му бяха мокри от потта, когато влезе в кухнята. Отвори хладилника, но обичайната бутилка оранжада липсваше. Затвори ядосан хладилника.

Изкачи стълбището и на минаване покрай отворената ѝ врата, разумът му с малко закъснение абсорбира видяното от очите. Върна се и застана на прага. Тя лежеше гола в леглото, с бутилката оранжада в ръка. Бе впила очи в бутилката.

Почувствува зачестилото пулсиране в слепоочията, а потта отново бликна под дрехите му.

— Какво правиш с моята бутилка оранжада? — запита той. Знаеше, че звучи глупаво още щом го изрече.

Тя леко помръдна глава на възглавницата и го изгледа. Очите ѝ гледаха лениво, с натежали клепачи.

— Пия — отговори дрезгаво тя, поднасяйки бутилката към устата си. — Ти какво мислиш?

Сокът преля през устата ѝ и потече на оранжева струйка по бузите, между гърдите, през хлътналата извивка на корема, по белия чаршаф. Усмихна се и му подаде бутилката.

— Искаш ли?

Сякаш се наблюдаваше отстрани, докато прекосяваше стаята и надига бутилката към устните си. Беше топла от нейния допир. Усети преливането на сладката течност в устата си. Погледна към нея.

Тя се усмихваше.

— Възбуден си — кротко отбеляза тя. — Каза, че няма вече да се възбуждаш. А сега си.

Част от оранжадата се разля по ризата му, когато разбра, че се е издал. Обърна се, но ръката ѝ го улови за бедрото. Той едва не извика от внезапната пламтяща болка, предизвикана от нейното докосване.

— Нека само още веднъж — прошепна тя. — И никога вече.

Той остана замръзнал, боейки се да мръдне, уплашен, че ще се препъне и ще падне, толкова силно трепереха краката му.

— Не! — каза дрезгаво той.

— Моля ти се! — прошепна тя.

Стоеше като парализиран. Болезнено стенание се отскубна от гърдите му. Това не биваше да продължава повече, никакви унижения, никакви пълзения в краката ѝ. Сега ще я накара да го остави на мира.

Сграбчи китките ѝ с едната си ръка и я изви назад в леглото. Очите ѝ продължаваха да го гледат доверчиво, без капка боязън. Изведнъж той притисна устни към нейните. Устата ѝ беше топла и влажна, още с вкуса на оранжадата. После той отмести устни и ги плъзна търсещо по тялото ѝ, по шията, по гърдите.

Именно тогава тя започна да се брани.

— Не! — промълви тя и се заизвива да се отскубне. — Не! Не ме докосвай!

Но той дори не я чу. Чувствуваше бясното пулсиране в слепоочията: някаква буца бе заседнала в гърдите му. Усети как ръката ѝ се отскубна, после започна да го дращи по гърдите, оставяйки след себе си болезнени, кървави следи. Слисан, той се погледна и видя кървавите дири от ноктите ѝ по тялото си. Страшен гняв се надигна в гърдите му.

— Ах ти, мръсницо! — извика той, замахвайки със свободната си ръка. Ударът се стовари върху бузата ѝ и я повали на леглото. Тя вторачи уплашен поглед в него. — Кучка! — изрева той, издърпвайки колана от панталоните си. Вдигна ѝ ръцете над главата и завърза китките ѝ за железните пръчки на кревата. Вдигна полуизпразнената бутилка от леглото, където бе паднала. — Още ли си жадна?

Тя поклати глава.

Наклони бутилката и се разсмя, когато оранжадата потече по нея.

— Пий! — каза той. — Пий, колкото искаш!

Бутилката излетя от ръката му, когато тя я изрита. Той улови краката и ги притисна към леглото с коленете си. Разсмя се диво.

— А сега, скъпа моя сестричке, стига вече сме си играли.

— Стига вече сме си играли — простена тя, впила поглед в очите му. Лицето му се спусна надолу и устните му покриха нейните. Тя почувствува как се отпуска.

После внезапната, остра болка прониза тялото ѝ. Изпищя. Ръката му се стовари тежко върху устата ѝ, а болката отново и отново продължаваше да я разкъсва.

Всичко, което остана, бе звукът на тихите стонове в гърлото ѝ и грозното му, мъчещо я тяло върху нейното.

Лади се търкули на пясъка. Край на всичко. Утре майка му щеше да узнае. И вината бе негова. Ще обвинят него и ще бъдат прави. Не биваше да допусне да се случи. Някаква сянка падна върху него и той вдигна очи.

Рина бе застанала до него. После седна на пясъка.

— Какво ще правим?

— Не зная — каза тъпо той. Тя улови ръката му.

— Не трябваше да те оставям да го сториш — прошепна тя.

— Не можеше да ме спреш — каза той. — Не знам какво ми стана. — Погледна я. — Да бяхме някои други, можехме да избягаме и да се оженим.

— Зная.

Гласът му стана по-горчив:

— Макар че не сме истински брат и сестра. Ех, да не бяха те осиновявали...

— Но го сториха — каза бързо Рина с увереност и разбиране. — Освен това, не можем да ги виним. Не те са виновните. — Усети как сълзите напират в очите ѝ. Остана така смълчана, докато те се търкаляха по бузите ѝ.

— Недей да плачеш.

— Не... не мога! — прошепна тя. — Изплашена съм.

— Аз също — призна той. — Но с плач няма да си помогнем.

Сълзите продължиха да се търкалят кротко. След малко чу гласа му. Погледна го. Устните му се движеха вдървено:

— Макар че си ми сестра, нали знаеш, че те обичам?

Тя не му отговори.

— Струва ми се, че винаги съм те обичал. Не можех да не те обичам. Някак другите момичета не представляваха нищо за мен, когато ги сравнявах с теб.

— Аз пък мисля, че причината да бъда толкова лоша е, защото те ревнувах от момичетата, с които ходеше — призна тя. — Не исках да те имат. Затова ти правех онази работа. Не можех да позволя на друго момче да ме докосне. Не можех да ги понасям.

Ръката му притисна пръстите ѝ.

— Може би все пак всичко ще се оправи — каза той, опитвайки се да я успокои.

— Може би — каза тя с безнадежден тон.

Престанаха да говорят, обърнаха се и загледаха как крайбрежното вълнение се разлива и отминава заедно с детството им.

Лади седеше на кърмата на малката платноходка, загледан в майка си на носа. Усети порив на вятъра да грабва платното и автоматично компенсира течението, загледан в небето. Надигаха се купести облаци. Време беше да се връща на кея. Бавно изви и насочи към пристана.

— Връщаш ли? — дочу той гласа на майка си.

— Да, мамо — отговори. Странно беше присъствието ѝ. Но тя бе пожелала да дойде. Сякаш чувствуваше, че нещо го смущава.

— Много си тих тази сутрин — отбеляза тя. Не срещна погледа ѝ.

— Трябва да се съсредоточа върху плаването, мамо.

— Не зная какво става с вас, деца — каза тя. — И двамата сте толкова умълчани напоследък.

Той не отговори. Наблюдаваше купестите облаци над главите им. Мислеше за Рина. После за себе си. После за родителите си. Странна болка се надигна в душата му. Усети как очите му пламнаха и го засмъдяха.

Гласът на майка му бе изненадан:

— О, Лади, ти плачеш?

В този миг нещо в него се отприщи и ридания разкъсаха гърдите му. Усети как майчината му ръка притегли главата му към гърдите, както го бе правила толкова пъти, когато бе малък.

— Какво има, Лади? Какво не е наред? — попита тихо тя.

— Нищо — изхълца той, опитвайки се да сподави сълзите. — Нищо.

Тя нежно го погали по главата.

— Нещо не е наред — повтори меко тя. — Зная, че има нещо. Можеш да ми го кажеш, Лади, каквото и да е, можеш да ми го кажеш. Аз ще разбера и ще се опитам да ти помогна.

— Нищо не можеш да сториш! — извика той. — Сега никой нищо не може да стори!

— Опитай и ще видим. — Той не проговори. А очите му търсеха по лицето ѝ нещо, което тя не можеше да разбере. Долови само странната уплаха в тях. — Да няма... да няма нещо общо с Рина?

Като че ли мускулите, които опъваха лицето му, изведнъж се разкъсаха.

— Да, да! — изкрещя той. — Ще има бебе! Моето бебе, мамо! — добави със стиснати устни. — Аз я изнасих и тя ще има бебе от мен!

— О, не!

— Да, мамо! — каза той и лицето му изведнъж се вкамени.

Сълзите рукохнаха от очите ѝ и тя закри лицето си с ръце. Това не можеше да се случи с децата ѝ. Не с нейните деца. Беше желала да имат всичко, беше им дала всичко. След малко си възвърна самообладанието.

— Мисля, че е по-добре да се върнем — тихо промълви тя.

— Връщаме се, мамо — каза той и се загледа в ръцете си на румпела. Думите потекоха. — Не зная какво стана с мен, мамо. — Той я загледа с измъчени очи, а гласът му беше изопнат и напрегнат. — Но порастването съвсем не е това, което разправят, не е така, както го пишат по книгите. Порастването е същинска паница лайна.

Спря, стъписан от езика си.

— Прощавай, мамо.

— Няма нищо, синко.

Умълчаха се, а вълните блъскаха лудо отстрани на лодката.

— Не вини Рина, мамо — каза той, повишавайки глас. — Тя е още дете. Аз съм виновен за всичко.

Тя вдигна очи към сина си. Проблясък на разбиране сякаш разкъса сивия воал, паднал пред очите ѝ.

— Рина, е много красиво момиче, Лади — каза тя. — Мисля, че на всеки ще му е доста трудно да не се влюби в сестра ти.

Лади срещна погледа на майка си.

— Обичам я, мамо! — каза тихо той. — И всъщност тя не ми е сестра.

Джералдин не проговори.

— Много ли е лошо това, което казвам, мамо? — попита той. — Аз не я обичам като сестра. Обичам я... — той потърси думата — другояче.

Другояче, помисли си Джералдин. Не беше лошо казано.

— Страшно нередно ли е, мамо? — запита Лади.

Тя погледна сина си, изпитвайки мъка, която не можеше да обясни.

— Не, Лади — тихо каза тя. — Просто го приеми като едно от тези неща, за които човек нищо не може да стори.

Той въздъхна дълбоко и започна да се чувства по-добре. Поне майка му го разбираше, не беше го осъдила.

— Какво ще правим, мамо?

Тя го погледна в очите.

— Първото нещо, което трябва да направим, е да уверим Рина, че разбираме. Бедната, вероятно е страшно изплашена.

Той присегна, улови ръката на майка си и я притисна към устните си.

— Толкова си добра към нас, мамо! — прошепна той, като я гледаше с признателност.

Това бяха последните му думи. Защото точно в този момент вихрушката връхлетя отдясно на лодката и я преобърна.

Рина наблюдаваше апатично рибарите, когато извлякоха трупове на брега и ги положиха на плажа. Загледа се в тях. Лади и мама. Нещо се завъртя в нея. Ненадейно усети някакъв гърч в слабините и се преви на две, падайки на колене в пясъка, до двата безжизнени трупа. Затвори очи разхълцана и една ужасна влага започна да изтича от нея.

8.

Маргарет Брамбли уморено погледна листата върху бюрото. Те бяха изписани с разкривените йероглифи на момичетата, посещаващи нейните лекции. Бутна ги рязко настрана и се изправи. Отиде до прозореца и неспокойно се загледа навън. Беше преуморена, изтощена от безкрайното еднообразие на работата.

Загледана в сивия вечерен здрач, тя се чудеше защо се бавеше писмото от Сали. Бяха изминали повече от две седмици от последното, а обикновено писмата пристигаха два пъти седмично. Да не би Сали да е намерила някоя друга? Друга приятелка, с която да споделя интимните, нашепвани тайни?

На вратата се почука колебливо и тя се обърна.

— Да?

— Бърза поща за вас, мис Брамбли — чу тя треперещия глас на портиера Томас.

Бързо отвори вратата и пое писмото.

— Много ви благодаря, Томас — каза тя и затвори вратата.

Облегна се на нея и загледа писмото в ръката си. Почувствува се ободрена. Беше почеркът на Сали. Отиде при бюрото и бързо разкъса плика.

„Скъпа Пеги,
вчера се омъжих...“

Почукването на вратата беше толкова тихо, че първоначално тя не го чу. То се повтори, този път по-силно. Вдигна глава от бюрото.

— Кой е? — запита тя с дрезгавия си глас.

— Рина Марлоу, мис Брамбли. Мога ли да ви видя за момент?

Учителката се надигна уморено.

— Изчакай за миг — подвикна тя.

Отиде до банята и се погледна в огледалото. Очите ѝ бяха зачервени и отекли, червилото леко размазано. Изглеждаше по-

възрастна от своите двадесет и шест години. Завъртя крана и свали грима от лицето си с една кърпа. Огледа се. Десет години тя и Сали бяха неразделни. А сега всичко бе свършило.

Остави кърпата на полицата и тръгна към вратата.

— Влезте! — каза тя, като я отвори.

Рина погледна учителката в лицето. Мис Бродли изглеждаше така, сякаш бе плакала.

— Прощавайте, ако съм ви обезпокоила — каза тя. — Мога да дойда по-късно, ако искате.

Учителката поклати глава.

— Не, не, заповядай.

Прекоси стаята до малкото бюро и се настани зад него.

— Какво има?

— Чудех се дали бихте ме освободили от танцовата забава в събота?

Маргарет Бродли я изгледа изумено. За миг не можеше да повярва на ушите си. Да не се пусне някой на месечната танцова забава се считаше за най-тежкото наказание. Момичетата бяха готови на всичко, само да не бъдат лишени от тази привилегия. Това беше единственият път, когато допускаха момчета в пределите на пансиона.

— Не разбирам — каза тя.

Рина се загледа в пода.

— Просто не ми се иска да ходя.

Причината не беше, че момчетата не я харесват. Учителката знаеше, че е точно обратното. Стройната, шестнадесетгодишна блондинка, застанала пред нея, биваше наобиколена от момчетата на всяка забава. Произхождаше от добро семейство. Марлоу бяха известни в Бостън. Баща ѝ беше banker, вдовец.

— Искането е много странно — каза тя. — Трябва да имате някаква причина?

Рина остана загледана в пода, без да отговори.

Маргарет Бродли направи усилие да се усмихне.

— Хайде — каза тя с приветлив тон, — можете да говорите с мен. Не съм чак толкова по-възрастна от вас, че да не мога да ви разбера.

Рина вдигна поглед към нея и тя се изненада от дълбокия страх, който се отразяваше в очите на момичето. После страхът премина и тя

пак се загледа в пода.

Учителката стана и заобиколи бюрото. Улови Рина за ръката и я поведе към един стол.

— Вие се боите от нещо! — каза тихо тя.

— Не мога да понасям докосването им — каза Рина тихо.

— Им? — попита зачудена Маргарет Бродли. — На кого?

— На момчетата. Всички искат да ме докосват, а кожата ми настръхва от това. — Изведнъж Рина вдигна поглед. — Всичко би било наред, ако искаха само да танцуваме или да си поговорим, но те винаги се стараят да те мъкнат някъде насаме.

— Кои момчета? — Гласът на учителката стана рязък. — Веднага ще спрем допускането им тук.

Изведнъж Рина се изправи.

— По-добре да си ходя — каза нервно тя. — И без това не очаквах да ме разберете. — Тръгна към вратата.

Почакайте! — гласът на Маргарет Бродли беше заповеднически. Рина се обърна и я погледна. — Направил ли е някой от тях нещо повече от... от това да се допира до вас?

Рина поклати глава.

— На колко сте години?

— На шестнадесет — отговори Рина.

— Предполагам, че би трябвало вече да знаете, че всички момчета са такива.

Рина кимна.

— Чувствувах същото, когато бях на вашата възраст.

— Така ли? — запита Рина. Нотка на облекчение се прокрадна в гласа ѝ. — Аз мислех, че съм изключение. Никое от другите момичета не изпитва същото като мен.

— Глупачки! — Гласът на учителката бе изпълнен с гняв, но тя бързо се овладя. Нямаше смисъл да позволява на горчивината да я издаде. — Тъкмо смятах да си направя чаша чай — каза тя. — Нали ще пиете един и вие?

Рина се поколеба.

— Ако не ви затруднявам.

— Съвсем не — каза Маргарет Бродли. — Седнете и се настанете удобно. Чаят ще бъде готов след минутка.

Тя влезе в малката кухня. Изненада се, като забеляза, че си тананика, докато включваше горелката под чайника.

— Мисля, че едно лято в Европа отсега до есента, когато постъпи в пансиона на Смит, ще ѝ бъде от голяма полза — каза Маргарет Брадли.

Харисън Марлоу се наведе напред и загледа учителката през бялото пространство на застланата за вечеря маса. После погледна Рина, седнала срещу нея. Видяното му вдъхваше доверие. Спретната, симпатична млада жена в края на двадесетте си години, предположи той. Носеше костюм в семпла кройка, почти мъжки стил, който сякаш издаваше професията ѝ. Нямаше и следа от глупавото държане, така типично за съвременните млади жени. Нито капка лекомислие. Беше много сериозна и делова.

— Аз и майка ѝ често си говорехме, че Рина трябва да посети Европа — започна колебливо той.

— Някое момиче не се счита за окончателно оформено, ако не е прекарало известно време там: — увери го учителката.

Марлоу кимна бавно. Отговорна работа беше отглеждането на една дъщеря. Едва ли бе съзнавал това допреди няколко месеца, когато бе влязъл в хола един ден и завари Рина там.

Беше облечена в тъмносиня рокля, която я правеше да изглежда някак по-възрастна от годините си. Златисторусата ѝ коса блестеше в полумрака.

— Здравей, татко.

— Рина! — възкликна той. — Какво правиш тук?

— Мислех си колко ти е тежко да се прибиращ в тази огромна къща и да стоиш сам — обясни тя. — Затова реших да си дойда за няколко дни от училище.

— Но... но какво ще стане с уроците ти?

— Лесно ще наваксам.

— Но...

— Не се ли радваш да ме видиш, татко? — прекъсна го тя.

— Разбира се, че се радвам — бързо каза той.

— Тогава защо не ме целунеш? — Тя изви буза към него. Той я целуна. Когато се изправяше, тя го задържа с ръка. — Сега аз ще те

целуна.

Целуна го по устата с топлите си устни. После изведнъж се засмя.

— Мустаците ти боцкат!

Той ѝ се усмихна.

— Винаги казваш така — гордо отвърна той. — Още от момиченце.

— Но вече не съм момиченце, нали, татко?

Той я погледна — прекрасна, почти жена в тъмната си рокля.

— Мисля, че не — каза.

Тя се отправи към шкафа.

— Предполагам, че ще пийнеш нещо преди вечеря.

Бутилките бяха заредени. Той отиде при шкафа. Видя, че е приготвила дори натрошен лед.

— Какво ще вечеряме? — попита той.

— Накарах Моли да приготви любимото ти ядене. Печено пиле с картофи *rissole*.

— Добре — каза той, посягайки към бутилката уиски. Гласът ѝ спря ръката му.

— Не би ли предпочел едно мартини? Отдавна не си го пил.

Той се поколеба за миг, после посегна за бутилката джин. Едва когато се обърна, забеляза, че държи в ръката си две чаши. Странна власт имаше навикът. Изви се да остави едната чаша на шкафа.

— Не може ли и аз, татко? Надхвърлих шестнадесет. На много момичета от пансиона родителите им позволяват да вземат по един коктейл преди вечеря.

Той я загледа, после изля половината от чашата обратно в шейкъра. Подаде ѝ полупълната. Вдигна своята за тост. Тя се усмихна и отпи внимателно от чашата.

— Чудесно е! — каза тя със същите думи и със същия тон, които бе чувал толкова често от жена си.

Усети как топлите, неудържими сълзи напират в очите му и бързо се извърна, за да не ги забележи. Ръката ѝ улови ръката му и той се обърна към нея. Очите ѝ бяха изпълнени със съчувствие. Остави я да го притегли бавно на кушетката до нея.

И изведнъж той не беше вече баща. Бе просто един самотен мъж, разхълцан на гърдите на своята майка, съпруга, дъщеря. Усещаше

младите й, здрави ръце около раменете си и пръстите, които леко галеха косата му. Чу шепнещият й глас:

— Бедният татко, бедният татко.

И тъй внезапно, както бе дошъл, мигът отмина и той усещаше вече само твърдите, стегнати гърди, прилепнали към бузата му. В полуунес вдигна глава.

— Струва ми се, че постъпих глупаво — каза смутено той.

— Не, татко — тихо промълви тя. — За пръв път в живота си почувствувах, че вече не съм дете. Почувствувах се пораснала и нужна някому.

Той се насили и се усмихна уморено.

— Имаш достатъчно време да пораснеш.

По-късно, след вечеря, тя дойде и седна на облегалката на креслото му.

— Няма да се върна в училище — каза тя. — Ще остана у дома и ще се грижа за теб.

Той се усмихна.

— Много скоро ще ти омръзне — каза. — Ще ти липсва училищният живот, приятелите, момчетата...

— Момчета! — презрително изсумтя тя. — Мога да мина без тях. Мръсни дребни животинчета, които само се мотаят около човека. Не мога да ги понасям.

— Не можеш ли? — шеговито попита той. — А какъв вид мъже предпочита ваше величество?

Тя го погледна много сериозно.

— Мисля, че по-възрастните — каза. — Може би някой като теб. Някой, който ще ме накара да се чувствам спокойна, сигурна и необходима. Момчетата само се опитват да получат нещо от теб, да се покажат по-силни, да изтъкнат колко са важни.

— Защото са млади — засмя се той.

— Зная — отговори му все така сериозно тя. — Затова именно ме плашат. Интересува ги само желанието им, пет пари не дават за мен. — Наведе се и го целуна по темето. — Толкова е хубава посивялата ти коса. — В гласа й се появи нотка на съжаление. — Колко жалко, че не мога да се омъжа за теб. Аз те обичам, татко.

— Не! — рязко се сопна той, толкова рязко, че дори сам се изненада от яростната реакция.

— Какво „не“, татко? — запита тя изумена.

Той се изправи на крака и я погледна строго.

— Не, няма да останеш у дома! Утре се връщаш в пансиона. Ще кажа на Питърс да те откара.

Тя го погледна и очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. Изведнъж пак се превърна в малкото момиченце.

— Не ме ли обичаш, татко? — проплака тя. — Не искаш ли да остана при теб?

Той я изучава известно време, после състраданието го завладя.

— Разбира се, че те обичам, мила — каза тихо. — Но нали виждаш: не може човек да се затвори в черупка, за да се избави от заобикалящия го свят.

— Аз искам да бъда само с тебе, татко!

— Не, дете, не! — каза търпеливо той. — Зная, че днес чувствуваш и мислиш така, но един ден, като пораснеш, като се омъжиш и имаш собствени деца, ще разбереш.

Тя се отскубна от прегръдката му и го изгледа сърдито.

— Не! — прогърмя тя. — Никога няма да се омъжа! Никога няма да имам деца! Никога няма да позволя на някое от гадните момчета да сложи ръце върху мен!

— Рина! — възкликна той изумен.

Тя го загледа тъпо, после сълзите отново обляха лицето ѝ.

— О, татко! — проплака тя с болезнен, скръбен глас. — Нима не виждаш? Не аз, ти си този, който не разбира!

— Рина, мила! — каза той и посегна към нея. Но тя вече бе избягала от стаята. Чу я да тича по стълбището, после вратата се затръшна.

Бавно се върна към настоящето, загледан през дългата маса към учителката, после към Рина. Очите ѝ блестяха в очакване.

— Сигурен съм, че ако майката на Рина бе жива, мис Бродли — каза Марлоу със странно официален тон, — щеше да бъде толкова щастлива, колкото съм аз, поверявайки дъщеря ни във вашите способни ръце.

Маргарет Бродли бързо сведе поглед към супата, така че той не забеляза триумфа в очите ѝ.

— Благодаря ви, мистър Марлоу! — каза сдържано тя.

9.

Останаха на палубата, докато отминаха статуята на Свободата и остров Елис, после водата стана стъкленозелена и брегът не се виждаше.

— Вълнувате ли се? — запита мис Маргарет Бradли.

— Направо е приказно.

Маргарет се усмихна.

— Ще става все по-хубаво и по-хубаво. Но сега е най-добре да се върнем в каютата и да отпочинем преди вечеря.

— Но аз съвсем не съм уморена — възрази Рина.

— Ще бъдете — каза твърдо, но вежливо Маргарет. — Шест дни ще бъдем на борда на „Левиатан“. Ще имате достатъчно време да разгледате всичко.

Тя кимна с мълчаливо одобрение, когато влязоха в каютата. Харисън Барлоу не се скъпеше, щом ставаше дума за дъщеря му. Беше първокласна каюта, с двойно легло и отделна баня. Не беше се колебал и когато тя му бе споменала, че Рина ще се нуждае от нов гардероб. Напротив, просто бе подписал чек за хиляда долара и ѝ бе казал, че ако те не стигат, е достатъчно само да му се обади.

Бяха взели някои дреболии от Ню Йорк: останалото трябваше да купят от Париж. Но без да споменава пред Рина, тя бе поръчала някои работи и бе наредила да ги натоварят направо на парахода. С нетърпение чакаше да види изражението на лицето на Рина, когато ги зърнеше.

Кутиите бяха върху леглото, но тя не привлече вниманието ѝ върху тях. Искаше да издебне подходящия момент. Свали лекото пролетно манто и се отпусна в креслото. Отвори чантата и извади пакет цигари. Едва след като запали, усети, че Рина я наблюдава. Сети се, че Рина никога не я бе виждала да пуши.

Тя ѝ подаде пакета.

— Ще вземеш ли една?

Рина се поколеба.

— Хайде — настоя тя. — Все едно. Ще видите колко европейки пушат: те не са провинциалистки като нас.

Наблюдаваше как Рина си пали цигарата и се засмя, когато тя се закашля.

— Не поглъщайте дима.

Рина задържа дима в устата си и бавно го издуха.

— Така ли?

Маргарет се засмя.

— Добре.

— Забавно е, мис Бradли.

Маргарет я погледна.

— А сега, когато сме вече на път, мисля, че можем да изоставим формалностите. Отсега нататък можеш да ме наричаш Пеги. — Тя стана. — Би ли желала да се изкъпеш първа, Рина?

Рина поклати глава.

— Не, мис Бradли, можете да идете първа, ако искате.

Маргарет поклати глава усмихната.

— Пеги.

— Искан да кажа — Пеги.

— Така е по-добре — каза Маргарет.

Тя вдигна поглед към Рина, която, излизайки от банята, пристягаше шнура на хавлията. Дългата ѝ руса коса, падаща по раменете, изглеждаща още по-сребриста на фона на тъмния тен. На вратата леко се почука. Рина я погледна въпросително.

— Поръчах шери — обясни тя. — Действува добре на апетита първия ден в открит океан. Установила съм, че предпазва от морска болест.

Тя пое подноса от стюарда и подаде една чаша на Рина.

— Наздраве! — каза усмихнато и бавно отпи от питието.

— Приятно е — отбеляза Рина.

— Радвам се, че ти хареса.

Рина бавно остави чашата.

— Да облека ли новия си син костюм за вечеря?

Маргарет прие сепнато изражение.

— Вечерите в първа класа са официални, Рина.

— Имам няколко бални рокли — сети се Рина. — Мога да облека една от тях.

— Не са ли от онези ужасни рокли, които обличат на училищните танцови забави?

Обидено изражение се появи на лицето на Рина.

— Мислех ги за хубави.

— За деца, може би — засмя се Маргарет. — Но не и за една млада дама на път за Европа.

— Тогава не зная какво да облека — каза безпомощно Рина.

Достатъчно бе дразнила момичето.

— Онези кутии на леглото са твои — каза уж небрежно тя. — Мисля, че ще намериш нещо подходящо в тях.

Изразът на лицето на Рина, когато отвори пакетите, оправда напълно надеждите на Маргарет. Рина извади черна официална рокля, която прилепна на тялото ѝ, разкривайки голите ѝ рамене. Когато след час влязоха в салона за вечеря, всички мъжки погледи ги проследиха.

Маргарет се присегна фамилиарно през масата и потупа Рина.

— Изглеждаш чудесно, скъпа.

Маргарет отпусна хавлията и се обърна да се огледа в огромното огледало. Доволна от отразения образ, тя плъзна ръце по тялото си, после се протегна доволна. Малките ѝ гърди с дребни зърна не бяха по-едри от тези на много мъже, бедрата ѝ бяха плоски, а краката прави.

Нахлузи копринената пижама, бързо закопча копчелъка на дългите панталони с мъжка кройка, след което сложи плътно прилепващото болеро. Среса черната си коса назад и я закрепил с фиби. Пак се огледа в огледалото. На пръв поглед малцина биха определили дали е жена, или мъж.

Доволна излезе от банята и влезе в каютата.

— Можеш да влезеш, Рина.

Рина вторачи изумена поглед в нея.

— Мис Бродли... Пеги, аз... тази пижама!

— Харесва ли ти? — усмихна се Маргарет.

Рина кимна. Маргарет се зарадва.

— Направена е от оригинална китайска коприна. Една приятелка ми изпрати плата от Сан Франциско. Сама съм ги кроила. — Едно

нещо определено можеше да се каже за Сали — имаше добър вкус. От всичко, което някога ѝ бе подарявала, тази пижама бе любимата ѝ.

Рина стана от стола и измъкна от гардероба една памучна нощница. Тръгна към банята.

— Почакай! — каза Маргарет. Отиде до своя гардероб и извади малка кутия. — Докато пазарувах, ти купих и няколко нощници.

Наблюдаваше лицето на Рина, когато отвори кутията.

— Но те са от истинска коприна!

— Боях се, че ще си носиш онези ужасни училищни ризи.

Рина загледа кутията.

— Различен цвят за всеки ден от седмицата — каза тя. — Толкова са прекрасни, че не зная коя да сложа най-напред.

Маргарет пак се усмихна.

— Защо не сложиш бялата тази вечер?

— Добре — съгласи се Рина. Взе я и се запъти към банята. На вратата спря.

— Не зная как да ти благодаря, Пеги — промълви развълнувано тя. — Правиш всичко да изглежда прекрасно.

Маргарет се засмя щастлива.

— Точно така исках да бъде за теб — каза тя. Погледна Рина, сякаш току-що ѝ бе хрумнало, и продължи:

— Какво ще кажеш да си направим малко празненство? Докато се преобличаш, ще поръчам бутилка шампанско.

— Би било чудесно — усмихна се Рина. — Винаги съм мечтала да пийна шампанско, но татко никога не ми е позволявал.

— Това ще бъде една малка наша тайна — засмя се Маргарет и присегна за телефона. — Обещавам ти, че няма да му кажа.

Рина остави чашата и се закиска.

Маргарет се излегна на стола, все още държейки своята чаша за крехката дръжка.

— На какво се смееш?

— Нощницата ми шумоли и от нея изскачат малки искрици, когато се движа.

— Статично електричество — обясни Маргарет. — Коприната е много добър проводник.

— Зная — бързо отговори Рина. — Помня го от лекциите ти. — Тя прокара ръка по нощницата си. — Изпуска малки сини искрици. Виждаш ли ги?

— Не.

Рина скочи на крака.

— Ще загася светлината — каза тя. — Тогава ще можеш да ги видиш.

Тя загаси светлините и застана пред Маргарет.

— Гледай! — каза. Прокара ръце по нощницата. Доловиха слабо пукане и по връхчетата на пръстите ѝ се появиха малки искрици. Рина вдигна чашата си и я изпи на един дъх. Поднесе я на Маргарет.

— Може ли да получа още малко, Пеги?

— Разбира се — отговори Маргарет и ѝ напълни чашата.

Рина я поднесе към устните си и отпи.

— Шампанското не е нищо друго, освен газирано вино — каза сериозно тя. — Само че има по-добър вкус. Не е толкова сладко.

— Нещо се позатопли тук, не мислиш ли?

— Позатопли се — съгласи се Рина. — Искаш ли да включа вентилатора?

— О, не — рязко я спря Маргарет. — Само бихме изстинали на течението. Просто ще си сваля горната част на пижамата.

Усети очите на Рина, приковани в малката ѝ гръд, и бързо вдигна чашата.

— Имаш ли нещо против?

Рина поклати глава. Вдигна чашата и пак отпи.

— Чуваш ли музиката?

— Оркестърът от балната зала — кимна Маргарет. — Свирят валс.

Рина се изправи. Залюля се в такт с музиката.

— Обичам да танцувам — каза тя и се понесе леко из стаята, а бялата нощница се разтваряше при извъртанията ѝ, разкривайки дългите, изпечени от слънцето крака.

Маргарет почувствува някаква болка в утробата си, когато се изправи.

— И аз обичам да танцувам — заяви тя, покланяйки се престорено тържествено. — Мога ли да разчитам на този танц, мис Марлоу?

Рина я погледна усмихната.

— Само на този. Всички други са ангажирани, мис Бradли.

Маргарет поклати укорително пръст към Рина.

— Мистър Бradли, моля.

Рина се разсмя.

— Естествено. Само този, мистър Бradли.

Маргарет обви ръце около талията на Рина. И двете се засмяха, когато ситните искри изпукаха от дрехата на Рина. Маргарет усети как краката ѝ се разтрепериха, когато почувствува топлината, бликаща от гърдите на Рина през нощницата. Улавяйки плътно младото момиче, тя я поведе в танца. Завъртяха се лудо в кръг, докато музиката стигна до кресчендо и изведнъж спря.

Рина я погледна в лицето. Маргарет ѝ се усмихваше.

— Я да пийнем още малко шампанско! — Тя напълни чашата на Рина и вдигна своята. — Ти си много добра танцьорка, Рина.

— Благодаря. Е, ти водиш по-добре от момчетата, които идваха в пансиона. Вършиш всичко толкова добре — залюля се леко Рина. — Танцът ме замая.

— Може би ще бъде по-добре да си полегнеш малко.

Рина поклати глава.

— И да разваля нашето празненство?

— Полегни за миг. Няма да развалиш празненството. Ще дойда и ще седна на леглото до теб.

— Добре — прие Рина. Тръгна към леглото и сложи чашата върху нощната масичка, после се изтегна върху белия чаршаф.

Маргарет седна до нея.

— По-добре ли се чувствуваш?

— Стаята продължава да се върти — призна Рина.

Маргарет се наведе и я погали по челото.

— Затвори очи за малко.

Рина послушно затвори очи. Замълчаха и Маргарет продължи да гали челото ѝ.

— Така е по-добре — каза кротко Рина. — Въртенето изчезна.

Маргарет не отговори, но продължи леко да я гали по главата. Рина отвори очи и я погледна. Маргарет присегна за чашата.

— Още малко шампанско?

Рина кимна. Отпи и подаде чашата на Маргарет, която ѝ се усмихна, после остави чашата.

— Радвам се, че отиваме заедно в Европа — каза изведнъж Рина. — Всъщност никога не съм имала близка приятелка. Съученичките ми изглеждат такива глупачки. Говорят само за момчета.

— Повечето от тях са наистина много глупави — каза Маргарет. — Затова те харесах от момента, когато влезе в стаята ми през онази нощ. Знаех, че си по-различна, по-зряла.

— Не мога да понасям момчетата, откак умря Лади — каза Рина.

— Лади?

— Брат ми — обясни Рина. — Той и татко са единствените мъже, които съм харесвала.

— Трябва да е бил много симпатичен — каза Маргарет.

— Наистина — Рина изви глава настрани. — Струва ми се, че бях влюбена в него.

— Това не е нищо — бързо каза Маргарет. — Всички момичета са влюбени в братята си.

— Всъщност знаеш ли, той не ми беше брат, аз съм осиновена.

— Откъде знаеш, че си го обичала? — попита Маргарет и лека нотка на ревност се появи в гласа ѝ.

— Зная — отговори Рина. — Мисля, че и той ме обичаше.

— Така ли? — запита Маргарет още по-ревниво. — Да не би да те е... да сте?

Рина загледа встрани.

— Никога преди не съм говорила с някого за това.

— На мен можеш да кажеш — подкани я Маргарет. — Аз съм ти приятелка. Между нас няма тайни.

— Няма ли да ми се разсърдиш?

— Няма да ти се разсърдя — почти рязко каза Маргарет. — Разкажи ми!

Гласът на Рина бе заглушен от възглавницата.

— Не му давах да ме докосва, защото се боях от това, което може да се случи. После, един ден, той влезе в стаята ми и ми върза ръцете за леглото с колана, а след това... го стори. Толкова ме болеше!

— Не те е обичал толкова, щом ти е причинил болка.

— Обичаше ме! — възрази разпалено Рина. — Не разбираш ли, Пеги? Аз исках да го стори. Непрестанно го дразнех и възбуждах и

когато го стори, разбрах, че го обичам. Но той излезе на разходка заедно с мама с лодката и се удавиха. — Тя се разхълца. — Аз бях виновна, защото исках да ми го направи. Не разбираш ли, че аз трябваше да умра, а не мама? Тя ми взе мястото в съня. Сега вече не мога да сънувам моя сън.

— Пак ще сънуваш сънищата си — каза бавно Маргарет, улавяйки ръката на Рина, като привлече главата ѝ към гърдите си.

— Не, няма!

— Ще сънуваш! — убедено каза Маргарет. — Разкажи ми всичко и аз ще ти помогна.

Рина спря да хълца.

— Мислиш ли, че ще можеш? — запита тя, впила очи в лицето ѝ.

— Разкажи ми и ще видим.

Рина пое дълбоко дъх.

— Сънувах, че съм мъртва и всички са край леглото ми разплакани. Чувствувах колко много ме обичат и желаят, защото ме молеха да не умирам. Ала нищо не можех да направя. Бях мъртва.

Маргарет почувствува как по тялото ѝ минават студените тръпки на възбудата. Бавно се изправи на крака.

— Затвори очи, Рина — каза тихо тя, — и ние ще изиграем съня ти. Кой искаш да бъда?

Рина я погледна свенливо.

— Искаш ли да бъдеш Лади?

— Ще бъда Лади — отвърна Маргарет. — Сега затвори очи.

Маргарет погледна момичето. Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи. Рина беше мъртва. Рина действително беше мъртва.

— Рина! — зариде дрезгаво тя. — Моля те, не умирай! Моля те!

Рина не помръдна и Маргарет падна на колене край леглото.

— Моля те, Рина. Не мога да живея без теб! — Наведе се над леглото и обсипа лицето на Рина с целувки.

Изведнъж Рина отвори очи, горда усмивка озари лицето ѝ.

— Ти наистина плачеш — каза тя и пръстите ѝ помилваха бузата на Маргарет. После, доволна, пак затвори очи.

Маргарет бавно ѝ смъкна нощницата.

— Ти си прекрасна — прошепна тя. — Ти си най-прекрасната жена на света. Не може такава красота да умре.

Рина вдигна поглед към нея.

— Наистина ли мислиш, че съм прекрасна?

Маргарет кимна. Изрита панталона на пижамата и го остави да се свлече на пода.

— Погледни ме само, за да разбереш колко си красива. — Тя улови ръката на Рина и я притисна към гърдите си, после я плъзна по корема към бедрата. — Виж колко съм плоска, като мъж. — Бавно се плъзна в леглото до Рина и замилва нежно гърдите ѝ, притискайки устни до меките ѝ, хладни бузи.

— Толкова ми е добре с теб, толкова съм сигурна — прошепна Рина. — Не си като другите момчета, не ми е приятно да ме докосват. Страхувам се от тях. А от теб не се страхувам.

Маргарет се претъркаля с болезнен вик, а коленете ѝ разтвори краката на Рина.

— Обичам те, Рина! Моля те, не умирай!

Притисна устни към устата на Рина. Мигновено усети пламъка на търсеция ѝ език, после долови дрезгавия шепот:

— Лади, обичам те!

10.

Рина погледна часовника си. Беше два и половина.

— Наистина трябва да вървя — каза тя.

— Да бързате след такъв обяд? — Жак Дешам разтвори ръце. — Но това е светотатство. Трябва да пийнете нещо, преди да тръгнете.

Рина се усмихна на стройния, посивял авосат:

— Но... Аз...

— Повече от година сте в Париж — прекъсна я Жак — и още не сте се научили, че човек не бива да бърза, след като се е нахранил. Каквото и да ви очаква, ще чака. — Той направи знак на минаващия келнер. — Ало!

Келнерът спря и се поклони почтително.

— Мосю?

Рина се отпусна на стола. Жак я погледна въпросително.

— Перно. С лед.

Той сви рамене.

— С лед — повтори той на келнера. — Чухте госпожицата.

Келнерът я погледна бързо с характерното за французите одобрение.

— С лед, мосю — каза той. — А за вас обичайното?

Жак кимна и келнерът ги остави. Той се обърна към Рина.

— И как върви рисуването? — запита той. — Напредвате ли?

— Знаете много добре — засмя се Рина. — Боя се, че от мен никога няма да излезе художничка.

— Но поне се развличате?

Тя се обърна и загледа улицата. Неуловимият аромат на май, който се усещаше само в Париж, вече се носеше из въздуха. Шофьорите на камиони бяха вече по ризи, а жените отдавна бяха зарязали еднообразните сиво-черни палта.

— Не ми отговорихте — каза той.

Тя се обърна към него, когато келнерът се върна с напитките.

— Развличам се — каза тя и взе чашата.

— Сигурна ли сте? — настоя той.

— Сигурна съм, естествено — разсмя се ненадейно тя.

Той вдигна чашата.

— A votre sante!

— A votre sante! — повтори тя.

— А приятелката ви? — запита той. — Как е?

— Пеги е чудесно — автоматично каза Рина. Погледна го проницателно. — Пеги е много добра към мене. Не знам какво бих правила без нея.

— Откъде знаете? — бързо вметна той. — Никога не сте опитвали. Вие сте млада, красива. Можете да се омъжите, да имате деца, дори да...

— ... да стана ваша метреса? — прекъсна го усмихнато тя.

Той кимна и се усмихна.

— Дори да ми станете метреса. Не е най-лошото, което би могло да се случи. Но не забравяйте условията ми.

Тя го погледна в лицето.

— Вие сте много мил човек, Жак — каза тя, припомняйки си следобеда, когато ги бе чула за пръв път.

Тя и Пеги бяха от няколко месеца в Париж и тъкмо си бяха намерили апартамент, след като баща ѝ си бе дал съгласието да остане в Париж една година. Пеги я бе завела на някакъв прием, даван от професор в университета, където току-що бе започнала работа.

Рина се почувствува много самотна на приема. Френският ѝ не беше особено добър, за да се смеси с другите гости, затова се беше оттеглила в един ъгъл. Разлистваше някакво списание, когато чу нечий глас:

— Мис Americaine?

Вдигна поглед. Строен, мургав мъж с леко посивели слепоочия стоеше пред нея. Усмихваше се любезно.

— Non parle fran...

— Аз говоря английски — каза бързо той.

Тя се усмихна.

— И защо такова симпатично момиче като вас стои само и разгръща списание? — запита той. — Кой е бил такъв глупак да ви доведе на такъв прием и след това... — той направи изразителен жест с ръка.

— Приятелката ми ме доведе — каза Рина, посочвайки Пеги. — Тя тъкмо постъпи на работа в университета.

Пеги оживено разговаряше с един от професорите. Изглеждаше много привлекателна в тесния си елегантен костюм.

— О! — каза той със странен израз на лицето.

— А вие кого доведохте?

— Никого — сви рамене той. — Всъщност, дойдох с надеждата да се запозная с вас.

Тя погледна ръката му и забеляза халка, която обикновено французите носеха.

— Едва ли очаквате да ви повярвам? — възрази тя. — Какво би казала жена ви?

Той се усмихна и се засмя заедно с нея.

— Жена ми положително ще ме разбере. Тя не можеше да дойде. Тя е много, много бременна. — Той протегна ръце в огромен кръг пред себе си.

Тя пак се разсмя и точно тогава гласът на Пеги долетя зад рамото ѝ:

— Забавляваш ли се, мила?

Няколко седмици по-късно беше сама в апартамента, когато телефонът иззвъня. Беше Жак и се срещнаха за обяд. След това още няколко пъти.

После един следобед — беше ден, подобен на днешния — те пак седяха нехайно с напитките си.

— Защо толкова се боите от мен? — внезапно запита той.

Тя усети червенината да се надига от врата и да залива лицето ѝ.

— Кое ви кара да мислите така?

— Имам такова чувство — каза той. — Отвътре. Убеден съм.

Тя се загледа в напитката си. Не проговори.

— Вашата приятелка не е отговорът — каза той. Тя го изгледа.

— Пеги няма нищо общо с това. Тя ми е добра приятелка. Нищо повече.

Той се усмихна многозначително.

— Забравяте, че сте във Франция? Няма нищо лошо, разбираме тези неща. Обаче не разбирам вас. Вие не сте типът, който живее така.

Тя усети как лицето ѝ вече пламти.

— Не мисля, че е много красиво от ваша страна.

Той се засмя.

— Не е — призна искрено. — Но не ми се иска да ви гледам как се похабявате.

— Мислите, че би било по-добре, ако ходех да спя с някой недодялан хлапак, който не знае нищо и пет пари не дава какво чувствам? — запита ядовито тя.

Той поклати глава.

— Не. Съвсем не. Искам да легнете не с друг, а с мен.

— Кое ви кара да мислите, че с вас би било по-различно?

Той я погледна в очите.

— Това, че аз съм мъж, а не младеж. Защото искам да ви създам удоволствие. Младежите са като бикове: мислят само за себе си. В това сте права. Но това още не ви дава право да мислите, че само жените знаят как се прави любов. Има и мъже, които държат сметка за чувствителността.

— Като вас например? — попита саркастично тя.

— Като мен. Мислите ли, че се срещам непрестанно с вас само от интелектуален интерес?

Изведнъж тя се разсмя.

— Поне сте искрен.

— Голям поклонник съм на истината.

Няколко месеца по-късно, един дъждовен следобед, тя влезе в апартамента му и стана точно както казваше той. Беше внимателен и нежен и никак не я заболя. И през цялото време усещаше силата си, силата да го доведе до краен екстаз, от който нямаше връщане, силата, която не можеше да се превърне в ужас за нея, защото можеше да направлява нея или него.

Загледа го как си закопчава ризата пред огледалото.

— Жак?

— Какво има, сладка моя? — обърна се той.

Тя протегна ръце към него.

— Ела тук, Жак.

Той отиде до леглото. Бързо се наведе и целуна голите ѝ гърди.

— Когато се любиш, мила — каза той, — зърната ти набъбват като узрели морави сливи. Сега са като дребни рози и макове.

— Беше както каза, че ще бъде, Жак.

— Радвам се.

Тя хвана здравите му, загорели ръце в своите и ги загледа. Златната брачна халка блесна в очите ѝ. Вдигна поглед към лицето му.

— Мисля, че с удоволствие ще ти стана метреса — прошепна тихо тя.

— Вон — каза той. — Надявах се да се съгласиш. Затова наех този малък апартамент. Можеш да се настаниш още тази нощ.

Тя се удиви.

— Да се преместя тук?

Той кимна.

— Ако не ти харесва, мога да намеря друг.

— Но аз не мога! Какво ще стане с Пеги?

— Какво да стане с нея? — Той сви рамене. — Тази история е *fini*.

— Не можем ли да караме така? Ще се срещам с теб тук, когато пожелаеш.

— Искаш да кажеш, че няма да дойдеш тук?

Тя поклати глава.

— Не мога. Какво ще прави Пеги? Тя се нуждае от помощта ми за поддържането на апартамента. Освен това, ако баща ми разбере, ще ме убие.

— А не се тревожи, че живееш с тази... с тази *lesbienne*? — горчиво запита той.

— Ти не познаваш баща ми. Там в Бостън въобще не мислят за такива неща.

— Той за каква я смята?

— Каквато винаги е била — отговори тя. — Моя учителка, моя компаньонка.

Той се изсмя.

— Да, наистина ти е била учителка.

— О, Жак — каза тя огорчено. — Недей разваля всичко. Защо да не можем да продължаваме така?

Той я погледна.

— Значи не искаш да се преместиш тук?

— Не мога — повтори тя. — Не разбираш ли, не мога.

Той се изправи и отиде до гардероба. Дозакопча си ризата и взе връзката.

— Не виждам каква е разликата. В края на краищата, ти си женен. Колко време мислиш, че ще можеш да отделяш за тук?

Той я изгледа.

— Това е съвсем друго — рече хладно той.

— Друго ли? — викна гневно тя. — Защо да е друго за теб, а за мен не?

Той впи поглед в нея.

— Един мъж може да изневерява на жена си, както и тя на него, ако има желание за това. Но мъжът никога не може да изневери на любовницата си, нито на жената на своя любовник.

— Но Пеги не е мъж!

— Не, не е — каза навъсено той. — Тя е нещо по-лошо от мъж. Рина го изгледа за миг. После гордо вдигна глава.

— Това ли са условията ти? — запита тихо тя.

Седеше невъзмутима, с изпънат гръб, а голите й гърди величествено украсяваха гръдния й кош. Ребрата й се очертаваха при всяко вдишване. Никога в живота си не съм срещал такава красота, помисли си той. Гласно каза:

— Щом така го приемаш, това са условията ми.

Тя не отговори.

— Просто не разбирам — каза след малко тя. — Погледна го. — Моля ти се, подай ми роклята.

Това беше преди много месеци и колкото и да бе чудно, те останаха приятели. Тя вдигна перното към устните си и изпразни чашата.

— Сега наистина трябва да вървя — каза. — Обещах на Паван да бъда в студиото му в три.

Той повдигна вежди.

— Паван? Заловила си се със скулптура?

— Не — поклати глава тя. — Позирам му.

Жак знаеше как работи Паван. Използуваше много модели за една статуя. Винаги се опитваше да претвори идеалното. Никога нямаше да успее.

Тя усети насмешливия му поглед да се плъзга по гърдите й. Засмя се.

— Не, не е каквото мислиш.

— Не? — запита той. — Защо не?

— Казва, че били много големи.

— Той е луд — бързо каза Жак. — Но кой ли художник не е луд.

Е, какво тогава?

Тя стана.

— Срамният ми триъгълник.

За пръв път, откак го познаваше, той онемя. Тя се засмя.

Най-сетне той възвърна гласа си.

— Но защо?

— Защото това е най-високата планина, която един мъж може да изкачи, казва той, и повече мъже са умрели при опит да я покорят, отколкото са загинали на връх Еверест. — Тя се усмихна и се наведе над него. — Но ние няма да му кажем, че ти си я изкачил сполучливо, нали, Жак?

Тя го целуна леко по бузата, обърна се и закрачи по тротоара. Наблюдава я, докато се загуби след тълпата, и се обърна към келнера.

— Ало! — повика го той. — Мисля да взема още едно!

11.

Бързо мина покрай портиера, който поздрави, и тръгна по тясното, извито стълбище до третия етаж. Беше се забавила в студиото повече, отколкото предполагаше. Ще има едва достатъчно време да приготви вечерята, преди Пеги да се върне.

Рина мина през малката всекидневна и влезе в кухнята. Бързо запали газта на нагревателя за ваната и със същата клечка запали фурната, като намали пламъка до минимум. Извади малкото препечено пиле, което току-що бе купила от магазина на ъгъла, и го сложи в тавичката, която постави във фурната, за да се запази, топло. Бързо нарязва франзелата на филийки, постави хляба до сиренето и се залови да подрежда масата. След няколко минути всичко беше готово.

Погледна часовника. Имаше дори време да се изкъпе, ако водата се е затоплила достатъчно. Отиде и опипа бойлера. Беше топъл. Значи, щеше да има достатъчно, ако не пълни ваната повече от половината.

Влезе във всекидневната на път за банята и пръстите ѝ вече разкопчаваха блузата. Вратата се отвори и тя се обърна натам.

— Подранила си — каза Рина.

Пеги я изгледа студено и без да отговори, затвори вратата след себе си. Рина сви рамене. Пеги изпадала в подобни настроения. В един момент беше весела, приветлива и любезна, в следващия — студена, дори намръщена. Щеше да ѝ мине.

— На масата има сирене и малко вино, ако искаш нещо преди вечеря — каза тя и продължи към банята. Ръката на Пеги я завъртя.

— Мисля, че ти казах да не се срещаш повече с Дешам!

Рина се вторачи в нея. Сигурно някой ги е видял в ресторанта и е казал на Пеги. Странно, че от всички мъже, които познаваха, Пеги я ревнуваше само от Жак. По-младите никога не я тревожеха, но Жак, със странната си самоуверена усмивка и леко посивялата коса на слепоочията, винаги успяваше да я разстрои.

— Срещнах го случайно и той ме покани на обяд — заяви тя. Не че се страхуваше от сцените на ревност на Пеги, но просто нямаше настроение за кавга. — Не можех да бъда невъзпитана.

— След това къде беше цял следобед? — настоя Пеги. — Не беше в художествената академия, не беше и у дома. Телефонирах и на двете места и едва не полудях от притеснение.

— Не ми се ходеше в академията — обясни тя. Пеги я погледна с присвити очи.

— Случайно да си била в апартамента му?

— Не, не съм — отвърна на погледа ѝ Рина.

— Видели са го към четири часа да влиза в апартамента си с някаква блондинка.

Рина повдигна вежди. Жак не си пилееше времето.

— Не съм единствената блондинка в Париж — отбеляза тя.

— Той не отговаряше по телефона — продължи Пеги обвинително.

— Не можем да го виним за това, нали? — усмихна се Рина.

Ръката на Пеги я перна през лицето.

— Лъжеш!

Ръката на Рина се залепи за удареното място. Тя се вторачи в Пеги.

Другата буза също пламна, когато ръката на Пеги се стовари там. Тя сграбчи Рина за раменете и започна да я раздрусва.

— Искам да ми кажеш истината!

— Казах ти истината! — изкрещя Рина, опитвайки се да удари Пеги. Пеги политна назад от внезапната атака. Лицето ѝ доби измъчено изражение.

— Защо постъпваш така, след като знаеш колко силно те обичам?

Рина я изгледа. За пръв път изпита погнуса. Най-напред от Пеги, после от себе си.

В същия миг Пеги падна на колене, обгръщайки с ръце бедрата на Рина.

— Моля те, моля те, мила, не ме гледай така. Не ми се сърди. Прости ми. Полудях от ревност.

Лицето на Рина я болеше на мястото на удареното. Изведнъж се почувствува уморена.

— Никога повече недей да правиш така — каза отпаднало тя.

— Няма, няма! — страстно заобещава Пеги. — Просто не мога да понасям мисълта, че онзи развратник простира мръсните си ръце по

теб.

— Той не е развратник, а мъж, — заяви Рина. Погледна към Пеги. Лека нотка на презрение прозвуча в гласа ѝ. — Истински мъж. Не имитация.

— Аз ти показах повече, отколкото би научила от всички мъже на света.

Внезапно Рина проумя — първият блед лъч на голата истина. Обзе я леден страх. Погледна тъмнокестенявата глава, притисната отпред към полата ѝ.

— Това именно е лошото. Ти много усърдно ми показваш любов, учиш ме на любов. Но това е външната страна. Защо не ме научиш да изпитвам любов, да давам любов? — Бавно отблъсна главата на Пеги. А после, поради липса на по-добро място, се свлече на колене, зарови лице в гръдта на Пеги и се разрида.

— Плачи, любима, плачи — зашепна Пеги. — Изплачи всичко. Аз винаги ще бдя над теб. Това е любовта.

Амру Сингх пристигна рано на приема, който Паван даваше в чест на разбулването на своята статуя-шедьовър. Беше към шест часа, когато Амру Сингх се поклони на домакина, учтиво отказа някаква напитка и зае обичайното си място до стената на празната стая.

Верен на навика си, той си свали ризата, сгъна я прилежно и я постави на пода. После си свали обувките — чорапи не носеше — и ги постави до ризата. Пое дълбоко дъх и като облегна гръб на стената, се плъзна надолу, докато седна точно върху ризата, с кръстосани крака.

По този начин, без да върти глава, можеше да наблюдава действията на всички в стаята. В това положение можеше най-лесно и ясно да разсъждава. Мислеше за много неща, но главно за суетата и стремежите на човека. Амру Сингх търсеше мъж, чиято суета и амбиции надхвърляха личните и се стремяха единствено към славата, заровена от векове дълбоко в човешкия дух. Това, че все още не бе попаднал на такъв мъж, не го обезсърчаваше.

Почувствува как мускулите му се напрягат, но в същото време това носеше облекчение и спокойствие: долови как дишането му стана по-бавно и по-повърхностно.

Исключи за няколко минути едно кътче от съзнанието си, въпреки че очите му останаха отворени и нащрек. Все някоя нощ, може дори тази, търсенето щеше да свърши.

Но той усещаше вече злият дух на богинята Кали да витае из стаята. Вътрешно се отърси и отстрани от себе си чувството на разочарование. В стаята имаше толкова много дребни хорица.

На пода, в ъгъла зад големия диван, един мъж и една жена извършваха акта на прелюбодеяние скрито, или поне така си мислеха те, от другите. Той се замисли за неприличните пози, издълбани високо по стените в храма на богинята и почувствува как го обзема отвращение. Това грозно съвкупяване, което наблюдаваше под високите крака на огромния диван, не се оправдаваше дори като свещен религиозен акт в чест на злото.

В ниша край вратата стоеше на пиедестал завитата статуя, като само една-единствена електрическа крушка грееше над нея. Стоеше си спокойно там, приличаща на труп в саван и дори не помръдна, когато вратата се отвори за двамата новопристигнали. Без да отмества поглед, Амру ги позна. Русата американка и приятелката ѝ, тъмнокосата. Той затвори разсъдъка си за тях, когато часовникът заби и Паван почна речта си.

Тя не беше нищо друго, освен повторение на казаното от него през цялата вечер и много пъти преди, ала накрая изведнъж той се разплака. Беше много пиян и едва не падна, когато с рязко дръпване смъкна покривалото от статуята.

В стаята се възцари тишина. Всички загледаха студената, изваяна от мрамор фигура. Беше в размери две трети от естествените и изсечена от бледорозов италиански мрамор с мек, топъл жизнен оттенък на светлината на стаята. Фигурата бе застанала на пръсти, с вдигнати над полуизвитото лице ръце, присягащи към своя любим, слънцето.

После тишината се наруши и всички едновременно започнаха да коментират и да поздравяват скулптора. Впрочем, всички, с изключение на Леокадиа, търговецът на произведения на изкуството. Дребен, сив човечец с тънки, свити устни.

В крайна сметка, независимо какво казваха останалите, негова бе окончателната присъда. Той определяше стойността. Определената от

него цена би могла да обезсмисли всякаква продажба; неговата оценка бе меродавна.

Паван пристъпи развълнувано към него.

— Е, мосю? — запита той. — Какво мислите?

Леокадия не погледна Паван. Той никога не гледаше този, с когото говореше. Художниците твърдяха, че не срещал погледа им, защото бил паразит, живеещ чудесно от пиенето на кръвта им.

— Пазарът за скулптури е много оскъден — отбеляза той.

— Ха! — изръмжа Паван. — Не ви питам за пазара? Питам за моята творба!

— Творбата си личи, че е ваша — уклончиво каза търговецът.

Паван се обърна и направи жест с ръка към мълчаливата статуя.

— Погледнете тези гърди. Взел съм ги от различни модели, за да получа симетрия, непостигната от природата. Лицето? Безупречно! Вижте веждите, очите, скулите, носа! — изведнъж той млъкна, вперил очи в статуята. — Носът! — прошепна той.

Обърна се към моделите, прилепили гръб до стената.

— Донесете за господина бутилка вино! Носът, мосю — каза укорително той. — Защо не ми казахте за носа?

Леокадия продължаваше да мълчи. Не беше уместно да казва на Паван, че не е намерил нищо лошо в носа. Трябваше да си поддържа авторитета.

— Длетото ми! — изрева Паван. Качи се на един стол и внимателно намести инструмента. Леко остърга камъка, после заглади повърхността с ръкава си. Мраморът пак заблестя и той отстъпи назад, приковал поглед към мястото.

Изведнъж изрева с болезнено отчаяние.

— Лошо е! Всичко е лошо! Защо не ми казахте, мосю? Защо ме оставихте да се правя на глупак?

Леокадия продължаваше да мълчи.

Паван вperi тъп поглед в търговеца, очите му се насълзиха, после се обърна и яростно запрати дървения чук към главата на статуята. Мраморът се строши и главата се разби на парчета на пода. Паван заудря неистово останалата част от скулптурата. Паднаха ръцете, после едното рамо; на гърдите се появи пукнатина, после и те се строшиха. Статуята се залюля лудо на пиедестала и рухна долу.

Паван коленичи над късовете, размахвайки дървения чук като обладан от нечисти сили.

— Обичах те! — крещеше той, а сълзите се търкаляха по лицето му. — Обичах те, а ти ми измени! — Най-послед падна изтощен на пода, сред разбитите отломки.

Тъй внезапно, както бяха дошли, сълзите секнаха и Паван като луд зарови из парчетата натрошен мрамор. Най-послед намери това, което търсеше. Изправи се. Държейки къса в ръка, той се олюля нестабилно към търговеца на художествени предмети.

— Сега виждам грешката си, мосю — каза той. — А вие?

Леокадия погледна парчето камък. Той даже не знаеше какво трябваше да представлява. Ала и сега не беше време да проговаря. Кимна само предпазливо.

— Слава богу! — викна Паван. — Слава на добрия господ, че не разруших единственото красиво нещо в глупавото си разочарование!

Тълпата се заблъска напред да види какво държи в ръката си Паван. Приличаше само на парче строшен мрамор.

— Какво е това? — прошепна един от тях.

— Глупаци! Не познавате това, от което сте произлезли? Самата душа на женската красота? — изрева Паван.

Изправи се на крака и им хвърли зъл поглед.

— Само боговете са достойни да легнат на него! — Той загледа камъка в ръката си и по лицето му се изписа топлина и нежност. — Сега виждам грешката си — продължи той. — Именно около това нежно ядро би трябвало да издялам от камък свършената Жена! — Огледа ги драматично.

Леокадия пак погледна мраморния къс. Ето, значи какво било. Мигновено се сети за дебелия, млад египетски принц, който бе дошъл в галерията. Това бе нещо, което щеше да оцени.

— Хиляда франка — промълви той.

Паван погледна търговеца, постепенно възвръщайки самоувереността си.

— Хиляда франка? — попита презрително той.

— Тогава хиляда и петстотин — измърмори Леокадия.

Паван бе завладян от безкрайната борба между твореца и търговеца. Той се обърна към колегите си:

— Предлага ми само хиляда и петстотин франка!

Извъртя се пак към търговеца.

— Ни сантим по-малко от две хиляди и петстотин и аванс, за да направя скулптурата от жената, която ми позира за това! — викна той.

Леокадия се загледа в пода.

— Как мога да дам аванс, като не познавам модела?

Паван се завъртя около себе си. Моделите се спогледаха любопитно, чудейки се коя ли от тях бе позирала за точно тази част от статуята. Ала не беше никоя от тях. Изведнъж ръката на Паван се вдигна.

— Вие! — извика той и посочи с пръст. — Елате тук!

Обърнаха се и проследиха насочения пръст. Рина замръзна на място. Лицето ѝ пламна, нечий ръце я издърпаха напред, насочвайки я към скулптора.

Паван ѝ сграбчи ръката и я обърна към търговеца. За пръв път Леокадия погледна някого. Почти веднага отново отмести поглед.

— Съгласен — промърмори той.

Дълбок, ликуващ вик се изтръгна от гърлото на скулптора. Той сграбчи Рина в прегръдките си и възторжено я целуна по двете бузи.

— Ще живееш завинаги, мила моя! — гордо заяви той. — Ще изваям красотата ти от камък, да те славословят през вековете!

Рина се разсмя. Лудост. Всички бяха луди. Паван запя похотливо и я увлече в ексцентричен танц. Вдигна я на пиедестала, където бе стояла статуята. Тя усети подръпване от ръце върху роклята, върху бельото. Присегна с ръце да се подпре на стената, за да не падне, и скоро остана напълно гола на пиедестала. Странна тишина се възцари в стаята.

Паван бе този, който я свали. Метна някаква дреха върху нея и тя се запъти към банята. Една от моделите ѝ подаде разкъсаните дрехи. Рина ги пое и затвори вратата зад гърба си. След малко пак се появи.

Пеги я очакваше. По-скоро задърпа, отколкото поведе Рина към вратата и я затръшна подир двете.

Изведнъж една от завесите около съзнанието на Амру Сингх се вдигна. През тънката дървена преграда зад главата си той дочу смътни гласове.

— Полудяла ли си?

— Не е толкова важно, Пеги!

— Ами ако се появи във вестниците? Ще се разнесе и ще го изнесат върху първите страници на вестниците в Бостън!

Гласът на Рина прокънтя весело.

— Представям си заглавията — каза тя. — Бостънско девойче, избрано за най-хубавата п... в Париж!

— Ти като че ли се гордееш с това?

— Че защо не? Единственото нещо, което сама съм извоювала за себе си.

— Щом се разчуе, всички мъже в Париж ще хукнат подир теб. Предполагам, че това ще ти хареса.

— Може би. Време е да поизрасна и да престана да вярвам в твоите истини.

Чу се звук от яростна плесница, после сърдит глас:

— Ти си курва, долна курва, а курвите заслужават това!

Настъпи мигновена тишина.

— Казах ти никога да не правиш това!

Той долови шума на втора плесница.

— Курва, кучка! Това е единственият език, който разбираш! — настъпи пауза, после... — Рина! — в гласа се долавяше стаена уплаха. Амру Сингх си помисли, че тонът прилича на този на дресьор на тигри, влязъл в клетката само за да разбере, че някогашното тигърче се е превърнало в безпощаден звяр. — Какво правиш? Махни тази обувка!

След това се чу напрегнат писък и шумът на тяло, което пропада, премятайки се диво в дългата стълбищна шахта. И за пръв път, откак помнеше някой от присъстващите, Амру Сингх напусна един прием преди разотиването на последните гости.

Рина стоеше до парапета с пепеляво лице, загледана надолу в стълбищната шахта. Обувката ѝ с високо, островърхо токче, все още бе в ръката ѝ. Той взе обувката и като се наведе, я намести на крака ѝ.

— Не съм я докоснала!

— Зная — каза тихо Амру Сингх.

Изведнъж тя се отпусна в ръцете му. Той долови лудото, изплашено пулсиране на сърцето ѝ върху гърдите си.

— Тя се плъзна и се прекатури през парапета!

— Не казвайте нищо на никого! — прошепна заповеднически той. — Оставете аз да говоря.

После вратата зад тях се отвори и двама напускащи гости се появиха. Амру Сингх се обърна към тях, притискайки с ръка главата на Рина към гърдите си, така че тя едва виждаше, камо ли да заговори.

— Стана злополука — каза спокойно той. — Повикайте лекар.

Усети плачът на Рина върху рамото си. Погледна надолу към блестящата светлоруса коса. Странно доволен израз се появи в тъмните му, дълбоки очи.

Предчувствието му се бе сбъднало. Богинята на Злото, Кали, бе нанесла своя удар. Но този път тя нямаше да получи невинна душа като ново жертвоприношение за своята мощ, независимо че грижливо бе поставила всички улики.

12.

Рина бе застанала на глава, подпряла тяло върху стената, когато Жак влезе в апартамента. Той я изгледа, плъзгайки очи по стройното, облечено в гимнастически костюм тяло, и по разпилените на пода блестящи коси.

— Какво правиш? — учтиво запитва той.

Тя му хвърли една обърната надолу усмивка.

— Стоя на главата си.

— Това виждам — отвърна той. — Но защо?

— Амру Сингх казва, че така е много добре за мозъка. Кръвта измива мозъка и гледаш на света от нова перспектива. Прав е. Нямах си представа колко различен изглежда светът отдолу нагоре.

— Не ти ли каза Амру Сингх как човек може да целуне едно момиче, което стои на главата си? — запитва той засмян.

— Не — отвърна тя. На лицето ѝ се появи палава усмивка. — Но аз сама се сетих! — изпъна гръб и бързо разтвори крака.

Той се разсмя. Не можеше да се сгреси подканата в това „V“ на стената. Бързо се наведе напред, постави глава между изопнатите крака и я целуна.

Тя се засмя и се стовари на пода.

— Радвам се да чуя смеха ти — каза той. — Отначало не се смееше много.

— Не ми беше до смях.

— А сега си вече щастлива?

Очите ѝ продължаваха да се смеят, когато го погледна.

— Много щастлива. — Беше съвсем различна от замаяното момиче, което бе видял през онази нощ, преди няколко месеца. Припомни си телефонното повикване.

— Мосю Дешам? — запитва един дълбок, тих глас.

— Oui? — отвърна той в полусън.

— Извинете, че ви нарушавам почивката — продължи гласът на френски с типичен, макар и не съвсем британски акцент. — Казвам се

Амру Сингх. С мен е една ваша приятелка, госпожица Рина Марлоу. Тя се нуждае от вашата помощ.

Беше вече разбуден.

— Сериозно ли е?

— Твърде сериозно — отговори Амру Сингх. — Стана злополука с госпожица Бадли. Загина при падане и полицията е на път да създаде неприятности.

— Дайте ми да говоря с госпожица Марлоу.

— За нещастие тя не може да дойде на телефона. В състояние на пълен шок е.

— Къде се намирате?

— В студиото на господин Паван, скулптора. Знаете ли къде е?

— Да — бързо отговори Жак. — Ще бъда там след половин час. Междувременно ѝ кажете да не разговаря с никого.

— Вече се погрижих за това — каза Амру Сингх. — Тя няма да говори с никого до идването ви.

Жак не можа да разбере какво е имал предвид Амру Сингх, докато не видя пепелявото лице на Рина и празния поглед в очите ѝ. Полицията ефикасно я бе изолирала в стаичката на студиото.

— Вашата приятелка е в тежко шоково състояние, мосю — каза инспекторът, когато Жак му се представи. — Изпратих да повикат лекар.

Жак леко се поклони.

— Много сте любезен, инспекторе. Бихте ли ми казали какво се е случило? Аз току-що пристигнах, след като един общ приятел ми се обади по телефона.

Инспекторът разтвори широко ръце.

— Чиста формалност, мосю. Госпожица Бадли паднала от стълбището. Необходими са ни показанията на госпожица Марлоу, която единствено е била с нея по това време.

Жак кимна. Сигурно се криеше и още нещо, помисли си той. Иначе защо Амру Сингх трябваше да го вика?

— Може ли да вляза в стаичката?

— Разбира се, мосю — поклони се този път инспекторът.

Жак влезе. Рина седеше на малък стол, полускрита от висок мъж с тюрбан.

— Мосю Дешам?

Жак се поклони.

— На вашите услуги, мосю Сингх. — Хвърли поглед към Рина. Тя не го виждаше.

Когато Амру Сингх заговори, гласът му беше мек, сякаш говореше на дете:

— Вашият приятел мосю Дешам е тук, госпожице.

Рина вдигна празен, невиждащ поглед.

Жак погледна въпросително Амру Сингх. Тъмните очи на младежа бяха непроницаеми.

— Присъствувах на инцидента, мосю Дешам. Тя бе извънредно разстроена и готова да поеме вината за злополуката с нейната приятелка.

— Имаше ли нещо общо с нещастieto? — попита Жак.

— Както вече обясних на полицията — отговори кротко Амру Сингх, — нищо от това, което видях, не ме накара да мисля подобно нещо.

— Какво каза тя на полицията?

— Сметнах, че е най-добре да не разговаря с тях — отвърна Амру Сингх.

— Лекар ли сте?

— Студент съм, мосю — отговори Амру Сингх. Жак го изгледа.

— Тогава как успяхте да й попречите да говори с полицията?

Лицето на Амру Сингх остана безизразно.

— Казах й да не говори.

— И тя ви се подчини? — попита Жак. Амру Сингх кимна.

— Едва ли можеше да направи нещо друго.

— Може ли да говоря с нея?

— Ако желаете — не възрази Амру Сингх. — Но бих предложил това да стане на друго място. Иначе може би биха изтълкували неправилно думите й.

— Полицията вече е изпратила за лекар — каза Жак. — Няма ли...

Амру Сингх се усмихна.

— Лекарят просто ще потвърди, че тя е в шок.

Стана точно така, когато лекарят пристигна. Жак се обърна към инспектора:

— Ако позволите, инспекторе, ще придружа госпожица Марлоу до дома ѝ. Утре следобед, след като я види нейният лекар, ще я доведе в кабинета ви за показанията.

Инспекторът се поклони.

В таксито Жак се наведе и даде на шофьора адреса на Рина.

— Би било по-добре, ако госпожица Марлоу не се прибере в нейния апартамент — каза рязко Амру Сингх. — Там много неща ще ѝ напомнят за нейната приятелка.

Жак се замисли за миг, после даде на шофьора другия си адрес.

Амру Сингх влезе в апартаментата и Рина послушно го последва.

Жак затвори вратата зад тях. Амру Сингх я отведе до едно кресло. Посочи ѝ го и тя послушно седна.

— Не може повече да разчитате на мен — каза тихо той. — Не мога да продължавам да говоря вместо вас. Сега вие трябва да говорите сама.

Рина бавно повдигна глава. Очите ѝ замигаха, като че ли се събуждаше от дълбок сън. После го видя.

Изведнъж сълзите рукохна по лицето ѝ. Тя се хвърли в обятията му.

— Жак, Жак! — проплака тя. — Знаех, че ще дойдеш!

Тя се разхълца и тялото ѝ затрепери в обятията му. Думите излизаха от устните ѝ в диви, несвързани мисли.

— Ш-ш-шт! — прошепна той, като я притисна. — Не бой се. Всичко ще се оправи.

Дочу как вратата зад него се отвори и затвори. Ледо изви глава, Амру Сингх беше излязъл.

На следващия ден те отидоха в кабинета на инспектора. Оттам отидоха в нейния апартамент и пренесоха вещите ѝ в неговия. След две нощи той неочаквано се появи в апартаментата. Амру Сингх се надигна от едно кресло.

— Амру Сингх е мой приятел — каза плахо Рина.

Жак погледна първо нея, после индуса. Бързо пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Щом е твой приятел — каза той, — значи е и мой.

Белите зъби на индуса блеснаха в усмивка, когато ръцете им се срещнаха в топло ръкостискане. Оттогава тримата вечеряха заедно поне веднъж седмично.

Жак превъртя ключа. Отстъпи встрани, за да влезе Рина, след което я последва в спалнята. Веднъж вътре, тя веднага си изрита обувките. Седна на ръба на леглото и си затърка ходилата.

— Ах, така ми е добре.

Той коленичи пред нея и започна да ѝ масажира крака. Усмихна се.

— Тази вечер беше прекрасна.

Тя го изгледа палаво.

— Monsieur le Ministre определено мислеше така — пошегува се тя. — Каза, ако някога помисля, за друга връзка, да го имам предвид.

— Дъртият му развратник! — изруга Жак. — Трябва да е вече осемдесетгодишен... пък и в Операта!

Тя стана от леглото и си свали роклята, после седна в йогийска поза на пода. Краката ѝ бяха кръстосани под нея, ръцете образуваха квадрат пред гърдите.

— Какво правиш? — запита изненадан той.

— Подготвям се за медитация — обясни тя. — Амру Сингх казва, че пет минути медитация преди сън освобождават ума и тялото от всякакво напрежение.

Той измъкна ръкавелите си и ги постави на нощната масичка. Наблюдаваше я в огледалото.

— Много лесно бих могъл да те ревнувам от Амру Сингх.

— Това ще ме направи много нещастна — заяви сериозно тя. — Защото тогава ще трябва да престана да се срещам с Амру.

— Би го направила за мен?

— Разбира се — каза тя. — Аз те обичам. Той е само мой приятел и учител.

— Той е и мой приятел — заяви не по-малко сериозно той. — Ще ми бъде много неприятно, ако позволиш една закачлива забележка да разстрои тази връзка.

Тя се усмихна. Усмихна се и той и се обърна към нощната масичка. Започна да си съблича ризата.

— И какво научи от нашия приятел днес?

— Съществува голяма вероятност скоро да се освободя от желанието за смърт, направлявало много от действията ми от детските

години — отговори тя.

— Добре — каза Жак. — И как ще стане това?

— Той ме учи на йогистките упражнения за бременни. С тях ще мога да контролирам цялото си тяло.

— Не виждам ползата. Упражненията имат смисъл тогава, когато си бременна.

— Зная — каза тя.

Нещо в гласа ѝ го накара да я погледне в огледалото. Лицето ѝ беше безчувствено, отдадено на медитацията.

— Как започнахме тази тема? — запита той.

Очите ѝ отскочиха към него.

— Ти я започна — каза тя. — Доктор Форне казва, че си ме оплодил.

Изведнъж той се намери на пода до нея, прегърна я и почна да я целува, говорейки за развод с жена си, така че детето да може да се роди в семейната вила в Южна Франция.

Тя сложи пръст на устните му. Стори му се, като че ли изведнъж е станала по-възрастната.

— Хайде, хайде — каза нежно тя. — Постъпваш като американец с глупави, провинциални схващания. И двамата знаем, че един развод ще разруши кариерата ти, така че не говори повече за това. Ще си родя детето и ще продължим да си живеем, както досега.

— Ами ако баща ти узнае?

Тя се усмихна.

— Не е нужно да узнава. Като отида на гости, просто ще обясня, че съм имала нещастен брак и това ще бъде всичко. — Тя се засмя и го побутна към банята. — Върви сега да се изкъпеш. Достатъчно вълнения имаше днес. Взе ли ми бостънските вестници?

— В чантата са.

Той се потопи във ваната. Водата беше топла и го отпусна: той усети как ускореният ход на сърцето му постепенно се нормализира. Бавно, с прилив на свежи сили и задоволство, той почна да се сапунисва.

Излезе от банята, привързвайки халата си. Рина не беше в спалнята и той отиде във всекидневната. Нещо в начина, по който седеше край масата, загледана във вестника, накара тръпки на уплаха да пробягат по тялото му.

— Рина!

Тя се обърна към него. Бавно повдигна очи. Никога през живота си не бе виждал такова дълбоко страдание. Сякаш бе изгубила всякаква надежда за избавление.

— Не ще мога да родя бебето, Жак — промълви тя глухо. Сълзите бликнаха от очите ѝ.

— Какво? — отскубна се от гърлото му.

— Трябва да си вървя у дома — прошепна тя.

— Защо? — извика той и болката се появи.

Тя посочи вестника: той пристъпи и погледна през рамото ѝ.

Голямото заглавие минаваше през цялата страница:

ХАРИСЪН МАРЛОУ ПОДСЪДИМ

Бостънски banker от пето поколение заплетен в криминален банкрут на семейна банка

Отдолу имаше снимка на три колони на Харисън Марлоу.

Той я улови за раменете.

— О, мила!

Едва долови шепота ѝ:

— Толкова исках това бебе!

Знаеше, че не е време да спори с нея. Едно нещо разбираше като французин — синовния дълг.

— Ще имаме друго — утеши я той. — Когато това свърши, ти ще се върнеш във Франция.

Усети я как се раздвижва в прегръдката му.

— Не — проплака тя. — Доктор Форне ми каза, че никога няма да имам друго дете.

13.

Огромният вентилатор на тавана бръмчеше, но августовската задуха се чувствуваше в кабинета на губернатора. Слабичкият, нервен секретар посочи на Рина стол пред масивното бюро.

Седна и загледа младия мъж, застанал напрегнато до губернатора, как вдига лист след лист, докато губернаторът ги подписваше. Най-после той свърши, секретарят взе последния лист и забърза навън, затваряйки вратата след себе си.

Погледна губернатора, който присегна през бюрото и извади пура от кутията. За миг тя зърна пронизващи, тъмни очи върху приятно лице. Гласът му бе леко пресипнал:

— Имате ли нещо против да запуша, мис Марлоу?

Тя поклати глава.

Той се усмихна, взе ножче и грижливо подряза края на пурата. Сложи я в устата си и запали клечка кибрит. Пламъкът, ярък, жълт и голям, се смали, когато той всмукна от пурата. Тя долови лекия, приятен аромат на хаванска пура, когато той хвърли клечката в пепелника и пак се усмихна.

— Едно от малкото удоволствия, които моят лекар все още ми позволява — каза той. Имаше обикновен и все пак изключително ясен глас, който лесно запълваше стаята, въпреки че говореше тихо, като артист, обучен дори шепотът му да достига до най-далечните редове на втория балкон. Наведе се над бюрото и сниши глас до поверителен шепот. — Знаете ли, надявам се да доживея до сто двадесет и пет години и моят лекар мисли, че това е възможно, ако преустановя пушенето.

Тя долови убеждаващата топлина и настойчивост, с която бяха изречени думите, и за миг дори повярва.

— Сигурна съм, че ще доживеете.

Той се облегна на стола с видимо задоволство.

— Между нас казано, не че държа особено да живея толкова дълго — каза той. — Само че когато умра, не искам да оставям врагове и смятам, че единственият възможен начин е да ги надживея всичките.

Засмя се и тя се присъедини към него, забравяйки за миг причината, която я беше довела тук. В него имаше нещо невероятно младежко и жизнено, което противоречеше на започващата да посивява гъста, лъскава черна коса.

Погледна я през масивното бюро и за пореден път почувствува тежестта на това, което предстоеше. Всмукна от пурата и бавно издуха дима. Харесваше му това, което виждаше. Ни помен от модерните дивотии като диети и късо подстригани коси. Нейната падаше свободно върху раменете.

Вдигна очи и срещна нейните. Разбра, че изучаващият му поглед не ѝ е убягнал. Усмихна се, без да се смути.

— Бяхте дете, когато дадох съгласие да ви осиновят.

Думите му я предразположиха.

— Мама и татко често са ми разказвали колко внимателен сте били и как сте им дали възможност да ме осиновят.

Той кимна бавно. Разумно беше от тяхна страна да ѝ кажат истината. И без това рано или късно щеше да я узнае.

— Сега на осемнадесет години ли сте?

— Следващия месец ставам на деветнадесет — бързо каза тя.

— Пораснали сте малко, откак ви видях. — След това лицето му стана сериозно: грижливо постави пурата в пепелника. — Зная защо сте дошла да ме видите — каза той с ясния си глас. — И бих желал да ви изразя съчувствието си за положението, в което се намира баща ви.

— Проучихте ли обвиненията срещу него? — рязко запита Рина.

— Прегледах делото — призна той.

— Мислите ли, че е виновен?

Губернаторът я погледна.

— Банкерството е като политиката — започна той. — Има много неща, които са морални. Но незаконни. Това, че могат да бъдат едни и същи, няма значение. Присъдата се произнася само за крайния резултат.

— Искате да кажете — вметна бързо тя, — че работата е... в това да не те заловят!

Той изпита прилив на задоволство. Харесваше бързите, разсъдливи хора, обичаше свободната размяна на мисли, идващ от контакта с тях. Колко лошо, че сред политиците се срещаха малцина такива.

— Няма да бъде циничен — продължи тихо той. — Работата не е толкова проста. Законът е гъвкаво нещо. Той е жив и отразява надеждите и желанията на хората. Затова се променя толкова често. В края на краищата ние вярваме, че законната и моралната страна ще станат две успоредни прави, които се срещат в безкрайността.

— Безкрайността е доста далеч, за да я дочака човек на възрастта на баща ми — отбеляза тя. — Никой не разполага с необходимото време. Нито вие, дори ако доживеете сто двадесет и петте си години.

— За нещастие, решението винаги си остава най-големият риск за ръководителите — отговори той. — Вашият баща рискува, когато отпусна тези заеми. Той се оправдаваше с това, че без тях някои заводи щели да се принудят да затворят, оставяйки много народ без работа, други щели да загубят спестяванията си или основните си фондове за съществуване. Така че от морална гледна точка баща ви беше напълно прав, постъпвайки така.

Но законно работата е съвсем друга. Основното задължение на една банка е към нейните вложители. Законът взема това предвид и съставя правилата за управление на тези заеми. Съгласно закона, баща ви никога не е трябвало да отпуска заемите, тъй като покритието им е било неравностойно. Естествено, ако заводите не бяха затворили и заемите бяха изплатени, той щеше да бъде почитан като обществен благодетел, предвидлив бизнесмен. Обаче се случи обратното и сега същите хора, които можеха да го възхваляват, настояват за главата му.

— Няма ли известно значение фактът, че той загуби и собственото си имущество в опита да спаси банката? — запита Рина.

— За нещастие, не — поклати глава губернаторът.

— Вие нищо ли не можеше да направите за него? — отчаяно попита тя.

— Добрият политик не върви срещу общественото настроение — бавно каза той. — А точно сега обществото иска изкупителна жертва. Ако баща ви опита да се защитава, ще загуби всичко и ще му окачат десет до петнадесет години. В такъв случай, преди той да подлежи на помилване, аз отдавна ще бъда в пенсия.

Той вдигна пурата от пепелника и я завъртя между силните си, бели пръсти.

— Но ако го убедите да се признае за виновен и да отмени съдебното дирене, аз ще убедя съдията да му наложи една до три

години. След петнадесет месеца ще го помилвам.

Тя впери поглед в него.

— Но ако нещо се случи с вас?

Той се усмихна.

— Аз ще живея сто и двацет и пет години, забравихте ли? Но дори и да не съм наоколо, баща ви не може да загуби. В най-лошия случай ще подлежи на помилване след двадесет месеца.

Рина се изправи и му протегна ръка.

— Много ви благодаря, че ме приехте — каза тя, гледайки го в очите. — Независимо какво ще стане, надявам се да доживеете до сто двадесет и пет години.

От своята страна на телената преграда тя наблюдаваше, как баща ѝ идва към нея. Очите му бяха безизразни, косата посивяла, дори лицето сякаш бе придобило сивкав оттенък, който преливаше в дебелията затворническа униформа.

— Здравей, татко — изрече тихо тя, когато той се отпусна на стола срещу нея.

— Здравей, Рина — направи опит да се усмихне той.

— Добре ли си, татко? — попита тревожно тя. — Не те ли...

— Отнасят се добре с мен — бързо каза той. — Дадох ми работа в библиотеката. Натоварен съм да установя нов контрол над инвентара. Губят им се много книги.

Тя го изгледа. Положително се шегуваше.

Тягостна тишина се възцари между двамата.

— Получих писмо от Стен Хуайт — каза най-после той. — Има едно предложение от шестдесет хиляди долара за къщата.

Стен Хуайт беше адвокатът на баща ѝ.

— Не е лошо — каза тя. — От това, което ми казаха, не вярвах да вземем толкова. Големите къщи не се търсят много на пазара.

— Някакви евреи я искат — каза той без злоба. — Затова ще платят толкова.

— И без това беше преголяма за нас и нямаше да живеем в нея, след като се върнеш.

Той я погледна.

— Едва ли ще ни остане много. Може би десетина хиляди, като се оправим с кредиторите и Стен.

— Нямаме нужда от много — каза тя. — Ще изкараме някак, докато отново стъпим на крака.

Този път гласът му беше горчив.

— Кой ще рискува вече с мен? Аз не съм вече banker. Аз съм престъпник.

— Не говори така! — сръза го тя. — Всички знаят, че не си виновен за станалото. Знаят, че нищо не си взел за себе си.

— Още по-лошо — каза горчиво той. — Едно е да те съдят като крадец, а съвсем друго — като глупак.

— Не трябваше да ходя в Европа. Трябваше да си остана вкъщи с теб. Тогава може би нищо нямаше да се случи.

— Аз съм този, който не изпълни дълга си към теб.

— Не е вярно, татко.

— Тук имам много време за размисъл. Нощем дълго стоя буден и си мисля какво ли ще правиш сега.

— Ще се оправя, татко! — увери го тя. — Ще се хвана на работа.

— Какво ще работиш?

— Не зная — бързо отвърна тя. — Ще намеря нещо.

— Не е толкова лесно. Не си подготвена за нищо специално. — Той се загледа в ръцете си. — Дори проиграх възможността ти за един добър брак.

Тя се засмя.

— Не съм мислила за брак. Всички младежи в Бостън са точно това — младежи. На мен ми се струват като момчета: нямам търпение с тях. Когато се омъжа, ще сторя това за зрял мъж, като тебе.

— Нужна ти е почивка — каза той. — Изглеждаш уморена и изтощена.

— Двамата ще си починем, когато се върнеш у дома — уточни тя. — Ще идем в Европа. Зная едно кътче на Ривиерата, където можем да прекараме цяла година с по-малко от две хиляди долара.

— Много време има дотогава — отбеляза той. — Сега трябва да си починеш.

— За какво намекваш, татко? — попита тя.

— Писах на братовчед си Фостър — обясни той. — Той и жена му Бети искат да им отидеш на гости. Казват, че там било прекрасно и

можеш да останеш при тях, докато изляза и дойда при теб.

— Но в такъв случай няма да мога да те посещавам — бързо се съпротиви тя, посягайки към ръцете му през тясното пространство между решетките.

Той притисна пръстите й.

— Така ще бъде по-добре. И двамата ще имаме по-малко мъчителни спомени.

— Но, татко... — опита се да възрази тя.

Пазачът тръгна към тях и баща й се изправи.

— Дал съм вече инструкции на Стен Хуайт — каза той. — Сега прави, каквото ти казвам, и замини.

Обърна се и тя го изгледа, докато се изгуби от погледа й, който се премрежи от сълзите. Видя го месеци по-късно, тръгнала на сватбено пътешествие в Европа. Заведе съпруга си в затвора.

— Татко — каза срамежливо тя — това е Джонас Корд. Харисън Марлоу видя мъж на своята възраст, може би дори по-стар, но с ръста и младежката жизненост, характерни за западняците.

— Можем ли да направим нещо за теб, татко? — попита тя.

— Каквото и да е, мистър Марлоу? — добави Джонас Корд.

— Не. Не, благодаря ви.

Корд го изгледа и Харисън Марлоу усети погледа на дълбоките, проницателни сини очи.

— Моята работа се разраства, мистър Марлоу — каза той. — Преди да се захванете с нещо, бих се радвал, ако поговорите с мен. Нужен ми е човек с вашия опит, за да ми помага при финансирането на разрешението.

— Много сте любезен, мистър Корд.

Джонас Корд се обърна към Рина.

— Извинявам се — каза той, — но зная, че би желала да поостанеш насаме с баща си. Ще почакам отвън.

Рина кимна и двамата мъже се сбогуваха. Известно време баща и дъщеря се гледаха един друг, после Рина заговори:

— Какво мислиш за него, татко?

— Ами, той е на моята възраст!

Рина се усмихна.

— Казах ти, че ще се омъжа за зрял мъж. Никога не съм понасяла хлапаците.

— Но... но... — запелтечи бащата. — Ти си млада жена. Целият живот е пред тебе. Защо се омъжи за него?

— Той е извънредно богат човек, татко — обясни тихо тя. — И много самотен.

— Искаш да кажеш, че затова си се омъжила за него? — После изведнъж разбра причината за предложението на нейния съпруг. — И защото така ще може да се погрижиш за мен? — запита той.

— Не, татко — каза бързо тя. — Съвсем не се омъжих за него поради тази причина.

— Тогава защо? — запита той. — Защо?

— За да се грижи за мен, татко — протичко обясни тя.

— Но, Рина... — започна той. Тя рязко го прекъсна:

— В края на краищата, татко — ти сам казваше, че не мога да правя нищо, че няма да се справя сама. Нали затова ме изпрати там?

Той не отговори. Нямаше какво да каже. След още няколко напрегнати мига се разделиха. Протегна се на тесния нар в килията и се загледа в тавана. Почувствува как по тялото му преминават студени тръпки. Потръпна леко и опъна тънкото одеяло върху краката си. Как я беше загубил? Къде беше сгрешил?

Зарови лице в твърдата сламена възглавница и горещите сълзи потекоха по бузите му. Треската се усили и той затрепери по-силно. Късно през нощта дойдоха и го отведоха в болницата на затвора с 39 градуса температура. Почина от бронхопневмония три дни по-късно, когато Рина и Джонас Корд все още се намираха сред океана.

14.

Болката закънтя в слепоочията ѝ, прерязвайки сякаш с остър нож съня. Почувствува как той започна да се изплъзва, после дойде ужасната самота на пробуждането. Раздвижи се неспокойно. Всички се стопяваха, всички освен нея. Затаи дъх за миг, борейки се срещу връщането към действителността. Болезнено. Последните следи от съня се стопиха. Тя се събуди.

Отвори очи и се взря унесено в болничната стая, после се сети къде се намира. На масичката срещу леглото имаше свежи цветя. Сигурно ги бяха донесли, докато е спала.

Бавно раздвижи глава. Айлин дремеше на креслото до прозореца. Навън беше нощ. Сигурно е дремала целия следобед.

— Имам ужасно главоболие — едва промърмори тя. — Може ли да получа един аспирин, моля?

Главата на Айлин трепна. Тя погледна въпросително Рина.

Рина ѝ се усмихна.

— Спала съм целия следобед.

— Целия следобед? — Рина идваше в съзнание за пръв път след близо седмица. — Да — повтори Айлин. — Целия следобед.

— Бях толкова уморена — продължи Рина. — Винаги, когато дремна през деня, ме заболява главата. Бих желала един аспирин.

— Ще повикам сестрата.

— Остави, аз ще я повикам — каза бързо Рина. Направи опит да си вдигне ръката, за да натисне бутона над главата си, ала не успя.

Погледна надолу. Ръката ѝ беше привързана отстрани към леглото. В една вена под лакътя ѝ бяха забили игла, прикачена към дълга тръбичка, водеща до обърната надолу бутилка, окачена на стойка.

— За какво е това?

— Лекарят мислеше, че би било по-добре, ако не те будят за храна — обясни бързо Айлин. Наведе се над леглото и натисна бутона.

Почти веднага сестрата се появи на прага. Пристъпи бързо към леглото и застана до Айлин, поглеждайки към Рина.

— Будни ли сме? — запита тя с професионална жизненост.

Рина бавно се усмихна.

— Будни сме — каза отпаднало тя. — Вие сте нова, нали? Не би помня.

Сестрата хвърли бърз поглед към Айлин. Тя се грижеше за Рина от деня на постъпването ѝ в болницата.

— Аз съм нощната сестра — спокойно отговори тя. — Току-що постъпих.

— Винаги имам главоболие, когато спя следобед — повтори Рина. — Чудех се дали бих могла да получа аспирин?

— Ще повикам лекаря — засуети се сестрата. Рина обърна глава.

— Трябва да си преуморена — каза тя на Айлин. — Защо не се прибереш вкъщи да си починеш? Цял ден си била тук.

— Не съм уморена. И аз подремнах малко следобед.

Лекарят влезе в стаята и Рина се обърна към вратата. Очите му примигваха иззад очилата.

— Добър вечер, мис Марлоу. Отпочинахте ли си?

— Доволно, докторе — усмихна му се Рина. — Но ме заболя главата. — Тя сви вежди. — Все пак, странно главоболие.

Той се приближи до леглото и положи пръсти на китката ѝ, търсейки пулса.

— Странно ли? — попита, загледан в часовника си. — Защо го намирате за странно?

— Особено ме заболява, когато се опитвам да се сетя за някое име. Помня вас, познавам и приятелката си тук — тя посочи към Айлин, — но щом се опитам да ви назова по име, главоболието се появява и не мога да се сетя.

Лекарят се засмя и отпусна ръката ѝ.

— Няма нищо необикновено. Някои видове мигренни главоболия карат хората да забравят и собствените си имена. Вашето не е такова, нали?

— Не, не е — отговори Рина.

Лекарят извади от джоба си офталмоскоп и се наведе.

— Искам да погледна в очите ви с това — каза той. — Така ще имам възможност да видя през тях и може би ще открием, че главоболието ви не е нищо друго, освен преумора на очите. Не се бойте.

— Не се боя, докторе — отговори Рина. — Веднъж в Париж един лекар ме гледа в очите с такова нещо. Мислеше, че съм припаднала. Но аз не бях. Само бях хипнотизирана.

Той сложи палец в крайчето на окото и повдигна клепача. Натисна някакъв бутон в уреда и един светлинен лъч се появи в миниатюрния отвор.

— Как се казвате? — попита небрежно той.

— Катрина Остерлааг — отговори тя веднага. После се засмя. — Виждате ли, докторе, казах, че главоболието ми не е чак толкова лошо. Все още си зная името.

— Как се казва баща ви? — запита той, премествайки уреда на другото око.

— Харисън Марлоу. Виждате ли, и това зная.

— Как се казвате? — запита пак той, докато светлината чертаеше полукръг в горния край на окото.

— Рина Марлоу — отговори тя. Засмя се гласно. — Не можете да ме измамите, докторе.

Загаси светлината и се изправи.

— Не, не мога — каза той и се усмихна.

Вратата се отвори и двама санитарии дотъркаляха голям квадратен апарат. Наместиха го отстрани на леглото, до лекаря.

— Това е електроенцефалограф — спокойно обясни лекарят. — Използува се за измерване на електрическите импулси, излъчвани от мозъка. Понякога е много полезен за установяване на източника на главоболия: тогава може да ги лекуваме.

— Изглежда твърде сложен — отбеляза Рина.

— Не е — отвърна той. — Всъщност е много просто. Ще ви обясня, докато работим.

— Аз си мислех, че главоболието се оправя с аспирин.

Той се засмя заедно с нея.

— Е, знаете какви сме ние, лекарите — каза. — Как бихме си оправдали хонорара, ако цялата ни работа се свеждаше до предписването на няколко хапчета?

Тя пак се засмя, а лекарят бързо се обърна към Айлин. Кимна й мълчаливо, посочвайки с очи вратата. Беше се обърнал вече към Рина, когато тя я отвори.

— После ще се върнеш, нали? — запита Рина.

Айлин се обърна. Санитарите вече включваха апарата, а сестрата помагаше на лекаря да приготви Рина.

— Ще се върна — обеща Айлин. Пристъпи навън и внимателно затвори вратата зад себе си.

Мина почти час, преди лекаря да излезе от стаята. Отпусна се на стола срещу Айлин и ръката му затърси из джоба. Измъкна смачкан пакет цигари, който поднесе към нея. Тя си взе една, а той драсна клечка кибрит, поднасяйки я най-напред на нея, а после на себе си.

— Е? — запита го напрегнато тя.

— Ще знаем повече, като проучим електроенцефалограмата — каза той, дръпвайки от цигарата. — Но вече забелязахме признаци на увреждане в някои нервни центрове.

— Моля ви, докторе — каза тя. — Обяснете го с думи, които мога да разбера.

— Да, да — съгласи се той. Пое дълбоко дъх. — Мозъкът показва вече признаци на увреждане в някои нервни центрове. Това именно я затруднява да си спомни прости, всекидневни неща като имена, места, време. Всичко в паметта ѝ е настояще — няма минало, вероятно няма и днес. Напрежението от несъзнателното усилие да си припомни всички тези дребни неща причинява главоболието.

— Но това не е ли добър признак? — попита с надежда тя. — За пръв път от седмица насам тя изглежда почти нормална.

— Зная колко сте загрижена — внимателно промълви той. — И не желая да съм песимист, но човешкият механизъм е странна машина. Само благодарение на изключителната си физическа издръжливост се държи толкова добре. Продължават да я обземат вълни от изключително висока температура, които разрушават всичко по пътя си.

— Искате да кажете, че пак ще изпадне в делириум?

— Искам да кажа, че температурата пак се покачва — отговори той.

Айлин се изправи бързо и тръгна към вратата.

— Мислите ли, че мога да поговоря с нея, преди да заспи?

— Съжалявам — поклати глава той. — Температурата ѝ почна да се покачва двадесетина минути след като излязохте. Сложих ѝ упойка, за да облекчи болката.

Тя вторачи поглед в лекаря.

— О, господи! — бавно изрече тя. — Докога, докторе? Докога ще страда така?

— Не зная — предпазливо каза той. Улови я за ръката. — Дайте да ви закарам до вкъщи? Нищо не можете да направите тази нощ, повярвайте ми. Тя заспа.

— Аз... бих желала да я погледна само за миг — каза колебливо Айлин.

— Може, но трябва да ви предупредя. Да не се стреснете от нейния вид. Трябваше да отрежем повечето от косата ѝ, за да направим електроенцефалограмата.

Айлин затвори вратата на кабинета и тръгна към бюрото. Няколко предварителни скици за костюми на един нов филм чакаха нейното одобрение. Щракна лампата и отиде до вградения бар.

Взе бутилка скоч и напълни една чаша с кубчета лед. Покри леда с уиски, върна се до бюрото, седна и започна да изучава скиците. Отпи от уискито, докато ги гледаше.

Натисна един бутон на рамката на креслото и светналата на тавана лампа огря скиците. Завъртя стола към пиедестала отляво, като се опитваше да си представи модела на роклята.

Но очите ѝ се пълнеха със сълзи. Скиците избледняха и тя виждаше само Рина, застанала на пиедестала с ярката светлина върху дългите ѝ руси коси, чийто гневни, отрязани кичури заобикаляха отпуснатата на възглавницата глава.

— Защо трябваше да го сторите, за Бога? — проплака тя вбесена. — Защо трябва винаги да разрушавате красотата? Няма ли достатъчно грозота на този свят?

Сълзите замъглиха очите ѝ, но през тях тя все още виждаше Рина, когато за пръв път застана на пиедестала и бялата коприна обгръщаше тялото ѝ.

Не беше много отдавна. Само преди пет години. Бялата коприна бе за булчинска рокля. Когато Рина се женеше за Невада Смит.

15.

Замисленото като скромна церемония бракосъчетание се превърна в цирк, най-големия рекламен парад на Холивуд. И всичко заради Дейвид Улф, който най-после отведе в леглото червенокосата статистка, изпълняваща незначителна роля в „Ренегатът“.

Макар да беше младши писач, само една стъпка по-високо от най-дребната служба в отдела, и да получаваше едва трийсет и пет седмично, Дейвид беше фигура, що се отнася до жените. Това можеше да се обясни само с една дума. Фаворизация. Бърни Норман му беше вуйчо.

Не че имаше особена полза от него. Обаче момичетата не знаеха. Откъде можеха да подозират, че Норман едва понася сестриния си син и му бе дал работа само за да накара сестра си да млъкне? И за да държи племенника си на разстояние, бе дал нареждане на трите си секретарки да не допускат Дейвид под никакъв претекст в кабинета му.

Това дразнеше Дейвид, но точно сега беше далеч от ума му. Беше двайсет и три годишен и разсъждаваше над по-важни неща. Каква разлика между тукашните момичета и онези у дома. Помисли си за разпоредителките на Бижу Тиатър в Ню Йорк, дребните, изплашени италианки и дръзките, едри ирландки, за бързите съвкупления на пустия втори балкон или на празната сцена зад големия екран, докато филмът се въртеше над главите им. Дори и там името на Бърни Норман му помагаше. Че как иначе ще го направят помощник-директор.

Момичето каза нещо. Отначало Дейвид не я чу.

— Какво? — попита той.

— Искам да присъствувам на сватбата на Невада Смит.

Макар и легнала под него, в гласа ѝ имаше решителност, която той долови.

— Ще бъде в тесен кръг — уклончиво обясни той.

Сега гласът ѝ се избистри и тя го погледна.

— Ще присъствуват много важни личности, които иначе никога не биха ме забелязали.

— Ще видя какво мога да направя — престори се той, че приема на сериозно желанието ѝ.

Малко по-късно, докато полагаше алчни усилия за трети път да докопа златната ябълка, му хрумна страхотна мисъл.

— У-ха! — викна той, когато тя започна да се оформя в главата му.

— По-спокойно, малкия. Ще разбудиш съседите — прошепна тихо тя, мислейки, че е стигнал кулминацията.

И в известен смисъл беше права.

Бърни Норман се гордееше от факта, че пристига в студиото пръв от ръководния персонал. Всяка сутрин в седем часа дългата, черна лимузина, карана от шофьор, завиваше през масивния железен портал на парадния вход и спираше пред административната сграда. Той обичаше да идва рано, както обясняваше винаги, за да успее да прегледа кореспонденцията си, която беше поне двойно по-голяма от тази на когото и да било в студиото, преди да са пристигнали трите секретарки. По този начин остатъкът от деня оставаше за всеки, стигнал до вратата му. И, както твърдеше, вратата му бе винаги отворена.

Всъщност, идваше рано, защото по рождение обичаше да си вре носа навсякъде. Макар че никой не споменаващо това, всички в студиото знаеха какво прави от момента, щом входната врата се затвореше зад гърба му. Промъкваше се из пустите кабинети на служащите и секретарките, надничаше в книжата по бюрата, тършуваше из случайно забравените отворени чекмеджета и проучваше съдържанието на всяко писмо и бележка. Беше се стигнало дотам, че щом даден служител искаше непременно да обърне вниманието на Норман върху нещо, просто го оставяше да лежи невинно на бюрото и си отиваше вкъщи.

Норман лесно се оправдаваше пред себе си. Просто съм в течение на работата. Как иначе сам човек би могъл да управлява такава сложна организация?

Стигна тази сутрин до вратата на собствения си кабинет около осем часа, тъй като обиколката му бе продължила малко по-дълго от

обикновено. Въздъхна тежко и отвори вратата. Проблеми, винаги проблеми.

Запъти се към бюрото си и замръзна ужасен. Племенникът му Дейвид спеше на кушетката, а на пода около него лежах пръснати разни книжа. Бърни почувствува гневът да се надига в него.

Прекося стаята и задърпа Дейвид от кушетката.

— Как смееш да спиш в кабинета ми, безделническо копеле? — викна той.

Дейвид седна стреснат. Затърка очи.

— Не смятах да заспивам. Търсех едни книжа и вероятно съм заспал.

— Книжа! — изрева Норман. — Какви книжа? — Той бързо вдигна един лист. Обърна замръзнали от ужас очи към племенника си. — Производственият договор за „Ренегатът“ — обвинително изрече той. — От личната ми папка с поверителни книжа!

— Ще ти обясня — бързо започна Дейвид, вече буден.

— Никакви обяснения! — драматично каза Норман. Посочи вратата. — Вън! Ако след пет минути не си извън студиото, ще наредя на пазачите да те изхвърлят. Край с тебе. Уволнен си! Свършено е! Едно не търпя в това студио — подлеците и шпионите. Синът на собствената ми сестра! Вън!

— О, зарежи това, вуйчо Бърни — каза Дейвид и се изправи.

— Той ще ми говори на мен! — ревеше Норман. — Половин нощ майка му ме безпокои по телефона. — Гласът му несъзнателно започна да имитира носовото скимтене на сестра му. — „Моят Дювидел още не се е прибрал, цяла нощ не се е прибирал. Да не би да е станало нещо с него, да не е катастрофирал?“ Катастрофирал, ха! Трябваше да й кажа, че нейният малък Дювидел цяла нощ чука онова червенокосо курве, статистката от студиото, ха! Марш навън!

Дейвид вторачи поглед във вуйчо си.

— Как си узнал?

— Узнал? — изрева вуйчо му. — Аз зная всичко, което става тук. Да не мислиш, че съм създал това студио, като чукам по цяла нощ в наети за час стаи? Не! Работил съм, казвам ти, работил съм като куче. Ден и нощ! — Отиде до стола зад бюрото и се строполи на него. Притисна със силно подчертан жест ръка към сърцето си. — Такъв

позор, от собствената ти плът и кръв, и то рано сутринта! Трябваше да предположа!

Отключи бюрото и извади флаконче с таблетки. Глътна бързо две и се облегна назад със затворени очи.

Дейвид погледна вуйчо си.

— Добре ли си, вуйчо Бърни?

Норман бавно отвори очи.

— Още ли си тук? — запита той с глас на човек, полагащ огромни усилия да се овладее. — Вън! — Очите му съзряха книжата по пода. — Най-напред събери книжата! — нареди бързо той. — И се измитай!

— Дори не знаеш защо съм дошъл тази сутрин — пробно опита Дейвид. — Възникна нещо много важно.

Вуйчо му отвори очи и го погледна.

— Щом е важно, защо не дойдеш да ме видиш като всички други? Знаеш, че вратата ми е винаги отворена.

— Отворена? — изсмя се саркастично Дейвид. — И сам Христос да се явеше в това студио, онези три вещици никога нямаше да го допуснат до теб!

— Не намесвай религията! — предупредително вдигна ръка Норман. — Знаеш моята политика. За мен всички са равни. Искан ли някой да се срещне с мен, ще говори с третата ми секретарка, тя ще каже на втората, втората секретарка ще докладва на първата. Сметне ли първата секретарка, че въпросът е важен, докладва на мен и в следващия миг ето те в кабинета ми! — щракна пръсти той. — Ей така! А не да идваш да ровиш посред нощ из поверителните книжа! Сега да те няма!

— Добре — Дейвид се запъти към вратата. Трябваше да се досети, че ще стане така, а не да се опитва да стори нещо за дъртия копелдак. — Отивам си — каза горчиво той. — Но когато мина през тази врата, огледай се добре, много добре, защото с мен изхвърляш един милион долара!

— Чакай! — извика вуйчото след него. — Обичам да бъда справедлив. Каза, че си имал да ми съобщиш нещо важно? Е, кажи го. Слушам те.

Дейвид затвори вратата.

— Следващия месец, преди пускането на филма, Невада Смит и Рина Марлоу ще се женят — каза той.

— Да не мислиш, че не знам? — изгледа го сърдито вуйчо му. — Но какво ме интересува? Даже не са ме поканили за церемонията. Освен това с Невада е свършено.

— Може — каза Дейвид. — Ала не и с момичето. Гледа ли филма?

— Разбира се, че съм гледал филма! — отсече Норман. — Довечера го пускаме на предварителна прожекция.

— Така, а след нея тя ще е най-търсената мадама в бранша.

В очите на вуйчо му се мерна уважение.

— Е, и?

— От книгата ти разбрах, че още никой не е сключил договор с нея — продължи Дейвид. — Ти ѝ предложи и то още тази сутрин. После...

Вуйчо му вече кимаше.

— После ще им кажеш, че искаш ти да поемеш сватбата. Като подарък от студиото. Ще направим най-импозантната сватба и ще грабнем ума на Холивуд. Това ще покачи общите приходи с пет милиона.

— И каква ни е ползата от това? — попита Норман. — Филмът не е наш, не участвуваме в печалбата.

— Нали вземаме такса за разпространението му? — запита Дейвид с растяща самоувереност, виждайки съсредоточения израз по лицето на вуйчо си. — Двадесет и пет на сто от пет милиона са милион и четвърт. Достатъчно, за да поеме половината от разходите ни по разпространението за една година. И чудесното нещо в цялата работа е, че можем да впишем цената на сватбата като разходи за реклама и по този начин всичко ще е за сметка на филма. На нас няма да ни струва нито цент. Корд плаща всичко от своя дял от печалбата.

Норман се изправи на крака. В очите му имаше сълзи.

— Знаех си аз! Кръвта си е кръв! — изрече драматично той. — От този момент ти работиш за мен. Ставаш мой помощник! Ще кажа на момичетата да приготвят съседния кабинет. Повече от това не бих могъл да искам и от собствения си син — ако имах такъв!

— И още нещо!

— Да? Какво е то?

Норман пак седна.

— Мисля, че трябва да опитаме да сключим с Корд договор да прави за нас по един филм годишно.

Норман поклати глава.

— А, не! И без това си имаме достатъчно щури хора.

— Той има усет за филмите. Можеш да видиш това в „Ренегатът“

— Имаше късмет.

— Не беше късмет — настоя Дейвид. — Аз бях на терена през цялото време. Няма нещо в целия филм, което да не стана според желанието му. Ако не беше той, Марлоу никога нямаше да е звездата, каквато ще бъде. Такъв нюх към жените не съм срещал през живота си.

— Той е неверник — възрази Норман. — Какво разбират неверниците от жени?

— Неверниците са знаели за жените, преди Адам да изведе Ева от рая.

— Не! — каза Норман.

— Защо не?

— Не искам такъв тип да се върти наоколо — заяви Норман. — Той няма да се задоволи само с правенето на филми. Не след дълго ще поиска той да командува. Див човек не работи със съдружници. — Стана, заобиколи бюрото и тръгна към племенника си. — Не! — повтори твърдо. — С него не искам да си имам работа. Но другите ти идеи ми харесват. Тази сутрин ще излезем и ще вземем подписа на момичето върху договора. После ще им кажем за сватбата. Това няма да се хареса на Невада, но ще го склоним. В края на краищата вложил е собствените си пари в този филм и едва ли ще иска да рискува!

Дейвид се погрижи специално копие от кинопрегледа за сватбата да стигне до Корд, който по това време бе в Европа. Когато Джонас влезе в малката прожекционна зала в Лондон, където бяха уредили да му го пуснат, светлините веднага загаснаха и взрив от музика изпълни салона. На екрана буквите излизаха от въртяща се камера и накрая не се виждаше нищо друго освен:

Драматично тържественият глас на диктора прозвуча, когато на екрана се появи далечен план на църква, около която се тълпяха хора:

„Цял Холивуд, целият свят живее развълнуван от приказната днешна сватба в Холивуд между Невада Смит и Рина Марлоу, звездите в предстоящата суперпродукция на Бърнард Норман «Ренегатът».“

Последва кадър с Невада, яздещ към църквата, великолепно облечен в тъмен каубойски костюм, яхнал снежнобял кон.

„Младоженецът, световноизвестният каубой Невада Смит, пристига в църквата с не по-малко прочутия си кон Уайти“.

Невада изкачи стъпалата и влезе в църквата, докато полицията едва задържаше крещящата тълпа. После една черна лимузина си пробиха път. Бърни Норман излезе и се наведе да помогне на Рина. Тя спря за миг, усмихна се на тълпата, после хвана протегнатата ръка на Норман и се заизкачва към църквата, а камерата я показва в близък план.

„Ето и младоженката, прекрасната Рина Марлоу, звезда на «Ренегатът», облежната на Бърнард Б. Норман, бележит холивудски продуцент, който отвежда невестата. Булчинската рокля на мис Марлоу е от дантела в слонова кост, скроена специално за нея от Айлин Гейлърд, прочутата модистка, проектирала също така великолепните костюми, които ще видите мис Марлоу да носи във филма на Бърнард Б. Норман «Ренегатът».“

Сега камерата се премести в двора на къщата на Невада в Бевърли Хилс, където бе издигната величествена палатка, около която сновяха тълпи народ.

„Тук на поляната пред къщата-дворец на Невада Смит се намира палатката, издигната от работниците в студиото на Бърнард Б. Норман като техен принос за прочутата двойка. Тя е достатъчно голяма, за да подслони и нахрани хиляди гости и е най-голямата от този вид, построявана някога, където и да било по света. А сега нека поздравим някои от прочутите гости.“

Камерата заснова по поляната, а дикторът представяше известни звезди и вестникарски репортери, които се откъсваха от грижливо подобрите си групи, за да се усмихнат и поклонят пред камерата. Камерата се насочи към стълбището на къщата, когато Рина и Невада застанаха на прага. Миг по-късно Норман бе между тях. Рина държеше в ръце огромен букет от рози и орхидеи.

„Ето отново щастливата двойка, заедно с техния приятел прочутия продуцент Бърнард Б. Норман. Невестата се кани да хвърли букета към изпълнената с нетърпение публика.“

Кадър на хвърлящата букета Рина и сборичкването на красиви млади момичета. Най-после цветята бяха грабнати от едно червенокосо момиче с тъмни очи и камерата остана за миг насочена натам.

Букетът бе уловен от мис Ан Бари, близка приятелка на невестата. Червенокосата красавица мис Бари също

играе в „Ренегатът“ и току-що сключи договор с „Норман Пикчърс“ заради чудесната си интерпретация на ролята.

На финала камерата отново показва в едър план Рина, Норман и Невада, които се усмихваха. Норман стоеше между тях, поставил бащински едната си ръка върху рамото на Невада, а другата бе скрита от поглед, зад гърба на невестата. Всички се смееха доволни, докато кадърът се стопи.

Светлините в прожекторната зала светнаха, Джонас се изправи и без да се усмихва, напусна салона. Дълбоко в стомаха изпитваше странен хлад. Щом така искаше Рина, нейна си работа.

Но това, което нито Джонас, нито който и да е друг от гледащите към екрана не видяха, бе лявата ръка на Бърни Норман, скрита зад гърба на Рина.

Тя бавно и старателно изследваше закръглените полукълба на задника ѝ.

16.

Минаваше осем, когато Айлин чу вратата на външния кабинет да се отваря. Остави палитрата и изтри петната от боите по ръцете си в широкия сив халат. Обърна се към вратата точно когато Рина влезе.

— Прощавай, че се забавих, Айлин — извини се Рина. — Тази вечер порботихме извънредно.

Айлин ѝ се усмихна.

— Няма нищо. И без това имах да довърша някои неща — тя погледна Рина. — Изглеждаш уморена. Защо не седнеш да си починеш няколко минути? Чух от производствения отдел, че ще закъснеят, затова поръчах кафе и сандвичи.

Рина ѝ отправи изпълнен с благодарност поглед.

— Чудесно — каза тя и се отпусна на огромната кушетка, като си изрита обувките. — Уморих се.

Айлин притегли масичката към кушетката. Отвори малък хладилник и извади поднос със сандвичи, които постави пред Рина. Взе голям термос с черно кафе и бързо наля чаша за Рина. Рина поднесе димящата чаша към устните си.

— Много е хубаво — каза тя над ръба на чашата. Пак отпи и облегна глава на кушетката. — Толкова съм капнала, че не съм и гладна.

— Как няма да си? — отговори Айлин. — Откак свърши „Ренегатът“, вече цяла година не си почивала и седмица. Три филма един след друг, а следващата седмица започваш четвърти. Чудо е как не си се сгромолясала.

Рина я погледна.

— Обичам да работя.

— Аз също — бързо отвърна Айлин. — Но има един момент, когато човек трябва да тегли чертата.

Рина не отговори. Отпи от кафето и взе един брой на „Варайъти“. Заразгръща напосоки страниците. Спря на едно заглавие, прочете го, после го подаде на Айлин...

— Видя ли това?

Айлин хвърли поглед на страницата. Заглавието привлече вниманието ѝ. Беше типично за списанието:

РЕКОРДЕН КАСОВ СБОР ЗА „РЕНЕГАТЪТ“

В година, изпълнена с воя и хленча на притежатели на киносалони и измъчени продуценти за бездънната яма, в която потъват печалбите на филмопроизводителите, е окуражаващо да се отбележи проблясването на първия слънчев лъч. Научаваме със сигурност от осведомен източник, че миналата седмица, по-малко от година след пускането му на екран, „Ренегатът“ е реализирал печалба от пет милиона долара. Може да се очаква, че с предстоящите още много прожекции в Америка и навред по света шлагерът на Рина Марлоу ще донесе поне десет милиона долара. „Ренегатът“, разпространен от Норман, бе произведен и финансиран от Джонас Корд, богат западняк, известен повече с миналогодишния си рекорден полет от Париж до Лос Анжелос. Във филма участва и Невада Смит.

— Видях го — вдигна очи от списанието Айлин.

— Означава ли това, че всички са си получили парите обратно?

— Предполагам, че да — каза Айлин. — Разбира се, ако Бърни не ги е ограбил тихомълком.

Рина се усмихна. Обзе я странно успокоение. Най-после Невада можеше да си отдъхне. Взе един сандвич и го захапа настървено.

— Изведнъж огладнях — каза тя, докато дъвчеше.

Мълчаливо Айлин напълни отново чашата с кафе, после наля и на себе си. Рина ядеше бързо и за няколко минути свърши. Взе цигара от малката кутия на масичката и я запали. Облегна се, издуха дима към тавана. Страните ѝ едва забележимо си възвръщаха цвета.

— Сега се чувствавам по-добре. Щом свърша цигарата, можем да пробваме онези костюми.

— Не бързам — каза Айлин. — Имам време.

— Най-добре е да започнем — изправи се Рина, като загаси цигарата в пепелника. — Сетих се, че в шест сутринта ще дойдат от „Скрийн старс“ да снимат как закусваме с Невада.

Айлин отиде до гардеробната и плъзна вратите. Шест чифта циркови трика, всяко с различен цвят, висяха вътре. Рина измъкна едно и се обърна към Айлин, придържайки костюма пред себе си.

— Стават все по-малки и по-малки.

Айлин се усмихна.

— Лично Бърни се разпореди за тези. В края на краищата заглавието на филма е „Момичето на летящия трапец“.

Взе костюма и го държа, докато Рина се събличаше. Рина обърна гръб, като си свали роклята и се замъчи да влезе в тесния костюм.

— Уф! — изпъшка тя. — Може би не трябваше да ям тези сандвичи!

Айлин пристъпи назад и заоглежда костюма.

— По-добре стъпи на пиедестала — каза тя. — Трябва да оправя някои неща.

Отбеляза с креда нужните корекции.

— Готово — каза тя. — Дай да видим следващия.

Рина присегна назад да освободи кукичките. Една от тях засече.

— Трябва да ми помогнеш, Айлин. Не мога да се измъкна.

Слезе от пиедестала и се обърна с гръб към Айлин. Айлин сръчно се справи. Дрехата рязко се разтвори и пръстите ѝ усетиха голия гръб на Рина. Изтръпнаха от допира с твърдата, топла плът. Айлин почувствува кръвта да пулсира в слепоочията ѝ. Бързо пристъпи назад, като че ли бе докоснала нажежено желязо. Неведнъж се бе изкушавала, но не биваше да позволи подобно нещо да ѝ създаде неприятности. Години наред бе работила, за да получи тази длъжност.

Рина смъкна горната част на костюма до кръста и се замъчи да свали трикото от бедрата си. Погледна към Айлин.

— Страхувам се, че пак трябва да ми помогнеш.

Лицето на Айлин беше непроницаема маска.

— Стъпи на пиедестала! — нареди тя.

Рина се върна на пиедестала и се обърна към нея. Айлин задърпа дрехата, а пръстите ѝ изгаряха всеки път, щом докоснеше Рина. Най-после трикото поддаде и Айлин усети как Рина потръпна, когато ръката ѝ случайно се плъзна по меката копринена окосменост.

— Студено ли ти е? — попита Айлин, пристъпвайки назад.

Рина я погледна за миг, после извърна очи.

— Не — отговори тя с нисък глас, измъквайки крака от трикото. Вдигна го и го подаде на Айлин.

Айлин посегна към костюма, докосна ръката на Рина и вече не можеше да я пусне. Бавно вдигна поглед към Рина и сърцето ѝ се стегна. Рина пак потръпна.

— Не — прошепна тя с все още извърнат поглед. После добави: — Моля те, недей.

Айлин чувствуваше, като че ли сънува. Нищо вече не беше реално.

— Погледни ме! — заповяда тя.

Рина бавно изви глава. Очите им се срещнаха и Айлин долови тръпките. Видя как зърната на Рина набъбваха на гърдите като разбудени червени макове сред бяло поле.

Пристъпи към нея и зарови лице в бледите, меки като коприна косми между бедрата. За миг останаха неподвижни, после тя усети ръката на Рина да гали нежно косата ѝ. Пристъпи назад и Рина се свлече в прегръдките ѝ.

Айлин почувствува как сълзите бликнаха от очите ѝ.

— Защо? — проплака неистово тя. — Защо трябваше да се омъжваш за него?

Както обикновено Невада се събуди в четири и половина сутринта, нахлузи чифт износени дънки и отиде в конюшната. Също както обикновено, по пътя затвори вратата между спалните им, за да разбере Рина, че е излязъл.

Каубоят го очакваше с димящо канче горчиво, черно кафе. Разговорът им следваше всекидневния ритуал, докато Невада го поведе към конюшната, където провериха всички ясли. Последна беше яслата на Уайти. Невада спря пред него.

— Д'утро, мойто момче — прошепна той.

Конят промуши глава над преградата и погледа Невада с големите си, интелигентни очи. Завря нос в ръката на Невада, търсейки неизменната бучка захар. Не се разочарова.

Невада отвори портата и влезе в яслата. Прокара ръце по гладките, лъскави хълбоци на животното.

— Малко позатлъстяваме, мойто момче — прошепна той. — Така е, като нямаме много работа напоследък. Няма да е зле да те поразтъпча малко.

Без да проговори, каубоят му подаде голямото седло, което лежеше върху преградата между двете ясли. Невада го плъзна на гърба на коня и го затегна. Мушна желязото в устата му и изведе коня от конюшната. Възседна го пред дървената, боядисана в бяло постройка.

Потегли по пътеката, която водеше към арената за упражнения, изградена специално за него в подножието на хълма, зад къщата. На минаване забеляза сивите, остри върхове на кулите на покрива.

Сети се за статията във „Варайъти“. Устната му се изви иронично. Ето че бе направил най-търсения филм на годината и нито веднъж, през целия този период, никой не го бе потърсил, за да започне друг. Времето на големите уестърни бе минало. Много скъпи излизаха.

Утеши се, че поне не беше единственият. Том Микс, Кен Мейнърд, Гей Гибсън, Холт — всички бяха на същия хал. Мейнърд бе опитал да се бори. Направи няколко филмчета за „Юнивърсал“, скалпвани по за пет дни. Невада бе гледал един от тях. Не бяха работа за него. Слаб филм, лошо озвучен. Половината време човек дори не можеше да разбере какво казват актьорите.

Том Микс бе опитал друго. Замина за Европа с шоу за Дивия Запад и ако можеше да се вярва на вестниците, той и конят му Том бяха пожънали луд успех. Може би заслужаваше да се помисли затова. Неговата трупa продължаваше да се радва на успех. Ако се включеше в нея, би било още по-добре. Трябваше да го стори или да хваща китарата.

Това беше новият уестърн — пеещ каубой и китара. Почувствува лека погнуса при самата мисъл за това. Оня дребен, бузест Джин Отри бе наложил стила. Единствената трудност, както бе чул от един каубой, била да го пазят да не падне от коня. Също и Текс Ритър я караше добре.

Невада отново погледна къщата. Това беше най-голямата глупост от всички — капан на стойност четвърт милион долара. Необходими бяха над дваисет прислужници за поддръжката и парите, хвърлени в

нея, се стопяваха тъй, както глутницата прерийни вълци разкъсваха заблуден елен. Направи бърза равностметка на имуществото си.

Говедовъдната ферма в Тексас тъкмо бе започнала да се изплаща, когато депресията удари, и сега имаше щастие, че поне не му носи загуба. Процентите от продажбата на играчки и каубойски костюми с името на Невада Смит спадаха, тъй като децата прехвърлиха непостоянната си преданост към други звезди. Останали му бяха единствено дялът от шоуто „Дивият Запад“ и ранчото за развеждащи се в Невада. Те носеха най-много по две хиляди месечно. Само поддръжката на къщата надхвърляше шест хиляди месечно. Рина бе предложила да поеме част от разходите, но той бе отказал, понеже смяташе, че уреждането на сметките е задължение на мъжа. Но сега, дори след изплащането на банковия заем за „Ренегатът“, той знаеше, че не ще му бъде възможно да поддържа къщата, без да бръкне в основния си капитал. Най-разумно бе да се избави от нея. Трябваше да се примири със загубата. Талберг от „Метро“ му бе предложил сто и петдесет хиляди. Така поне щеше да си спести комисионната.

Реши се. Нямаше полза от това да седи тук и да очаква позвъняването на телефона. Ще потегли с шоуто и ще продаде къщата. Почувствува се по-добре. Реши да каже на Рина, щом тя се върне от студиото довечера.

Телефонът на стълба в края на оградата остро иззвъня. Подкара коня натам.

— Да?

— Мистър Смит? — беше гласът на лакея.

— Да, Джеймс — каза той.

— Мисис Смит би желала да закусите с нея в лятната стая.

Невада се поколеба. Странно как бързо прислугата се ориентираше кой е важната личност в семейството. Сега Джеймс използваше същия тон на отдалеченост към него, които някога бе използвал към Рина.

Чу как прислужникът си прочиства гърлото.

— Да кажа ли на мисис Смит, че ще дойдете, сър? — запита той.

— Мисля, че тя очаква някакви фотографии от списанието „Скрийн Старс“.

Така значи. Невада почувствува как го обзема негодувание. За пръв път от месеци насам Рина го викаше за закуска, а то било с

рекламна цел. Миг след това съжали за помислите си. В крайна сметка, какво бе виновна тя. Работеше денонощно от месеци насам.

— Кажете й, че ще дойда веднага, щом прибера коня — каза той.

— Още една снимка как наливате кафе на Невада — каза фотографът — и ще приключваме.

Невада си вдигна чашата и протегна ръка през масата към Рина. Тя вдигна сребърното чайниче и го задържа над чашата. Професионално и автоматично двамата се усмихнаха.

Бяха ги прекарали през всичко. Снимка как Рина пържи яйца с бекон, докато той наднича през рамото й, да види какво се готви, препичането на филийките, поднасяне на пикантни хапки един на друг. Всичко, което читателите на популярни списания очакваха да прочетат за филмовите звезди. Смяташе се, че това ще им създаде представа за домашен уют.

След като фотографите си прибраха вещите и си тръгнаха, настъпи кратка неловка тишина. Невада заговори пръв:

— Слава богу, че свърши.

— И аз се радвам — каза Рина. Поколеба се, после хвърли поглед на стенния часовник. — Най-добре да тръгвам. Трябва да бъде в гримьорната в седем и половина.

Накани се да стане, когато телефонът до нея иззвъня.

Пак седна и взе слушалката.

— Ало?

Невада долови пукането на глас в слушалката. Рина го погледна странно, после заговори:

— Добро утро, Луела — каза тя с приятен глас. — Не, не ме събуждаш, Невада и аз тъкмо закусвахме... Да, правилно — „Момичето на летящия трапец“. Чудесна роля... Не, Норман реши да не заема Гейбъл от „Метро Голдуин Майер“. Казва, че само един мъж би могъл да се справи с ролята... Разбира се. Невада. Тя е само за него. Почакай, ще те свържа с него.

Тя закри слушалката с ръка.

— Обажда се Парсънс — заговори бързо тя. — Вчера Бърни реши, че ти трябва да играеш ролята на цирковия ездач. Луела проверява дали е така.

— Какво става? — запита сухо Невада. — „Метро“ не му ли зае Гейбъл?

— Не ставай глупав! Вземи слушалката!

— Ало, Луела?

Познатият, сладникав глас замляска в ухото му:

— Моите поздравления, Невада! Чудесно, че пак ще играете срещу прекрасната си жена!

— Един момент, Луела — засмя се той. — Не бързайте толкова. Не съм се заловил за филма.

— Не си ли! — Ето ти нова сензация за Парсънс. — Защо?

— Вече се съгласих да тръгна с моето шоу „Дивият Запад“ — обясни той. — Това ще ме обвърже поне за шест месеца. Докато ме няма, Рина ще потърси друго жилище. Мисля, че ще ни бъде по-удобно в някоя по-малка къща.

Гласът ѝ стана делови:

— Продавате „Хилтоп“?

— Да.

— На Талберг ли? — попита тя. — Разбрах, че той се интересувал.

— Не зная — каза той. — Няколко души се обадиха.

— Ще ме уведомите ли, когато решите?

— Разбира се.

— Няма неприятности между двама ви, нали? — проникателно попита тя.

— Луела! — засмя се той. — Знаете, че няма нищо такова.

— Радвам се! И двамата сте толкова мили — каза тя. Поколеба се за момент. — Съобщете ми, ако има някакви новини.

— Непременно, Луела.

— Всичко хубаво на двама ви.

Невада остави слушалката и погледна през масата. Не бе възнамерявал да стане по този начин, но вече нямаше какво да се прави.

Лицето на Рина бе побеляло от гняв.

— Можеше да кажеш най-напред на мен, преди да го разтръбиш на целия свят!

— Имал ли съм възможност? — възрази той, раздразнен въпреки желанието си. — За пръв път от месеци насам разговаряме двамата.

Освен това ти можеше да ми кажеш за филма.

— Цял ден вчера Бърни се опитваше да се свърже с теб, но ти не вдигаше телефона.

— Чист блъф — каза той. — През целия ден си бях у дома и никой не е звънил. А пък и не бих приел подаянията му — нито пък твоите.

— Може би ако понякога измъкваше нос от твоите конюшни, би могъл да разбереш какво става по света.

— Зная какво става — възрази ядосан той. — Не е нужно да се правиш пред мен на филмова звезда.

— О, какъв смисъл има? — попита горчиво тя. — За какво въобще се ожени за мен?

— Или ти за мен? — попита той с не по-малка горчивина.

Докато се гледаха един друг, истината внезапно изплува и за двамата. Бяха се оженили, защото и двамата знаеха, че са се загубили един друг и отчаяно искаха да задържат остатъците. Осъзнавайки това, гневът им се стопи тъй бързо, както се бе появил.

— Прощавай — изрече той. Тя го погледна над чайничето.

— И ти. Казах ти, че развалям всичко, до което се допра, че не съм добра за теб.

— Не ставай глупава — възрази той. — Не ти си виновна. Така или иначе, трябваше да се случи. Нещата в професията се променят.

— Не говоря за професията — каза Рина. — Говоря за теб и мен. Трябваше да се ожениш за някоя, която би ти създала семейство. Аз не ти дадох нищо.

— Не можеш да поемаш цялата вина. И двамата се опитахме посвоему, но никой от двама ни нямаше това, което бе нужно на другия. Работата е в това, че и двамата сгрехихме.

— Не съм в състояние да пледирам за развод, докато не завърша филма — каза тя с приглушен глас. — Не възразявам, ако ти направиш необходимото преди това.

— Не, мога да почакам — спокойно отговори той.

Тя хвърли поглед към стенния часовник.

— Боже мой! Закъснях! — възкликна тя. — Трябва да побързам. На вратата се спря и го изгледа.

— Оставаш ли мой приятел?

Той бавно кимна с глава и отвърна на усмивката ѝ, но гласът му беше сериозен:

— Винаги ще остана твой приятел.

Тя се закова за миг и той видя внезапно бликналите сълзи в очите ѝ, после тя се обърна и изтича от стаята.

Прекрачи до прозореца и като повдигна пердето, се загледа навън. Видя я как се появи пред къщата, видя шофьора да ѝ отваря вратата. Колата се загуби надолу по хълма, на път за студиото. Пусна пердето.

Рина вече не се върна в къщата. През нощта остана в апартамента на Айлин. На другия ден се настани в хотел, а три месеца по-късно подаде молба за развод „поради несъвместимост на характерите“ в Рено.

Така, не само от гледна точка на закона, всичко свърши.

17.

Дейвид чу страшното тръшване на вратата на кабинета на вуйчо му. Бързо се изправи на крака и отиде до междинната врата. Отвори я и завари вуйчо си Барни седнал на стола, с почервения от гняв лице и задъхан. Опитваше се да измъкне таблетка от обърнатия в ръката му флакон.

Дейвид бързо напълни чаша вода от гарафата на бюрото и я подаде на Норман.

— Какво стана?

Норман глътна двете таблетки и остави чашата. Погледна Дейвид.

— Защо ли не се захванах с шивачество като брат си, вуйчо ти Луи?

Дейвид знаеше, че отговор не се очаква, затова изчака търпеливо Норман да продължи.

— Петдесет, сто костюма правят на ден. Чисто, спокойно. Прибира се нощем у дома. Вечеря. Спи. Няма дертове. Няма язва. Няма огорчения. Така трябва да живее човек. Спокойно. Не като куче. Не като мен.

— Какво стана? — повтори въпроса си Дейвид.

— Като че ли нямам достатъчно главоболия — заоплаква се Норман. — Нашите акционери твърдят, че губим пари. Хвърча до Ню Йорк, за да давам обяснения. Профсъюзите заплашват да вдигнат стачка, която ще обхване киносалоните. Сядам и измислям сделка, че поне да не ги затворят напълно. После узнавам от Европа, че Хитлер заграбил всичките ни имуществва в Германия — канцелариите, кината, всичко! Повече от два милиона ни задигнал anti-semiten! След това получавам оплакване от застрахователите и банкерите, че филмите нямали престиж. Тогава купувам най-големия, най-артистичния шлагер на Бродуей, „Слънчеви петна“ се казва. Толкова артистична пиеса, че даже аз не разбирам за какво става дума.

Тази артистична бомба ме е стиснала за гушата. Говоря с всички режисьори в Холивуд за нея. Не съм толкова тъп, че да не разбира

много бързо, че и те не я схващат, затова наемам режисьора, който я е поставил на сцената, Клод Дънбар, типичен хомо. Но той ми взема петдесет хиляди.

Вече съм сто и петдесет вътре и никакви приходи. Обаждам се на Луи Майър и му искам да ми заеме Гарбо. Той ми се изсмива в лицето. Нямах достатъчно пари, казва. Освен това държал я за собствения си престиж. Правела „Ана Кристи“ на Юджин О’Нийл. Казвам му сбогом и се обаждам на Джак Уорнър. Какво ще кажеш за Бети Дейвис? Почакай минутка, дума ми той. Стоя на телефона цели десет и чакам.

И този riser си мисли, че не знам какво прави? Телефонира на брат си Хари в Ню Йорк, това прави. Ето ме тук в Ню Йорк, да му плащам минутите на междуградския разговор, а той от Холивуд се обажда на брат си Хари, който е на две преки от мен. Окачи телефона, иска ми се да му кажа. Мога да се обадя на брат ти за пет цента.

Най-последно, след разговор за деветдесет и пет долара, Джак се връща на телефона. Имаш късмет, казва. До септември е свободна. Можеш да я вземеш за сто и петдесет хиляди. За сто и петдесет не ми правиш услуга, думам му аз. Тя не взема повече от трийсет, трийсет и пет на филм, може би дори не и толкова.

Ти колко даваш? — пита ме той. Петдесетак, казвам аз. Зарежи, казва. Добре, съгласявам се аз, седемдесет и пет тогава. Сто и двадесет и пет отсича той. Делим ги на сто и готово, предлагам аз. Дадено, казва той. Окачвам слушалката. Сто трийсет и пет долара ми струва този двуминутен разговор.

Връщам се на Уолт Стрийт и заявявам на застрахователите и банкерите, че сега имаме престиж. Филмът ще бъде толкова артистичен, че ще бъде истински късмет, ако докараме някого в салона. Те са доволни, поздравяват ме, аз се качвам на влака и се прибирам в Холивуд.

Бърни се задъха, вдигна чашата вода и я пресуши.

— Не са ли това достатъчно неприятности за когото и да било?

Дейвид кимна.

— Така, съгласен си, че като влизам тази сутрин тук, идвам с достатъчно главоболие. И кого намирам? Рина Марлоу, това courven. „Рина, мила, казвам й аз, тази сутрин изглеждаш прекрасна“. Въобще не ме поздравява! Не! Тика ми „Репортьор“ под носа и казва: „Какво е това? Вярно ли е?“

Поглеждам и чета историята за Бети Дейвис в „Слънчеви петна“. Какво толкова се вълнуваш, мила? — казвам аз. Тази бомба не е за теб. За теб имам роля, която ще грабне публиката. „Шехеразада“. Какви костюми само, през живота си не си виждала такива. И знаеш ли какво ми каза тя? — Той горчиво поклати глава.

— Какво? — запита Дейвис.

— След всичко, което направих за нея, да ми говори така! — каза с горчивина вуйчо му. „Махни си ръката от циците ми, заявява тя, а след това: Ако не ми дадеш ролята, можеш да си натъпчеш «Шехеразада» в тлъстия задник“. И се измъкна през вратата. Как ти харесва това? — запита Норман с тъжен глас. — Само се опитвах да я успокоя. Тя самата се чука с всички в Холивуд, а на мен да говори така!

Дейвид кимна. Бе дочул за нейните истории. През годината след скъсването с Невада сякаш нещо се бе отприщило в нея. Разправяха, че приемите в къщата ѝ в Бевърли Хилс прераствали в оргии. Свързваха името ѝ с моделиерката на костюми Айлин Гейлърд. Но тъй като нищо не се появяваше в печата, те се правеха, че нищо не забелязват. Нейна си работа как живее, стига да не ги злепоставя.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Какво мога да направя? — запита Бърни. — Ще ѝ дам ролята. Зареже ли ни, ще загубим два пъти повече, отколкото губим сега. — Присегна се за пура. — Следобед ще ѝ телефонирам и ще ѝ кажа. — Спря се, докато я палеше. — Не, хрумна ми нещо по-добро. Иди следобед при нея и ѝ кажи. Проклет да бъде, ако я оставя да мисли, че ѝ целувам задника.

— Добре — прие Дейвид и се запъти към кабинета си.

— Чакай! — повика го вуйчо му. Дейвид се обърна. — Знаеш ли на кого налетях онази вечер в хотел „Уолдорф“ в Ню Йорк? — запита Бърни. — На твоя приятел.

— Моят приятел ли?

— Да, знаеш кой. Оня лудият. Летец. Джонас Корд.

— О — каза Дейвид. Хареса му начина, по който вуйчо му намекна за разговора им за Корд преди няколко години. Той и Корд не бяха си разменяли нито дума. Дори не знаеше дали Корд подозира за съществуването му. — Как изглеждаше?

— Все същият — отвърна вуйчо му. — Като скитник. Беше с гуменки и без вратовръзка. Не зная как може да се показва навън така.

Биха изхвърлили всеки друг, но не и него! Веднага ще разбереш, че парите са си пари.

— Говори ли с него? — любопитствува Дейвид.

— Беше два през нощта, а с него вървят две courveys. Пристъпвам аз и казвам: „Здравей, Джонас“. Той ме поглежда така, сякаш никога през живота си не ме е виждал. „Не ме ли помните?“ — питам аз. „Бърни Норман от Холивуд“. „Аха“, казва той. Но по лицето му не мога да отгатна дали се сеца, или не. Страшно е брадясал. „Тези две девойчета са артистки, ми казва той, но няма да ти кажа имената им. Иначе може да ги пипнеш с договор. Харесам ли някое момиче — казва той, — сключвам с нея договор за «Корд Експлозивс», вече не рискувам да ми ги измъкват под носа, както ти направи с мадамата Марлоу“. И при тези думи така ме потупва по ръката, че два часа след това не мога да я вдигна.

Усмихнах се насила, макар че не ми беше до смях. В нашата работа трябва да се пипа бързо, думам му аз, иначе човек остава на опашката. Но с това е свършено. Сега бих желал да си поговорим за новия филм, който чувам, че правите. Миналия път ви свършихме голяма работа и мисля, че няма да е зле да се срещнем и поговорим.

„Защо не го направим още сега?“ — пита той. — „Аз мога“, казвам аз. Той се обръща към жените. „Почакайте тук“, им казва. Обръща се и ме улавя за ръката. „Ела, казва, и почва да ме дърпа. Ела в кабинета ми.“

— Поглеждам го изненадан. „Имате кабинет в «Уолдорф»? — питам аз. «Имам кабинет във всеки хотел на Съединените щати», ми отвръща той. Влизаме в асансьора и той казва на оператора: «Мецанина, моля». Излизаме, вървим по коридора и стигаме до една врата. Поглеждам табелката: МЪЖЕ — пише на нея. Поглеждам го. Той се ухилва. «Кабинетът ми», казва и отваря вратата. Влизаме, вътре е бяло и пусто. Има масичка и стол. Той сядна на стола и изведнъж виждам, че е съвсем трезвен, вече не се усмихва.

«Още не съм решил къде ще пусна филма, започва той. Всичко зависи от това къде ще ми предложат най-добри условия.» «Съвсем разумно, съгласявам се аз, ала нищо не мога да ви обеща, докато не узная що за филм ще бъде». «Ще ти кажа, отвръща той. За летците по време на Световната война. Купих петдесетина стари самолета —

„Спадове“, „Фокери“, „Нойпорт“, „Де Хевиландс“ — и възнамерявам да ги поразтанцувам из въздуха.»

«О, военен филм, казвам аз. Не е много разумно. След „На западния фронт нищо ново“ с военните филми е свършено. Никой няма да дойде да го гледа. Но тъй като имам опит с вас и веднъж ни провървя заедно, може да се хвана на хорото. Какви условия търсите?» Той ме фиксира в очите. За студиото — десет процента, казва. Разпространение — петнадесет процента, като се приспаднат всички разходи от brutния доход.“ „Това е невъзможно“, казвам аз. Моето студио работи при минимум двадесет и пет процента.

„Не е вярно, казва той, но сега няма да споря. Искam само да ти обърна внимание на следната проста аритметика. Съгласно годишния ти баланс, студиото ти докарваше през последните няколко години средно двадесет и един процента. През този период «Ренегатът» представляваше двайсет и пет на сто от brutния ти доход. Извади го от brutното и ще видиш, че общо се покачва на почти трийсет и шест процента. Същото важи и за студиото, казва той. Обемът осигурява проценти, а аз осигурявам обема, така че не желая само обикновените проценти. И аз искам част от каймака, както казвате вие, хората в киното.“

„Не мога да си го позволя“, казвам аз. „Тъй както вървят работите в киното, казва ми той, не можеш да не си го позволиш.“ „Дирекционният ми съвет никога няма да го одобри“, не отстъпвам аз. Той се изправя усмихнат. „Ще одобри, казва той. Дай им година-две и ще одобрят. Тъй и тъй си тук, защо не пуснеш една вода?“, казва ми той. Толкова съм изненадан, че отивам до писоара. Когато се обръщам, него вече го няма. На сутринта, преди да се кача на влака, правя опит да се свържа с него, но никой не знае къде е. В кантората му дори не знаят, че е в Ню Йорк. — Бърни се загледа в бюрото. — Същински призрак, ти казвам.

Дейвид се усмихна.

— Казвам ти, че се учи бързо. Аритметиката му е вярна, знаеш.

Вуйчо му го изглежда.

— Ти да не мислиш, че не знам, че е вярна? — запита той. — Но толкова ли е беден, че да му давам залька от устата си?

— Моля, последвайте ме, сър — вежливо каза лакеят. — Мис Марлоу е в солариума.

Дейвид кимна и мълчаливо го последва по стълбището към задната част на къщата. Лакеят се спря пред една врата и почука.

— Мистър Уулф е тук, мадам.

— Кажи му да влезе — провикна се Рина зад затворената врата.

Лакеят отвори вратата. Дейвид премигна, когато яркото калифорнийско слънце го обля изведнъж. Таванът на стаята представляваше стъклен купол, стените също бяха от стъкло.

В далечния край на стаята имаше висок параван. Гласът на Рина долетя оттам:

— Сипете си нещо за пиене от бара. Ще дойда след минутка.

Той се огледа и откри бара в ъгъла. Няколко брезентови стола бяха разхвърляни небрежно из стаята, а подът бе застлан с огромен бял килим.

Айлин Гейлърд излезе иззад паравана. Беше облечена в бяла блуза с навити до лактите ръкави и черни панталони с мъжка кройка, плътно прилепнали към тесните ѝ бедра. Прошарената ѝ коса бе сресана назад.

— Здравей, Дейвид. Чакай да ти помогна.

— Благодаря, Айлин.

— Направи ми още едно мартини — извика Рина зад паравана.

Айлин не отговори. Погледна Дейвид.

— Какво да бъде?

— Скоч с вода — каза той. — И съвсем малко лед.

— Добре — каза тя и ръцете ѝ затършуваха сръчно из бара. Подаде му чашата. — Как е?

Той отпи.

— Чудесно.

— Моето мартини готово ли е? — чу гласа на Рина зад гърба си.

Той се обърна. Тя тъкмо излизаше иззад паравана, пристягайки колана на бялата хавлия. От беглия поглед върху бронзовите бедра под робата предположи, че отдолу е съвсем гола.

— Здравей, Рина.

— Здравей, Дейвид — отговори тя. Погледна Айлин. — Къде е чашата ми?

— Дейвид навярно е дошъл по работа — каза Айлин. — Защо не почакаш най-напред да си поговорите?

— Не ставай такава началничка! — отсече Рина. — Направи напитката! — Обърна се към Дейвид. — Баща ми ми даваше мартини, когато бях дете. Пия го като вода. Изглежда, че Айлин не разбира това.

— Ето — гласът на Айлин беше недоволен. Рина пое чашата.

— Наздраве, Дейвид.

— Наздраве — отвърна Дейвид.

Тя преполови чашата с мартинито и го поведе към един стол.

— Седни тук — нареди тя и се отпусна в съседния.

— Имаш чудесна къща — каза учтиво той.

— Хубава е — съгласи се тя. — Айлин и аз доста се забавлявахме, докато я мебелираме. — Тя присегна и потупа Айлин по бузата. — Айлин притежава прекрасно чувство за цвят. Трябва да поговориш с вуйчо си да ѝ даде възможност да опита като художничка на филм. Убедена съм, че ще остане доволен от работата ѝ.

— Рина — каза Айлин с щастлива нотка в гласа, — сигурна съм, че Дейвид не е дошъл тук, за да говори за мен.

— Ще говоря с вуйчо Бърни — каза учтиво той. — Аз също смятам, че може да се справи.

— Виждаш ли? — каза Рина. — Трудното с Айлин е, че е много скромна. А е един от най-талантливите хора, които съм срещала.

Подаде празната чаша на Айлин.

— Напълни я!

Сочните ѝ, пълни гърди се мернаха за миг. Дейвид си помисли, че само с масаж няма да може да смъкне излишните килограми, ако продължава, да пие така.

Рина прекъсна мислите му:

— Реши ли дъртият копелдак да ми даде ролята в „Слънчеви петна“?

Дейвид я погледна.

— Трябва да разбереш вуйчо ми, Рина — започна бързо той. — Ти си най-големият капитал на нашата компания. Не можеш да го виниш, че не иска да те сложи във филм, който вероятно ще изпързеля всички ни.

Рина пое чашата от Айлин.

— Кипнах не за друго — каза войнствено тя, — а защото смята, че като актриса не струвам. Мисли, че съм годна само да се разхождам насам-натам колкото се може по-разголена.

— Той те счита за първокласна актриса, Рина. И което е по-важно, звезди като тебе са една на милион. Просто се опитва да те запази, там е работата.

— Сама ще се пазя — отсече ядовито тя. — Получавам ли ролята, или не?

— Имаш я.

— Добре — каза тя, отпивайки от чашата. Стана от стола и той видя, че е леко пияна. — Кажи на вуйчо си от мое име, че следващия път, като дойда в кабинета му, няма да нося сутиен.

— Уверен съм, че това ще го ощастливи — ухили се Дейвид. Остави чашата и се изправи...

— Мисля, че му се иска да ме чука — леко запелтечи тя.

Той се засмя.

— Че кой не иска? — запита. — Поне шейсет милиона мъже са си мислили за това.

— Ти не си — каза тя изведнъж и очите ѝ се впиха в неговите.

— Кой казва?

— Аз — сериозно заяви тя. — Никога не си ме питал.

— Напомни ми да сбера кураж някои път.

— Какво ще кажеш за сега? — запита тя и дръпна колана на хавлията. Тя се разтвори, разкривайки голото тяло. Той прикова очи, толкова изненадан, че не можа да проговори.

— Слез долу, Айлин — нареди Рина, без да мести очи от него. — И се погрижи вечерята да бъде готова навреме.

Дейвид улови погледа на Айлин, когато мина покрай него, забързана към вратата. И сто години да доживееше, никога нямаше да забрави дълбоката болка и страданието, които съзря там.

18.

Докато срещна Рина Марлоу, Клод Дънбар обичаше само три неща — майка си, себе си и театъра — и то в тази последователност. Неговият „Хамлет“ в съвременни костюми бе най-успешната Шекспирова творба, играна някога в Ню Йорк. А режисурата на „Слънчеви петна“, съвсем посредствена пиеса бе тази, която го издигна до апогея на славата му. В „Слънчеви петна“ имаше три действащи лица — двама изследователи, които живеят изолирано накрая на голяма пустиня, и младо момиче, което си е загубило паметта и попада в техния лагер. Развива се борба между двамата мъже, като по-младият се опитва да запази момичето от похотта на по-възрастния, но след като успява, сам се поддава на похотта на момичето.

Беше изградена предимно на диалога, с малко действие, и въпреки че не слезе от сцената на Бродуей цяла година, Дънбар бе толкова изненадан, когато Норман му телефонира да му съобщи, че е купил пиесата и иска той да режисира филма, че веднага, без колебание, се съгласи. Едва след като замина за Калифорния обаче, разбра кой ще играе главната роля.

— Рина Марлоу! — възкликна той пред Норман. — Но аз мислех, че Бети Дейвис ще играе.

Продуцентът го изглежда безизразно.

— Уорнър ѝ извъртя номер — снижи той глас до поверителен шепот. — Тогава веднага си помислих за Рина.

— Няма ли някоя друга, мистър Норман? — запита той, леко заекващ, както винаги, когато се смущаваше. — Какво ще кажете за момичето, което я игра в театъра?

— Не е име — отсече бързо Норман. — Пиесата е важна за нас. Трябва да ѝ осигурим печалба. Рина никога не е правила филм, който да не донесе печалба.

— Може — съгласи се Дънбар. — Но може ли да играе?

— Няма по-добра актриса в Холивуд. Вие сте режисьор. Идете следобед у дома ѝ с ръкописа и сам ще видите.

— Мистър Норман...

Обаче Норман вече го бе уловил под ръка и го водеше към вратата.

— Бъдете справедлив, мистър Дънбар. Дайте възможност на момичето, поработете с него. После, ако все още мислите, че не става, ще видим.

Продуцентът така ловко се бе отървал от него, че сам не разбра как се озова пред затворената врата, наблюдаван от трите секретарки.

Усети лицето си да пламва и за да прикрие смущението си, отиде до момичето, което се намираше най-близко до вратата.

— Бихте ли ми казали къде живее мис Марлоу? — запита той. — И как се стига дотам.

Секретарката се усмихна.

— Мога да направя нещо повече, мистър Дънбар — каза делово тя и взе телефона. — Ще наредя кола да ви вземе и да ви закара.

Следобедът, преди да отиде в дома на Рина, Клод Дънбар се отби в едно кино, където се въртеше последният ѝ филм. Наблюдаваше екрана със смесица от очарование и ужас. Несъмнено момичето бе прекрасно. Можеше дори да види, че в нея имаше нещо животинско, което дразнеше инстинктите на известна част от публиката. Ала не беше подходящ тип за пиесата, която щеше да снима на филм.

Момичето в пиесата беше сериозно, вглъбено, наплашено. При опитите да си възвърне паметта, изглеждаше измъчено, изтощено, смазано от горещината на пустинята. Фактът, че е жена, предизвикваше желанието у мъжете, а не физическата ѝ пищност. И чак при кулминацията на пиесата се разкриваше коренът на нейните страхове — собствената ѝ склонност към похот.

На екрана Рина бе възбуждаща, дръзка, съзнаваща своята сексуалност и непрекъснато парадираше с нея пред публиката, ала в играта ѝ нямаше финес. И все пак, честно казано, той долови жизнеността, лъхаща от нея. Щом се появи на екрана, независимо кой друг бе в кадър, той не можеше да откъсне поглед от нея.

Излезе от киното и се прибра в хотела, откъдето трябваше да го вземе колата. Както винаги, когато биваше разтревожен, той телефонира на майка си.

— Знаеш ли коя са определили да играе ролята във филма, мамо?

— Коя? — запита майка му с обикновеното си спокойствие.

— Рина Марлоу.

— Не! — гласът на майка му бе ужасен.

— Да, мамо — каза той. — Мистър Норман каза, че не могли да вземат Бети Дейвис.

— Добре, направи кръгом и се прибирай у дома! — твърдо каза майка му. — Кажи на мистър Норман, че трябва да мислиш за авторитета си, че ти е обещал Дейвис и че няма да приемеш за нейна заместничка това русокосо създание.

— Но аз вече казах на мистър Норман, че ще поговоря с мис Марлоу. Той обеща да се опита да намери някоя друга, ако не остана доволен след срещата си с нея.

— Добре — каза тя. — Но помни, че най-важна е твоята цялост. Ако не останеш напълно доволен, прибирай се право у дома.

— Да, мамо — каза той. — Желая ти здраве.

— Аз също, и внимавай! — отговори майка му, приключвайки техния ритуал при сбогуване.

Рина влезе в стаята, където той я очакваше, облечена в плътно, черно трико, което покриваше тялото ѝ от стъпалата до врата. Светлорусата ѝ коса бе дръпната назад и навита на кок на тила. Не носеше грим.

— Мистър Дънбар — каза тя, пристъпвайки към него, без да се усмихне и протегна ръка.

— Мис Марлоу — отговори той, улавяйки ръката. Беше изненадан от силата на пръстите ѝ.

— Очаквах да се запозная с вас — каза тя. — Слушала съм много за вас.

Той се усмихна доволен.

— И аз съм слушал много за вас.

Тя вдигна поглед и за пръв път се усмихна.

— Не се и съмнявам — каза тя без злоба. — Затова дойдохте при мен още през първия си ден в Холивуд. Вероятно се чудите за какъв дявол настоявам да играя в „Слънчеви петна“?

Нейната откровеност го изуми.

— А защо, наистина мис Марлоу? Не сте човек, който да създава неприятности на колегите си. И без това работите много усърдно.

Тя се отпусна в един стол.

— Майната им на колегите — каза небрежно тя. — Предполага се, че съм актриса. Е, за себе си искам да разбера наистина ли съм актриса, или не. И вие сте единственият режисьор, който може да ми помогне да открия това.

Той я изгледа за миг.

— Четохте ли сценария?

Тя кимна.

— Спомняте ли си първата реплика на момичето, когато то пристига в лагера?

— Да.

— Прочетете ми я — каза той, като и подаде сценария.

Тя взе сценария, ала не го отвори.

— „Казвам се Мери. Да, така е, мисля, че се казвам Мери.“

— Вие казвате текста, мис Марлоу — заяви той смръщен, — без да мислите върху него. Не предавате мъките на момичето, което полага усилие да си спомни името. Опитайте така. Не мога да се сетя за името си, но ако можех, щеше да ми е познато. Име, с което са ме наричали цял живот, а пък ми е трудно да си го спомня. Макар че е име, което често се споменава в църква и съм го споменавала дори в молитвите си. Ето че се връща. Мисля, че го напилах. Казвам се Мери. Да, така е. Мисля, че се казвам Мери.

Рина го изгледа смълчана. Изправи се и отиде до камината. Сложи ръка на полицата, обърнала му гръб. Дръпна кока на косата си и тя се разпиля по раменете ѝ, когато отново се обърна към него.

Лицето ѝ бе навъсено и напрегнато, когато заговори:

— „Казвам се Мери“ — промълви дрезгаво тя. — „Да, така е. Мисля, че се казвам Мери“.

Той почувствува как кожата му настръхна, докато я гледаше. Винаги изтръпваше така, когато нещо велико се раждаше на сцената.

Бърни Норман дойде на снимачната площадка едва в последния снимачен ден. Поклати глава, когато отвори вратата и пристъпи вътре. Трябваше да размисли повече, преди да вика този хомо за режисьор. А и преди това трябваше да провери дали е с всичкия си акъл, щом се

остави да го навият да закупи пиесата. Всичко около нея беше налудничаво.

Най-напред графикът за снимане трябваше да се отложи с един месец. Режисьорът поиска тридесет дни, за да репетира с Рина. Норман трябваше да отстъпи, когато Рина заяви, че няма да продължи, докато Дънбар не каже, че е готова. Това му струваше сто и петдесет хиляди само за заплати за престой.

После режисьорът настоя всичко да се направи точно така, както е било на сцената. По дяволите сметката. Другите петдесет хиляди се изнизаха там. И като капак на всичко, Дънбар държеше звукът на всяка сцена да е идеален. Никакво превъртане, никаква десинхронизация. Всяка дума идеална, както се изговаря на сцената. Не го интересуваше колко дубъла ще са необходими. Че и какво ли ще го интересува, копелето му с копеле, си помисли Норман. Нали не бяха негови пари?

Филмът надхвърли с три месеца графика. Милион и половина, хвърлени на вятъра. Присви очи, когато стъпи на ярко осветената сцена.

Слава богу, това беше последният кадър. Сутринта пред колибата, когато момичето отваря вратата и намира двамата мъже мъртви — по-младият убил по-възрастния, а след това се самоубил, съзнавайки бездната, до която го е довело момичето. Тя трябва само да погледне двамата, да поплаче малко и да поеме към пустинята. Проста работа. Нищо не можеше да се сбърка. Десет минути и ще е свършило.

— По местата!

Двамата актьори се проснаха пред вратата на колибата. Един помощник-режисьор и скриптерката свериха разположението им с помощта на направени преди това снимки и пооправиха някои детайли. Ръката на единия от актьорите бе на погрешно място; на бузата на другия се бе появило някакво петно.

Норман видя Дънбар да кимва.

— Готови! — Моментна тишина, после Дънбар подвижна. — Действие!

Норман се усмихна на себе си. Това беше лека работа. Този път нямаше какво да се изкусуриява звукът. Вратата на колибата започна бавно да се отваря. Рина пристъпи и погледна двамата мъже.

Норман изруга наум. Как нямаше достатъчно разум това лайно, поне да ѝ цепне малко роклята. Предполагаше се, че се намират в

пустинята — но не, роклята ѝ стигаше до врата, като че ли е посред зима. Този Дънбар си имаше работа с най-хубавите цици в бранша и да вземе да ги скрие!

Камерата започна да се приближава за едър план. Рина бавно повдигна глава и я загледа. Миг. Втори.

— Плачи, дявол да те вземе! — завика Дънбар. — Плачи!

Рина примигна с очи. Нищо не излезе.

— Стой! — изкрещя Дънбар. — Излезе на сцената, стъпвайки върху един от легналите мъже, за да я достигне. Изгледа Рина.

— В тази сцена се очаква да заплачеш. Забрави ли? — саркастично каза той.

Тя кимна мълчаливо.

Той се обърна и се върна на мястото си до камерата, Рина пак влезе в колибата и затвори вратата зад себе си. Помощник-режисьорът и скриптерката пак провериха всичко, после се оттеглиха.

— Готови!

— Три, седемнайсет, втори дубъл! — отбеляза скриптерката и бързо избяга от обсега на камерата.

— Действие!

Всичко стана точно както преди, до момента, когато Рина погледна камерата. Тя се взря за миг в нея. Без да мига. Със сухи очи. После, изведнъж, пристъпи встрани.

— Стой! — извика Дънбар. Пак се запъти към сцената.

— Съжалявам, Клод — промълви Рина. — Просто не мога. По-добре да използваме грим.

— Грим! — викна усърдният помощник-режисьор. — Донесете сълзите!

Норман кимна. Нямаше смисъл да се трошат пари. На екрана никой не може да забележи разликата. А изкуствените сълзи се снимаха и по-добре — търкаляха се по лицето като смазани сачмени топчета.

— Никакъв грим! — чу гласа на Дънбар.

— Никакъв грим! — отекна високо нареждането на помощник-режисьора. — Приберете сълзите!

Дънбар погледна Рина.

— Това е последната сцена на филма — заобяснява той. — Двама мъже са мъртви заради теб и всичко, което искам, е една-

единствена възлива сълза. Не защото изпитваш съжаление към тях или към себе си. А за да ме убедиш, че дълбоко в себе си все още имаш душа. Не много, само колкото да покажеш, че си жена, а не животно. Разбираш ли?

Рина кимна.

— Добре тогава — каза тихо той. — Да видим сега. — Върна се на мястото си до камерата. Приведе се леко напред, впил напрегнат поглед, докато Рина излезе от вратата. Тя погледна надолу към мъжете, после вдигна очи към камерата. — Сега! — снижи гласа си до шепот Дънбар. — Плачи!

Рина се вторачи в приближаващата камера. Нищо не стана.

— Стой! — викна Дънбар. Прекрачи гневно на сцената.

— Що за жена си ти? — разкрещя се насреща ѝ той.

— Клод, моля те! — простена тя.

Той я изгледа хладно.

— Пет месеца правим този филм. Работех ден и нощ поради една-единствена причина. Искаше да докажеш, че си актриса. Е, направих всичко, каквото можех. Няма да наруша целостта на този филм в последната сцена само заради твоята неспособност. Искаш да бъдеш актриса — добре, докажи го! Играй!

Обърна ѝ гръб и се отдалечи. Норман покри лице с ръцете си. Всеки ден му струваше десет хиляди долара. Защо ли въобще се залови!

— Действие!

Леко разтвори пръсти и погледна към сцената. Чу Дънбар тихо да говори на Рина:

— Така, така, сега пристъпваш. Поглеждаш надолу и ги съзираш. Най-напред Пол, после Джоузеф. Виждаш револвера в ръката на Джоузеф и разбираш какво се е случило. Сега почваш да вдигаш очи. Мъртви са, мислиш си ти. Може и да не си ги обичала, но си живяла с тях, използвала си ги. Може би за миг единият от тях ти връща късче от паметта — паметта, която си загубила и не можеш да си възвърнеш. Но за частица от секундата воалът се вдига. И твоят брат, или баща ти, или може би детето, което никога не си имала, лежи на пясъка в краката ти. Сълзите бликват в очите ти.

Ръцете на Норман бавно се плъзнаха по лицето му. Той притаи дъх и пристъпи встрани от камерата, която блокираше зора му. Рина

плачеше. С истински сълзи.

Дънбар продължаваше да шепне:

— Сълзите са дошли, но воалът пак се спуска и ти не можеш да се сетиш защо плачеш. Сълзите секват и очите ти са сухи. Сега се обръщаш и се заглеждаш в пустинята. Там някъде, из самотните пясъци, някой те чака, някой с твоята памет... Ти ще намериш този човек. Тогава наистина ще знаеш коя си... Тръгваш към пустинята... бавно... бавно... бавно...

Гласът на Дънбар заглъхна, когато Рина започна да се отдалечава, и дори гордата, изправена осанка на гърба ѝ сякаш молеше за милост. Норман се огледа. Целият екип се беше захласнал по Рина. Бяха забравили всичко на сцената, с изключение на нея. Почувствува влага в очите си. Проклетата сцена бе трогнала дори него.

— Стой! — гласът на Дънбар бе дрезгав, но ликуващ. — Готово! — отпусна се изтощен на стола.

Сцената се превърна в лудница, всички ръкопляскаха. Дори и коравосърдечният, изпечен екип, все стари ветерани, се хилеше. Норман изтича на сцената и възбудено сграбчи ръката на Рина.

— Беше вълшебна, малката! — заяви той. — Великолепна!

Рина го погледна. Сякаш в първия миг не го разпозна, после очите ѝ се избистриха. Погледна към Дънбар, седнал на стола, заобиколен от операторите и помощниците си, после отново към Норман.

— Наистина ли смяташ така?

— Щях ли да го кажа, ако не го мислех, малката? — отговори той усмихнат. — Познаваш ме добре. Сега си отпочини две седмици. Аз ще подготвя „Шехеразада“.

Тя се обърна и загледа Дънбар, който бавно идваше към тях: бръчките на изтощение вече се бяха изписали върху слабото му четиридесетгодишно лице.

— Благодаря ви — каза и улови ръката на Дънбар.

Той се усмихна уморено.

— Вие сте голяма актриса, мис Марлоу! — каза той, пак така официален, както в началото. — Наистина е привилегия да се работи с вас.

Рина го изгледа за миг, почувствувала прилив на нова жизненост в себе си.

— Едва се държите на крака — изрече тя загрижено.

— Ще се оправя с малко почивка — бързо отвърна той. — Едва ли съм спал цяла една нощ от започването на филма.

— Това лесно ще уредим — каза уверено Рина. — Айлин?

Айлин се появи ненадейно някъде от тълпата.

— Телефонирай на Джеймс и му кажи да приготви гостната спалня за мистър Дънбар.

— Но мис Марлоу — възрази режисьорът. — Не мога да ви създам излишни притеснения.

— Мислите ли, че ще допусна да се върнете в онази пуста хотелска стая в това състояние? — настоя Рина.

— Обещах на мама да ѝ телефонирам веднага щом завърша филма.

— Можете да ѝ телефонирате от къщи — засмя се Рина. — Честна дума, имаме телефони.

Норман потупа Дънбар:

— Отпочинете си. Предстоят ви десет седмици монтаж. Но не се безпокойте, това е голям филм. Няма да се учудя, ако и двамата получите „Оскар“!

Норман не го вярваше, когато го бе изрекъл, но стана точно така.

19.

Нелиа Дънбар, шейсет и три годишна и здрава като пословичната канара, прекоси стаята и погледна сина си.

— Това ужасно същество — прошепна тихо тя. Отпусна се на стола до сина си и положи главата му на рамото си. Небрежно започна да го гали по челото. — Чудех се колко време ще ти е нужно да видиш колко струва — продължи тя. — Казвах ти да не се жениш за нея.

Клод не отговори. Излишно беше. Странна закрила представляваха обятията на майка му. Винаги. Още от дете, когато трябваше да тича от училище, преследван от хлапетата. Майка му го разбираше. Не бе нужно да ѝ казва кога има неприятности. Тя инстинктивно се бе преместила в Калифорния след неговия брак с Рина.

Никога не бе бил силен, винаги нежен и слаб, а интензивното напрежение на творческите му пориви го изсушаваше и изтощаваше. В такива случай майка му го оставяше в леглото — понякога по цели седмици. Носеше му ядене, вестници, четеше му от книгите, които и двамата обичаха.

Често си мислеше, че това са най-хубавите мигове в живота му. Тук, сред меките тонове на стаята, подредена от майка му за него, той се чувствуваше удобно, приятно и спокойно. Всичко необходимо му беше под ръка. Наглостта и дребната подлост на света бяха изолирани отвъд стените на стаята.

Баща му никога не бе бил нищо повече от една смътна сянка. Помнеше го бегло, защото почина, когато Клод бе едва петгодишен. Смъртта на баща му не предизвика сериозно смущение в хода на живота им, защото той ги бе оставил заможни. Не бяха богати, но не бяха и бедни.

— Върни се в къщата и вземи вещите, които са ти необходими — каза майка му. — Можеш да прекараш нощта тук. Утре ще подадем молба за развод.

Той вдигна глава от рамото на майка си.

— Но мамо, аз дори не зная какво да кажа на адвоката.

— Не бой се! — каза майка му уверено. — Аз ще се погрижа за всичко.

Почувствува как огромна тежест се смъква от плещите му. За кой ли път майка му изговаряше вълшебните думи. Но когато застана на улицата пред къщата и видя колата на Рина, се побоя да влезе. Щеше да има нова сцена, а това не беше за него. Нямаше вече сили.

Погледна си часовника. Почти единадесет. Скоро ще излезе, тъй като бе канена на обед в студиото. Закрачи надолу и влезе в бара, непосредствено зад ъгъла на Сънсет Булевард. Щеше да пийне нещо, докато чака. Ще види колата, когато се спусне по хълма.

Барът беше затъмнен и когато влезе, столовете бяха все още обърнати върху масите. Но вече беше отворено и имаше един клиент, седнал с чаша бира пред себе си. Клод седна на високото столче до прозореца, откъдето можеше да наблюдава улицата.

Леко потръпна. Бе започнало да ръми, когато слизаше по хълма и щеше да е един от онези отвратителни, хладни следобеди, характерни за слънчева Калифорния. Пак потръпна. Надяваше се, че няма да настине.

— Уиски с топла вода — каза той на бармана, припомняйки си напитката, която майка му винаги му даваше при първите признаци на настинка.

— С топла вода ли? — изгледа го учудено барманът.

Клод кимна.

— Да, моля. — Вдигна поглед и забеляза самотния посетител, който също го гледаше — младеж с овехтяло жълто яке. — И резен лимон, ако имате — подвижна той след бармана.

Клод вдигна малката димяща порцеланова чаша. Отпи и усети как топлината се разлива по тялото му. Обърна се и погледна през прозореца. Сега вече наистина валеше. Пак надигна чашата и с изненада откри, че е празна. Реши да поръча нова. Имаше време. Знаеше точно какво прави в момента Рина. Кимна на бармана.

Точно в този момент тя седеше пред тоалетката и си поставяше грима, докато не станеше точно според желанието ѝ. След това ще си прахоса времето с косата, като я разчесва, докато всеки кичур не застане на мястото си.

За нея беше закон никога да не пристига навреме. Винаги закъсняваше поне с час, много често дори повече. Вбесяваше се,

когато трябваше да я чака, но изглежда, че всички други ѝ бяха свикнали. Приемаха го просто за нещо нормално.

Клод погледна чашата. Пак бе празна. Поръча нова. Почваше да се чувства по-добре. Рина ще се изненада, като се прибере и види, че вещите му ги няма. Няма вече да го нарича половин мъж. Ще разбере какъв мъж е бил, когато адвокатът ѝ поднесе молбата за развод. Тогава ще разбере, че не е трябвало да го командува така.

И никога вече няма да му отправи такъв поглед, като през първата им брачна нощ — съжалителен, но и презрителен и което е най-лошото, проникващ дълбоко в него, разголвайки най-съкровени тайни на душата му, тайни, които криеше дори от себе си.

Бе влязъл в затъмнената стая, държейки в ръка поднос с изстудена бутилка шампанско и две чаши.

— Дойдох да донеса вино на моята любима.

Почнаха да се любят. Нежно и вълшебно, така, както винаги бе мислил, че трябва да бъде, защото беше девствен. Имаше нещо успокоително в женствените извивки на тялото ѝ върху леглото, отпуснато така пасивно и не търсещо. Дори бе започнал да съчинява поема за нейната красота, когато усети опипващата ръка по тялото си.

За част от секундата замръзна, сепнат от чуждите пръсти. После се отпусна, тъй като докосването беше толкова леко и нежно, че едва го усещаше. Долови някакъв трепет да пробягва по тялото ѝ, после втори и сякаш огън бликна от нея.

Дълбоко в душата ѝ се надигна някакъв стон и тя го придърпа към себе си, а ръцете ѝ раздраха долната част на пижамата му. Престана да бъде умоляваща и нежна, престана да мисли какво той чувства или иска, беше завладяна от собствените си желания. Пръстите ѝ го нараняваха, докато се опитваше да го насочи, да го насили да влезе в нея.

Ненадейно го завладя някакъв ужас. Страх от сексуалността на тялото ѝ, така дремещо, очакващо до този момент, за да налети на мъжеството му и да го похити. Направо паникьосан, той се освободи от нея и се изправи разтреперен до леглото.

Опита се да задържи разкъсаната пижама около себе си и дочу как дъхът ѝ притихва. Долови шумоленето на чаршафите и я погледна.

Беше се обърнала настрани и вперила поглед в него. А чаршафът небрежно загръщаше бедрата ѝ. Гърдите ѝ бяха натежали, зърната все

още набъбнали от страст. Очите сякаш го изгаряха.

— Да не си такъв, какъвто някои считат, че си?

Почувствува как лицето му пламва. Бе долавял язвителните забележки, отправяни зад гърба му, но простият народ не можеше да разбере неговото вглъбяване в работата.

— Не! — каза рязко той.

— Тогава що за мъж си?

Той падна на колене до леглото и я загледа.

— Моля те — проплака, — моля те, трябва да ме разбереш. Ожених се за теб, защото те обичам, но не съм като другите. Майка ми твърди, че съм по-чувствителен и силно напрегнат.

Тя не проговори и той видя ужасната комбинация от съжаление, състрадание и разбиране да се смесва в погледа ѝ.

— Не ме гледай така — замоли я той. — Следващият път ще бъде по-добре. Няма да бъда толкова нервен. Обичам те. Обичам те.

Усети ръката ѝ да го милва нежно по главата, после да се плъзга бавно към слепоочията. Постепенно сълзите му пресъхнаха, той улови ръцете ѝ и ги зацелува жадно.

— Ще бъде по-добре, мила — обеща нежно той.

Ала никога не стана по-добър. Имаше нещо в съвършената женственост на тялото ѝ, в страхотната ѝ сексуалност, което го плашеше и го правеше напълно импотентен.

— Какво казахте? — думите го отскубнаха от миналото и го върнаха в настоящето. Вдигна поглед. Другият клиент, младежът в жълтото яке, му говореше.

— Помислих, че ми казахте нещо. Извинявам се.

Клод се почувствува глупаво. Несъмнено бе говорил. Правеше го много често, когато се зарееше в мислите си. Почувствува се объркан.

— Да — каза той в опит да заглади смущението. — Казах, че денят се развали, не е ли така?

Очите на младежа се плъзнаха от него към прозореца, после се върнаха.

— Да — каза учтиво той. — Така е.

Клод го погледна. Симпатичен младеж. Да, симпатичен в грубоватостта си. Вероятно артист, комуто не е провървяло, спрял да изпие една бира, докато дъждът престане. Вдигна чашата. Пак беше празна.

— Да ви почерпя едно — каза той. Младежът кимна.

— Ще пия още една бира. Благодаря.

— Барман, бира за младежа — поръча Клод. После чукна по чашата. — И за мен още едно.

Едва три пътиета след това видя колата на Рина да се спуска надолу по Сънсет Булевард, тогава му хрумна идеята. В края на краищата, колкото и малко да бяха вещите му за взимане, не можеше да ги носи сам.

След като позвъни повторно, се сети, че беше четвъртък, свободният ден на прислугата. Измъкна собствения си ключ. Качиха се по стълбището направо в стаята му. Той отвори гардероба и извади един куфар.

— Вие изпразнете чекмеджетата — каза на младежа. — Ще донеса още един.

Излезе за момент от стаята и когато се върна, придружителят му разглеждаше портрета на Рина, който бе стоял на бюрото.

— Коя е тази?

— Жена ми — каза с неохота Клод. После се изкикоти. — Как ли ще се изненада, когато се прибере и види, че съм си отишъл?

— Вие сте съпруг на Рина Марлоу?

Клод кимна.

— Слава богу, не за дълго още.

Младежът го изглежда странно.

— Защо искате да се чупите от такова парче? — запита той.

Клод дръпна сърдито портрета от ръцете му и го захвърли към стената. Стъклото се строши и късчетата се разпиляха по килима. Обърна се и влезе в банята. Свали си сакото и разхлаби връзката. Завъртя крановете, за да си измие ръцете, но шумът от течащата в мивката вода внезапно му напомни деня, когато бе слязъл в солариума. Припомни си шума на водата от фонтана, когато забеляза Рина, легнала гола на масата и масажирана от Айлин.

Айлин бе гола до кръста, облечена само с плътно прилепнали черни панталони, които обикновено носеше. Видя движението на жилестите мускули по гърба ѝ, докато ръцете се движеха нежно по гърба на Рина.

Рина бе положила едната си ръка върху лицето, за да си пази очите от слънцето. Тялото ѝ се гърчеше страстно при докосванията на

Айлин. Когато усетиха присъствието му, Рина вдигна ръка. Смътно го изненада плоскостта на гръдния кош на Айлин.

— Не спирай, мила — дрезгаво прошепна Рина на Айлин.

Айлин послушно възобнови масажа. Чувственият ритъм се върна в тялото на Рина, докато лежеше там, с глава, извита настрани, за да го гледа. След малко вдигна ръце и привлече главата ѝ към бедрата си.

— Целуни ме, любима — заповяда ѝ тя, без да сваля очи от Клод.

Той се извърна рязко и побягна от стаята, а звукът от подигравателния ѝ смях се примеси с шума на водата от фонтана и остана да кънти в ушите му.

При спомена за това той закри с ръце лицето си. Целият плуваше в пот. Дрехите му лепнеха към тялото. Кожата му изтръпна. Реши да вземе душ.

Горещата струя го отпусна и сякаш изкараха топлината от уискито на повърхността на кожата. Насапуниса се обилно с фино ароматизирания сапун, който майка му поръчваше специално за него от Лондон.

Излезе от душа, като се търкаше усърдно. Огледа със задоволство изтръпналата си розова кожа. Обичаше да бъде чист. Потърси хавлията, но не я откри на обичайното място.

— Би ли ми подал синия халат от гардероба — извика по навик той, без да се замисли.

Взе от лавицата шишето одеколон и отля обилно в шепата си, после започна да го разтрива по тялото. Някакъв инстинкт го накара да погледне в огледалото. Младежът бе застанал на прага на отворената врата и го гледаше. Халатът бе праметнат през ръката му. Беше си свалил жълтото яке и останал по мръсна бяла тениска.

Клод видя гъстите черни косми по ръцете на младежа, по раменете и гърдите. Обзе го чувство на погнуса.

— Можете да го оставите на стола — каза той, като се покри, доколкото можеше с кърпата. Вместо това младежът му се ухили многозначително и влезе в банята, затваряйки с ритник вратата зад себе си.

Клод се изви гневно:

— Излезте оттук!

Младежът не помръдна. Усмивката му стана още по-широка.

— О, зарежи таз работа, старче — каза той. — Не си ме довел тук да ти помагам с багажа!

— Излезте или ще викам за помощ! — каза Клод, чувствайки внезапна уплаха. Младежът се изсмя.

— Кой ще те чуе? — запита той. — Разбрах те още в мига, когато ми каза, че прислугата я няма.

— Ужасно същество! — изпищя Клод. Усети зашеметяващ удар отстрани на главата и падна разкрячен. Надигна се на ръце и крака. — Моля ви, идете си — промълви с отпаднал глас.

Младежът замахна с ръка. Клод инстинктивно се дръпна назад, ала не достатъчно бързо. Разтворената длан се стовари болезнено върху бузата, отмятайки главата му настрани и тя се удари в тоалетната чиния. Впери изплашен поглед в младежа.

— Едва ли искаш да си ида, нали? — попита младежът, теглейки с ръка черния кожен колан. — Ти си от тези, които обичат най-напред да ги пообработят малко.

— Не съм!

— Така ли? — изсмя се иронично младежът и вдигна колана. — Стига си ме премятал, мога да разбера, то се вижда.

За частица от секундата Клод не го разбра, после се погледна в слабините. Луда мисъл му мина през ума. Да можеше да го види Рина сега, щеше да се увери, че е мъж.

Коланът се вряза в гърба му, изпращайки болезнени тръпки по гръбнака.

— Стига! — проскимтя той. — Моля, не ме бийте повече!

Надигна се уморено от пода и погледна към спалнята. Младежът си бе отишъл, отнасяйки всичките пари на Клод. Бавно застана пак под душа и завъртя крана на топлата вода.

Почувствува как силите му се връщат, когато водата се просмука в кожата. Какво ужасно нещо му се случи, помисли той, припомняйки си всички унижения, на които го бе подложил младежът. Чувството на удовлетвореност го облада. Да беше той по-силният, щеше да му даде да разбере. Усети как възбуда се надигна в гърдите му при мисълта как би изтръгнал колана от ръцете на младежа и как би го удрял до кръв. Почувствува внезапния прилив на сила в слабините си.

Точно в този миг прозря истината.

— О, не! — изкрещя той, потресен от осъзнатото. Значи това, което всички казваха за него, е вярно. Единствен той е бил слепият, докато собственото му тяло не го бе предало.

Обзе го небивал гняв. Остави водата да тече и отвори тоалетното шкафче. Извади старомодния бръснач, който използваше откак бе започнал да се бръсне — бръсначът, който за него бе символ на мъжеството му.

Дива, безумна ярост сляпо го завладя, когато замахна озлобено към себе си. Щом не можеше да бъде мъж, щеше да се превърне на жена. Замахна пак, после пак. Най-после, останал без сили, се строполи на пода.

— Проклета да си! — простена той. — Проклета да си, майко!
Това бяха последните му думи.

20.

Дейвид Улф се спря на прага на банята и почувствува, че му се повдига. Имаше кръв навсякъде — по белите и сини плочки на стените и пода, по бялата вана, по мивката и тоалетната чиния.

Трудно можеше да се повярва, че само преди тридесет минути вратата на кабинета му се бе разтворила рязко и вуйчо му, със зачервено до мораво лице, издаващо силната му възбуда, бе наредил:

— Заминавай в къщата на Рина Марлоу. Едно от момчетата ни в рекламата току-що научило от полицейския участък на Бевърли Хилс, че Дънбар се е самоубил.

Дейвид вече бе до вратата.

— Гледай да не я замесват — викна старецът подире му. — Два милиона незавършени негативи сме вложили по нея!

На път за града взе Хари Ричардс, началника на охраната на студиото. Ричардс, бивш сержант от полицията, поддържаше тесни връзки с всички ченгета. Мина за по-бързо през крайните шосета, през Голдуотър Каньон към Сънсет Булевард. За двадесет минути стигна до къщата на Рина.

Сега двамата облечени в бели престилки служители от моргата вдигаха някак смаленото тяло на Дънбар и го поставиха в малка, подобна на кош носилка, като го покриха с бял чаршаф.

Санитарите вдигнаха носилката и Дейвид се дръпна да им стори път. Запали цигара, а те изнесоха тялото през спалнята в коридора. Първият парещ вкус на дима стигна до стомаха му. Слаб писък долетя от фойето долу и той изтича към вратата, мислейки да не би Рина да е успяла да се изплъзне от лекаря. Но когато стигна до върха на стълбището, видя, че не беше Рина. Беше майката на Дънбар.

Тя се мъчеше да се освободи от прегръдките на двама червендалести полицаи, докато минаваше покритата с бяло носилка.

— Бебето ми! — пищеше тя. — Пуснете ме да си видя бебето!

Санитарите минаха безучастно покрай нея и излязоха навън. Дейвид зърна тълпата репортери отвън, когато вратата се отвори и затвори. Тръгна надолу по стълбището и пак чу писъците на старицата.

Успяла бе да се отскубне от единия полицаи и с една ръка се бе уловила за стълбищния парапет.

— Ти уби сина ми, кучко! — острият, писклив глас изпълни цялата къща. — Ти го уби, защото разбра, че се връща при мен! — Старицата успя да освободи и другата си ръка. Искеше да се изкачи по стълбището.

— Разкарайте тази полудяла бабичка навън! — Дейвид се обърна, сепнат от резкия глас, долетял отгоре.

Там стоеше Айлин с гневен израз на лицето.

— Разкарайте я навън! — изсъска разярено тя. — И без това лекарят си има достатъчно главоболия с Рина, за да е нужно да слуша и тази дърта кучка!

Дейвид улови погледа на Ричардс и му кимна. Ричардс мигновено пристъпи до единия от полицаите и му зашепна нещо. Изоставили всякаква учтивост, двамата полицаи сграбчиха отново мисис Дънбар, единият ѝ запуши безцеремонно устата с ръка и като я влачеха, измъкнаха я от стаята. Миг по-късно някаква странична врата се затръшна и настъпи тишина.

Дейвид пак погледна към стълбището, но Айлин бе изчезнала. Пристъпи към Ричардс.

— Казах на момчетата да я отведат в клиниката на Колтън — обясни бившият полицаи.

Дейвид кимна одобрително. Доктор Колтън си знаеше работата. Студиото му изпращаше много от своите звезди, да останат там на сухо. Той ще се погрижи да не говори с никого, преди Дейвид да я види и намери начин да я умири.

— Обади се в студиото да изпратят двама от твоите хора. Не искам никакъв журналист тук, след като полицията си отиде.

— Вече го сторих — отговори Ричардс и го улови за ръката. — Ела в хола. Искам да те запозная с лейтенант Стенли.

Лейтенант Стенли бе седнал край малката телефонна масичка във формата на бъбрек, разтворил бележник пред себе си. Стана и се ръкува с Дейвид. Беше слаб, бледолик и сивокос мъж и Дейвид си помисли, че прилича повече на счетоводител, отколкото на детектив.

— Много неприятна работа, лейтенант — каза Дейвид. — Подразбрахте ли вече какво се е случило всъщност?

Лейтенантът кимна.

— Мисля, че почти сме го сглобили. Няма съмнение — чисто самоубийство. Все пак, едно нещо ме безпокои.

— Какво?

— Проследихме действията на Дънбар, както обикновено правим — каза детективът. — Тъкмо преди да се върне тук, взел със себе си някакъв младеж от един бар. В бара показал пачка пари, а тук не намерихме нищо. Освен това има няколко синини по главата и гърба, които следователят не може да обясни. Барманът ни го описва подробно и скоро ще го пипнем.

Дейвид го погледна.

— Но каква е ползата? — запита той. — Сигурни сте, че Дънбар се е самоубил: какво повече би могъл да ви каже младежът?

— Някои не се замислят, като пипнат педераст; понапердашват го малко, за да се подърпа, а след това му задигат мангизите.

— Е, и?

— Дънбар не е единственият хомосексуалист в района — продължи лейтенантът. — Ние ги водим на списък, дълъг цял метър. Някои от тях си вършат работата и им се полага известна закрила.

Дейвид хвърли поглед към Ричардс. Началникът на охраната на студиото му върна погледа с безстрастните си очи. Дейвид се обърна пак към полиция.

— Много ви благодаря за разговора, лейтенант — каза той. — Силно впечатление ми направи експедитивността, с която работихте.

Тръгна към вратата, оставяйки Ричардс и полиция сами. Долови плътния шепот на Ричардс на излизане.

— Слушай, Стен — казваше едрият бивш полицай, — стигне ли това до пресата, ще се забърка голяма каша и могат да се нанесат непоправими щети на студиото, то и така, с това самоубийство е достатъчно напечено.

Дейвид излезе навън и прекоси фоайето към стълбището. Много умно бе постъпил, вземайки стария сержант със себе си. Сега беше сигурен, че в пресата няма да се спомене за никой друг. Качи се по стълбището и влезе в малката всекидневна, водеща към спалнята на Рина. Айлин се беше отпуснала изтощена на стола. При влизането му вдигна очи.

— Как е тя?

— Ужасно! — отговори тя уморено. — Лекарят ѝ постави инжекция с доза, която би повалила и кон.

— Не е зле да пийнеш нещо. — Той стана, отиде до барчето и го отвори. — Аз също — добави той. — Скоч искаш ли?

Тя не отговори и той напълни две чаши с „Хейг & Хейг“. Подаде ѝ едната и седна срещу нея. Цветът на лицето ѝ се поосвежи, когато уискито се плъзна към стомаха ѝ.

— Беше ужасно — промърмори тя.

Той не отговори. Тя пак отпи от чашата.

— Рина имаше среща на обяд, така че се прибрахме у дома от студиото към четири. Качихме се по стълбището да се облечем към четири и половина и Рина каза, че ѝ се струва, че в банята на Клод тече вода. Прислугата я нямаше, затова ме накара да проверя. Сигурно е усетила, че нещо не е наред, след като се забавих. Влезе в спалнята, докато телефонирах на полицията. Опитах се да ѝ попреча да види какво е станало, но тя беше вече в банята, когато се обърнах.

Остави чашата и потърси цигара. Дейвид запали една и ѝ я подаде. Взе я и я постави между устните, а димът се заизвива покрай лицето ѝ.

— Стоеше изправена и се взираше в него, в страхотното количество кръв и не преставаше да повтаря едно и също: „Аз го убих, аз го убих! Убих го, както убих всички, които са ме обичали“. После започна да пищи. — Айлин притисна ръце към ушите си.

Дейвид си погледна чашата. Беше празна. Стана мълчаливо и я напълни отново. Като сядаше, се загледа замислено в кехлибарената течност.

— Знаеш ли — каза той, — не мога да разбера защо въобще се омъжи за него.

— Там именно е бедата — отвърна гневно тя. — Никой от нас не се е опитал поне веднъж да я разбере. За вас тя представлява само добър касов сбор, пари в банката. Пет пари не давате що за човек е. Ще ти кажа защо се омъжи за него. Защото го съжаляваше, защото искаше да направи от него мъж. Затова го взе. И затова сега лежи в кревата и плаче дори в съня си. Плаче, защото не е успяла.

Телефонът иззвъня. После пак. Дейвид я погледна.

— Аз ще се обадя — каза той. — Ало?

— Кой се обаждат?

— Дейвид Улф — автоматично отговори той.

— Тук е Джонас Корд — каза гласът.

— Мистър Корд — започна Дейвид. — Аз съм от Норман...

— Зная — прекъсна го Корд. — Помня ви. Вие сте младежът, който върши черната работа на Бърни. Току-що научих от радиото за станалото. Как е Рина?

— В момента спи. Лекарят я приспа с инжекция.

Настъпи дълга, празна тишина по линията и Дейвид си помисли, че може би са ги прекъснали. После гласът на Корд се върна:

— Всичко под контрол ли е?

— Така мисля — каза Дейвид.

— Добре. Дръжте го така. Ако се нуждаете от нещо, уведомете ме.

— Непременно.

— Няма да забравя какво правите — каза Корд. Чу се щракване и линията млъкна. Дейвид бавно остави слушалката.

— Това беше Джонас Корд — каза той.

Айлин не махна ръце от лицето си.

Той се обърна и пак загледа телефона. Нещо не разбираше. От това, което бе чувал за Корд, той не бе от хората, които си пилеят времето да изказват съболезнования. Напротив, тъкмо обратното.

Несъзнателно погледът му се насочи към затворената врата на спалнята на Рина. Сигурно тук се криеше много повече, помисли си той.

Минаха четири месеца, преди да види Рина отново. Вдигна очи от кушетката на вуйчо си, когато тя влезе в стаята.

— Рина, миличка! — възкликна Бърни Норман, като стана от стола и протегна ентусиазирано ръце към нея. После направи крачка назад, огледа я и се завъртя около нея, сякаш бе премираната телица на говедовъдна изложба. — По-елегантна от всякога.

Рина се огледа.

— Здравей, Дейвид — каза тихо тя.

— Здравей, Рина. — Той стана. — Как си?

— Чудесно — отговори тя. — Как иначе след три месеца, прекарани в оздравителен санаториум?

Той се засмя.

— Следващият ти филм ще бъде като ваканция — прекъсна я Норман. Рина се извърна към него с лека усмивка на лицето.

— Карай нататък, дърт копелдак — каза тя. — Запознай ме с плановете си.

Норман се засмя доволно.

— За миг се зачудих дали наистина е моята стара приятелка тази, която влиза в кабинета ми, толкова беше мила.

Рина също се засмя.

— Казвай сега за ваканцията — настоя тя.

— Африка! — каза тържествено Норман. — Най-страхотния сценарий за джунглата, който съм чел след „Трейдър хорн“.

— Знаех си — каза Рина, обръщайки се към Дейвид. — Знаех, че следващия път ще ме накара да стана женски Тарзан.

След като си излезе, Дейвид погледна вуйчо си.

— Рина ми изглежда по-тиха, по-укротена някак.

Норман го изглежда дяволито.

— И какво от това? — каза той. — Може да е поузряла и поулегнала. Крайно време беше. — Стана от бюрото и отиде при Дейвид. — До събранието на акционерите през март остават само шест месеца.

— Все още ли не си разбрал кой ни разпродава?

— Не — поклати глава Норман. — Опитах навред. Комисионерите, застрахователите, банките. И те опитаха. Никой не знае. Но всеки ден акциите ни падат. — Той задъвка незапалената пура. — Купувах колкото можех, ала нямам достатъчно пари да спра лавината. Всичките пари, които успях да заделя или заема, хвъркнаха.

— Може акциите да се покачат, като обявим новия филм на Рина. Всички знаят, че тя носи пари.

— Надявам се — каза Норман. — От всичко губим пари. Дори и от киносалоните. — Той се върна при стола и се отпусна в него. — Там беше грешката, която направих. Въобще не трябваше да ги купувам. Заради тях трябваше да пусна в обращение акциите, да сключа заеми с банките, филмите познавам: недвижимото имущество, фу! Не трябваше да слушам онези от Уолт Стрийт преди десет години. Сега продадох компанията си, пари вече нямам. И даже не зная кой я притежава!

Дейвид се изправи на крака.

— Е, безсмислено е да се тревожим за това. Все още имаме шест месеца до събранието. А за шест месеца могат да се случат много неща.

— Да — промълви Норман обезсърчен. — Може да стане и по-лошо!

Дейвид затвори вратата на кабинета след себе си. Седна зад своето бюро и започна да си изрежда списъка на враговете, които вуйчо му бе имал през живота си. Списъкът беше дълъг, обаче нямаше ни един с чак толкова пари, необходими за тази операция. Освен това повечето от тях бяха също от филмовата индустрия и бяха сторили на вуйчо му толкова злини, колкото им беше сторил и той. Беше като вид игра между членовете на един клуб. Всички пискаха и крещяха с все сила, но никой не го вземаше толкова надълбоко, че да бъде обладан от такава ненавист.

Изведнъж си припомни нещо — Рина. Погледна към вратата, а ръката му автоматично се насочи към телефона. Рязко я дръпна. Нямаше смисъл да се прави на глупак.

Но имаше предчувствие. Колко е бил прав, узна едва след шест месеца, когато накара Айлин да запише Рина в болницата под фалшиво име. Току-що се бяха върнали от Африка, където бяха заснели „Кралицата на джунглата“ и изведнъж се бе разболяла. Не му се искаше пресата да надуши това, докато филмът не излезеше по екраните.

21.

— Джонас Корд — промълви огорчено Норман. — През цялото време е бил Джонас Корд. Защо не ми каза?

Дейвид се обърна към прозореца на хотела, който гледаше към Сентръл парк.

— Не знаех. Само предполагам.

— Знаеш, не знаеш — каза продуцентът, задъвкал угасналата си пура, — все пак трябваше да ми кажеш.

— Каква полза? — запита Дейвид. — Не бих могъл да ти го докажа, а и да можех, ти нямаше пари да се бориш с него.

Норман извади пурата от устата си и я изгледа навъсено. Захвърли я с гневен жест на килима.

— Какво съм му сторил, че иска да ме опропасти? — запита с болка той. Дейвид не му отговори. — Нищо! Това съм му сторил. Само спечели пари от мен. Повече пари, отколкото използва, за да ми пререже гърлото! — Бърни измъкна от джоба нова пура и я размаха пред лицето на Дейвид. — Това да ти бъде за урок. Никога не прави услуга никому, никога не печели пари за никого, само за себе си. Иначе ще получиш нож в гърба си, направен от собственото ти сребро!

Дейвид погледна вуйчо си в лицето, станало пурпурно от гняв, и си припомни сцената, която се бе развила на заседанието на акционерите.

Норман бе пристигнал по-самоуверен от когато и да било през последните няколко месеца. Процентът на пълномощията беше почти толкова, колкото всяка година. Само около дваисет и пет на сто от акционерите се въздържаха да изпратят пълномощните си формуляри. Всичко, което ги интересуваше, бе кога пак ще получат дивиденди. Но тези пълномощия, плюс осемте процента, които Норман притежаваше на свое име, му даваха благоприятната позиция да гласува с тридесет и три процента от акциите.

Присъствието на заседанието бе както обикновено. Няколко пенсионирани бизнесмени и няколко жени, които се шляеха по улиците и десетината им акции им даваха правото да си убият тук

времето; онези директори на компанията, които случайно се намираха в града, и служителите на компанията от кантората в Ню Йорк.

Едва след приключването на формалностите, когато Норман изиска правата на дирекционния съвет, той почувствува, че нещо не е в ред. Докато говореше Дан Пиърс, импресариото, и един друг мъж, чието лице му бе познато, но чието име Норман не можеше да си спомни, влязоха в залата и седнаха на първия ред в малката аудитория.

Един заместник-президент, отговарящ за продажбите, почтително прочете одобрения от Норман списък на кандидатите за директори. Друг заместник-президент, отговарящ за работата в чужбина, — също почтително предложи да се приеме предложението.

В този момент се изправи Дан Пиърс.

— Господин президент — заяви той, — аз имам няколко предложения за директори на корпорацията.

— Вие нямате право! — викна Норман от трибуната.

— Съгласно правилника на компанията — възрази Дан Пиърс, — всеки акционер може да представя толкова лица за директори на корпорацията, колкото такива длъжности има!

Норман се обърна към заместник-президента си и към юридическия съветник:

— Вярно ли е?

Адвокатът кимна нервно.

— Уволнен си, глупак такъв! — процеди Норман. Обърна се към Пиърс:

— Това е незаконно! — изрева той. — Опит да се разстрои компанията.

Мъжът, седнал до Пиърс, стана.

— Предложението на мистър Пиърс е съвсем редовно и лично аз мога да засвидетелствувам законното му основание да го направи.

Едва сега Норман си припомни името му — Макалистър, адвокатът на Джонас Корд. Веднага се укроти.

— Надявам се, че можете да докажете акциите си? — запита предпазливо той.

— Разбира се — усмихна се Макалистър.

— Да видя доказателствата. Имам право да поискам това!

— Разбира се, че имате — каза Макалистър. Пристъпи към трибуната и му връчи акционерно удостоверение.

Норман го погледна. Беше акционерно удостоверение, издадено съответно на името на Дан Пиърс за десет акции.

— Това ли са всичките ви акции? — запита невинно той.

Макалистър пак се усмихна.

— Това е достатъчно като доказателство — отвърна той, отклонявайки опита на продуцента да разбере колко акции стоят зад гърба им. — Може ли да продължим с предложенията си?

Норман кимна мълчаливо. Пиърс отново стана и представи шест имена за деветчленния дирекционен съвет. Достатъчно, за да осигурят пълен контрол. Като се изключат неговото и това на Макалистър, всички останали имена бяха непознати за Норман.

Когато дойде време да се преброят гласовете, Макалистър представи на събранието пълномощия за четиридесет и един процента от компанията — двадесет и шест процента на името на Джонас Корд и петнадесет, държани в различни комисионерски къщи. И шестимата предложени от тях бяха избрани.

Норман се обърна към своите администратори. Изглежда ги внимателно за миг, после оттегли шест от своите предложения, оставяйки само себе си, Дейвид и заместник-президента и касиер на дирекционния съвет. Заседанието свърши, той насрочи заседание на дирекционния съвет в кабинета на компанията следобед, за избор на висши служители.

Мълчаливо се запъти към кабинета, а обикновено червендалестото му лице беше преbledняло. Пиърс го спря на вратата.

Норман го изглежда.

— Не разговарям с изменници — каза той. — Върви да разговаряш с Хитлер! — И затръшна вратата.

Дан Пиърс се обърна към Дейвид.

— Дейвид, накарай го да се вслуша в разума — каза той. — Корд ме е упълномощил да предложи три милиона за акциите на дъртака. Два пъти повече от стойността им. Ако не приеме, Корд заяви, че ще обяви компанията за несъстоятелна и акциите ще станат годни само за тапети.

— Ще видя какво мога да направя — каза Дейвид и забърза след вуйчо си.

Сега Норман продължаваше да пышка, крачейки нагоре-надолу из стаята и заплашвайки с битка за пълномощията. Ще му покаже той

на този полудял Корд, че Бърни Норман не е глупак, че не е изградил една индустрия от нищо, с голи ръце, без да има нещо в главата си.

— Почакай! — рязко каза Дейвид. Беше се наситил на глупостите на вуйчо си. Време беше някой да разкрие на стареца житейските истини. — Говориш за битка за пълномощия? — кресна той. — Как ще се бориш с него? С книжни топки, вместо с пари? И ако се бориш, честно казано, мислиш ли, че някой ще те подкрепи? През последните четири години тази компания постоянно губи пари. Най-големият филм, който направихме през това време, бе „Ренегатът“ — филм на Корд, не наш. И най-големият филм на пазара днес е „Небесните дяволи“ — пак филм на Корд. Този, който ти не пожела да разпространяваш, защото нямало голяма аванта за теб в него! Да не мислиш, че съществува човек със здрав разум, който би те подкрепил срещу Корд?

Продуцентът се опули насреща му.

— Само като си помисля — проплака той, — че от собствената ми плът и кръв чувам такива думи!

— Зарежи това, вуйчо Бърни — продължи Дейвид. — Роднинството няма нищо общо. Аз изброявам фактите.

— Факти? — кресна Норман. — Искаш факти? Добре, на ти ги. Кой беше този, който отиде и закупи „Слънчеви петна“, филм, който спечели едва ли не всички награди? Кой? Никой друг, освен мене!

— Но донесе и загуба от милион долари.

— Аз ли съм виновен? — горчиво отвърна вуйчо му. — Не им ли го казах предварително? Не, искаха престиж, получиха престиж.

— Това са стари работи, вуйчо Бърни — каза Дейвид. — Те нямат нищо общо с днес. Никой вече не мисли за тях.

— Аз мисля — възрази Норман. — Моята кръв се лее. Аз съм изкупителната жертва. Но още не съм умрял. Като им кажа за филмите, които правя с Рина Марлоу, ще получа всички пълномощия, които са ми нужни.

Дейвид изглежда вуйчо си, после отиде до телефона.

— Междуградски, моля. — Искам да говоря с болницата Колтън, Санта Моника, Калифорния, стая триста и девет.

Хвърли поглед към вуйчо си, който гледаше през прозореца.

— Айлин? Дейвид е. Как е тя?

— Не е добре — каза Айлин с толкова отслабнал глас, че едва се чуваше.

— Какво казва лекарят?

Дейвид я чу да хълца в слушалката.

— Дръж се! — каза той. — Не е моментът да се предаваш.

— Каза... че умира. Че било истинско чудо, че е изтраяла толкова дълго. Просто не знае какво я държи жива.

Чу се щракването и телефонът замря в ръката му. Обърна се към вуйчо си.

— Рина няма вече да направи друг филм нито за теб, нито за когото и да било — каза той. — Тя умира.

Продуцентът го изгледа и лицето му пребледня. Отпусна се на стола.

— Господи! В такъв случай какво ще стане с компанията? Тя ни беше единствената възможност да оцелеем. Без нея всичко е загубено, свършени сме. — Изтри си лицето с кърпичката. — Сега даже и Корд няма да се занимава с нас.

— Какво имаш предвид? — изгледа Дейвид вуйчо си.

— Shmuck! — отсече Норман. — Още ли не виждаш? Да ти го начертая на диаграма ли?

— Да видя? — попита зачуден Дейвид. — Какво да видя?

— Че всъщност Корд пет пари не дава за компанията — каза старецът. — Че иска само момичето.

— Момичето?!

— Разбира се! — каза Норман. — Рина Марлоу. Помниш ли срещата ми с него в тоалетната на Уорддорф? Помниш ли какво ми беше казал той? Че няма да ми каже имената на courvehs, защото съм му откраднал Марлоу под носа?

Изведнъж истината блесна в главата на Дейвид. Как не се бе сетил за това? То можеше да обясни телефонното обаждане на Корд през нощта, когато Дънбар се самоуби. Изгледа вуйчо си с уважение.

— Какво ще правим?

— Да правим ли? — учуди се старецът. — Да правим? Ще си държим устата затворени и ще отидем на заседанието. Сърцето ми може да се прескача, но щом той предлага три милиона за моите акции, ще стигне до пет!

Този път сънят не се изплъзна, когато Рина отвори очи. Във всеки случай изглеждаше по-реален от всякога преди. Тя остана притихнала за миг, оглеждайки прозрачното найлоново покривало над главата и гърдите. Бавно извърна глава.

Айлин седеше на стола и я наблюдаваше. Искаше ѝ се да я успокои, да не се тревожи: наистина нямаше за какво да се тревожи. Толкова пъти бе преживявала вече това в сънищата си.

— Айлин! — прошепна тя.

Айлин се сепна и скочи от стола. Рина ѝ се усмихна.

— Наистина съм аз, Айлин — промълви тя. — Не съм си загубила разума.

— Рина! — Тя усети как ръката на Айлин улови нейната под чаршафа. — Рина!

— Не плачи, Айлин — промълви тя. Изви глава, за да види календара на стената, ала той беше много далеч. — Кой ден сме днес?

— Петък.

— Тринадесети? — опита се да се усмихне Рина. Видя усмивката и на лицето на Айлин, независимо от сълзите, които го обливаха. — Телефонирай на Джонас — каза уморено Рина. — Искам да го видя.

Затвори за миг очи, но ги отвори, когато Айлин се върна до леглото.

— Свърза ли се с него?

Айлин поклати глава.

— Казаха, че е в Ню Йорк, но не знаят как да се свържат с него.

— Открий го, където и да е! — усмихна се Рина. — Не бива да ме залъгваш повече — каза тя. — Тази сцена съм я изиграла много пъти. Намери го! Няма да умра, докато не дойде. — Слаба, иронична усмивка се появи на лицето ѝ. — Във всеки случай, никой тук не умира през почивните дни. Колоните на вестниците вече са запълнени за уикенда.

Издание:

Автор: Харолд Робинс

Заглавие: Торбарите

Преводач: Ивайла Нецова

Издател: Издателска къща „М-Л“

Година на издаване: 1992

Тип: роман

Печатница: „Полипринт“ АД — Враца

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9797>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.